BRAM STOKER

DRACULA

Çeviri: ZEYNEP BİLGE

İÇİNDEKİLER

Kitabın Sahibi
Yeni Kitaplarım

İÇ KAPAK

Vampir edebiyatı, gerilim romanı, Gotik roman gibi çeşitli türlerle bağlantısı olan Dracula, Victoria kültüründe kadının rolü, cinsel gelenekler, göçler ve sömürgecilik gibi sosyal temaları da ele alır. Stoker, vampir konusunu kendisi icat etmediyse de, bu temayı modernize etmiş, roman bu niteliğiyle pek çok kez tiyatro, sinema ve televizyona uyarlanmıştır.

Dracula, hikâyenin kahramanı olan kişilerin mektupları, günceleri ve seyir defteri biçiminde yazılmıştır. Yer yer, roman kişilerinin tanık olmadıkları, ama yaşamlarını etkileyen olayları yansıtan gazete haberleri de bu hikâyenin akışı içinde yer alır.

Bram Stoker romana önce “Vampir Kont" adını vermeyi tasarladıysa da Romanya tarihini okurken, Tuna'yı geçip OsmanlIlarla savaşan Eflak Beyi III. Vlad Tepeş ya da daha çok bilinen adıyla Kazıklı Voyvoda'nın lakabı “Dracula"da karar kılmıştır.

ARKA KAPAK

İngiliz yazar ve akademisyen Sir Malcolm Stanley Bradbury'nin, “şimdiye kadar yazılmış en güçlü korku hikâyelerinden biri” diye tanımladığı Dracula, hukukçu Jonathan Harker'ın Kont Dracula adında bir alıcının Londra'da satın almak istediği evin işlemlerini yapmak üzere Transilvanya'ya gidişiyle başlar. Jonathan, müşterisinin şatosunda dehşet uyandıran keşiflerde bulunur. Kısa bir süre sonra Londra'da da huzur kaçıran birtakım olaylar başlar. İçinde kimse olmayan bir tekne batar; genç bir kadının alnında gizemli bir işaret belirir, tımarhanedeki bir ruh hastası “Efendi”sinin gelmek üzere olduğundan dem vurmaya başlar. Olaylar, uğursuz kont ve onunla savaşmayı göze alan bir grup genç arasında çatışmaya dek gidecektir.

İrlandalI yazar Bram Stoker'ın, iki taraf arasındaki bu irade ve güç çatışmasını işlediği ve korku edebiyatının başyapıtlarından biri sayılan Dracula, yayımlanmasının üzerinden yüz yılı aşkın süre geçmesine karşın, bugün de aynı ilgiyle okunuyor.

BRAM STOKER

DRACULA

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Zeynep Bilge

Dracula, Bram Stoker

1. basım: *Ocak 2013*

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: *Seçkin Selvi*

Kapak tasarımı: *Ayşe Çelem*

Design Kapak resmi: © *Shutterstock*

Kapak baskı: *Azra Matbaası*

İç baskı ve cilt: *Özal Matbaası*

CAN SANAT YAYINLARI YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

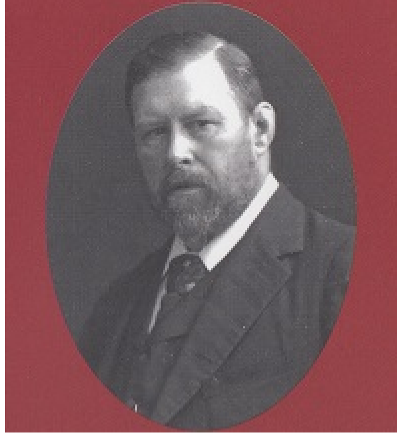
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: *(0212) 252 56 75* / *252 59 88* / *252 59 89*

Faks: *(0212) 252 72 33*

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

BRAM (ABRAHAM) STOKER, 1847 yılında Dublin'de doğdu, 1912'de Londra'da öldü. Çocukluk yıllarını, teşhis edilemeyen bir hastalık nedeniyle yatalak olarak geçirdi. Sekiz yaşında kendiliğinden iyileşerek Dublin Trinity College'ın en çok ödül alan sporcusu oldu. Öğrenimi bittikten sonra devlet memuriyetine girdi. Aynı zamanda başyapıtı Dracula'yı yazmaya başladı. Memuriyetini sürdürürken tiyatro eleştirileri de yazdı. 1875'te Shamrock dergisinde dört bölüm olarak yayımlanan ilk korku öyküsü The Chain of Destiny'yi (Kaderin Zinciri) yazdı. 1876'da yazdığı bir yazı üzerine dönemin ünlü oyuncusu Henry Irving tarafından keşfedildi. Memurluktan istifa ederek Londra'ya yerleşti ve Irving'in yanında çalışıp sahne amirliğinden özel sekreterliğe yükseldi. Bu arada yazarlığı da bırakmadı. 1897'de Dracula romanını baskıya verdi. Ününü hâlâ koruyan Dracula'nın yanı sıra Miss Betty (1898), The Mistery of the Sea (Denizin Esrarları, 1902), Yedi Yıldız Mücevheri (1904), The Man (Erkek, 1905), Lady of the Shroud (Kefenli Kadın, 1909), Beyaz Ejderhanın Yuvası (1911) adlı yapıtları vardır.

ZEYNEP BİLGE, 1977'de İstanbul'da doğdu. Lisans, yüksek lisans ve doktora eğitimini tamamladığı İÜ İngiliz Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda görev yapmaktadır. Çalışma alanları İngiliz tiyatrosu ve gotik yazın olan, bugüne kadar çeşitli kısa öykü çevirileri yayımlanan Zeynep Bilge, Georges Duby ve Michelle Perrot tarafından derlenen Kadınların Tarihi'nin beş ciltlik serisini yayıma hazırlayan ekipte yer almıştır.

Aziz Dostum

Hommy-Beg'e[→]

Bu sayfaların nasıl sıraya dizildiği, okunurken açıklığa kavuşacak. Günümüzdeki düşünce anlayışının sunduğu olasılıklarla çelişen bir tarihin yalın gerçek olarak öne çıkabilmesi için gereksiz tüm konular elendi. Bu anlatının başından sonuna kadar geçmiş olaylara ilişkin, hafızanın yanılmış olabileceği tek bir söz bile yer almıyor; çünkü seçilen kayıtlar tümüyle güncel ve o kayıtları tutan kişilerin görüş açılarına göre ve bildiklerinin kapsamı içinde sunuluyor.

I

Jonathan Harker'ın güncesi - (stenoyla yazılmış)

3 Mayıs. Bistriţa[→] - 1 Mayıs akşamı saat 8.35'te Münih'ten ayrılıp ertesi sabah erken saatlerde Viyana'ya vardık; 6.46'da varmış olmalıydık, ama tren bir saat rötar yaptı. Trenden bir anlığına gördüğüm ve sokaklarda yaptığım kısa yürüyüşten anladığım kadarıyla, Budapeşte harika bir yere benziyor. Budapeşte'ye geç vardığımız ve doğru kalkış saatine olabildiğince yakın hareket edeceğimiz için istasyondan fazla uzaklaşmaya korktum. Batı' dan ayrılıp Doğu'ya girmekte olduğumuz izlenimine kapıldım; Tuna Nehri üzerindeki görkemli köprülerin en Batilisi, asil bir genişlik ve derinliği olanı, bizi Türk egemenliğinin geleneklerine taşıdı.

Oldukça iyi bir zamanlamayla kalktık ve akşam çöktükten sonra Klausenburg'a vardık. Burada geceyi Royale Otel'de geçirdim. Akşam yemeğinde, daha doğrusu geç saatlerdeki akşam yemeğinde kırmızıbiberle pişirilmiş tavuk yedim; tadı çok güzeldi ama susatıcıydı. (Not: Mina için tarifini al.) Garsona sordum ve buna paprika hendl dendiğini ve yerel bir yemek olduğu için Karpat Dağlarında her yerde onu bulabileceğimi söyledi. Çat pat Almancam burada çok işe yaradı; gerçekten de o olmasa nasıl idare edebilirdim bilmiyorum.

Londra'da kendime ayıracak biraz zamanım olduğunda British Museum'u ziyaret etmiş ve kütüphanede Transilvanya'yla ilgili kitap ve haritalar arasında araştırma yapmıştım; ülke hakkında biraz önbilginin o ülkenin bir soylusuyla pazarlık yaparken önemsiz olmayacağını düşünmüştüm. Adını verdiği bölgenin, ülkenin en doğu ucunda, Transilvanya, Moldavya ve Bukovina sınırında, Karpat Dağlarının ortasında olduğunu gördüm; Avrupa'nın en vahşi ve en az bilinen kısımlarından biri. Dracula Şatosu'nun tam yerini veren bir harita ya da çalışma bulamadım, zira bu ülkenin bizim ayrıntılı Ordnance Survey[→] haritalarımızla karşılaştırılabilecek haritaları

yoktu; ama Kont Dracula'nın adını verdiği Bistriţa kasabasının oldukça iyi bilinen bir yer olduğunu gördüm. Mina'yla yolculuğum hakkında konuşurken hafızamı tazeleyebilirler diye notlarımdan bazılarını buraya kaydedeceğim.

Transilvanya nüfusunda dört farklı uyruk bulunur: Güneyde Saksonlar ve onlarla karışmış, Daçyalıların soyundan gelen Eflâklılar; batıda Macarlar, doğuda ve kuzeyde Sekeller. Attila ve Hunların soyundan geldiklerini iddia eden son grubun arasına gidiyorum. Bu iddia doğru olabilir zira Macarlar on birinci yüzyılda ülkeyi fethettiklerinde Hunların orada yerleşmiş olduklarını gördüler. Yeryüzünde bilinen tüm batıl inançların, sanki düşsel bir burgacın merkeziymişçesine Karpat Dağlarının oluşturduğu at nalında toplandığını okudum; eğer öyleyse, ziyaretim çok ilginç olabilir. (Not: Kont'a tüm bunları sormalıyım.)

Yatağımın yeterince rahat olmasına karşın, her türlü tuhaf rüyayı gördüğüm için iyi uyuyamadım. Bütün gece penceremin altında bir köpek havladı; belki de uykusuzluğumun bununla bir ilgisi olabilir; ya da belki kırmızıbiberdendir çünkü sürahimdeki tüm suyu içmek zorunda kalmıştım ama yine de susuzluğumu giderememiştim. Sabaha karşı uykuya daldım ve kapımın ısrarla çalınmasıyla uyandım; o sırada derin uykuda olduğumu sanıyorum. Kahvaltıda biraz daha kırmızıbiber yedim, bir de adının mamaliga olduğunu söyledikleri mısır unundan yapılan bir tür lapa ve mükemmel bir yemek olan, impletata adını verdikleri içi kıymayla doldurulmuş patlıcan. (Not: Bunun tarifini de al.) Tren sekizden biraz önce kalktığı, daha doğrusu kalkması gerektiği için -zira saat 7.30'da koştura koştura istasyona gittikten sonra hareket etmeye başlamamızdan önce bir saatten fazla vagonda oturmam gerekti- kahvaltıyı aceleye getirmek zorunda kaldım. Bana öyle geliyor ki, Doğu'ya doğru ilerledikçe trenler daha da rötarlı oluyor. Kim bilir Çin'de nasıldırlar?

Gün boyunca, her türlü güzellikle dolu bir arazide ağır ağır ilerledik. Bazen, dik bayırların tepesinde eski dua kitaplarında gördüklerimize benzer küçük köyler ve şatolar gördük; bazen, her iki yakasındaki geniş, taşlı kıyılarından büyük sellere maruz kaldığı sonucu çıkan nehir ve çayların yanından geçtik. Bir nehrin dış kenarlarını süpürüp temizlemek için bol miktarda ve güçlü akan su gerekir. Her tren istasyonunda türlü türlü kılık kıyafete bürünmüş insan toplulukları, zaman zaman kalabalıklar vardı. Bazıları tıpkı bizim oralardaki ya da Fransa ve Almanya'dan geçerken

gördüklerim gibi kısa ceketler, yuvarlak şapkalar ve evde dikilmiş pantolonlar giymişti; ama diğerleri çok ilginçti. Kadınlar, yanlarına yaklaşmadığınız sürece güzel görünüyorlardı, ama bel bölgeleri oldukça kalındı. Hepsinin giysilerinin şu ya da bu şekilde beyaz kolları vardı; pek çoğu bale elbiselerine benzeyen, üzerinden bir sürü şerit sallanan geniş kemerler takıyorlardı; ama elbette altlarında iç etekleri vardı. Gördüğümüz en tuhaf kişiler, büyük kovboy şapkaları, geniş, çuvalımsı kirli beyaz pantolonları, beyaz keten gömlekleri ve üzerine baştan aşağıya pirinç çiviler kakılmış, neredeyse bir ayak genişliğinde devasa, ağır kemerleriyle geri kalanlardan daha barbar görünen Slovaklardı. Pantolonlarını içine soktukları yüksek çizmeler giyiyorlardı, uzun siyah saçları ve siyah gür bıyıkları vardı. Çok etkileyiciydiler ama çekici görünmüyorlardı. Hemen şimdi, sahneye eski Doğulu haydut çetesi olarak yerleştirilebilirlerdi. Fakat bana anlatıldığına göre oldukça zararsız ve dahası, kendini savunma konusunda eksikleri olan kimselerdi.

Çok ilginç eski bir yerleşim yeri olan Bistriţa'ya vardığımızda alacakaranlığın karanlık tarafı olmuştu. Neredeyse sınırda yer aldığından -zira Borgo Geçidi oradan başlayıp Bukovina'ya uzanıyordu- oldukça fırtınalı bir doğası var ve kesinlikle bunun izlerini taşıyor. Elli yıl önce, beş farklı zamanda korkunç hasara neden olan bir dizi büyük yangın yaşanmış. Şehir on yedinci yüzyılın hemen başında üç hafta süren bir kuşatmaya maruz kalmış ve nüfusundan 13.000 kişiyi yitirmiş; savaşa has kayıplar kıtlık ve hastalık yüzünden artmış.

Kont Dracula beni, büyük bir zevkle her şeyiyle eski moda olduğunu gördüğüm Golden Krone Oteli'ne yönlendirmişti; çünkü elbette ülkeye has görebileceğim tüm gelenekleri görmek istiyordum. Belli ki bekleniyordum, zira kapıya yaklaştığımda alışılmış köylü giysileri içinde -beyaz, uzun iç çamaşırı, önde ve arkada renkli kumaşlardan yapılma ve iffetlilik için fazla sıkı görünen önlüğüyle- güler yüzlü yaşlıca bir kadınla yüz yüze geldim. Yaklaştığımda başıyla selam verdi ve, “İngiliz Herr?” dedi. “Evet,” dedim, “Jonathan Harker.” Gülümsedi ve kapıya kadar kadının peşinden gelen, beyaz kollu gömlek giymiş yaşlıca bir adama bazı şeyler söyledi. Adam gitti ama elinde bir mektupla hemen geri geldi:

Dostum,

Karpat Dağlarına hoş geldiniz. Sizi sabırsızlıkla bekliyorum. Bu gece iyi uyuyun. Yarın saat üçte posta arabası Bukovina'ya doğru yola çıkacak; arabada sizin için yer ayrıldı. Arabam sizi Borgo Geçidinde bekleyecek ve sizi bana getirecek. Londra'dan buraya yolculuğunuzun iyi geçtiğini ve güzel topraklarımda geçireceğiniz zamandan keyif alacağınızı umuyorum.

Dostunuz
DRACULA

4 Mayıs. - Otel sahibinin Kont'tan, benim için arabadaki en iyi koltuğu ayarlaması için talimat veren bir mektup aldığını öğrendim; fakat ayrıntılara ilişkin sorular sorunca bir şekilde ağzı sıkı göründü ve Almancamı anlamıyormuş gibi davrandı. Oysa bu doğru olamazdı çünkü o âna kadar Almancamı eksiksiz anlıyordu; en azından, sorularımı kesinlikle beni anlıyormuş gibi yanıtlıyordu. O ve karısı, yani beni karşılayan yaşlı hanım, korku dolu bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Adam, ağzında geveleyerek paranın mektup içinde gönderildiğini ve tek bildiğinin bu olduğunu söyledi. Ona Kont Dracula'yı tanıyıp tanımadığını ve bana onun şatosuna ilişkin herhangi bir şey anlatıp anlatamayacağını sorduğumda karısı da o da istavroz çıkardılar ve hiçbir şey bilmediklerini söyleyerek daha fazla konuşmayı reddettiler. Yola çıkma saati o kadar yaklaşmıştı ki başkasına soracak hiç zamanım yoktu, zira her şey çok gizemliydi ve ne olursa olsun hiç de rahatlatıcı değildi.

Tam ayrılmadan önce, yaşlı kadın odama geldi ve son derece kendini kaybetmiş biçimde şöyle dedi:

“Gitmeniz şart mı? Ah! Genç Herr, gitmeniz şart mı?” Öylesine heyecanlıydı ki Almanca üzerindeki hâkimiyetini yitirmiş görünüyordu ve onu, hiç bilmediğim başka bir dille karıştırdı. Onu ancak bir sürü soru sorarak anlayabiliyordum. Ona bir an önce gitmem gerektiğini ve önemli bir işle meşgul olduğumu söylediğimde, bir kez de şöyle sordu:

“Bugünün ne olduğunu biliyor musunuz?” Yanıt olarak Mayıs'ın dördü olduğunu söyledim. Başını iki yana salladı ve yine konuştu:

“Ah, evet! Onu biliyorum, onu biliyorum! Ama bugünün ne olduğunu biliyor musunuz?” Anlamadığımı söylediğimde sözlerini sürdürdü:

“Bugün Aziz George Günü'nün arifesi. Bu gece saatler gece yarısını gösterdiğinde yeryüzündeki tüm kötü güçlerin serbestçe ortalıkta salınacağını bilmiyor musunuz? Nereye gittiğinizi, neye gittiğinizi biliyor musunuz?” Öylesine belirgin bir kaygı içindeydi ki onu rahatlatmaya çalıştım, ama hiç etki etmedi. Sonunda dizlerinin üzerine çöktü ve gitmemem için, en azından yola çıkmadan önce bir-iki gün beklemem için bana yalvardı. Tüm bunlar çok saçmaydı, ama kendimi rahat hissetmiyordum. Ancak, yapılması gereken bir iş vardı ve hiçbir şeyin onu engellemesine izin veremezdim. Bu yüzden, onu ayağa kaldırmaya çalıştım ve elimden geldiğince ciddi biçimde teşekkür edip görevimin kaçınılmaz olduğunu ve gitmem gerektiğini söyledim. Bunun üzerine ayağa kalktı, gözlerini sildi ve boynundaki bir haçı çıkartıp bana verdi. Ne yapacağımı bilemedim çünkü Anglikan Kilisesi'ne bağlı biri olarak böyle şeyleri bir ölçüde putperestlik olarak görmem öğretilmişti; fakat yine de bu kadar iyi niyetli ve böyle bir zihin yapısında olan yaşlı bir hanımı reddetmek çok kaba geldi. Sanıyorum ki, yüzümdeki kararsızlığı gördü, çünkü tespihi boynuma taktı ve, “Annenizin hatrına,” deyip odadan çıktı. Güncenin bu bölümünü, tabii ki, geç kalan arabayı beklerken yazıyorum ve haç hâlâ boynumda. Yaşlı kadının korkusundan mı bilmiyorum ama sanki kendimi her zamanki gibi huzurlu hissetmiyorum. Eğer bu defter benden önce Mina'ya ulaşırsa veda sözlerimi ona ulaştırsın. İşte, araba geliyor!

5 Mayıs. - Şato - Sabahın griliği geçti ve güneş, uzak ufukta yükseldi; ufuk ağaç mı yoksa tepe mi olduğunu bilemediğim şeylerle tırtıklı bir görünüm sergiliyordu, çünkü ufuk öyle uzaktaydı ki, büyük ve küçük şeyler birbirine karışmıştı. Uykum yok ve uyanana kadar çağrılmayacağıma göre doğal olarak uykum gelene kadar yazacağım. Yazılacak pek çok tuhaf şey var ve onları okuyan kişi Bistriţa'dan ayrılmadan önce çok güzel bir yemek yediğimi düşünmesin, diye akşam yemeğinde tam olarak neler yediğimi yazayım. “Haydut bifteği” denen şeyi yedim -kırmızıbiberle çeşnilendirilmiş, basit Londra kedi eti[→] usulünde şişlere geçirilip ateş üzerinde kızartılmış domuz pastırması, soğan ve sığır eti! Şarap, dilde kötü olmasa da tuhaf bir acılık bırakan Golden Mediasch'tı. Yalnızca birkaç kadeh bundan içtim, o kadar.

Arabaya bindiğimde arabacı henüz yerini almamıştı ve onu otel sahibesiyle konuşurken gördüm. Belli ki benim hakkımda konuşuyorlardı çünkü ara sıra bana bakıyorlardı ve kapının dışındaki bankta oturanların

bazıları -ki bunlar “laf taşıyıcı” anlamına gelen bir sözcükle anılıyorlardı- ikisinin yanına gidip kulak kabarttılar ve ardından bana baktılar; pek çoğu acıyarak baktı. Sıklıkla yinelenen çok sayıda tuhaf sözcük duyuyordum, çünkü kalabalıkta pek çok milletten insan vardı; bu yüzden sessizce çok dilli sözlüğümü çantamdan çıkarttım ve o sözcüklere baktım. Şunu ifade etmeliyim ki bu sözcükler hiç içimi açmıyordu, çünkü aralarında ordog - şeytan, pokol -Cehennem, stregoica - büyücü, vrolok ve vlkoslak - biri Slovakça, diğeri Sırpça olan ve kurt adam ya da vampir gibi bir şey anlamına gelen sözcükler bulunuyordu. (Not: Kont'a bu batıl inançları sormalıyım.)

Yola çıktığımız sırada, hanın kapısında toplanan ve o zamana kadar hatrı sayılır ölçüde artan kalabalığın tümü haç işareti yapıp iki parmaklarını bana doğru kaldırdılar. Biraz güçlükle de olsa, ne demek istediklerini öteki yolculardan birinin anlatmasını sağladım; ilk başta sorumu yanıtlamak istemedi, ama İngiliz olduğumu öğrenince bunun kem göze karşı büyü ya da koruma olduğunu anlattı. Tam da bilinmeyen bir yere doğru bilinmeyen bir adamla tanışmak üzere yola çıkmışken bu durum hiç de hoşuma gitmedi; fakat herkes öylesine iyi kalpli, öylesine kederli ve öylesine cana yakındı ki etkilenmemem olanaksızdı. Hanın avlusunu ve avlunun ortasında, arkasında yeşil fıçılara dikilmiş zakkum ve portakal ağaçlarının gür yaprakları bulunan geniş kemerli geçidin etrafında durup istavroz çıkaran ilginç insanların oluşturduğu kalabalığı son bir anlığına görüşümü asla unutmayacağım. Ardından, geniş keten pantolonu -onlara gotza diyorlardı- ön koltuğun tümünü kaplayan arabacımız kocaman kırbacını başa baş koşan dört küçük atın üstünde şaklattı ve yolculuğumuza başladık.

Eğer öteki yolcuların konuştuğu dili -daha doğrusu dilleri- bilseydim onları başımdan bu kadar kolay atamayacak olmama karşın, yola çıktıktan kısa süre sonra, ruhani korkularım ve onlara ilişkin anılarım manzaranın güzelliğinde yitip gitti. Önümüzde, ağaç ya da yan duvarları yola bakan çiftlik evi kümeleriyle taçlandırılmış, oraya buraya serpiştirilmiş dik tepeleri olan ormanlarla dolu, yeşil eğimli bir arazi uzanıyordu. Her yerde şaşırtıcı yoğunlukta meyve çiçekleri açmıştı - elma, erik, armut, kiraz; yolda ilerlerken, ağaçların altındaki yeşil çimlerin dökülmüş taç yapraklarıyla pul pul süslenmiş olduğunu görebiliyordum. Yol, burada “Mittelland” adını verdikleri yeşil tepelerin arasında uzanıp gidiyor, çimen kaplı kıvrımlardan uzanırken kayboluyor ya da yamaçlardan aşağı alevden diller gibi orada burada boşalıp giderken çam ormanlarının uçlarıyla engelleniyordu. Yol

engebeliydi, ama yine de heyecanlı bir telaşla üzerinden uçuyor gibiydik. O sırada bu telaşın ne anlama geldiğini anlayamıyordum, ama belli ki arabacı Prundu Bârgâului'ye varmak için hiç zaman kaybetmemekte kararlıydı. Bu yolun yaz zamanı mükemmel durumda olduğunu, ama kışın yağan karların ardından henüz hale yola konmadığını söylediler. Bu yönüyle, Karpat Dağlarından geçen yolların genelinden farklı, çünkü o yolların fazla iyi durumda tutulmaması eski bir gelenek. Eskiden, Türkler, yabancı birlikleri getirtmeye hazırlandıklarını düşünmesinler, diye hospodarlar[→] yolları tamir etmez, böylece her an patlamaya hazır savaşa hız verirlermiş.

Mittelland'ın yeşil tepelerinin ardından, Karpat Dağlarının sarp tepelerine kadar giden ormanla kaplı büyük yamaçlar yükseliyordu. Bunlar, sağımızda ve solumuzda yükseliyorlardı, akşam güneşi tümüyle üzerlerine düşerek bu güzel sıradağların görkemli renklerini ortaya çıkartıyor, böylece dorukların gölgelerinde koyu mavi, mor, çimen ve kayaların birbirine karıştığı yerlerde yeşil ve kahverengi görünüyor, uzaklarda, karlı zirvelerin görkemli biçimde yükseldiği yerde yok olana dek sürüp giden sonsuz bir sarp ve sivri uçlu kayalık derinliği uzanıyordu. Dağlarda yer yer, güneş batarken yükseklerden düşen suyun parıltısını gördüğümüz yarıklar görülüyordu. Bir tepenin dibinden dolanıp yılankavi yolumuzda ilerlerken bir dağın kar kaplı ulu zirvesi tam önümüzdeymiş gibi göründüğünde yol arkadaşlarımdan biri koluma dokundu:

"Bakın! isten szekl” -“Tanrı'nın koltuğu!”- ve saygı dolu bir ifadeyle istavroz çıkardı. Bitmek bilmeyen yolumuzda dolanarak ilerlerken ve güneş ardımızda gittikçe alçalırken akşam vaktinin gölgeleri sessizce etrafımızı sarmaya başladı. Bu durum, hafif ve serin bir pembelikle ışıldıyor gibi görünen dağın karlı zirvesinin hâlâ günbatımını üzerinde tutmasıyla daha da vurgulandı. Ara sıra, görülmeye değer giysileri içindeki Çeklerin ve Slovakların yanından geçiyorduk ve ne yazık ki, guatrın sık rastlanan bir durum olduğunu fark ettim. Yol kenarında çok sayıda haç vardı ve yanlarından geçerken yol arkadaşlarımın tümü istavroz çıkarıyordu. Şurada burada bir mabedin önüne diz çökmüş, biz yaklaşırken arkasına dönüp bakmayan ve gözleriyle kulaklarını dış dünyaya açmayacak şekilde kendini ibadete adamış köylü kadınlar ve erkekler oluyordu. Bana yeni gelen çok şey vardı: Örneğin, ağaçlardaki ot yığınları, beyaz gövdeleri yapraklarının zarif yeşili arasında gümüş gibi parıldayan güzeller güzeli salkımlı huş ağacı kümeleri. Zaman zaman, uzun yılankavi omurgası yolun pürüzlerine

uyacak biçimde ayarlanan sıradan köylü arabası olan bir leiter-wagon u geçiyorduk. Bu aracın üzerinde mutlaka, Çeklerde beyaz, Slovaklarda renkli koyun postu olmak koşuluyla, evine dönen bir grup çiftçi vardı; ikinci grup, ucunda balta olan uzun değneklerini mızrak havasıyla taşıyordu. Akşam çökerken hava çok soğumaya başladı ve giderek yoğunlaşan alacakaranlık, meşe, kayın ve çam gibi ağaçların loşluğuyla koyu bir sise karışıyor gibi görünüyordu; bununla birlikte, dağların kolları arasında, derinden ilerleyen vadilerden geçide doğru aşağı inerken, ara sıra hâlâ erimemiş karlara sırtını vermiş koyu köknar ağaçları karşımıza çıkıyordu. Zaman zaman yol, karanlıkta üzerimize kapanıyormuş gibi görünen çam ormanlarıyla kesilirken, akşamın erken saatlerinde gittikçe alçalan günbatımını, Karpat Dağlarının arasındaki vadilerde durmaksızın dolanan hayalet misali bulutları garip biçimlerle yansıttığı sırada, orada burada ağaçları kaplayan büyük grilikler alışılmışın dışında tuhaf ve heybetli bir etki yaratıyordu. Bazen tepeler öyle dik oluyordu ki, sürücümüzün acelesine karşın atlar ancak yavaş ilerleyebiliyordu. Arabadan inip atlara yaklaşmak istiyordum, ama arabacı bunu kabul etmiyordu. “Hayır, hayır!” dedi; “Burada yürümemeksiniz; köpekler fazlasıyla vahşidir,” sonra da, ötekilerin onaylayan gülümsemelerini yakalamak için etrafına bakındığı için acımasız bir şaka olarak söylediğini belli ederek, “Uyumadan önce bu tür konularla yeterince uğraşacaksınız zaten,” diye ekledi. Verdiği tek mola, lambaları yakmak için bir anlığına durduğu zamandı.

Hava karardığında yolcular arasında bir heyecan baş göstermiş gibiydi ve yolcular birbiri ardına, sanki daha hızlı gitmesinde ısrar ediyormuşçasına arabacıyla konuşup durdular. Arabacı, atları uzun kamçısıyla acımasızca kırbaçladı ve yüreklendirici vahşi bağırışlarla daha fazla çaba göstermelerini istedi. Derken, ileride karanlığın ortasında, sanki tepelerin arasında bir yarık varmış gibi, bir tür gri ışık parçası gördüm. Yolcuların heyecanı daha da büyüdü; çıldırmış araba büyük deri yayları üzerinde sarsılıyor ve fırtınalı denizde savrulan bir gemi gibi iki yana sallanıyordu. Tutunmak zorunda kaldım. Yol biraz düzeldi, uçarcasına ilerliyor gibi görünüyorduk. Sonra, her iki yanımızda da dağlar bize yaklaşıyormuş gibi geldi; Borgo Geçidi'ne giriyorduk. Yolcuların büyük kısmı, itiraz kabul etmeyen bir içtenlikle baskı yaparak teker teker bana armağanlar sundular; elbette, sıra dışı ve tuhaf nitelikteydiler ama her biri iyi niyetle, nazik bir sözle, bir duayla ve Bistriţa'daki otelin dışında gördüğüm o tuhaf korku

göstergesi hareketler karışımıyla (haç ve kem göze karşı koruma} verildi. Daha sonra, biz uçarcasına ilerlerken, sürücü öne eğildi ve her iki yanda da yolcular, arabanın kenarından boyunlarını uzatarak hevesle ve dikkatle karanlığa baktılar. Çok heyecan verici bir şey olduğu ya da beklendiği açıktı, fakat her bir yolcuya sormama karşın, kimsenin bana en ufak açıklama yaptığı yoktu. Bu heyecan durumu kısa süre devam etti; sonunda karşıda geçidin doğumuzda açıldığını gördük. Başımızın üstünde yuvarlanarak ilerleyen kara bulutlar, havada ağır ve bunaltıcı fırtına hissi vardı. Sıradağlar iki havayı birbirinden ayırmış ve biz fırtınalı olana girmişiz gibiydi. Artık ben de beni Kont'a götürecek aracı görmek için dışarı bakıyordum. Her an siyahlığın içinden lambaların parlaklığını görmeyi bekliyordum; fakat her yer karanlıktı. Tek ışık, hızla koşan atlarımızın nefesiyle çıkan buharı beyaz bulut gibi gösteren kendi arabamızın titrek ışığıydı. Artık, önümüzde bembeyaz uzanan kumlu yolu görebiliyorduk, fakat herhangi bir araçtan iz yoktu. Yolcular, hayal kırıklığımla dalga geçiyormuş gibi görünerek, memnuniyetle iç çekip arkalarına yaslandılar. Sürücü saatine bakıp ötekilere hemen hemen hiç duyamadığım bir şeyler söylediğinde, ne yapmam gerektiğini çoktan düşünmeye başlamıştım bile; bu sözler öyle sessizce, öyle alçak bir ses tonuyla söylenmişti ki; sanırım şöyle dedi: “Zamanından bir saat erken.” Sonra bana dönerek benimkinden de kötü bir Almancayla şöyle dedi:

“Burada araba yok. Neticede, Herr beklenmiyor. Şimdi Bukovina'ya gelecek ve yarın ya da öbür gün buraya dönecek; en iyisi öbür gün.” O konuşurken, atlar kişnemeye, burunlarından solumaya ve vahşice öne atılmaya başladılar; öyle ki sürücü onları gemlemek zorunda kaldı. Derken, köylülerin koro halinde çığlıkları ve evrensel bir hareket olan istavroz, çıkarışları arasından dört atlı hafif bir araba, arkamızdan yokuş yukarı çıktı, bize yetişti ve arabamızın yanında ilerlemeye başladı. Işık huzmeleri üzerlerine düştüğü için, lambalarımızın yaydığı ışıkta gördüğüm kadarıyla atlar kömür karası ve görkemli hayvanlardı. Araba, yüzünü bizden gizleyen uzun kahverengi sakalı ve kocaman siyah bir şapkası olan uzun boylu bir adam tarafından sürülüyordu. Yalnızca çok parlak bir çift gözün, bize doğru döndüğü sırada, lamba ışığı altında kırmızıymış gibi görünen parıltısını görebildim. Sürücüye şöyle dedi:

“Bu akşam erkencisin, dostum.” Adam kekeleyerek yanıtladı:

“Ingiliz Herr'in acelesi vardı.” Buna yanıt olarak yabancı şöyle dedi:

“Sanırım bu nedenle onun Bukovina'ya devam etmesini istedin. Beni kandıramazsın, dostum; çok şey biliyorum ve atlarım hızlı.” Konuşurken gülümsüyordu ve lambanın ışığı fazlasıyla kırmızı dudakları ve fildişi beyazı, keskin görünümlü dişleri olan sert bir ağzın üzerine düştü. Yol arkadaşlarımdan biri bir diğerine Bürger'in “Lenore”sinden bir dize fısıldadı:

Denn die Todten reiten schnell. -

(Çünkü ölüler hızlı giderler.)

Tuhaf sürücü belli ki sözleri duymuştu, zira parıldayan bir gülümsemeyle yukarı baktı. Yolcu, iki parmağını kaldırıp istavroz çıkarırken yüzünü çevirdi. “Herr'in bagajını bana ver,” dedi sürücü; çantalarım büyük hevesle verildi ve arabaya konuldu. Ardından, öteki araba yakında olduğu için yere inmeden arabamızın yan tarafından öbür arabaya geçtim, arabacı, kolumu çelik gibi kavrayışla yakalayan eliyle bana yardım etti; müthiş bir gücü olmalıydı. Tek kelime etmeden dizginleri salladı, atlar döndü ve hızla geçidin karanlığına doğru ilerledik. Arkama baktığımda, lambaların ışığı altında posta arabasının atlarından çıkan buharı ve eski yol arkadaşlarımın istavroz çıkaran siluetlerini gördüm. Derken, sürücü kırbacını şaklattı, atlarına seslendi ve hızla Bukovina' ya doğru yollarına koyuldular.

Onlar karanlığa gömülürken tuhaf bir ürperti hissettim ve üzerime yalnızlık çöktü; fakat omuzlarıma bir pelerin, dizlerime de bir battaniye atılmıştı ve arabacı mükemmel bir Almancayla şöyle dedi:

“Gece soğuk, mein Herr ve efendim Kont size her türlü özeni göstermemi emretti. Eğer arzu ederseniz, koltuğun altında bir matara slivovitz [yöreye ait erik brendisi] var.” İçmedim, ama yine de orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Kendimi biraz tuhaf hissediyordum ve epey korkuyordum. Eğer başka bir seçenek olsaydı, bu bilinmeyen gece yolculuğunu sürdürmektense onu seçerdim diye düşünüyorum. Araba, hızlı bir tempoda dümdüz ilerliyordu, sonra tam bir dönüş yaptık ve başka bir düz yolda ilerledik. Sanki tekrar tekrar aynı yerden geçip duruyoruz gibi geliyordu bana; bu nedenle, göze çarpan bir noktaya dikkat ettim ve durumun gerçekten de öyle olduğunu anladım. Arabacıya tüm bunların ne anlama geldiğini sormuş olmayı isterdim, ama gerçekten de bunu yapmaya korktum çünkü bulunduğum konum bakımından, herhangi bir karşı çıkışın, gecikme arzusu olması durumunda hiçbir etkisi olmayacağını düşünüyordum. Fakat biraz sonra, zamanın nasıl geçtiğini merak ettiğim

için bir kibrit yaktım ve onun aleviyle saatime baktım; gece yarısına birkaç dakika vardı. Bu beni bir tür şoka soktu, çünkü sanırım gece yarısına ilişkin genel batıl inançlar, son deneyimlerimle güçlenmişti.

Sonra yolun epey aşağısında bir yerlerdeki çiftlik evinde köpek ulumaya başladı - sanki korkudanmış gibi uzun, acılı bir inilti. Ses bir başka köpek tarafından devralındı, sonra bir başkası ve bir başkası; ta ki şimdi geçitte yumuşak biçimde uğuldayan rüzgârla taşınan ve ülkenin her tarafından, gecenin kasveti içinden, hayal gücünün kavrayabileceği her köşesinde vahşi bir uluma başlayana dek. İlk ulumada atlar gerginleşip şaha kalkmaya başladılar, fakat sürücü onlarla yatıştırıcı biçimde konuşunca sakinleştiler, ama sanki ani bir korkudan kaçmışlarcasına titriyor ve terliyorlardı. Derken uzaklarda, iki yanımızdaki dağlarda daha yüksek ve daha keskin bir uluma - kurtların uluması- başladı ve bu uluma atları da beni de aynı şekilde etkiledi, zira ben arabadan atlayıp kaçmayı düşünürken onlar da bir kez daha şaha kalktılar ve delicesine ileri fırladılar; öyle ki arabacı onların fırlayıp kaçmalarına engel olabilmek için o müthiş gücünün tümünü kullanmak zorunda kaldı. Oysa ki birkaç dakika içinde kulaklarım sese alıştı ve atlar da bu süre zarfında arabacının aşağıya inip önlerinde durabilmesine yetecek kadar yatıştılar. Arabacı onları okşadı, yatıştırdı ve at terbiyecilerinin yaptığını duyduğum gibi ve olağandışı bir etkiyle kulaklarına bir şeyler fısıldadı, çünkü onları okşayışıyla atlar, her ne kadar hâlâ titreseler de bir kez daha oldukça uysallaştılar. Sürücü yine yerini aldı ve dizginlerini sallayarak büyük bir hızla yola koyuldu. Bu sefer, geçidin uzak köşesine gittikten sonra, birdenbire keskin biçimde sağa kıvrılan dar bir yola saptı.

Çok geçmeden çevremiz ağaçlarla kuşatıldı; kimi yerlerde sanki bir tünelden geçiyormuşuz gibi yolun üzerine eğiliyorlardı; yine kocaman çatık kaşlı kayalar her iki yanda da yürekli biçimde bizi koruyorlardı. Korunaklı bir alanda olsak da artan rüzgârın sesini duyabiliyorduk; çünkü rüzgâr, kayaların arasında inliyor, uğulduyordu ve biz hızla ilerlerken ağaçların dalları birbirlerine çarpıyordu. Hava gittikçe daha da soğudu ve güzel, toz halinde kar yağmaya başladı; öyle ki kısa süre sonra biz ve çevremizdeki her şey beyaz bir örtüyle kaplandı. Keskin rüzgâr, hâlâ köpeklerin ulumasını taşıyordu; gerçi biz yolumuzda ilerledikçe sesler hafifliyordu. Kurtların uluması, sanki her yönden çevremizi sarıyorlarmış gibi gittikçe daha da yakından geliyordu. Fena halde korkmaya başlamıştım ve atlar da

korkumu paylaşıyordu; ama arabacı hiç de rahatsız değildi. Başını sağa sola çevirmeyi sürdürdü ama ben karanlıkta hiçbir şey göremiyordum.

Ansızın, ileride sol tarafımızda belli belirsiz, titrek mavi bir alev gördüm. Aynı anda sürücü de onu gördü; hemen atları durdurup aşağı inerek karanlığın içinde gözden kayboldu. Ne yapacağımı bilemiyordum, kurtların uluması yaklaştıkça bu konuda daha da kararsız kalıyordum; ama tam da ben bunları düşünürken arabacı birdenbire ortaya çıktı, tek söz söylemeden yerini aldı ve yolculuğumuza devam ettik. Uykuya dalmış olmam gerektiğini ve bu olayı rüyamda görmeyi sürdürdüğümü düşünüyorum çünkü sonsuz kez yineleniyor gibiydi; şimdi geriye baktığımda her şey korkunç bir kâbusa benziyor. Bir keresinde alev yola öylesine yakın bir yerde belirdi ki, çevremizi saran karanlığa karşın arabacının hareketlerini izleyebiliyordum. Çabucak alevin çıktığı yere gidiyordu -alev oldukça hafif olmalıydı çünkü çevresindeki alanı hiç aydınlatmıyor gibi görünüyordu- ve birkaç taş toplayıp onları belli bir şekilde diziyordu. Bir keresinde tuhaf bir göz yanılsaması oluştu: Sürücü, benimle alevin arasında durduğunda alevi kapamadı, çünkü aramızda durmasına karşın alevlerin hayaleti andıran şeklini görebildim. Bu durum beni ürküttü, ama görüntü bir anlık olduğundan gözlerimin karanlıkta zorlanıp beni aldattığı sonucuna vardım. Sonra bir süre hiç mavi alev görülmedi ve sanki hareket eden bir çember halinde peşimizden geliyorlarmış gibi görünen kurtların ulumasıyla çevrelenmiş biçimde hızla karanlığa doğru ilerledik.

Sonunda, sürücünün o âna kadar gittiğinden daha uzağa gittiği bir an geldi ve yokluğunda atlar hiç olmadıkları kadar kötü biçimde titremeye ve burunlarından soluyup korkuyla haykırmaya başladılar. Bunun için ortada bir neden göremiyordum, çünkü kurtların uluması tümden kesilmişti; fakat tam da o sırada, kara bulutlara doğru süzülen ay, çam kaplı bir kayanın pürüzlü sırtının ardında belirdi ve onun ışığıyla, beyaz dişleri, ağızlarından dışarı uzanan kırmızı dilleri, uzun güçlü bacakları ve kaba tüyleriyle çevremizi saran bir kurt çemberi gördüm. Üzerlerine çöken amansız sessizlik içinde, uluduklarından yüz kat daha korkunçtular. Bana gelince, korkudan bir tür felç olmuş gibiydim. İnsan, ancak kendini böyle korkutucu şeylerle karşı karşıya bulduğunda onların gerçek anlamını görebiliyor.

Sanki ay ışığının üzerlerinde özel bir etkisi varmışçasına, kurtlar birdenbire ulumaya başladılar. Atlar oraya buraya zıplayıp şaha kalktılar ve acması gözlerle umarsızlık içinde çevrelerine bakındılar; fakat canlı dehşet

halkası her yönden onları çevreliyordu ve ister istemez halkanın içinde kalıyorlardı. Gelmesi için arabacıya seslendim, çünkü tek şansımızın halkadan çıkmak ve adamın yanımıza gelmesi için yardım etmekmiş gibi geliyordu. Bağırdım ve çıkan gürültünün, arabacıya düştüğümüz tuzağa ulaşması için şans verecek biçimde o taraftaki kurtları korkutmasını ümit ederek arabanın yan tarafına vurdum. Oraya nasıl geldi bilmiyorum, ama arabacının sesinin buyurgan bir tonda yükseldiğini duydum ve sese doğru baktığımda yolda durduğunu gördüm. Uzun kollarını sanki elle tutulamaz bir engeli kenara itercesine salladığında kurtlar geriye, iyice geriye çekildi. Tam o sırada ağır bir bulut ayın önüne geçti ve böylece yine karanlığa gömüldük.

Yine görmeye başlayabildiğimde, sürücü arabaya tırmanıyordu ve kurtlar gözden kaybolmuştu. Tüm bunlar öyle tuhaf ve öyle tekinsizdi ki üzerime dehşetli bir korku çöktü; konuşmaya ya da hareket etmeye korkuyordum. Yuvarlanarak ilerleyen bulutlar ayı gizlediği için tümden karanlığa gömülen yolumuzda devam ederken zaman geçmek bilmiyordu. Tırmanmayı sürdürdük; ara sıra sert inişler olsa da çoğunlukla hep tırmanıyorduk. Birdenbire; sürücünün atları yüksek, kara pencerelerinden hiç ışık gelmeyen ve kırık mazgallı siperleri, ayın aydınlattığı gökyüzünün önünde tırtıklı bir hat oluşturan çok büyük ve harap bir şatonun avlusunda durdurmakta olduğu gerçeğinin bilincine vardım.

II

Jonathan Harker'ın güncesi (devam)

5 Mayıs. - Uyumuş olmalıyım çünkü tam olarak uyanık olsaydım böylesine dikkat çekici bir yere yaklaşıldığını fark etmem gerekirdi. Karanlıkta avlu hatrı sayılır genişlikte görünüyordu ve büyük, yuvarlak kemerlerin altından çok sayıda karanlık yol açıldığı için belki de gerçekte olduğundan büyük görünüyordu. Avluyu henüz gün ışığında göremedim.

Araba durduğunda sürücü aşağı atladı ve inmem için yardım etmek üzere elini uzattı. Bir kez daha, müthiş gücünü fark etmeden geçemedim. Doğrusu eli, eğer isterse benimkini ezebilecek çelik bir kıskaç gibiydi. Sonra, bavullarımı arabadan çıkarttı ve ben eski, demir çiviler çakılı ve görkemli bir taştan yapılma çıkıntılı girişte yer alan büyük kapının yanında dururken, çantaları yanıma, yere koydu. Loş ışıkta bile taşın heybetli biçimde oymalarla süslendiğini görebiliyordum, fakat zaman ve hava şartlarıyla epeyce yıpranmıştı. Ben ayakta dururken sürücü bir kez daha yerine zıpladı ve dizginleri salladı; atlar yola koyuldu ve arabayla hepsi karanlık kapıların birinde gözden kayboldu.

Olduğum yerde sessizce durdum, çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Ortalıkta, zil ya da kapı tokmağına ilişkin tek bir iz bile yoktu; sesimin bu çatık kaşlı duvarları ve karanlık pencere aralıklarını delip geçmesi pek olası değildi. Bekleyerek geçirdiğim süre bitmek bilmiyor gibiydi ve kuşku ve korkuların üzerime üşüştüğünü hissediyordum. Nasıl bir yere, ne tür insanların arasına gelmiştim böyle? Atıldığım nasıl korkunç bir serüvendi? Londra'daki bir mülkün satın alma işlemlerini bir yabancıya açıklamak için gönderilen hukuk danışmanı kâtibinin yaşamında alışılmış bir olay mıydı bu? Hukuk danışmanı kâtibi! Mina bundan hiç hoşlanmazdı. Hukuk danışmanı, çünkü Londra'dan ayrılmadan hemen önce sınavda başarılı olduğumu öğrenmiştim; peki şimdi tam anlamıyla bir hukuk danışmanı

mıydım? Gözlerimi ovuşturmaya ve uyanık olup olmadığımı görmek için kendimi çimdiklemeye başladım. Tüm bunlar bana korkunç bir kâbus gibi görünüyordu ve tıpkı arada sırada fazla çalıştığım bir günün ertesinde olduğu gibi birdenbire uyanmayı ve kendimi pencereden girmeye uğraşan şafakla baş başa evde bulmayı ümit ediyordum. Fakat bedenim çimdikleme testine yanıt verdi, gözlerim de aldanmıyordu. Gerçekten de uyanıktım ve Karpat Dağlamadaydım. Şimdi yapmam gereken tek şey sabırlı olmak ve sabahın gelmesini beklemekti.

Tam bu sonuca varmıştım ki büyük kapının ardından yaklaşmakta olan ağır bir ayak sesi duydum ve yarıklardan gelmekte olan ışığın parıltısını gördüm. Sonra şıkırdayan zincirlerin ve çekilen sürgülerin sesi geldi. Uzun zamandır kullanılmamaktan kaynaklanan gıcırtıyla kilidin içinde bir anahtar döndü ve büyük kapı içeri doğru açıldı.

İçeride uzun, yaşlı bir adam duruyordu; uzun beyaz bıyığı dışında tertemiz tıraşlıydı ve üzerinde en ufak renk zerresi olmaksızın baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Elinde antika gümüş bir lamba tutuyordu; lamba şişesi ya da karpuzu olmasa da içinde alev yanıyordu ve açık kapının cereyanında alev titreştikçe uzun, titrek gölgeler yayıyordu. Yaşlı adam oldukça saygılı biçimde sağ eliyle bir işaret yapıp beni içeri davet ederken tuhaf bir tonlama, fakat kusursuz bir İngilizceyle şöyle dedi:

“Evime hoş geldiniz! Özgürce ve kendi istencinizle girin!” Beni karşılama girişimi için en ufak bir adım atmadı; sanki karşılama hareketi onu taşa dönüştürmüşçesine heykel gibi duruyordu. Ne var ki, ben kapının eşiğinden geçer geçmez birdenbire ileri atıldı ve elini uzatarak benimkini, geri çekilmeme neden olacak bir güçle sıktı - öyle ki, bu etki, elinin buz gibi soğuk olduğu gerçeğiyle hiç de azalmadı. Yine şunları söyledi:

“Evime hoş geldiniz. Özgürce gelin. Özgürce gidin ve getirdiğiniz mutluluğun bir kısmını burada bırakın!” El sıkışındaki güç, yüzünü görmediğim sürücününkinde fark ettiğime öyle benziyordu ki, bir an için konuştuğumun aynı kişi olup olmadığından kuşkulandım; bu yüzden, emin olmak için soru sorarcasına, “Kont Dracula?” dedim. Bana yanıt verirken saygıyla eğildi:

“Dracula benim ve size, Mr. Harker, evime hoş geldiniz, diyorum. İçeri girin; gece havası soğuktur; bir şeyler yemeye ve dinlenmeye gereksiniminiz olmalı.” Konuşurken bir yandan da lambayı duvardaki bir

rafa yerleştirdi ve dışarı çıkıp bavullarımı aldı; ben erken davranıp onu durdurana kadar bavullarımı içeri taşımıştı bile. Karşı çıktım fakat ısrar etti:

“Hayır, efendim, benim konuğumsunuz. Geç oldu ve adamlarım burada değiller. İzin verin rahat etmenizi kendim sağlayayım.” Eşyalarımı koridor boyunca ve ardından, kocaman döner merdivende ve taş zemininde ayak seslerimizin şiddetle çınladığı bir başka geniş koridor boyunca taşıma konusunda ısrar etti. Bu koridorun sonunda ağır bir kapıyı açtı ve içeride, akşam yemeği için bir sofranın kurulduğunu ve görkemli şöminesinde büyük kütüklerin alev alev yanıp alazlandığını gördüğüme çok sevindim.

Kont, çantalarımı yere bırakıp durdu, kapıyı kapattı ve odanın öbür ucuna geçip tek bir lambayla aydınlatılan ve pencere türevi bir şey yokmuş gibi görünen sekizgen, ufak bir odaya açılan bir başka kapıyı açtı. Bu kapıdan geçerek başka bir kapıyı daha açtı ve eliyle içeri girmemi işaret etti. Hoş bir manzaraydı; zira burada, geniş bacadan sanki alevi gürlüyormuş gibi görünen kütüklerle iyi aydınlanan ve ısınan geniş bir yatak odası vardı. Kont bavullarımı içeri bırakıp geri çekildi; kapıyı kapatmadan önce şöyle dedi:

“Yolculuğunuzdan sonra üzerinizi değiştirerek kendinizi canlandırmaya gereksiniminiz vardır. Arzu ettiğiniz her şeyi bulacağınıza inanıyorum. Hazır olduğunuzda, yemeğinizi hazır bulacağınız öteki odaya gelin.”

Aydınlık, sıcaklık ve Kont'un incelikli karşılaması tüm kuşku ve korkularımı dağıtmış gibiydi. Olağan ruh halime büründüğümde açlıktan neredeyse gözümün karardığını fark ettim; böylece çabucak giyindim ve öteki odaya gittim.

Yemeğin çoktan hazırlanmış olduğunu gördüm. Büyük şöminenin taş oymalarına dayanarak ayakta duran ev sahibim, masaya doğru ince bir el hareketi yaptı ve şöyle dedi:

“Lütfen oturunuz ve dilediğiniz gibi yiyiniz. Umarım, size eşlik etmediğim için kusuruma bakmazsınız; fakat akşam yemeğimi önceden yedim ve bu geç saatlerde bir şey yemem.”

Mr. Hawkins'in bana emanet ettiği mühürlü mektubu Kont'a uzattım. Mektubu açtı ve ciddi bir ifadeyle okudu; ardından, hoş bir gülümsemeyle okumam için bana verdi. En azından bir paragrafı bana sevinçli bir heyecan yaşattı:

Devamlı çektiğim bir illet olan gut hastalığının yine nüksetmesi, bir süreliğine yolculuk yapmamı kesin olarak engellediği için büyük üzüntü duyuyorum; fakat yerime mümkün olan her biçimde güvendiğim, oldukça nitelikli birini gönderebildiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum. Kendine has enerjisi ve yeteneği olan, dürüst bir yaradılışa sahip genç bir adam. Ağzı sıkı ve sessiz biridir ve hizmetimde yetişmiştir. Yanınızda kaldığı süre boyunca arzu ettiğiniz zamanlarda size eşlik etmeye hazır olacaktır ve her konuda talimatınızı alacaktır.

Kont bizzat öne çıkıp yemeklerden birinin üzerindeki kapağı kaldırdı ve hemen, kusursuz bir kızarmış tavuğu yemeye koyuldum. Yemeğim bu tavuktan, biraz peynirden, salatadan ve iki kadeh içtiğim bir şişe eski Tokay'dan[→] oluşuyordu. Yemeğimi yerken, Kont yolculuğuma ilişkin pek çok soru sordu, ben de yavaş yavaş deneyimlediklerimi ona anlattım.

Bu zaman zarfında yemeğimi bitirmiş, ev sahibimin arzusuyla ateşin başına bir iskemle çekip bir yandan içmediği için özür dileyerek sunduğu bir puroyu içmeye başlamıştım. Artık onu gözlemleme fırsatım vardı ve oldukça dikkat çekici bir fizyonomisi olduğunu gördüm.

Yüzü, ince burnunun yüksek kemeri ve alışılmışın dışında kavisli burun delikleri, yüksek kubbeli alnı ve şakaklarında az sayıda ama öteki noktalarda bolca görünen saçlarıyla güçlü -çok güçlü- bir kartalı andırıyordu. Kaşları neredeyse burnunun üstünde birleşecek derecede kalındı ve gürlüğüyle kendi bolluğu içinde kıvrılıyor gibi görünüyordu. Gür bıyığının altından görebildiğim kadarıyla ağzı alışılmışın dışında keskin beyaz dişlerle katı ve oldukça zalim görünüyordu; dişleri, onun yaşındaki bir adam için şaşırtıcı bir yaşam belirtisi gösteren kırmızılıktaki dudakların üzerinden uzuyordu. Gerisine gelince; kulakları solgun ve tepeleri fazlasıyla sivriydi; çenesi geniş ve güçlü, yanakları zayıf olmasına karşın sıkıydı. Yarattığı genel etki, olağandışı bir solgunluktu.

O zamana dek, ateşin yaydığı ışığın altında dizlerinin üzerinde durdukları için ellerinin üstünü fark etmiştim, oldukça beyaz ve güzel görünüyorlardı; fakat şimdi onları yakınımda görünce hayli kaba olduklarına dikkat etmeden duramadım - tıknaz parmaklı ve geniştiler. Söylemesi tuhaf ama avucunun ortasında kıllar vardı. Tırnakları uzun ve inceydiler ve uçları sivri kesilmişti. Kont üzerime eğilip elleri bana dokunduğunda ürpermekten kendimi alamadım. Nefesi koktuğu için olabilirdi, ama ne yaparsam

yapayım gizleyemediğim korkunç bir mide bulantısından mustariptim. Belli ki bunun farkına varan Kont, geri çekildi; çıkık dişlerini daha önce hiç olmadığı kadar çok gösteren gaddarca bir gülümsemeyle bir kez daha şöminenin öbür tarafına oturdu. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık; pencereden dışarı baktığımda yaklaşmakta olan şafağın ilk solgun belirtilerini gördüm. Her şeyin üzerine tuhaf bir dinginlik çökmüş gibiydi; fakat kulak kabarttığımda vadinin aşağısından geliyormuş gibi görünen çok sayıda kurdun ulumasını duydum. Kont'un gözleri ışıldadı ve şöyle dedi:

“Şunlara kulak verin - gecenin çocukları. Ne müzik yapıyorlar ama!" Sanırım yüzümde ona tuhaf gelen bir ifade görünce şöyle ekledi:

“Ah, efendim, siz şehirli kimseler avcının duygularını anlayamazsınız.” Sonra ayağa kalktı ve şöyle dedi:

“Ama yorgun olmalısınız. Odanız hazır ve yarın istediğiniz kadar uyuyabilirsiniz. Akşamüstüne kadar dışarıda olmam gerekiyor; bu yüzden iyi uyuyun ve tatlı rüyalar görün!” Ve saygılı biçimde selam vererek benim için sekizgen odanın kapısını açtı, odama girdim...

Tümden bir şaşkınlık denizindeyim. Kuşkularım var; korkuyorum; kendi ruhuma bile açmaya yüreğimin yetmediği tuhaf şeyler düşünüyorum. Tanrım, sırf yakınlarımın hatrına bile olsa, beni koru!

7 Mayıs. - Yine sabahın erken saatleri, ama dinlendim ve son yirmi dört saatin tadını çıkarttım. Gündüz geç saatlere kadar uyudum ve istediğim zaman uyandım. Giyindiğimde akşam yemeğini yediğimiz odaya gittim ve ateşin üstüne bırakılan kap sayesinde sıcak tutulan kahveyle soğuk bir kahvaltının hazır durduğunu gördüm. Masada üzerinde şunların yazılı olduğu bir kart vardı:

Bir süreliğine buralarda olmayacağım. Beni beklemeyin. - D.

Böylece yemeğe başladım ve kuvvetli bir öğünün tadını çıkarttım. Yemeğim bittiğinde, hizmetkârlara bitirdiğimi haber verebileceğim bir zil aradım; fakat bulamadım. Çevremdeki olağandışı zenginlik göstergelerini göz önüne alınca kuşkusuz ki evde tuhaf eksiklikler vardı. Sofra takımları altından ve öylesine güzel işlenmiş ki muazzam bir değeri olmalı. Pencerelerdeki perdelerle koltuk ve kanepelerin döşemeleri ve yatağımı çevreleyen perdeler en pahalı ve en güzel kumaşlardan yapılmış;

üretildikleri zaman müthiş bir değere sahip olmalılar, çünkü kusursuz durumda olmalarına karşın yüzyıllar öncesinden kaldıkları kesin. Bunlara benzeyen bir şeyi Hampton Court Sarayı'nda görmüştüm ama yıpranmış, aşınmış ve güveler tarafından yenmişlerdi. Fakat yine de hiçbir odada ayna yok. Masamda bir tuvalet aynası bile yok ve tıraş olmadan ya da saçımı fırçalamadan önce çantamdan küçük tıraş aynasını çıkartmam gerekti. Daha hiçbir yerde hizmetkâr görmedim ya da şato yakınlarında kurt ulumasından başka ses duymadım. Yemeğimi bitirdiğimde -ona kahvaltı mı yoksa akşam yemeği mi demeliyim bilmiyorum, çünkü yediğim zaman saat beşle altı arasındaydı- okuyacak bir şey aradım, zira Kont'un iznini almadan şatoyu dolaşmak istemiyordum. Odada kesinlikle hiçbir şey yoktu; ne kitap, ne gazete, hatta ne de yazı gereçleri; bu nedenle odadaki bir başka kapıyı açtım ve bir çeşit kütüphane buldum. Benimkinin karşısındaki kapıyı denedim ama kilitli olduğunu gördüm.

Kütüphanede, sevinçle, çok sayıda İngilizce kitap buldum; tüm raflar bu kitaplarla doluydu ve ciltlenmiş dergi ve gazeteler vardı. Ortadaki bir masaya İngiliz dergileri ve gazeteleri saçılmıştı, fakat hiçbiri yeni tarihli değildi. Kitaplar çok farklı türlerdendi -tarih, coğrafya, politika, ekonomi politika, botanik, jeoloji, hukuk- hepsi İngiltere ve İngiliz yaşam tarzı, gelenek ve görenekleri üzerineydi. Hatta “Londra Rehberi”, “Kırmızı” ve “Mavi” kitaplar, “Whitaker Almanağı”, “Kara Kuvvetleri ve Donanma Listeleriyle -görünce bir şekilde beni sevindiren- “Hukuk Listesi” gibi başvuru kaynakları da vardı.

Kitaplara baktığım sırada kapı açıldı ve Kont içeri girdi. Beni yürekten selamladı, gece iyi dinlenmiş olduğumu umduğunu söyledikten sonra sözlerini şöyle sürdürdü:

“Buranın yolunu bulmanıza sevindim, çünkü burada sizi ilgilendirecek çok şey olduğuna eminim. Bu dostlar,” -elini bazı kitapların üstüne koydu- “benim iyi arkadaşım oldular ve geçen birkaç yıl içinde, Londra'ya gitmeye karar verdiğimden bu yana, bana çok çok keyifli saatler yaşattılar. Onlar aracılığıyla sizin büyük İngilterenizi tanıdım; onu tanımak onu sevmek demektir. Aziz Londranızın kalabalık caddelerinden geçmeye, insanlığın koşuşturmasının ve telaşının ortasında durmaya, şehrin yaşamını, değişimini, ölümünü ve onu o yapan her şeyi paylaşmaya can atıyorum. Ama heyhat! Dilinizi yalnız kitaplar aracılığıyla biliyorum. Size dostum, bu dili konuşmak için güveniyorum.”

"Ama Kont," dedim, "İngilizceyi hakkıyla biliyor ve konuşuyorsunuz!" Ağırbaşlılıkla başını eğdi.

"Gurur okşayıcı beğeniniz için teşekkür ederim dostum, ama yine de korkarım kat edeceğim yolun henüz çok başındayım. Evet, dilbilgisini ve sözcükleri bildiğim doğru, ama henüz bunları nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum."

"Gerçekten de," dedim, "kusursuz biçimde telaffuz ediyorsunuz."

"Öyle değil," diye yanıtladı. "Evet, biliyorum ki, Londranıza taşınsam ve orada konuşsam, benim yabancı olduğumu anlamayacak kimse olmaz. Bu benim için yeterli değil. Burada soyluyum; boyar'ım[→], sıradan insanlar beni tanıyor ve ben efendiyim. Fakat yabancı bir ülkede bir yabancı hiç kimsedir; insanlar onu tanımaz ve tanımamak ilgilenmemektir. Diğerleri gibiysem, yani beni gören kimse durup bakmıyorsa ya da konuşmasının ortasında, sözlerimi duyunca, 'Ha, ha! Bir yabancı!, demek üzere durmuyorsa, buna razı gelirim. Uzun zamandır efendi benim ve daha da efendi olmayı sürdürürüm ya da en azından başka kimse benim efendim olmamalı. Buraya sırf Exeter'lı dostum Peter Hawkins'in aracısı olarak Londra'daki yeni mülküm hakkında konuşmaya gelmediniz. Bir süre burada benim yanımda kalacağınızı umuyorum, böylece konuşmalarımız aracılığıyla İngiliz aksanını öğrenebilirim; konuşmam sırasında hata yaptığımda -en ufak bir hatayı bile- bana söyleminizi rica ediyorum. Bugün bu denli uzun süre uzakta olmak zorunda kaldığım için özür diliyorum; fakat elinde bu kadar çok sayıda önemli iş olan bir kimseyi bağışlayacağınızı biliyorum."

Elbette, buna gönüllü olduğuma ilişkin söyleyebileceğim her şeyi söyledim ve istediğim zaman o odaya gidip gidemeyeceğimi sordum. "Evet, elbette," diye yanıtladı ve ekledi:

"Şatoda dilediğiniz her yere gidebilirsiniz; kapıları kilitli olan ve elbette gitmeyi istemeyeceğiniz yerler dışında. Her şeyin şu anki şeklinde olmasının bir nedeni var ve eğer benim gözlerimle görüp bildiklerimi bilseydiniz belki daha iyi anlardınız." Bundan emin olduğumu söyledim. O da ardından sözlerini sürdürdü:

"Transilvanya'dayız ve Transilvanya İngiltere değil. Bizim yöntemlerimiz sizin yöntemlerinizden değil ve size tuhaf gelen çok şey olacak. Yok, bana

anlattığınız deneyimlerinize bakılırsa, burada olabilecek tuhaf şeylere ilişkin bir şeyler biliyorsunuz.”

Bu, epey bir sohbete yol açtı ve sırf konuşmuş olmak için olsa bile, konuşmak istediği belli olduğundan ona şu âna kadar başıma gelen ve fark ettiğim şeylere ilişkin çok sayıda soru sordum. Kimi kez konuyu saptırdı ya da anlamıyormuş gibi yaparak konuyu değiştirdi; ama genelde sorduğum her şeyi dürüstlükle yanıtladı. Sonra, zaman geçtikçe ve ben bir şekilde daha da yüreklenince önceki geceye ilişkin tuhaf olayların bazılarını, örneğin arabacının mavi alevleri gördüğümüz yerlere neden gittiğini sordum. Bu alevlerin, altının nerede gizlendiğini gösterdiği doğru muydu? Sonra Kont bana, yaygın bir inanca göre yılın belli bir gecesinde -aslında sözümona tüm kötü ruhların özgürce ortalıkta salındığı dün gece-definenin saklandığı herhangi bir yerin üzerinde mavi bir alev görüldüğüne inanıldığını açıkladı. “Definenin, sizin dün gece geçtiğiniz bölgede,” diye sözlerini sürdürdü, “saklı olduğuna neredeyse hiç kuşku yok; çünkü orası yüzyıllar boyunca Ulahların, Saksonların ve Türklerin uğruna savaştıkları topraklardır. Tüm bu bölgede vatansever ya da istilacı insanların kanıyla zenginleşmemiş tek bir avuç toprak bile yoktur. Eski günlerde, AvusturyalIların ve Macarların sürüler halinde akın ettiği ve vatanseverlerin -kadın, erkek, genç, yaşlı- onlara karşı koymak için çıktıkları ve yapay çığlarıyla onları ezip yok edebilsinler, diye gelişlerini geçitlerin üzerindeki kayalıkların tepesinde bekledikleri heyecan verici zamanlar olmuştu. İstilacı zafer kazandığında çok az şey buldu, çünkü orada var olan her şey dost toprağın içine saklanmıştı.”

“Ama,” dedim, “insanların bakmaya zahmet etmeleri durumunda görecekleri böyle kesin bir delil varken, bu kadar zaman bulunmadan nasıl kalmış olabilir ki?” Kont güldü ve dudakları dişetlerinin üzerinden çekilirken uzun, sivri köpekdişleri tuhaf biçimde ortaya çıktı; sorumu şöyle yanıtladı:

“Çünkü köylünüz aslında korkak ve aptal! O alevler yalnız bir gece ortaya çıkıyor. Ve o gece, bu ülkedeki hiç kimse, eğer elinden geliyorsa, evinden dışarı adım atmaz. Ve sayın sir, eğer yerinden kıpırdarsa da ne yapacağını bilemez. Alevin yerini işaretlediğini söylediğiniz köylü bile gün ışığında kendi işaretini nerede arayacağını bilmez. Bahse girerim, siz de o yerleri bir daha bulamazsınız değil mi?”

“İşte bu konuda haklısınız,” dedim. “Onları nerede arayacağımı ölülerden fazla biliyor değilim.” Sonra başka konulara daldık.

“Gelin,” dedi en sonunda, “bana Londra'dan ve benim için bulduğunuz evden söz edin.” İhmalkârlığımdan ötürü özür dileyerek çantamdan kâğıtları almak üzere odama gittim. Ben kâğıtları sıraya koyarken, yan odadan porselen ve gümüş takırtısı geldiğini duydum, oraya geçerken sofranın toplandığını ve lambanın yakıldığını fark ettim; çünkü artık hava iyice kararmıştı. Çalışma odası ya da kütüphane olan odada da lambalar yakılmıştı ve Kont'u kanepede uzanmış, dünyadaki onca şey arasında İngilizce Bradshaw Guide'ı[→] okurken buldum. İçeri girdiğimde kitap ve kâğıtları masadan kaldırdı; onunla birlikte her türlü plan, tapu senedi ve hesabın içine daldım. Her şeyle ilgileniyordu ve bana mekânla çevresi hakkında binlerce soru sordu. Çevre konusuna ilişkin bulabildiği her şeyi önceden incelediği açıktı, çünkü sonunda benim bildiğimden çok daha fazlasını bildiği belliydi. Bunu söylediğimde şöyle dedi:

“Peki, ama dostum, öyle olmam gerekmez mi? Oraya gittiğimde yalnız olacağım ve dostum Harker Jonathan -yok, kusuruma bakmayın, ülkemin soyadını öne koyma huyunu âdet edindim- dostum Jonathan Harker beni düzeltip bana yol göstermek için yanımda olmayacak. Kilometrelerce uzakta, Exeter'da, büyük olasılıkla öbür dostum Peter Hawkins'le birlikte hukuk belgeleri üzerine çalışıyor olacak. İşte bu yüzden!”

Purfleet'teki mülkün satın alınmasına ilişkin işleri derinlemesine inceledik. Ona niteliklerini anlattıktan, gerekli belgeleri imzalattıktan ve Mr. Hawkins'e belgelerle birlikte gönderilmeye hazır bir mektup yazdıktan sonra karşıma böylesine uygun bir yerin nasıl çıktığını sormaya başladı. Ona zamanında aldığım ve buraya yazdığım notları okudum:

“Purfleet'te bir ara yolda istenilene benzeyen ve satılık olduğunu belirten, bakımsızlıktan harap bir tabelanın asılı olduğu bir yere rastladım. Eski zamanlara ait yapısı olan, ağır taşlarla örülü ve uzun yıllardır onarım yüzü görmemiş yüksek bir duvarla çevrili. Kapalı kapılar ağır eski meşeden ve tümüyle pastan yıpranmış demirden yapılma.

Malikânenin adı Carfax; kuşkusuz, eskinin Quatre Face'ının[→] yozlaşmış hali çünkü bina, pusulanın dört ana noktasıyla uyumlu biçimde dört köşeli. Toplamda, tamamı yukarıda sözü edilen masif taştan duvarla çevrili sekiz hektarlık alandan oluşuyor. Araziyi kimi yerlerde loş yapan çok sayıda ağaç ve su, hem temiz hem de orta ölçekli bir dere şeklinde aktığı için bir

kaynaktan beslendiği belli olan derin ve karanlık görünümlü bir gölet ya da küçük göl var. Ev oldukça büyük ve diyebilirim ki, tarihi Ortaçağ'a kadar uzanıyor, çünkü bir yanı son derece kalın taştan yapılma, çok yüksekte az sayıda penceresi var ve pencereler sıkı demir parmaklıklarla kaplı. Bir iç kale parçası gibi görünüyor ve eski bir şapel ya da kiliseye çok yakın. Evden oraya giden kapının anahtarı bende olmadığı için içine giremedim, ama Kodak'ımla farklı açılardan görüntülerini aldım. Eve eklemeler yapılmış, ama bu çok gelişigüzel yapılmış ve kapladığı alanı ancak kestirebiliyorum - ki oldukça geniş olmalı. Yakınında yalnız birkaç ev var; bunlardan biri son zamanlarda çeşitli eklemeler yapılıp özel bir akıl hastanesine dönüştürülmüş olan çok geniş bir ev. Fakat malikâneden görünmüyor.”

Bitirdiğimde Kont şöyle dedi:

liriz. Ben ne eğlence ne neşe ne de gençleri ve neşelileri memnun eden gün ışığı ve ışıl ışıl suların parlak şehvet düşkünlüğünün peşindeyim. Artık genç değilim ve kalbim, ölülerin ardından yas tutarak geçen yorucu yıllar yüzünden neşeye ayak uyduramıyor. Dahası, şatomun duvarları çökük; gölgelerin sayısı pek çok ve rüzgâr kırık mazgallı siperlerin ve pencerelerin arasından soğuk soğuk esiyor. Gölgeli yerleri ve gölgeleri severim ve olabildiğince düşüncelerimle baş başa kalmayı yeğlerim.”

Bir biçimde, sözleri ve bakışları birbirine uymuyor gibi göründü ya da yüzünün görünüşü gülümsemesinin kötücül ve soğuk görünmesine neden olmuş olabilir.

Hemen, bir bahaneyle yanımdan ayrıldı ve ayrılırken tüm belgelerimi toparlamamı istedi. O odadan çıktıktan sonra epey bir süre geçince ben de çevremdeki bazı kitaplara bakmaya başladım. İçlerinden biri, bir harita sıklıkla kullanılmışçasına, kendiliğinden İngiltere'nin açıldığı bir atlastı. Haritaya baktığımda belli yerlerin küçük daireler içine alındığını gördüm ve bu işaretleri incelediğimde birinin Londra'nın doğu yakasına yakın bir noktada, açık olarak yeni mülkünün bulunduğu yerde olduğunu fark ettim; öbür ikisi Exeter'da ve Yorkshire sahilinde Whitby'deydi.

Kont geri döndüğünde yarım saat geçmişti. “Aha!” dedi, “Hâlâ kitaplarınızla mısınız? Güzel! Fakat sürekli çalışmamaksınız. Gelin; akşam yemeğinizin hazır olduğu söylendi.” Beni kolumdan tuttu ve masanın üzerinde kusursuz bir akşam yemeğinin hazır olduğu yan odaya geçtik. Kont bir kez daha, dışarıdayken yemek yediğini söyleyerek izin istedi.

Fakat önceki gece olduğu gibi oturdu ve ben yemeğimi yerken benimle sohbet etti. Yemekten sonra, geçen geceki gibi puro içtim, Kont da benimle sohbet edip tüm olası konularda sorular sorarak saatler boyunca yanımda kaldı. Saatin gerçekten geç olduğunu hissettim, ama bütün yönleriyle ev sahibimin arzularını yerine getirmem gerektiğini hissettiğim için hiçbir şey demedim. Dünkü uzun uyku beni canlandırdığı için uykulu değildim; fakat tan ağarırken çıkan ve gelgitin yön değiştirirken neden olduğunu andıran serinliği hissetmezlik edemedim. Ölüme yakın kişilerin genellikle tan ağarırken ya da gelgit yön değiştirirken öldüğünü söylerler ve yorgun olup görevinin başında kalan ve bu değişimi deneyimleyen herkes bu görüşe inanabilir. Temiz sabah havasında birdenbire olağandışı tizlikteki sesiyle bir horozun öttüğünü duyduk; ayağa fırlayan Kont Dracula şöyle dedi:

“Yaa! Yine sabah oldu! Sizi bu kadar uzun süre ayakta tutarak ne kadar dikkatsizlik ettim. Zamanın nasıl geçtiğini unutmamam için sevgili yeni vatanım İngiltere'ye ilişkin konuşmalarınızı daha az dikkat çekici kılmanız gerek.” Bunları söyledikten sonra saygıyla eğilerek yanımdan ayrıldı.

Odama gittim ve perdeleri çektim ama göze ilişecek çok az şey vardı; pencerem avluya açılıyordu ve görebildiğim tek şey aydınlanan gökyüzünün sıcak griliğiydi. Bu yüzden perdeleri bir kez daha çektim ve bugün olanları yazdım.

8 Mayıs. - Bu deftere yazarken fazla dağılmakta olduğumdan korkmaya başladım; ama şimdi başından beri ayrıntılara girdiğim için sevinçliyim, çünkü bu yerde öylesine tuhaf bir şey var ki, buradayken kaygılanmaktan kendimi alamıyorum. Keşke güvenle buradan gitmiş ya da hiç gelmemiş olsaydım. Bu tuhaf gece yaşamı beni kötü etkiliyor olabilir; ama keşke bununla kalsaydı! Konuşabileceğim biri olsaydı buna dayanabilirdim ama kimse yok. Yalnızca Kont'la konuşabiliyorum! - Korkarım buradaki tek canlı benim. Ben de gerçekler kadar sıradan olayım; bu, dayanmama yardım edecek; düş gücü meydanı boş bulup bana karşı ayaklanmamak. Eğer öyle olursa mahvolurum. Hemen nasıl dayandığımı ya da dayanıyor göründüğümü anlatayım.

Yatağa girdiğimde yalnız birkaç saat uyuyabildim ve daha fazla uyuyamayacağımı hissederek kalktım. Tıraş aynamı pencereye asmış, tıraş olmaya başlamak üzereydim. Birdenbire omzumda bir el hissettim ve Kont'un sesinin, “Günaydın” dediğini duydum. Onu görmediğim için irkildim, çünkü aynadaki yansıma arkamda kalan odanın tümünü

kaplıyordu. İrkildiğimde hafifçe yüzümü kestim, ama o anda bunun farkına varmadım. Kont'un selamına karşılık verip nasıl yanıldığımı görmek üzere yine aynaya döndüm. Bu sefer ortada bir yanlışlık olamazdı çünkü adam yakınımdaydı ve omzumun üzerinden onu görebiliyordum. Fakat aynada yansıması yoktu! Arkamdaki odanın tümü görünüyordu; fakat içinde kendimden başka birine ilişkin belirti yoktu. Bu durum korkutucuydu ve bunca tuhaf şeyin üzerine binince, Kont yakınmadayken hep hissettiğim o üstü kapalı huzursuzluk artmaya başlıyordu, ama tam da o sırada kesiğin belli belirsiz kanadığını gördüm; kan çeneme doğru akıyordu. Yara bandı aramak üzere hafifçe dönerek tıraş bıçağını bıraktım. Yüzümü gördüğünde Kont'un gözleri şeytani bir öfkeyle parladı ve birdenbire boğazımı yakaladı. Hızla geri çekildim ve eh, haçı tutan tespihin ipine değdi. Bu, onda ani bir değişikliğe neden oldu; öfkesi öyle hızlı biçimde geçti ki daha önce var olduğuna zar zor inanabildim.

“Dikkat edin,” dedi, “kendinizi nasıl kestiğinize dikkat edin. Bu durum, bu ülkede düşündüğünüzden daha tehlikelidir.” Sonra tıraş aynasını eline alarak sözlerini sürdürdü: “Ve işte zarara neden olan acması şey. İnsanoğlunun kibrinin iğrenç ve manasız süsü. Kaldırıp atın bunu,” diyerek korkunç elinin tek bir hamlesiyle ağır pencereyi açıp aynayı dışarı fırlattı; ayna aşağıdaki avlunun taş zemininde bin parçaya ayrıldı. Ardından, tek söz söylemeden odadan çıktı. Bu çok sinir bozucu, çünkü saatimin koruyucu kapağı ya da neyse ki metal olan tıraş tasımın dibi olmasa nasıl tıraş olacağımı bilmiyorum.

Yemek odasına gittiğimde kahvaltı hazırdı; fakat Kont'u hiçbir yerde bulamadım. Bu yüzden, kahvaltımı tek başıma yaptım. Şimdiye dek Kont'u yemek yerken ya da bir şey içerken görmemiş olmam tuhaf. Alışılmışın dışında biri olmalı! Kahvaltıdan sonra şatoda ufak bir keşfe çıktım. Merdivenleri tırmandım ve güneye bakan bir oda buldum. Manzara nefisti ve durduğum yerden onu görmek için her türlü fırsat sunuluyordu. Şato, korkunç bir uçurumun eşiğindeydi. Pencereden düşen bir taş, hiçbir şeye değmeden üç yüz metre düşebilir! Karşıda göz alabildiğine, yeşil ağaç tepelerinden bir deniz uzanıyordu; ara ara uçurumun olduğu yerlerde derin yarıklar vardı. Aralarda, nehrin ormandaki derin geçitlerde kıvrıldığı gümüşi çizgiler uzanıyordu.

Fakat güzelliği betimleyecek ruh hali içinde değilim, çünkü manzarayı izleyince biraz daha keşif yaptım; kapılar, kapılar, her yerde kapılar ve tümü

kilitli ve sürgülü. Şato duvarlarında, pencereler dışında uygun bir çıkış yok.

Şato tam bir hapishane ve ben de bir tutsağım!

III

Jonathan Harker'ın güncesi (devam)

Tutsak olduğumu fark ettiğimde deliye dönmüş gibiydim. Bulabildiğim her kapıyı deneyip her pencereden dışarı bakarak telaşla merdivenleri inip çıktım; ama kısa süre sonra acizliğime ilişkin inancım diğer her şeyi bastırdı. Birkaç saat sonra geriye dönüp baktığımda, kısa süreliğine aklımı kaçırmış olmam gerektiğini düşünüyorum, çünkü kapana kısılmış bir fare gibi davranıyordum. Fakat biçare olduğum kanısına vardığımda usulca -hayatım boyunca hiç yapmadığım kadar usulca- oturdum ve yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşünmeye başladım. Hâlâ düşünüyorum ve henüz kesin bir karara varmış değilim. Yalnız tek bir şeyden eminim: Düşüncelerimi Kont'a açıklamanın yararı yok. Buraya hapsedildiğimi gayet iyi biliyor; bunu kendisi gerçekleştirdiği ve kuşkusuz bunun için nedenleri olduğundan ona bu gerçekler konusunda güvenmem durumunda beni ancak kandıracaktır. Şu âna kadar görebildiğim kadarıyla tek planım bildiklerimi ve korkularımı kendime saklayıp gözlerimi dört açmak olacak. Biliyorum ki, ya kendi korkularım tarafından bebek gibi kandırılıyorum ya da müthiş bir darboğaz içindeyim; eğer İkincisi geçerliyse tüm aklıma gereksinimim var ve ileride de gereksinimim olacak. Aşağıdaki büyük kapının kapandığını duyduğumda ve Kont'un döndüğünü anladığımda zar zor bu karara varmıştım. Hemen kütüphaneye gelmedi, böylece dikkatlice kendi odama gittim ve onu, yatağı yaparken buldum. Bu tuhaf bir durumdu, ama baştan beri düşündüğüm şeyi yani evde hiç hizmetkâr olmadığını doğruladı. Daha sonra, kapı menteşesindeki aralıktan yemek odasındaki sofrayı kurduğunu gördüğümde iyice emin oldum; eğer tüm bu hizmetçilere ait işleri kendisi yerine getiriyorsa, bu, kesinlikle bu işleri yapacak kimse olmadığının kanıtıdır. Bu durum beni korkuttu, çünkü eğer şatoda başka kimse yoksa beni buraya getiren arabanın sürücüsü de Kont'un kendisi

olmalı. Bu korkunç bir düşünce; çünkü eğer öyleyse, sessizce elini kaldırarak kurtları kontrol edebilmiş olması ne anlama geliyor? Nasıl oluyordu da Bistriţa'daki ve arabadaki herkes benim için korkuyordu? Haç, sarmısak, yabangülü, üvez verilmesi ne anlama geliyordu? Boynuma haçı asan o iyilerin iyisi kadını tanrı kutsasın, çünkü ona her dokunuşumda bana huzur ve güç veriyor. Hoşnutsuzlukla yaklaşmam ve putperestlik olarak görmem öğretilen bir şeyin yalnızlık ve sıkıntılarla dolu bir zamanda bana yardımcı olması ne tuhaf. Bu nesnenin doğasında mı bir şey var, yoksa sevgi ve huzur anılarını taşıyan bir aracı, elle tutulur bir yardımcı mı? Eğer mümkün olursa bir ara bu konuyu araştırmalı ve konu hakkında karara varmalıyım. Bu arada, olan biteni anlamamı sağlayabileceği için Kont Dracula hakkında elimden gelen her şeyi öğrenmeliyim. Bu gece, eğer konuyu o yöne çekersem, kendisi hakkında konuşabilir. Ama kuşku uyandırmamak için çok dikkatli olmalıyım.

Gece yarısı. - Kont'la uzun uzun sohbet ettim. Ona Transilvanya tarihi konusunda birkaç soru sordum ve o da konu hakkında kusursuz bir coşkuya kapıldı. Olaylardan ve insanlardan, ama özellikle savaşlardan söz ederken sanki hepsinde yer almış gibi konuşuyordu. Daha sonra bunu açıklarken bir boyar için evinin ve adının gururunun kendi gururu, onların şanının kendi şanı ve onların yazgısının kendi yazgısı olduğunu söyledi. Ne zaman evinden söz etse hep “biz” diyordu ve sanki bir kral konuşuyormuşçasına hep çoğul konuşuyordu. Keşke söylediklerini tam dile getirdiği şekliyle kaydedebilseydim, çünkü benim için son derece büyüleyiciydi. Anlattıkları ülke tarihinin tümünü içeriyor gibiydi. Konuştukça heyecanı artıyor ve kocaman beyaz bıyığını çekiştirip elini attığı her şeyi büyük bir güçle ezecekmiş gibi önüne çıkanı kavrayarak odada dolanıp duruyordu. Kendine özgü biçimde ırkının öyküsünü anlattığı için sözlerinin bir bölümünü mümkün olduğunca aslına yakın şekliyle kâğıda dökeceğim:

“Biz Sekellerin gururlu olmaya hakkımız var, çünkü damarlarımızda, efendilik için aslanlar gibi savaşan çok sayıda yiğit ırkın kanı akıyor. Fin-Ugar halklarının İzlanda'dan buraya, Avrupa ırkları girdabına, Thor ve Odin'in onlara verdiği ve vahşi savaşçıların Avrupa'nın kıyı bölgelerinde, evet Asya ve Afrika'nın da kıyı bölgelerinde kurt adamlar geldi, izlenimi yaratan bir dehşetle ortaya koydukları savaşçı ruhu getirdiler. Buraya geldikleri zaman da, ölmekte olan insanlara, damarlarında İskit topraklarından sürülüp çöldeki şeytanlarla çiftleşen o eski cadıların kanlarının dolaştığını düşündürünceye kadar, savaşçı öfkeleriyle yeryüzünü

yaşayan bir alev gibi silip süpüren Hunları buldular. Aptallar! Aptallar! Hangi şeytan ya da hangi cadı bu damarlarda kanı dolaşan Attila kadar büyük olabilirdi ki?" Kollarını kaldırdı. "Fetihçi bir ırk olmamız; mağrur olmamız; Macarlar, Lombardlar, Avarlar, Bulgarlar ya da Türkler hudutlarımıza binlerini akıttıklarında onları geri püskürtmüş olmamız şaşılacak bir şey mi? Ârpâd ve birliklerinin Macarların anayurdunu silip süpürürken sınıra ulaştıklarında bizi burada bulmaları, Honfoglalas'ın[→] burada tamamlanmış olması tuhaf mı? Ve Macar baskını doğuya doğru önüne geleni silip süpürürken Sekeller muzaffer Macarların akrabaları sayılmışlardı ve Türklerin ülkesinin sınırını korumak görevi yüzyıllar boyunca bize emanet edilmişti; evet ve bunun da ötesinde sonsuza dek süren sınır koruma görevi - zira, Türklerin de dediği gibi 'Su uyur, düşman uyumaz' Transilvanya'yı oluşturan 'Dört Ulus'tan hangisi 'kanlı kılıç'ı bizden daha büyük memnuniyetle teslim aldı ya da kim savaş çağrısı yapıldığında bizden daha çabuk Kral'ın bayrağı altında toplandı? Ulahların ve Macarların bayraklarının Hilal'in altında kaldığı ulusumun o büyük utancı, Kosova utancı ne zaman telafi edildi? Voyvoda olarak Tuna'yı geçip Türkleri kendi topraklarında yenen benim ırkımdan biri değil miydi? O, gerçekten de bir Dracula'ydı! Yenildiği zaman halkını Türklere satan ve onlara tutsaklığın utancını yaşatan kendi beş para etmez kardeşine yazıklar olsun! Gerçekten de, ırkının öteki üyesini ileriki yüzyıllarda güçlerini tekrar tekrar büyük ırmaktan geçirip Türk topraklarına getirmesi için esinleyen; ya da geri püskürtüldüğünde, tek başına mutlak utkuya ulaşabileceğini bildiği için, birliklerinin katledildiği kanlı savaş alanından yalnız çıkmasına karşın tekrar, tekrar ve tekrar ortaya çıkan bu Dracula değil miydi? Yalnız kendini düşündüğünü söylediler. Peh! Köylüler, önderleri olmadan neye yararlar ki? Yönetecek bir beyin ve kalp olmadan savaş nerede biter? Yine, Mohaç Savaşı'nın ardından Macar boyunduruğunu üstümüzden atan bizdik; biz, Dracula'nın kanından gelenler önderler arasındaydık, çünkü ruhumuz özgür olmamaya katlanamazdı. Ah! Genç beyefendi, Sekeller -ve yüreklerinin kanı, beyinleri ve kılıçları olarak Draculalar- Habsburglar ve Romanovlar gibi mantar misali türeyenlerin asla sahip olamayacakları türden bir ünle övünebiliriz. Savaş günleri sona erdi. Bu şerefsiz barış günlerinde kan fazlasıyla değerli bir şey ve büyük ırkların görkemleri anlatılan masallar gibi."

Sabah olmak üzereydi ve yatmaya gittik. (Not: Bu günlük fena halde Binbir Gece Masalları'nın başına benziyor, zira her şey horoz ötüşüyle

kesilmek zorunda - ya da Hamlet'in babasının hayaletine benziyor.)

12 Mayıs. -Söze gerçeklerle- kitaplar ve sayılarla doğrulanan basit, yetersiz ve hiç kuşku duyulamayacak gerçeklerle başlayayım. Onları, kendi gözlemlerimde ve onlara ilişkin anılarımda kalması gereken deneyimlerimle karıştırın amaliyim. Dün gece Kont odasından çıktığında bana yasal konular ve belli işlerin nasıl yapılacağı hakkında sorular sorarak söze başladı. Günü yorgun ve bıkkın biçimde kitaplara gömülü geçirdim ve sırf aklımı oyalamak için Lincoln Hanı'nda incelemiş olduğum bazı konuların üstünden geçtim. Kont'un araştırmasında belli bir yöntem vardı; dolayısıyla, onları belli bir sıra içinde not etmeye çalışmalıyım; bu bilgiler bir biçimde ya da bir ara işime yarayabilir.

Öncelikle, İngiltere'de bir kişinin iki ya da daha fazla hukuk danışmanı olup olamayacağını sordu. Ona, eğer arzu ederse bir düzine tutabileceğini, ama tek bir işlem için birden fazla hukuk danışmanı görevlendirmenin akıllıca olmayacağını, zira her seferinde yalnız birinin eyleme geçebileceğini ve bu durumu değiştirmenin onun çıkarına olmayacağını söyledim. Durumu derinlemesine anlamış görünüyordu ve bir kişiyi, sözgelimi, bankacılıkla ilgilenen bu danışmanının başka bir ülkedeki bir iş için yerel yardıma gereksinim duyması durumunda bir başkasını da taşımacılık işleriyle görevlendirmenin uygulamada zorluk çıkartıp çıkartmayacağını sorarak konuşmasını sürdürdü. Herhangi bir şekilde onu yanlış yönlendirmemek için daha ayrıntılı anlatmasını rica ettim ve şöyle dedi:

“Şöyle örnek vereyim. Sizin ve benim dostumuz Mr. Peter Hawkins, Londra'dan epeyce uzak olan Exeter'daki güzel katedralinizin gölgesi altından sizin güvenilir şahsınız aracılığıyla benim için Londra'daki evimi alıyor. Güzel! Londra'da yaşayan biri yerine oradan bu denli uzakta olan birinin hizmetini aramamın tuhaf olduğunu düşünmeyesiniz diye şimdi burada açıkça belirtmeliyim ki, gerekçem, kendi çıkarım dışında herhangi bir yerel çıkara hizmet edilmemesiydi; Londra'da oturan biri belki kendisine ya da bir dostuna hizmet etmeyi amaçlayabileceği için yaptıklarıyla yalnız benim çıkarıma çalışacak temsilcimi aramaya gittim. Şimdi, varsayalım çok meşgul olan ben, diyelim ki Newcastle'a ya da Durham'a ya da Harwich'e ya da Dover'a gemiyle mal taşımak istesem işi o limanlardaki birine teslim etmek daha kolay olmaz mıydı?” Kuşkusuz daha kolay olacağını, ama biz hukuk danışmanlarının vekâlet sistemi olduğunu, böylece yerel işlerin,

herhangi bir hukuk danışmanının verdiği bir talimatla yerel olarak halledilebileceğini, müşterinin kendini tek bir kişinin ellerine teslim ederek daha fazla sorun yaşamadan arzularının yerine getirilebileceğini söyledim.

“Ama,” dedi, “kendi işimi kendim yönetmekte özgür olabilirim. Öyle değil mi?”

“Elbette,” diye yanıtladım; “tüm işlerinin herhangi biri tarafından öğrenilmesini istemeyen işadamları çoğunlukla bu yola başvurur.”

“Güzel!” dedi ve teslimat yapma yolları, izlenmesi gereken yollar ve önlem alınarak engellenebilecek her türlü güçlük hakkında sorular sormayı sürdürdü. Tüm bunları ona elimden geldiğince açıkladım ve mükemmel bir hukuk danışmanı olabileceği izlenimi verdi bana, çünkü önceden düşünmediği ya da öngörmediği tek bir şey bile yoktu. Ülkede hiç bulunmamış ve iş hayatına fazla girmediği belli olan biri için bilgisi ve zekâsı mükemmeldi. Konuştuğu bu noktalarda kendini tatmin ettikten ve ben tümünü eldeki kitaplar aracılığıyla elimden geldiğince doğruladıktan sonra birdenbire ayağa kalktı ve şöyle dedi: “Dostumuz Mr. Peter Hawkins'e yazdığınız ilk mektuptan bu yana, ona ya da bir başkasına yazdınız mı?” Yüreğimde biraz hoşnutsuzluk duyarak yazmadığımı, henüz kimseye mektup gönderme fırsatı bulamadığımı söyledim.

“Öyleyse şimdi yazın genç dostum,” dedi ağır elini omzuma koyarak. “Dostumuza ve başkalarına yazın ve hoşunuza giderse bir ay daha benimle kalacağınızı söyleyin.” “O kadar uzun kalmamı mı istiyorsunuz?” diye sordum, zira bu düşünceyle yüreğim buz kesmişti.

“Çok istiyorum; yok, itiraz kabul etmiyorum. Efendiniz, işvereniniz, artık nasıl adlandırıyorsanız, onun yerine birinin gelmesine karar verdiğinde yalnız benim gereksinimlerimin dikkate alınacağı anlaşılıyordu. Masraftan kaçınmadım. Öyle değil mi?”

Bu durumu kabul ederek boyun eğmekten başka ne yapabilirdim ki? Söz konusu olan benim değil Mr. Haw-kins'in çıkarıydı ve kendimi değil, onu düşünmek zorundaydım; hem ayrıca Kont Dracula konuşurken gözlerinde ve davranışlarında bana esir olduğumu hatırlatan ve istesem de başka seçeneğim olmadığını sezdiren bir şey vardı. Kont, boyun eğişimde utkusunu, yüzümdeki huzursuzlukta da egemenliğini görmüştü, zira hemen kendi yumuşak ve dirençsiz yöntemiyle bunları kullanmaya başladı: “Size yalvarıyorum, sevgili genç dostum, mektuplarınızda iş dışında konulardan söz etmeyin. Kuşkusuz, iyi olduğunuzu ve yanlarına döneceğiniz zamanı

iple çektiğinizi öğrenmek dostlarınızı sevindirecektir. Öyle değil mi?” Bunları söylerken bana üç yaprak mektup kâğıdı ve üç zarf uzattı. Hepsi, en incesinden yurtdışı postasında kullanılan türdendi ve önce kâğıtlara, ardından da Kont'a bakıp kırmızı altdudağının üzerine çıkan keskin köpekdişiyle sessizce gülümsediğini fark edince, sanki yüksek sesle konuşmuşçasına ne yazdığıma dikkat etmemi söylediğini, çünkü onu okuyabileceğini anladım. Bu yüzden, şimdi yalnızca resmî mektuplar yazmaya fakat Mr. Hawkins'e ve Mina'ya -çünkü ona stenoyla yazabilirdim ve bu da mektubu görmesi durumunda Kont'un kafasını karıştırırdı- her şeyi gizlice yazmaya karar verdim. İki mektubumu yazdığımda kitap okuyarak sessizce oturdum; o sırada Kont, masasındaki bazı kitaplara başvurarak birkaç not yazdı. Derken, iki mektubumu alıp kendininkilerle birlikte yazı gereçlerinin yanına koydu; kapı arkasından kapanır kapanmaz eğilip yüzleri masaya dönük mektuplara baktım. Bunu yaparken hiç vicdan azabı çekmedim çünkü bu şartlar altında, kendimi elimden gelen her şekilde korumam gerektiğini hissediyordum.

Mektupların biri Samuel F. Billington, No. 7, Crescent, Whitby, bir diğeri Herr Leuther, Varna; üçüncüsü ise Coutts Şti., Londra ve dördüncüsü Herren Klopstock & Billreuth, bankacılar, Budapeşte adreslerine yazılmıştı. İkinci ve dördüncü mektuplar mühürlenmemişti. Tam onlara bakmak üzereydim ki kapı kolunun hareket ettiğini gördüm. Kont, elinde başka bir mektupla içeri girmeden, mektupları eski yerlerine koyup kitabıma dönmeye yetecek zamanı bulup koltuğuma yerleştim. Kont, masadaki mektupları aldı, dikkatlice pullarını yapıştırdı ve sonra bana dönüp şöyle dedi:

“Beni bağışlayacağınıza inanıyorum, ama bu akşam yalnız yapmam gereken çok iş var. Umarım, her şeyi dilediğiniz gibi bulursunuz.” Kapıda arkasına döndü ve bir anlık duraksamadan sonra şunu ekledi:

“Size bir öğüt vereyim, sevgili genç dostum -hayır, tüm ciddiyetimle uyarıda bulunayım- olur da bu odaları terk ederseniz hiçbir şekilde şatonun başka bir yerinde uyumayın. Şato eski, pek çok anı ve akılsızca uyuyanlar için kötü rüyalar barındırır. Dikkatli olun! Eğer şimdi ya da ileride uyku sizi alt ederse ya da edecek gibi olursa hemen kendi odanıza ya da bu odalardan birine dönün ki uykunuz güvende olsun. Fakat eğer bu konuda dikkatli olmazsanız, o zaman,” - Konuşmasını korkunç biçimde sonlandırdı, çünkü sanki ellerini yıkıyormuş gibi bir hareket yaptı. Çok iyi anlamıştım; tek

kuşkum, herhangi bir rüyanın, çevremi kuşatıyormuş gibi görünen tuhaf, korkunç karanlık ve gizem ağından daha dehşet verici olup olamayacağıydı.

Daha sonra. - Yazdığım son sözleri doğruluyorum, ama bu kez hiç kuşku yok. Onun olmadığı herhangi bir yerde uyumaya korkmayacağım. Haçı yatağımın başına astım - böylece uykumun rüyalardan kurtulacağını farz ediyorum; haç orada kalacak.

Kont yanımdan ayrıldığında odama gittim. Kısa süre sonra, hiç ses duymayınca dışarı çıktım ve güneye bakabileceğim taş merdivenleri tırmandım. Avlunun dar karanlığına kıyasla, her ne kadar ulaşılmaz olsa da, gördüğüm geniş alanda bir tür özgürlük hissi vardı. Manzaraya bakınca gerçekten de hapishanede tutulduğumu hissettim ve gece havası olmasına karşın bir nefes temiz hava almak istiyor gibiydim. Geceye özgü bu yaşam biçiminin beni kötü etkilediğini hissetmeye başladım. Sinirlerimi bozuyor. Kendi gölgemden korkuyorum ve zihnim türlü türlü korkunç imgelemle dolu. Tanrı biliyor ki, bu lanetli yerde her türlü dehşet verici korkuya uygun zemin var! Neredeyse gün gibi aydınlık olana dek yumuşak, sarı ay ışığında yıkanan güzelim enginliğe baktım. Yumuşak ışığın altında uzaktaki tepeler, vadilerin gölgeleri ve kadifemsi siyah geçitler eridi. Bu yalın güzellik beni neşelendirmiş gibiydi; aldığım her nefeste huzur ve rahatlık vardı. Pencereden eğildiğimde gözüme, bir kat aşağıda, biraz solumda, odaların dizilişine göre Kont'un kendi odasının pencerelerinin bakacağını farz ettiğim yerde hareket eden bir şey takıldı. Benim durduğum pencere yüksek, derin ve taş tirizliydi ve hava koşulları nedeniyle yıpranmış olsa da hâlâ mükemmel durumdaydı; fakat pencere kasasının uzun zamandır burada olduğu çok belliydi. Taş işinin arkasına çekildim ve dikkatle dışarı baktım.

Gördüğüm şey, Kont'un camdan dışarı çıkan başıydı. Yüzünü göremedim ama adamı boynundan ve sırtıyla kollarının hareketinden tanıdım. Her halükârda, incelemek için onca fırsat bulduğum elleri tanımamam olanaksızdı. Bu durum, önce ilgimi çekti sonra bir şekilde beni eğlendirdi; tutsak olduğunda bu kadar ufak bir konunun bile insanın ilgisini çekip eğlendirmesi müthiş bir şey. Fakat adamın yavaşça pencereden çıkıp şato duvarından aşağı, ürkütücü boşluğa doğru, pelerini çevresine geniş kanatlar gibi açılmış, yüzüstü sürünerek indiğini gördüğümde duygularım tiksinti ve dehşete dönüştü. Önce, gözlerime inanamadım. Bunun ay ışığının oynadığı bir tür oyun olduğunu, gölgenin tuhaf bir etkisi olduğunu düşündüm; fakat bakmayı sürdürdüm; göz yanılması olamazdı. El ve ayak parmaklarının

yılların etkisiyle harcı sıyrılmış taşların köşelerini kavradığını, böylece bir kertenkelenin duvarda hareket etmesi gibi her çıkıntı ve pürüzü kullanarak aşağı doğru ilerlediğini gördüm.

Bu ne biçim bir insan ya da insan görünümünde ne biçim bir yaratık? Bu korkunç yerin dehşetinin beni çok etkilediğini hissediyorum; korku -büyük korku- içindeyim ve benim için hiç kaçış yok; düşünmeyi bile göze alamadığım korkularla kuşatıldım...

15 Mayıs. - Kont'u bir kez daha kertenkele misali dışarı çıkarken gördüm. Yan yan gidiyordu, yaklaşık otuz metre kadar aşağıya ve epeyce sola doğru indi. Bir delik ya da pencerede yok oldu. Kafası gözden kaybolduğunda daha fazlasını görebilmek için dışarı sarktım ama işe yaramadı - mesafe, uygun görüş açısına izin vermeyecek kadar genişti. Artık şatoyu terk ettiğini biliyordum ve bu fırsatı şu âna kadar göze aldığımdan daha fazlasını keşfetmek için kullanmayı düşündüm. Odaya geri döndüm, lambayı alarak tüm kapıları denedim. Hepsi, tahmin etmiş olduğum gibi, kilitliydi ve kilitler görece olarak yeniydi; fakat taş merdivenlerden aşağı inerek burada ilk girdiğim yer olan salona gittim. Sürgüleri kolayca çekebildiğimi ve kocaman zincirleri çıkartabildiğimi gördüm, ama kapı kilitliydi ve anahtar yoktu! O anahtar Kont'un odasında olmalı; oda kapısının kilitli olmadığı zamanı kollamalıyım ki anahtarı alıp kaçabileyim. Çeşitli merdiven ve koridorları iyice incelemeyi, bu merdiven ve koridorlara açılan kapıları denemeyi sürdürdüm. Salonun yakınındaki bir-iki küçük odanın kapısı açıktı, ama içeride yıllar içinde tozlanmış ve güve yeniği eski püskü mobilyalardan başka görecek bir şey yoktu. Fakat sonunda, bir merdivenin tepesinde, kilitli görünmesine karşın, biraz zorlamayla açılan bir kapı buldum. Biraz daha güçlü zorladım ve gerçekten kilitli olmadığını, direncin kaynağının menteşelerin bir biçimde düşmesi olduğunu, ağır kapının yere dayandığını gördüm. Bir daha elime geçmeyebilecek bir fırsattı bu, böylece tüm gücümü kullandıktan ve çok sayıda denemeden sonra içeri girmemi sağlayacak kadar geriye ittim. Şimdi, bildiğim odalara kıyasla şatonun sağ kanadında ve bir kat aşağıdaydım. Pencereden, geçişli odaların şatonun güney kanadı boyunca uzandığını, uçtaki odanın hem batıya hem güneye baktığını görebiliyordum. İlk tarafta olduğu gibi ikinci tarafta da derin bir uçurum vardı. Şato, büyük bir kayalığın köşesine inşa edilmişti, böylece üç taraftan da ele geçirilmesi oldukça olanaksızdı ve geniş pencereler, hiçbir sapan, ok ya da tüfeğin erişemeyeceği yerlere yerleştirilmişti ve sonuç olarak, korunması gereken bir yer için olanaksız olan ışık ve rahatlık

sağlanmıştı. Batıda geniş bir vadi ve arkasında, uzaklarda zirve üstüne zirveyle yükselen büyük sivri uçlu dağ sıraları, kökleri taştaki çatlak, gedik ve yarıklara tutunmuş üvez ağacı ve dikenli çalılar kakılmış sivri tepeler vardı. Şatonun bu kısmında belli ki eskiden oturuluyordu çünkü mobilyalar daha önce gördüklerimden daha rahat bir havaya sahiptiler. Pencerelerde perde yoktu ve baklava biçimli pencere camından içeri dolan sarı ay ışığı, her şeyin üzerini kaplayan ve bir ölçüde, zamanın ve güvelerin verdiği hasarı gizleyen toz tabakasını zayıflatarak insanın renk bile görebilmesini olası kılıyordu. Parlak ay ışığı altında lambam pek işe yaramıyor gibi görünüyordu, fakat yanımda olduğu için memnundum çünkü bu yerde, kanımı donduran ve sinirlerimi ürperten korkunç bir yalnızlık vardı. Yine de, Kont'un varlığıyla nefret etmeye başladığım odalarda yalnız kalmaktan iyiydi ve sinirlerimi biraz terbiye etmeye çalıştıktan sonra üzerime yumuşak bir huzur çöktüğünü hissettim. İşte buradayım, eski zamanlarda olasılıkla, hoş bir hanımefendinin uzun uzadıya düşünerek ve kızara bozara yazım hatalarıyla dolu aşk mektubunu kaleme aldığı meşeden yapılma küçük bir masanın başında oturmuş, en son kapattığım zamandan bu yana olanları stenoyla günceme yazıyorum. İşte bu, alabildiğince güncellenmiş on dokuzuncu yüzyıl. Yine de, eğer duyularım beni yanıltmıyorsa eski çağların, “çağdaşlığın” öldüremediği kendilerine özgü güçleri vardı ve hâlâ da var.

Daha sonra: 16 Mayıs sabahı. - Tanrım, sen aklımı koru, çünkü en sonunda bu hale düştüm. Güvenlik ve güvenlik güvencesi geçmişte kaldı. Burada yaşadığım süre boyunca dilenecek tek bir şey var: Çıldırmamak, o da halihazırda çıldırmamışsam tabii. Eğer aklım başımdaysa, bu nefretlik yerde pusuda bekleyen iğrenç şeyler arasında benim için en az tüyler ürpertici olanının Kont olduğunu, yalnız amacı uğruna çalıştığım sürece olsa da güvenlik için gidebileceğim tek kişinin Kont olduğunu düşünmek gerçekten de çıldırtıcı. Yüce Tanrım! Bağışlayıcı Tanrım! Sakin olmamı sağla, çünkü bu yoldan sapmak gerçekten de çıldırmak demek. Daha önce kafamı karıştıran belli bazı konularda aydınlanmaya başlıyorum. Şu âna kadar Shakespeare'in Hamlet'e şu sözleri söyletirken ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım hiç:

Tabletlerim! Çabuk! Tabletlerim!

Bunları yazmalıyım...[→]

Şimdi aklım dengesini yitirmişçesine ya da mahvoluşunu sona erdirmesi gereken şok gelmişçesine hissediyorum ve huzur için günceme dönüyorum. Her şeyi tam olarak yazma alışkanlığı beni rahatlatacaktır.

Kont'un gizemli uyarısı beni o zaman korkutmuştu; şimdi düşününce daha da çok korkutuyor çünkü gelecekte üzerimde büyük yetkisi olacak. İleride söyleyebileceklerinden kuşku duymaya korkacağım!

Günceme yazdıktan ve neyse ki defterle kalemi cebime koyduktan sonra uykum geldi. Kont'un uyarısı aklıma geldi, ama ona karşı gelmek hoşuma gitti. Uyku hissi üzerime çökmüştü ve inatçılık da uykunun uşağı olarak yanında gelmişti. Yumuşak ay ışığı beni yatıştırıyor ve dışarıdaki enginlik beni mutlandıran bir özgürlük hissi veriyordu. Bu gece o kasvetli odalara dönmemeye ve eski zamanlarda hanımların hassas yüreklerinin, erkekleri acımasız savaşların ortasında, uzaklarda olduğu için üzüntü içinde oturup şarkı söyledikleri ve tatlı hayatlar yaşadıkları bu odada uyumaya karar verdim. Büyük bir kanepeyi köşeye yakın yerinden çektim ki yatarken doğunun ve güneyin güzelim manzarasını seyredebileyim ve tozu düşünüp kaygılanmadan kendimi uykuya hazırlayabileyim.

Uykuya dalmış olmalıyım; öyle umuyorum, ama korkarım sonra olanlar korkutucu biçimde gerçekti - öyle gerçek ki şimdi burada, sabahın parlak gün ışığında otururken tüm bunların uyku olduğuna azıcık bile inanamıyorum.

Yalnız değildim. Oda aynıydı, içeri girdiğimden bu yana hiçbir şekilde değişmemişti; parlak ay ışığında, kendi ayak izimin uzun toz birikintilerini bozduğu yerleri tüm zemin boyunca görebiliyordum. Ay ışığı altında, tam karşımda üç genç kadın vardı; giysilerine ve tavırlarına bakılırsa soylu hanımefendilerdi. O sırada, onları gördüğüm zaman rüya görmekte olduğumu düşündüm, çünkü ay ışığının arkalarında olmasına karşın yere gölgeleri düşmüyordu. Yanıma yaklaştılar ve bir süre bana baktılar, ardından birlikte fısıldaştılar. İkisi esmerdi ve Kont'unki gibi kartal gagasını andıran yüksek burunları ve solgun, sarı ayla karşılaştırılınca neredeyse kırmızı gibi görünen kocaman, kara, delici gözleri vardı. Öteki, dalgalı altın sarısı gür saçları ve solgun safirimsi gözleriyle olabildiğince sarışındı. Sanki yüzünü bir yerlerden, hayalİ bir korkuyla bağlantılı biçimde biliyor gibiydim,

ama o anda nasıl ve nereden tanıdığımı çıkartamamıştım. Her üçünün de şehvetli dudaklarının kırmızısı üzerinde inci gibi parlayan göz alıcı beyaz

dişleri vardı. Onlarda beni huzursuz eden bir şey vardı, biraz özlem ve aynı zamanda ölümcül bir korku. Yüreğimde, beni o kırmızı dudaklarla öpmelerini arzu eden kötü, yakıcı bir arzu duydum. Günün birinde Mina'nın gözleriyle buluşabilir ve onun acı çekmesine neden olabilir diye bunları buraya yazmam iyi değil, ama gerçek bu. Fısıldaştılar ve sonra üçü birden güldü - öylesine gümüşi ve ahenkli, fakat sesi insan dudağının yumuşaklığından asla çıkamayacakmış gibi sert kahkahalar. Becerikli bir el tarafından çalındığında su bardağından çıkan dayanılmaz, ürpertici hoşluğa benziyordu. Sarışın kız cilveli biçimde başını salladı ve diğer ikisi onu yüreklendirdi. Biri şöyle dedi:

“Hadi! Sen ilksin ve biz de seni izleyeceğiz; başlama hakkı senin.”

Öteki ekledi:

“Genç ve güçlü bir adam; hepimiz için öpücük var.” Tatlı bir beklemenin acısıyla kirpiklerimin altından bakarak sessizce yattım. Sarışın kız yürüdü ve nefesinin devinimini hissedene dek üzerime eğilmeyi sürdürdü. Bir açıdan tatlıydı - bal gibi tatlıydı, sesinin neden olduğu ürpertiyi sinirlerimde hissediyordum ama kan kokusu gibi, tatlının altında yatan acılı, acılı bir çirkinlik vardı.

Gözkapaklarımı kaldırmaya korkuyordum, ama kirpiklerimin altından baktım ve mükemmel biçimde gördüm. Sarışın kız dizlerinin üzerine çöktü ve epey büyük bir zevkle üzerime eğildi. Eylemlerinde hem heyecan verici hem iğrenç, bilinçli bir şehvet düşkünlüğü vardı ve boynunu geriye doğru bükerken hayvanlar gibi dudaklarını yaladı; ta ki ben, ay ışığında kıpkırmızı dudaklarının ve beyaz keskin dişlerinin üzerinde dolaşan kırmızı dilinin üzerinde parlayan ıslaklığı görene kadar. Dudaklar, ağzımın ve çenemin altına kayıp boğazıma saplanmak üzereymiş gibi görünürken başı da gittikçe aşağıya indi. Derken durdu, dişlerini ve dudaklarını yalarken dilinin çıkarttığı çalkalama benzeri sesi duyabiliyor, sıcak nefesi boynumda hissedebiliyordum. Sonra, boğazımın derisi, onu gıdıklayacak el gittikçe yaklaştığında olduğu gibi ürpermeye başladı. Boğazımın aşırı hassas derisinde, dudaklarının yumuşak, ürpertici dokunuşunu ve keskin dişlerinin dokunup beklediğini hissedebiliyordum. Bayıltıcı bir esrime hali içinde gözlerimi kapattım ve bekledim - çarpan bir yürekle bekledim.

Fakat tam o anda, şimşek gibi bir hızda bir başka duygu içime yayıldı. Kont'un varlığını ve öfke fırtınasına kapılmış gibi olduğunu hissettim. Gözlerim istemsizce açıldığında Kont'un güçlü elinin sarışın kadının

incecik boynunu kavradığını ve bir devin gücüyle onu geriye çektiğini, mavi gözlerinin öfkeyle değiştiğini, beyaz dişlerinin kızgınlıkla birbirine çarptığını ve solgun yanaklarının tutkuyla alev alev yandığını gördüm. Fakat Kont! Cehennem çukurundaki iblislerde bile böyle gazap ve öfke olabileceğini hayal etmemiştim. Gözleri kesinlikle alev alev yanıyordu. Gözlerindeki kırmızı ışık korkutucuydu; sanki gözlerinin ardında Cehennem ateşleri yanıyor gibiydi. Yüzü ölü gibi solgundu ve yüzündeki çizgiler gergin teller gibi sertti; burnunun üstünde birleşen kalın kaşları şimdi akkor metalden kabarmış bir çubuk gibi görünüyordu. Kolunun tek bir sert hareketiyle kadını kendinden uzağa savurdu ve ardından, sanki onları geri püskürtürmüşçesine bir hareket yaptı; kurtlara karşı kullandığı buyurgan el hareketinin aynısıydı. Alçak ve neredeyse fısıltı gibi olmasına karşın, havayı yarıp odada çınlayan bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Ne cüretle herhangi biriniz ona dokunursunuz? Bunu yapmanızı yasaklamışken ne cüretle ona bakarsınız? Geri çekilin, size söylüyorum! Bu adam bana ait! Ona bulaşmayın yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsınız.”

Sarışın kız, müstehcen bir cilveyle gülerek Kont'a yanıt olarak şöyle dedi:

“Sen kendin hiç sevmedin; sen hiç sevmezsin!” Buna öteki kadınlar da katıldı ve odada öylesine neşesiz, katı, ruhsuz kahkahalar çınladı ki onları duymak neredeyse beni bayıltacaktı; iblislerin sevinci gibiydi. Dikkatlice yüzüme baktıktan sonra Kont döndü ve yumuşak bir fısıltıyla şunları söyledi:

“Evet, ben de sevebilirim; siz kendiniz de bunu geçmişe bakarak söyleyebilirsiniz. Öyle değil mi? Evet, şimdi size söz veriyorum, onunla işim bittiğinde onu istediğiniz gibi öpeceksiniz. Şimdi gidin! Gidin! Onu uyandır-malıyım çünkü yapılacak işler var.”

İçlerinden biri, Kont'un yere fırlattığı ve içinde yaşayan bir şey varmışçasına hareket eden çantayı işaret ederek, “Bu gece hiçbir şey içmeyecek miyiz?” dedi alçak bir kahkahayla. Kont, yanıt olarak evet dercesine başını salladı. Kadınlardan biri öne fırladı ve çantayı açtı. Eğer kulaklarım beni yanıltmadıysa, sanki yarı boğuluyormuş bir çocuğunki gibi, güçlükle soluk alıp verme ve inleme sesleri duydum. Ben korkudan donakalmışken kadınlar torbanın çevresine toplandılar; ama baktığımda gözden kaybolmuşlardı ve korkunç çanta da onlarla yok olmuştu. Yakınlarında kapı yoktu ve ben fark etmeden yanımdan geçip gitmiş

olamazlardı. Ayın ışıkları arasından uçup pencereden dışarı çıkmış gibi görünüyorlardı, çünkü dışarıda, tümden uçup gitmeden önce bir anlığına belli belirsiz şekiller görebildim.

Sonra dehşet beni yendi ve bilincimi yitirdim.

IV

Jonathan Harker'ın güncesi (devam)

Kendi yatağımda uyandım. Eğer rüya görmediysem, Kont beni buraya taşımış olmalı. İnandırıcı bir açıklama bulmaya çalıştım, ama kesin bir sonuca ulaşamadım. Kuşkusuz, giyeceklerimin katlanıp âdetim olmayan biçimde yerleştirilmiş olması gibi kimi küçük kanıtlar vardı. Saatim kurulmamıştı ve yatmaya gitmeden önce yaptığım son şey mutlaka onu kurmak olurdu; bunun gibi daha birçok ayrıntı. Fakat bunlar kanıt olamaz, zira bunlar zihnimin her zamanki gibi olmadığının delili olabilir ve şu ya da bu nedenle, allak bullak olmuş olduğuma kuşku yok. Kanıt bulmak için dikkatli olmalıyım. Bir şeyden memnunum: Eğer Kont beni buraya taşıyıp soyduysa, bunu aceleyle yapmış olmalı çünkü ceplerime dokunulmamış. Eminim ki bu günce onun için dayanamayacağı bir gizem olurdu. Onu almış ve yok etmiş olurdu. Benim için korku dolu olsa da, odama bakıyorum da şimdi bana bir tür sığınak gibi görünüyor çünkü hiçbir şey kanımı emmek için bekleyen -beklemeyi sürdüren- o korkunç kadınlardan daha dehşet verici olamaz.

18 Mayıs. - O odaya bir daha gün ışığında bakmak için aşağı indim, çünkü gerçeği öğrenmem şart. Merdivenlerin tepesindeki kapıya vardığımda kapalı olduğunu gördüm. Pervazı öyle büyük bir güçle itilmişti ki, ahşap doğramanın o kısmı parçalanmıştı. Kilidin dilinin içeride olduğunu görebiliyordum, fakat kapı içeriden sürgülenmişti. Korkarım yaşadıklarım rüya değildi ve bu kanıya göre hareket etmeliydim.

19 Mayıs. - Bir hayvan gibi tuzağa düştüğüm kesin. Dün gece Kont hoş ama aldatıcı bir tavırla, biri buradaki işimin neredeyse bitmek üzere olduğunu ve birkaç gün içinde eve doğru yola çıkacağımı, bir diğeri, mektubu yazdıktan bir gün sonra yola çıkacağımı ve üçüncüsü şatodan ayrıldığımı ve Bistriţa'ya vardığımı söyleyen üç mektup yazmamı istedi.

Buna karşı çıkmak isterdim, ama mevcut durumda tümüyle kontrolü altındayken Kont'la açık açık tartışmanın delilik olacağını hissediyordum ve isteğini reddetmek kuşkulanmasına neden olacak ve onu kızdıracaktı. Çok şey bildiğimi ve onun için tehlikeli olmayayım diye ölmem gerektiğini biliyor; tek şansım, fırsatlarımı sürdürmek. Bana kaçma şansı verecek bir şey ortaya çıkabilir. Gözlerinde, o sarışın kadını kendinden uzağa savururken ortaya çıkan gazaba benzeyen bir tür gazap toplanıyor. Posta servisinin az ve güvenilmez olduğunu, şimdi yazmamın dostlarımın içlerinin rahat olmasını sağlayacağını söyledi ve burada kalışımı uzatma şansım olması durumunda, zamanı gelinceye kadar Bistriţa'da tutulacak ileri tarihli mektupları iptal ettireceği konusunda beni öyle ısrarla temin etti ki, ona karşı çıkmak yeni kuşkular doğuracaktı. Bu yüzden onunla aynı fikirdeymişim gibi yaptım ve mektuplara koymam gereken tarihleri sordum. Bir dakika hesap yaptı ve ardından şöyle dedi:

“İlki 12 Haziran, İkincisi 19 Haziran ve üçüncüsü 29 Haziran olmalı.”

İşte şimdi kalan ömrümü biliyorum. Tanrım, sen bana yardım et!

28 Mayıs. - Bir kaçış ya da en olmadı, eve haber gönderebilme şansı var. Şatoya bir Çigan topluluğu geldi ve avluda kamp kurdu. Bu Çingenelere ilişkin defterimde notlar var. Dünya genelindeki sıradan Çingenelerle akraba olmalarına karşın, dünyanın bu kısmına özgüler. Macaristan ve Transilvanya'da, neredeyse tümü kanun tanımaz binlercesi bulunuyor. Kural olarak, büyük bir soyluya ya da boyar a bağlanıyorlar ve kendilerine onun adını veriyorlar. Korkusuzlar, batıl inançlar dışında dinsizler ve sırf Rumen dilinin kendilerine özgü türünü konuşuyorlar.

Eve birkaç mektup yazmaya ve bu Çingenelerin onları postalamalarını sağlamaya çalışacağım. Onlarla bir tür tanışıklık kurabilmek için penceremden konuştum bile. Şapkalarını çıkarttılar, önümde eğildiler ve konuşma dillerini anlayamadığım gibi anlam veremediğim pek çok işaret yaptılar...

Mektupları yazdım. Mina'nınkini stenoyla yazdım ve Mr. Hawkins,ten yalnızca Mina'yla konuşmasını istedim. Mina'ya sırf kestirimlerde bulunabildiğim dehşetlere değinmeden, durumumu açıkladım. Yüreğimi ona açarsam bu onu çok sarsar ve korkudan öldürür. Mektuplar gitmezse, Kont yine de sırrımı ve bildiklerimin boyutunu öğrenmiş olur.

Mektupları verdim; onları bir altın parayla birlikte penceremin parmaklıklarının arasından attım ve postaya verilmeleri için yapabileceğim

tüm işaretleri yaptım. Mektupları alan adam onları göğsüne bastırıp eğilerek selam verdi ve onları şapkasının altına koydu. Daha fazla bir şey yapamazdım. Çalışma odasına döndüm ve kitap okumaya başladım. Kont gelmediği için buraya yazmayı...

Kont geldi. Yanıma oturdu ve iki mektubu açarken en yumuşak sesiyle şöyle dedi: “Çingeneler, nereden geldiklerini bilmememe karşın elbette ilgileneceğim bu mektupları verdi. Bakın!” - İçine bakmış olmalıydı. “Biri sizden arkadaşım Peter Hawkins'e; öteki,' -burada mektubu açar açmaz tuhaf simgeleri gördü, yüzüne karanlık bir ifade yerleşti ve gözleri günahkârca alevlendi- “öteki aşağılık bir şey, dostluğa ve konukseverliğe büyük bir hakaret! İmzalanmamış. Evet! Demek ki bizi ilgilendiriyor olamaz.” Soğukkanlılıkla mektubu ve zarfı yanana kadar lambanın alevine tuttu. Sonra sözlerini sürdürdü:

“Hawkins'e olan mektubu, sizin olduğu için, elbette göndereceğim. Mektuplarınız benim için kutsaldır. Bilmeden mührü kırdığım için beni bağışlayın dostum. Onu yine mühürlemeyecek misiniz?” Mektubu bana uzattı ve kibarca eğilerek bana temiz bir zarf verdi. Tek yapabildiğim adresi yeniden yazıp zarfı Kont'a sessizce uzatmak oldu. Odadan çıktığında anahtarın yavaşça döndüğünü duydum. Bir dakika sonra kapıya bakıp denedim, kapı kilitliydi.

Bir ya da iki saat sonra Kont sessizce odaya girişiyle beni uyandırdı, çünkü kanepede uyuyakalmıştım. Çok nazik ve çok neşeli bir tavır içindeydi ve uyuduğumu görünce şöyle dedi:

“Demek, yorgun düştünüz dostum. Yatağa gidin. En iyi dinlenme odur. Yapmam gereken çok iş olduğu için bu gece sizinle konuşma zevkinden mahrum kalabilirim; fakat rica ediyorum siz uyuyun.” Odama geçip yattım ve söylemesi tuhaf, ama hiç rüya görmeden uyudum. Ümitsizliğin kendine has yatıştırma yolları var.

31 Mayıs. - Bu sabah uyandığımda, elime fırsat geçmesi durumunda yazabileyim, diye çantamdan biraz kâğıt ve zarf alıp onları cebimde saklamayı düşündüm; fakat yine bir şaşkınlık, yine bir şok!

Bütün kâğıt parçaları ve onlarla birlikte tüm notlarım, demiryollarına ve yolculuğa ilişkin notlarım, kredi mektubum, aslında, şatodan çıkmam durumunda bana yararı olabilecek her şey gitmişti. Bir süre oturup düşündüm ve derken aklıma bir fikir geldi; giysilerimi koyduğum portmantomu ve gardırobumu aradım.

Yolculuğumda giydiğim takım elbise ve paltomla battaniyem gitmişti; hiçbir yerde izlerini bulamadım. Bu, yeni bir tür şeytanlık planı gibi görünüyordu...

17 Haziran. - Bu sabah, yatağımın kenarında oturmuş zihnimi yorarken dışarıdan, kırbaçların şakladığını ve atların toynaklarının avlunun ötesindeki taşlı yolu dövdüğünü duydum. Neşe içinde pencereye koştum ve avluya, her biri sekiz gürbüz at tarafından çekilen ve her çift atın başında geniş şapkası, çivi kakmalı kemeri, kirli koyun derisi ve yüksek çizmeleriyle bir Slovak'ın olduğu iki büyük yük arabasının girdiğini gördüm. Uzun değnekleri de ellerindeydi. Aşağı inip onlar için açılmış olabileceğini düşündüğüm ana salonda onlara katılmak amacıyla kapıya koştum. Bir şok daha: Kapım dışarıdan kilitlenmişti.

Sonra pencereye koştum ve onlara seslendim. Aptal aptal yukarı, bana bakıp işaret ettiler, ama tam da o sırada Çingenelerin hetman'ı[→] dışarı çıktı ve adamların penceremi gösterdiklerini görünce onlara güldükleri bir şeyler söyledi. Bundan böyle, hiçbir çabam, hiçbir acıklı haykırış ya da acı yakarış onların bana bakmasını bile sağlamayacaktı. Kararlılıkla dönüp gittiler. Yük arabalarında kalın iplerden yapılma tutacakları olan büyük kare sandıklar vardı; Slovakların onları nasıl kolay taşıdıklarına ve kabaca hareket ettirilirlerken çıkarttıkları seslere bakılırsa sandıklar belli ki boştu. Tümü arabalardan indirilip avlunun bir köşesine yığın halinde taşındıklarında Slovaklara Çingene tarafından biraz para verildi ve şans getirmesi için paraya tükürerek tembel tembel atlarının başına gittiler. Kısa süre sonra, kırbaçlarının şaklamasının uzaklarda kayboluşunu duydum.

24 Haziran, gün dogmadan. - Kont, dün gece yanımdan erken ayrıldı ve kendini odasına kapattı. Cesaretimi toplar toplamaz sarmal merdivene koştum ve güneye açılan pencereden dışarı baktım. Kont'u izlemeyi düşündüm, çünkü bir şeyler dönüyordu. Çingeneler şatoda bir yere yerleştirildiler ve bir çeşit iş yapıyorlar. Bunu biliyorum, çünkü ara sıra uzaklardan gelen boğuk kazma kürek sesleri duyuyorum ve bu her ne ise, gaddar bir kötülüğün sonuna geliniyor olmalı.

Kont'un penceresinden bir şeyin dışarı çıktığını gördüğümde yarım saatten az süredir penceredeydim. Geri çekilip dikkatlice izledim ve adamın tüm bedeninin dışarı çıktığını gördüm. Kont'un üzerinde, buraya yolculuk ederken giydiğim giysilerin olduğunu ve kadınların alıp gittiği o korkunç çantayı omzuna astığını görmek benim için yeni bir şoktu. Ne aradığına ve

bunu benim giysilerim içinde yaptığına hiç kuşku yoktu! Demek ki yeni kötülük planı buydu: Başkalarının, akıllarınca, beni görmelerini sağlayacak ve böylece hem kendi mektuplarımı postaya verirken köylerde ve kasabalarda görüldüğüme ilişkin izler bırakabilecek hem de yapabileceği her türlü kötülük yerel halk tarafından benden bilinecekti.

Burada gerçek bir tutuklu gibi kapalı kalmışken ve suçluların bile hakkı ve avuntusu olan yasanın korumasından yoksunken bunun sürebileceğini düşünmek beni öfkelendiriyor.

Kont'un dönüşünü bekleyeyim, diye düşündüm ve inatla uzun süre pencerede oturdum. Derken, ay ışığının içinde küçük tuhaf noktaların süzüldüğünü görmeye başladım. Minicik toz zerreleri gibiydiler ve bulut misali dönüp bir araya geldiklerini fark ettim. Onları huzur içinde izledim ve üzerime bir tür sükûnet çöktü. Bu hava oyununun tadını daha iyi çıkartabileyim diye, pencere boşluğunda, daha rahat bir pozisyon alıp arkama yaslandım.

Bir şey; gözümden uzak, vadinin aşağılarından gelen alçak, yürek parçalayıcı köpek havlamaları irkilmeme neden oldu. Havlamalar kulaklarımda daha yüksek sesle çınlıyor ve havada süzülen toz zerreleri ay ışığında dans ederken yeni şekiller alıyor gibiydi, içgüdülerimin çağrısına uyarak uyanmaya çalıştığımı hissettim; yok! Ruhum buna çalışıyor ve yarı anımsadığım duyarlılıklarım çağrıya karşılık vermek istiyordu. Hipnotize oluyordum! Tozlar gittikçe daha da hızlı dans ediyordu ve ay ışıkları yanımdan geçip ötedeki kasvet kitlesine doğru ilerlerken titreşiyorlardı sanki. Belirsiz siluetlere dönüşüyor gibi görünene dek daha da toplandılar. Ve derken, irkildim, tümüyle uyandım ve tüm duyularıma hâkim biçimde çığlık atarak oradan kaçtım. Ayın ışınlarından gittikçe maddeleşen siluetler, kötü kaderim, o üç hayalet benzeri kadına aitti. Kaçtım ve kendimi bir biçimde, ay ışığının girmediği ve lambanın ışıl ışıl yandığı odamda daha güvende hissettim.

Birkaç saat geçtikten sonra, Kont'un odasında bir şeyin kıpırdadığını duydum, çabucak bastırılan keskin bir feryat gibi bir şey; ardından sessizlik - tüylerimi ürperten derin ve korkunç bir sessizlik oldu. Yüreğim küt küt atarak kapıyı denedim; ama hücremde kilitliydim ve yapabileceğim bir şey yoktu. Oturdum ve ağladım.

Otururken dışarıdaki avluda bir ses duydum - bir kadının acı dolu haykırışıydı bu. Pencereye koşup açtım ve parmaklıkların arasından baktım.

Gerçekten de saçı başı dağılmış, koşmaktan tükenmiş gibi ellerini kalbinin üstünde tutan bir kadın vardı. Yüzümü pencerede görünce öne fırladı ve tehdit dolu bir sesle bağırdı:

“Canavar! Çocuğumu ver!”

Kendini .dizlerinin üstüne attı ve ellerini kaldırarak aynı sözleri yüreğimi burkan tınılarda haykırdı. Sonra saçını başını yolup göğsünü dövdü ve kendini abartılı duyguların şiddetine bıraktı. Sonunda, kendini öne attı; her ne kadar onu göremesem de çıplak elleriyle kapıya vuruşunu duyabiliyordum.

Yukarılarda bir yerlerde, muhtemelen kulede, Kont' un sert, metalik fısıltısıyla seslendiğini duydum. Seslenişine uzaklardan kurtların uluması yanıt veriyor gibiydi. Fazla zaman geçmeden, bir kurt sürüsü, suları serbest bırakılan baraj misali, geniş kapıdan geçerek avluya döküldü.

Kadından çığlık yükselmedi ve kurtların uluması kısa sürdü. Uzun süre geçmeden, dudaklarını yalayarak teker teker geri döndüler.

Çocuğunun başına ne geldiğini artık bildiğim için kadına acıyamadım, ölmesi daha iyiydi.

Ne yapacağım? Ne yapabilirim? Gecenin, kasvetin ve korkunun bu tüyler ürpertici tutsaklığından nasıl kaçıp kurtulabilirim?

25 Haziran, sabah. - Hiç kimse gecenin acısını çekmeden, sabahın yüreğine ve gözüne nasıl da tatlı ve değerli gelebileceğini bilmez. Bu sabah güneş, penceremin karşısındaki büyük kapının tepesine çarpacak kadar yükseldiğinde, dokunduğu yüksek noktada sanki kemerdeki güvercin aydınlanmış gibi göründü gözüme. Korkum, sanki sıcakta eriyip giden, buhardan yapılma bir giysiymiş gibi üzerimden aktı. Gündüzün cesareti üzerimdeyken bir biçimde harekete geçmeliyim. Dün gece, ileri tarihli mektuplarımdan biri postaya gitti; varlığımın tüm izlerini yeryüzünden silecek ölümcül dizinin ilki.

Bunu düşünmemeliyim. Eylem zamanı!

Taciz ya da tehdit edildiğim ya da bir biçimde tehlike ya da korku içine düştüğüm zamanlar hep geceydi. Kont'u henüz gün ışığında görmüş değilim. Başkaları uyanıkken uyuyup onlar uyurken uyanık olabilir mi?

Ah, odasına girebilsem! Fakat bu mümkün değil. Kapı hep kilitli, gidebileceğim yol yok.

Evet, eğer cesaret edilebilirse bir yol var. Onun bedeninin gittiği yoldan neden bir başka beden gitmesin? Penceresinden sürünerek çıktığını kendi gözlerimle gördüm; neden ona öykünüp camından içeri girmeyeyim ki? Şans az, ama durumum şansımdan da ümitsiz. Tehlikeyi göze alacağım. En kötüsü olsa olsa ölüm olur. İnsan ölümü, buzağı ölümü gibi değildir ve “Öbür Dünya ”nın dehşeti hâlâ bana açık olabilir. Tanrım, görevimde bana yardım et! Başarısız olursam hoşça kal Mina; hoşça kal sadık dostum ve ikinci babam; elveda hepinize ve son olarak Mina!

Aynı gün, daha sonra. - Elimden geleni yaptım ve Tanrı'nın da yardımıyla sağ salim bu odaya döndüm. Tüm ayrıntıları sırasıyla yazmalıyım. Henüz cesaretim tazeyken dosdoğru şatonun güney yakasındaki pencereye gittim ve hemen binanın bu yakasını çevreleyen dar taş çıkıntıya çıktım. Taşlar iri ve kaba kesilmişti ve aralarındaki sıva, zaman içinde aşınmıştı. Botlarımı çıkarttım ve bu umutsuz yola atıldım. Korkunç derinliği aniden görüp ona yenilmeyeyim, diye bir kez aşağı baktım, ama sonra gözlerimi ondan uzak tuttum. Yönü ve Kont'un penceresinin uzaklığını oldukça iyi biliyordum ve elimdeki fırsatı kaçırmamak için olabildiğince iyi şekilde oraya yöneldim. Başım dönmedi -sanırım fazlasıyla heyecanlıydım- kendimi pencere eşiğinde durup kanadı açmaya çalışırken bulana dek geçen süre, komik biçimde kısa göründü. Fakat eğilip önce ayaklarım pencereden içeri kaydığı zaman gerildim. Sonra çevreye bakınıp Kont'u aradım fakat şaşkınlık ve hoşnutlukla bir şey keşfettim. Oda boştu! Hiç kullanılmamış gibi görünen az sayıda tuhaf eşyayla döşenmişti; odadaki mobilyalar güney kanadındaki odalarla aynı tarzdaydı ve tozla kaplanmıştı. Anahtarı aradım ama kilitte değildi ve hiçbir yerde bulamadım. Onun yerine bulduğum tek şey, köşelerin birindeki büyük altın yığınıydı - her türlü altın, uzun süredir yerde duruyorlarmışçasına üzerleri toz tabakasıyla kaplı Roma, İngiliz, Avusturya, Macaristan, Yunan ve Türk paraları. Dikkatimi çekenler arasında üç yüz yıldan yeni olan yoktu. Kimi değerli taşlarla süslenmiş zincirler ve süs eşyaları da vardı fakat hepsi eski ve lekeliydi.

Odanın bir köşesinde ağır bir kapı vardı. Bu kapıyı denedim, çünkü araştırmamın ana konusu olan oda anahtarını ya da dış kapının anahtarını bulamadığım için daha fazla araştırma yapmalıydım ya da tüm çabalarım boşa gidecekti. Kapı açıktı ve dik biçimde aşağı inen sarmal merdivene çıkan taş koridora açılıyordu. Sadece ağır taş duvarlardaki mazgal deliklerinden aydınlanan basamaklar karanlık olduğu için bastığım yere dikkat ederek aşağı indim. Dipte, altüst edilmiş eski toprak kokusu gibi,

öldürücü, bayıltıcı bir kokunun geldiği karanlık, tünel benzeri bir koridor vardı. Koridorda ilerledikçe koku daha da yaklaştı ve ağırlaştı. Sonunda, aralık duran ağır kapıyı açtım ve kendimi, belli ki mezarlık olarak kullanılan eski, metruk bir şapelde buldum. Çatı çökmüştü ve iki yerde yer altı mezarlarına inen basamaklar vardı, ama zemin yakın zamanda kazılmıştı ve toprak belli ki Slovaklar tarafından getirilen büyük tahta sandıklara doldurulmuştu. Çevrede kimse yoktu, başka bir çıkış yolu aradım ama bulamadım. Sonra, herhangi bir şansı yitirmemek için zeminin her santimetrekaresini taradım. Ödümü kopartmış olmasına karşın, sönük ışığın çırpındığı mezar odalarına bile indim. Bunların ikisine girdim, fakat eski tabut parçaları ve toz yığınlarından başka bir şey görmedim; fakat üçüncüsünde bir şey keşfettim.

Toplamda elli kadar olan büyük sandıklardan birinin içinde yeni kazılmış toprak yığınının üstünde Kont uzanıyordu! Ya ölüydü ya da uyuyordu, hangisi olduğunu söyleyemiyordum, çünkü gözler açık ve sertti -fakat ölümle gelen cam gibi görüntü yoktu- tüm solukluğuna karşın yanaklarında yaşamın sıcaklığı vardı ve dudakları her zamanki gibi kırmızıydı. Fakat herhangi bir hareket, nabız, nefes, kalp atışı belirtisi yoktu. Üzerine eğildim ve bir yaşam göstergesi bulmaya çalıştım, ama boşunaydı. Burada uzun zamandır yatıyor olamazdı çünkü birkaç saat içinde toprağın kokusu geçmiş olurdu. Sandığın yanında, orasına burasına delikler açılmış kapağı duruyordu. Anahtarların üzerinde olabileceğini düşündüm, fakat aramaya kalktığımda ölü gözlerini ve gözlerinde -ölü olmalarına karşın- benim ya da varlığımın bilincinde olmasa da, öylesine nefret dolu bir bakış gördüm ki, oradan kaçtım ve Kont'un odasını pencereden terk ederek yine şatonun duvarlarında süründüm. Odama geri dönerek nefes nefese kendimi yatağa attım ve düşünmeye çalıştım...

29 Haziran. - Bugün, son mektubumun günü ve Kont, onun gerçek olduğunu kanıtlamak için gereken adımları attı çünkü onu yine şatoyu aynı pencereden ve benim giysilerim içinde terk ederken gördüm. Duvardan kertenkele gibi inerken onu yok edebilmem için bir tabanca ya da ölümcül bir silahım olmasını diledim; fakat korkarım yalnızca insan elinden çıkma hiçbir silahın onun üzerinde etkisi olamaz. O tuhaf kız kardeşleri görmekten çekindiğim için Kont'un dönüşünü beklemeye cüret edemedim. Kütüphaneye döndüm ve uykuya dalana kadar orada kitap okudum.

Bana, bir insanın bakabileceği en vahşi ifadeyle bakan Kont tarafından uyandırıldım; şöyle dedi:

“Yarın, dostum, ayrılmalıyız. Siz güzel İngilterenize dönün, ben de sonucunda belki bir daha asla karşılaşmamamıza neden olacak bazı işlerime döneyim. Eve yazdığınız mektup gönderildi; yarın burada olmayacağım, fakat yolculuğunuz için her şey hazır olacak. Sabah, burada kendilerine göre bazı işleri olan Çingeneler ve Slovaklar gelecek. Onlar gittiğinde arabam sizi almaya gelecek ve Bistriţa'dan Bukovina'ya giden at arabasıyla buluşmak üzere sizi Borgo Geçidi'ne götürecek. Ama sizi Dracula Şatosu'nda daha fazla görmeyi ümit ediyorum.” Ondan kuşkulanıyordum ve içtenliğini sınamaya karar verdim. İçtenlik! Bu sözcüğü böyle bir canavarla ilişkilendirerek yazmak saygısızlık olur; bu yüzden ona açık açık sordum: “Neden bu akşam gidemiyorum?”

“Çünkü sevgili beyefendi, arabacım ve atlarım işleri olduğu için burada değiller.”

“Ama memnuniyetle yürürüm. Bir an önce uzaklaşmak istiyorum.”

Gülümsedi; öyle yumuşak, sakin ve şeytani bir gülümsemeydi ki, yumuşaklığının altında bir tür hile olduğunu biliyordum. Şöyle dedi:

“Peki ya bavullarınız?”

“Umrumda değil. Onları sonra aldırtabilirim.”

Kont ayağa kalktı ve gözlerimi ovuşturmama neden olan ve oldukça gerçek görünen tatlı bir incelikle şöyle dedi:

“Siz İngilizlerin bana çok hitap eden bir deyişi var çünkü boyar'larımıza bu sözün özü hükmeder: ‘Konuğun gelişini hoş karşıla, gidişini çabuklaştır. Benimle gelin, sevgili genç dostum. Her ne kadar gidişinize ve bunu böyle birdenbire arzulamanıza üzülsem de evimde bir saat bile arzunuz dışında kalmayın. Gelin!” Elinde lamba, görkemli bir ağırbaşlılıkla merdivenlerden aşağıya inip koridor boyunca önümden ilerledi. Birdenbire durdu. “Dinleyin!”

Yakından çok sayıda kurdun uluması duyuluyordu. Ses, tıpkı bir şefin yönetimindeki geniş bir orkestranın müziği gibi neredeyse Kont'un elini kaldırmasıyla başlamıştı. Bir anlık bir duraksamadan sonra kendi görkemli tavrıyla kapıya ilerledi ve ağır sürgüleri çekti, ağır zincirleri çengellerinden çıkarttı ve kapıyı açmaya başladı.

Büyük bir şaşkınlıkla kapının kilitli olmadığını gördüm. Kuşkuyla her yere baktım, ama anahtar benzeri herhangi bir şey göremedim.

Kapı açılmaya başladığında dışarıdaki kurtların uluması daha da yükseldi ve öfke doldu; birbirine çarpan dişleriyle kırmızı çeneleri ve kör pençeli ayakları açılmakta olan kapıdan içeri girdi. O an, Kont'a karşı çıkmanın faydasız olduğunu anladım. Emrinde böyle müttefikler varken hiçbir şey yapamazdım. Fakat yine de kapı yavaşça açılmayı sürdürüyordu ve aralıkta yalnız Kont'un bedeni duruyordu. Birdenbire bunun, sonumu getirecek an ve yöntem olabileceği kafama dank etti; kurtlara verilecektim ve bu kendi önerim sonucunda olacaktı. Bunda, Kont'a yaraşır büyüklükte şeytani bir kötülük vardı ve son bir şans için bağırdım:

“Kapıyı kapatın; sabaha kadar bekleyeceğim!” Ve ardından acı hayal kırıklığının neden olduğu gözyaşlarımı saklamak için yüzümü ellerimle örttüm. Kont, güçlü kolunun tek bir hareketiyle kapıyı kapattı, büyük sürgüler tıngırdadı ve yerlerine yerleşirken ses, koridor boyunca yankılandı.

Sessizlik içinde kütüphaneye döndük; bir-iki dakika sonra da kendi odama gittim. Kont Dracula'yı son gördüğümde, gözlerinde zaferin kırmızı parıltısı ve Cehennemdeki Yahuda'yı gururlandırabilecek bir gülümsemeyle bana bakarak kendi elini öpüyordu.

Odamda yatmak üzereyken kapımda bir fısıltı duyduğumu sandım. Sessizce kapıya gidip dinledim. Eğer kulaklarım beni aldatmadıysa Kont'un sesini duydum: “Geri gidin, geri gidin, yerinize dönün! Henüz zamanınız gelmedi. Bekleyin. Sabırlı olun. Yarın gece, yarın gece sizin!” Alçak, tatlı bir kahkaha dalgası oldu ve öfkeyle kapıyı açtım ve dışarıda dudaklarını yalayan üç korkunç kadını gördüm. Ben belirince dehşet verici bir kahkaha atıp kaçtılar.

Odama döndüm ve kendimi dizlerimin üstüne attım. Sonum bu denli yakın demek, öyle mi? Yarın! Yarın! Tanrım, bana ve beni sevenlere yardım et.

30 Haziran, sabah. - Bunlar, bu günceye yazdığım son sözler olabilir. Şafaktan hemen öncesine kadar uyudum ve uyandığımda kendimi dizlerimin üstüne attım çünkü Ölüm'ün gelmesi durumunda beni hazır bulmasına karar vermiştim.

Sonunda havadaki hafif değişikliği hissettim ve sabahın geldiğini anladım. Ardından, sabahı karşılayan horoz ötüşü geldi ve güvende

olduğumu hissettim. Hoşnut bir kalple kapımı açtım ve aşağıya, hole koştum. Kapının kilitli olmadığını görmüştüm ve şimdi kaçış önümdeydi. Hevesle titreyen ellerle zincirleri kancalardan çıkarttım ve heybetli sürgüleri çektim.

Fakat kapı yerinde oynamadı. Ümitsizliğe kapıldım. Çektim, çektim, heybetli olsa da çerçevesinde çatırdayana dek onu sarstım. Kilit dilinin içeride olduğunu görebiliyordum. Kapı, ben Kont'un yanından ayrıldıktan sonra kilitlenmişti.

Sonra, her tehlikeyi göze alarak o anahtarı ele geçirmeye ilişkin yabanıl bir arzu beni ele geçirdi; hemen oracıkta, bir kez daha duvara tırmanıp Kont'un odasına ulaşmaya karar verdim. Beni öldürebilirdi, fakat ölüm kötülüklerden oluşan seçeneklerin iyisiydi. Hiç zaman kaybetmeden, doğu penceresine koştum ve daha önce yaptığım gibi duvar boyunca sürünerek aşağı, Kont'un odasına indim. Boştu, ama bunu bekliyordum. Hiçbir yerde anahtar göremedim, fakat altın yığını oradaydı. Köşedeki kapıdan geçip sarmal merdivenden aşağı indim ve eski şapele giden karanlık koridordan geçtim.

Artık aradığım canavarı nerede bulacağımı yeterince biliyordum.

Büyük sandık aynı yerde, duvara yakın duruyordu ama kapağı, sağlamlaştırılmamış olsa da üzerine konmuştu; çiviler de yuvalarına çakılmak üzere yerlerinde hazır duruyorlardı. Anahtarı bulmak için üstünü aramam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kapağı kaldırdım ve duvara yasladım; sonra ruhumu korkuyla dolduran bir şey gördüm. Kont orada yatıyordu, ama sanki yarı yarıya gençleşmiş gibi görünüyordu, çünkü beyaz saçı ve bıyığı koyu demir grisine dönüşmüştü; yanakları daha dolgundu ve beyaz derisinin altı yakut kırmızısı görünüyordu; ağız hiç olmadığı kadar kırmızıydı, zira dudaklarında ağzının kenarlarından süzülen ve çenesiyle boynundan akan taze kan damlaları vardı. Çukura kaçmış, parıldayan gözleri bile şişmiş etlerin arasında kaybolmuş gibiydi, çünkü gözkapakları ve gözaltı torbaları şişmişti. Korkunç yaratık sanki tıka basa kanla dolmuş gibiydi; aşırı doygunluktan bitkin düşmüş iğrenç bir asalak gibi yatıyordu. Ona dokunmak için üzerine eğildiğimde tüylerim ürperdi ve bu temas karşısında tüm duyularım baş kaldırdı; fakat aramak zorundaydım, yoksa mahvolmuştum. Yaklaşmakta olan gece, bedenimi benzer biçimde o dehşet verici üçlüye ziyafet olarak sunabilirdi. Tüm bedeni aradım, ama anahtardan tek bir ize bile rastlamadım. Sonra durdum ve Kont'a baktım.

Şiş yüzünde, beni deliye döndürüyormuş gibi görünen alaycı bir gülümseme vardı. Belki de gelecek yüzyıllar boyunca şehrin bereketli milyonları arasında kan arzusunu doyurmak ve umarsızlarla tıkanan yeni ve sürekli genişleyen bir yarı iblisler çemberi yaratmak için Londra'ya taşınmasına yardım ettiğim yaratık buydu. Bu düşünce beni deli etti. Dünyayı böylesi bir canavardan kurtarmak için korkunç bir arzuya kapıldım. Yakınlarda öldürücü bir silah yoktu fakat işçilerin sandıkları doldurmak için kullandıkları küreği, ucu aşağı bakacak şekilde, nefret verici surata vurmak üzere yukarı kaldırdım. Fakat tam böyle yaptığım anda baş döndü; mitolojik yılanların dehşetini andıracak şekilde alev alev yanan gözleri bana çevrildi. Bu görüntü beni felç etmiş gibiydi ve kürek elimde dönüp yüzü ıskalayarak alnın üstünde derin bir yara açtı. Kürek elimden kayıp sandığın üzerine düştü ve kenarı kapağın köşesine takıldı; kapak tekrar kapandı ve dehşet verici şeyi gözlerimden sakladı. Gördüğüm son şey, kana bulanmış ve en derin cehennemdeki yerini koruyan kötülük dolu bir sırıtışla sabitlenmiş şiş bir yüzdü.

Bir sonraki hareketim ne olmalı diye düşündüm durdum, fakat beynim yangın yeri gibiydi ve içimde büyümekte olan ümitsiz bir duyguyla bekledim. Beklerken, gittikçe yaklaşan neşeli seslerin söylediği bir Çingene şarkısı ve şarkıların arasından ağır tekerleklerin dönüşünü ve kamçıların şakırtısını duydum; Kont'un sözünü ettiği Çingeneler ve Slovaklar geliyorlardı. Çevreye ve iğrenç bedeni saklayan sandığa son kez bakıp, kapı açılır açılmaz dışarı fırlama kararıyla oradan kaçarak Kont'un odasına ulaştım. Büyük dikkatle sesleri dinledim, alt katta anahtarın çevrildiğini ve ağır kapının geri çekildiğini duydum. Başka giriş yolları daha olmalıydı ya da birinde kilitli kapılardan birinin anahtarı vardı. Sonra, koridorda yankı yaparak gürültü çıkartan ve uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Yeni girişi bulabileceğim mezar odasına koşmak üzere döndüm; fakat o anda şiddetli ve ani bir rüzgâr çıktı ve sarmal merdivene açılan kapı üst pervazındaki tozları uçurarak çarptı. Kapıyı açmak üzere koştuğumda ümitsizce sıkışmış olduğunu gördüm. Yine tutsaktım ve kader, ağlarını çevremde daha da sıkı sıkı örmekteydi.

Ben bunları yazarken aşağıdaki koridorda çok sayıda ayak sesi ve sertçe yere konan ağırlıkların gürültüsü var; yere konanlar kuşkusuz toprak yüklü sandıklar. Çekiçle dövme sesi duyuluyor; çivileri çakılan sandık bu. Şimdi, yere sert basan ayakların, arkalarından da çok sayıda başka ayakların koridor boyunca çıkarttıkları sesi duyabiliyorum.

Kapı kapandı, zincirler şıngırdadı; anahtar kilitte dönüyor; anahtarın çıkartıldığını duyabiliyorum; sonra başka bir kapı daha açılıyor ve kapanıyor; kilit ve kilit dilinin gıcırtısını duyuyorum.

Dinleyin! Avluda ve taşlı yolda ağır tekerleklerin dönüşü, kamçıların şakırtısı ve uzaklaşırlarken şarkı söyleyen Çingene korosunu dinleyin. Şatoda o korkunç kadınlarla yalnızım. Ah! Mina da kadın ve hiç ortak noktaları yok. Bunlar, cehennem çukurunun iblisleri!

Onlarla yalnız kalmamalıyım; şato duvarından, şu âna kadar denediğimden daha aşağıya inmeye çalışacağım; ileride gereksinim duyabilirim diye altının bir kısmını yanıma alacağım. Bu korkunç yerden çıkmanın bir yolunu bulabilirim.

Ve sonra eve! En hızlı ve en yakın trene! Şeytan ve çocuklarının hâlâ dünyevi ayaklarla yürüdükleri bu lanetli yerden, bu lanetli topraklardan uzağa!

En azından Tanrı'nın merhameti bu canavarlarınkinden daha iyi; uçurum dik ve yüksek. İnsan, onun ayaklarının dibinde -insan gibi- uyuyabilir. Herkese elveda! Elveda Mina!

V

Miss Mina Murray'den Miss Lucy Westenra'ya mektup

9 Mayıs

Çok sevgili Lucy,

Yazmakta bu kadar geciktiğim için beni bağışla, ama işim başımdan aşkındı. Yardımcı öğretmenin yaşamı bazen zorlayıcı oluyor. Seninle birlikte olmak, deniz kıyısında özgürce konuşup hayaller kurabilmek için can atıyorum. Son zamanlarda çok çalışıyorum çünkü Jonathan'ın çalışmalarına ayak uydurmak istiyorum ve ısrarla steno alıştırmaları yapıyorum. Evlendiğimizde Jonathan'a faydam dokunabilmeli, eğer yeterince iyi steno bilirsem bu yolla söylemek istediklerini yazıya dökebilir ve bunları yine çok alıştırma yaptığım daktiloya da geçirebilirim. O ve ben, zaman zaman stenoyla mektuplaşıyoruz ve yurtdışındaki yolculuklarında stenoyla günce yazıyor. Ben de seninleyken aynı biçimde bir günce tutacağım. Pazar gününün bir köşeye sıkıştırıldığı iki sayfaya bütün bir haftanın yerleştirildiği o günceleri kastetmiyorum. Başka insanları ilgilendirecek fazla bir şey olacağını sanmıyorum; ama bu günceler başkaları için yazılmıyor. Paylaşmaya değer bir şey olursa bir gün Jonathan'a gösterebilirim belki, ama fiilen bir alıştırma defteri olacak. Kadın gazetecilerin yaptıklarını gördüğüm şeyi yapmaya çalışacağım: Röportajlar yapıp tanımlamalar kaleme almak ve konuşmaları hatırlamaya çalışmak. Az bir alıştırmayla, insanın gün içinde olup biten ya da söylendiğini duyduğu her şeyi hatırlayabileceğin! duymuştum. Yine de, göreceğiz. Bir araya geldiğimizde tüm ufak tefek planlarımı sana anlatacağım. Az önce, Jonathan'dan Transilvanya'dan alelacele yazılmış birkaç satır aldım. İyiymiş ve yaklaşık bir hafta içinde buraya dönüyormuş. Tüm haberlerini dinlemek için sabırsızlanıyorum. Yabancı ülkeleri görmek

çok güzel olmalı. Bu ülkeleri birlikte -yani Jonathan ve ben- görebilecek miyiz, diye merak ediyorum. Saat on zili çalıyor. Hoşça kal.

Seni seven
MINA

Yazdığında bana tüm haberleri ver. Bana uzun zamandır bir şey anlatmıyorsun. Özellikle uzun, yakışıklı, kıvırcık saçlı bir adama ilişkin söylentiler duyuyorum???

Lucy Westenra,dan Mina Murray'ye mektup

17, Chatham Caddesi,
Çarşamba

Çok sevgili Mina,

Beni kötü bir mektup arkadaşı olmakla çok haksız yere suçladığını söylemek zorundayım. Ayrıldığımızdan bu yana sana iki kez yazdım ve son gönderdiğin, yalnızca ikinci mektubundu. Ayrıca, sana anlatacağım hiçbir şey yok. Cidden, ilgini çekecek bir şey yok. Kasaba şu sıralarda çok hoş ve sıklıkla resim galerilerini geziyor, parkta yürüyüşe çıkıyor ve at binmeye gidiyoruz. Uzun boylu, kıvırcık saçlı adama gelince, son konserde benimle olan adam olduğunu sanıyorum. Biri belli ki masallar anlatıyor. O adam Mr. Holmwood'du. Sık sık bizi görmeye geliyor; annemle çok iyi anlaşıyorlar, konuşacak çok şeyleri var. Bir süre önce, eğer halihazırda Jonathan'la nişanlı olmasaydın, tam sana göre bir adamla tanıştık. Mükemmel bir koca adayı; yakışıklı, varlıklı ve iyi bir aileden geliyor. Doktor ve gerçekten akıllı biri. Bir düşünsene! Daha yirmi dokuz yaşında ve kocaman bir akıl hastanesi tümüyle onun gözetiminde. Mr. Holmwood onu benimle tanıştırdı, bizi ziyarete geldi ve artık sık sık geliyor. Bugüne kadar gördüğüm en cesur ve aynı zamanda en soğukkanlı adamlardan biri olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle ağırbaşlı görünüyor. Hastaları üzerinde nasıl mükemmel bir gücü olabileceğini düşünebiliyorum. Sanki aklını okumaya çalışıyormuşçasına doğrudan insanın yüzüne bakmak gibi tuhaf bir alışkanlığı var. Bunu sıklıkla benim üzerimde deniyor, ama çetin cevize çattığını düşünerek kendimi övüyorum. Bunu aynamdan biliyorum. Hiç kendi yüzünü okumaya çalışıyor musun? Ben yapıyorum ve sana şunu

söyleyebilirim ki, bu kötü bir inceleme değil ve eğer daha önce denemediysen, sana düşünebileceğinden fazla sorun yaratıyor. Onun için inceleyebileceği ilginç bir psikolojik vaka olduğumu söylüyor ve alçakgönüllülükle ben de öyle düşünüyorum. Bildiğin gibi, yeni modaları betimlemeye yetecek derecede giyime önem vermiyorum. Giyim kuşam baş belasıdır. İşte bu da argo ama boş ver; Arthur bunu her gün söylüyor. İşte hepsi bu. Mina, çocukluğumuzdan beri tüm sırlarımızı birbirimize anlatıyoruz; birlikte uyuduk, birlikte yedik, birlikte ağlayıp birlikte güldük; şimdi, konuşmuş olmama karşın daha fazlasını konuşmak istiyorum. Ah Mina! Tahmin edemiyor musun? Ona âşığım. Yazarken yüzüm kızarıyor çünkü her ne kadar onun da beni sevdiğini düşünüyor olsam da bunu bana sözcüklerle söylemedi. Ama ah! Mina! Ona âşığım; ona âşığım; ona âşığım! İşte, bu bana iyi geliyor. Keşke yanında olsaydım canım; eskiden yaptığımız gibi, ateşin başında elbiselerimizi çıkarmış oturuyor olsaydık; sana ne hissettiğimi anlatmaya çalışırdım. Bunu sana bile nasıl yazdığımı bilmiyorum. Durmaya korkuyorum yoksa mektubu yırtıp atmam gerekir, ama durmak istemiyorum, çünkü sana her şeyi anlatmayı öyle çok istiyorum ki. Bir an önce senden haber bekliyorum; bu konuda düşündüğün her şeyi söyle.Mina, durmalıyım. İyi geceler. Dualarında beni kutsa ve Mina, mutluluğum için dua et.

LUCY

Not: Bunun sır olduğunu söylemem gereksiz. Tekrar iyi geceler.

L.

Lucy Westenra,dan Mina Murray'ye mektup

24 Mayıs

Çok sevgili Mina,

Tatlı mektubun için çok çok çok teşekkürler! Sana anlatabilmek ve duygudaşlığını görmek çok güzeldi.

Canım, Tanrı verdikçe verirmiş. Eski atasözleri ne kadar da doğru. Eylül'de yirmi yaşına basacak ve bugüne dek hiç evlenme teklifi -hiç gerçek bir evlenme teklifi- almamış ben, bugün üç teklif birden aldım. Düşünsene!

Bir günde üç evlenme teklifi! Korkunç, değil mi! Öteki iki zavallı adam için çok üzülüyorum; gerçekten çok üzülüyorum. Ah, Mina! O kadar mutluyum ki ne yapacağımı bilmiyorum. Ve üç evlenme teklifi! Fakat Tanrı aşkına kızlara söyleme, yoksa türlü abartılı düşünceye kapılıp eve döndükleri ilk gün en az altı teklif almazlarsa kendilerini yaralanmış ve önemsiz hissederler. Bazı kızlar öyle gururlu ki! Nişanlanmış ve kısa süre sonra yuva kurup aklı başında, yaşlı evli kadınlar olarak yaşayacak olan sen ve ben, Mina hayatım, aşırı gururu hor görebiliriz. Pekâlâ, sana bu üçlüyü anlatmalıyım ama hayatım, bunu herkesten saklanmalısın - elbette Jonathan dışında herkesten. Ona anlatacaksın, çünkü ben senin yerinde olsam mutlaka Arthur'a anlatırdım. Bir kadın kocasına her şeyi anlatmalı - sen de öyle düşünmüyor musun hayatım-ve dürüst olmalıyım. Erkekler de kadınların, özellikle de karılarının, kendileri kadar dürüst olmalarını ister; korkarım, kadınlar her zaman olmaları gerektiği kadar dürüst olmuyorlar. Evet canım, bir numara öğle yemeğinden hemen önce geldi. Sana ondan söz etmiştim, Dr. John Seward; güçlü çenesi ve güzel alnı olan akıl hastanesindeki adam. Dışarıdan bakıldığında çok serinkanlıydı, ama gelgelelim tedirgindi. Belli ki kendini her türlü ufak tefek konuda eğitmişti ve bunları hatırlıyordu; fakat erkeklerin serinkanlı olduklarında genellikle yapmadıkları biçimde, neredeyse ipek şapkasının üzerine oturmayı başardı ve sonra, rahat görünmek istediğinde bisturisiyle öyle bir oynamaya başladı ki neredeyse çığlık atacaktım. Mina, benimle çok açık konuştu. Beni çok az tanımasına karşın, onun için ne kadar önemli olduğumu ve ona yardım edip onu neşelendirdiğimde yaşamının nasıl olacağını anlattı. Kendisiyle ilgilenmezsem ne kadar mutsuz olacağını söyleyecekti, ama ağladığımı görünce çok kaba olduğunu ve mevcut dertlerime yenisini eklemeyeceğini söyledi. Sonra birdenbire durdu ve onu zamanla sevip sevemeyeceğimi sordu; başımı iki yana salladığımda elleri titredi ve biraz çekinerek halihazırda sevdiğim bir başkası olup olmadığını sordu. Bunu öyle güzel dile getirdi ki; benden sırrımı zorla kopartmak arzusunda olmadığını, sırf öğrenmek istediğini, çünkü eğer bir kadının kalbi özgürse erkeğin umut besleyebileceğini söyledi. Ve sonra Mina, ona biri olduğunu söylemenin bir tür görev olduğunu hissettim. Ona bu kadarını söyledim, ayağa kalktı, iki elimi ellerinin arasına alıp mutlu olmamı dilediğini ve bir arkadaşa gereksinim duyarsam onu en iyilerinden biri olarak görmemi söyledi; bunu söylerken çok güçlü ve ciddi görünüyordu. Ah Mina, tatlım, ağlamamak elimde değil; bu mektup leke içinde olduğu için beni

bağışlamalısın. Evlenme teklifi almak çok güzel, ama karşında seni dürüstçe sevdiğini bildiğin zavallı bir adamcağızın gidişini ve kalbinin kırıldığını görmek zorunda olduğunda ve o an ne söylerse söylesin yaşamından çıkıp gittiğini bilmek hiç de mutluluk verici bir şey değil. Hayatım, şimdilik burada durmalıyım; çok mutlu olsam da kendimi darmadağın hissediyorum.

Akşam

Arthur şimdi gitti, mektubuma ara verdiğimden daha iyi bir ruh hali içindeyim, o yüzden sana bugün olanları anlatmayı sürdürebilirim. Pekâlâ, iki numara öğle yemeğinden sonra geldi. Öyle tatlı bir adam ki; Texas'tan gelen bir Amerikalı ve öyle genç öyle taze görünüyor ki, bu kadar çok yere gidip bu kadar çok serüven yaşamış olması neredeyse olanaksızmış gibi geliyor. Kulağına, siyah bir adam tarafından olsa bile, bu kadar tehlikeli şeyler akıtılan zavallı Desdemona'nın duygularını paylaşıyorum. Bana kalırsa, biz kadınlar öyle korkağız ki bir erkeğin bizi korkulardan kurtaracağını düşünüp onunla evleniyoruz. Erkek olsaydım ve bir kızın bana âşık olmasını isteseydim ne yapardım şimdi biliyorum. Yok, bilmiyorum çünkü Mr. Morris öykülerini anlattı, ama Arthur hiç anlatmadı, yine de - Canım, sanırım biraz hızlı gittim. Mr. Quincey P. Morris beni yalnızken buldu. Öyle görünüyor ki, bir erkek bir kızı her zaman yalnızken buluyor. Yok, öyle değil çünkü elimden gelen yardımı yapmama karşın Arthur bir şans yakalamak için iki kez denedi; artık yardım ettiğimi söylemeye utanmıyorum. Öncelikle sana şunu söylemeliyim ki Mr. Morris her zaman argo konuşmuyor -yani, yabancılara ya da yabancıların önündeyken hiç öyle yapmıyor çünkü iyi eğitimli ve ince bir görgüye sahip- fakat Amerikan argosuyla konuşmasının beni eğlendirdiğini anladı ve ne zaman yanında olsam ve çevrede şaşkına dönecek biri olmasa çok komik şeyler söylüyordu. Korkarım, hayatım, tüm bunları kendi uydurmak zorunda kalıyor, çünkü söyledikleri, söylemesi gereken diğer her şeye uyuyor. Ama zaten argo konuşmanın yolu budur. Ben hiç argo konuşur muyum bilmiyorum; daha önce hiç böyle şeyler kullandığını duymadığım için Arthur bundan hoşlanıyor mu bilmiyorum. Neyse, Mr. Morris yanıma oturdu, elinden geldiğince mutlu ve neşeli görünüyordu; gelgelelim, çok tedirgin olduğunu görebiliyordum. Elimi ellerinin arasına aldı ve çok tatlı biçimde şunları söyledi:

“Miss Lucy, minik ayakkabılarınızın bağcıklarını bağlayacak kadar iyi biri olmadığımı biliyorum, ama öyle bir adamı beklerseniz bundan caydığınızda, hâlâ lambalarını söndürmeden beklemeyi sürdüren yedi genç kadının yanında bulursunuz kendinizi. Neden eteklerinizi toplayıp benimle gelmiyorsunuz; çifte koşumları takıp bu uzun yoldan aşağı birlikte gideriz?”

Eh, öyle güler yüzlü ve neşeli görünüyordu ki onu reddetmek zavallı Dr. Seward'ı reddetmenin yarısı kadar bile zor görünmüyordu, o yüzden elimden geldiğince neşeli biçimde etekleri toplamak hakkında bir şey bilmediğimi, henüz koşum takacak durumda olmadığımı söyledim. Sonra, neşeli birtavırla konuştuğunu ve eğer kendisi için böylesi ciddi ve önemli bir konu hakkında böyle konuşmakla hata ettiyse onu bağışlamamı istedi. Bunu söylerken gerçekten ciddi görünüyordu ve ben de biraz ciddileşmekten kendimi alamadım. Mina, benim korkunç bir çapkın olduğumu düşüneceğini biliyorum - yine de, bir gün içindeki iki numara olmasına sevinmekten kendimi alamıyordum. Ve sonra, hayatım, ben daha tek bir söz söyleyemeden, kalbini ve ruhunu ayaklarımın dibine sererek mükemmel bir sevgi seli akıtmaya başladı. Bu konuda öyle ciddi görünüyordu ki, bir daha asla bir erkeğin, zaman zaman güler yüzlü olduğu için hep şakacı olması gerektiğini ve asla ciddi olamayacağını düşünmeyeceğim. Sanırım yüzümde onu engelleyen bir şey gördü, çünkü birdenbire durdu ve erkeksi bir coşkuyla, özgür olsaydım onu sevebileceğimi söyledi:

“Lucy, dürüst, yürekli bir kızsınız, biliyorum. Ruhunuzun en derinliklerine kadar tertemiz biri olduğunuza inanmasaydım sizinle burada şu an yaptığım gibi konuşuyor olmazdım. İki iyi arkadaşmışız gibi söyleyin bana, sevdiğiniz başka biri mi var? Ve eğer öyle biri varsa bir daha sizi zerre kadar rahatsız etmeyeceğim, ama eğer izin verirseniz güvenilir bir dostunuz olacağım.”

Sevgili Mina, biz kadınlar onlara hiç layık değilken erkekler neden bu kadar soylular? Neredeyse bu iyi yürekli, gerçek beyefendiyle alay ediyordum. Gözyaşlarına boğuldum -korkarım, hayatım, bunun birden fazla açıdan aşırı duygusal bir mektup olduğunu düşüneceksin- ve kendimi cidden çok kötü hissediyordum. Neden bir kızın aynı anda üç adama ya da onu isteyen kaç erkek varsa o kadarına, sahip olmasına izin verip tüm bu sıkıntıdan kurtaramıyorlar ki? Fakat bu, sapkınlık olur ve böyle şeyler

söylememeliyim. Ağlamama karşın, Mr. Morris'in yiğit gözlerine bakıp ona doğrudan şöyle demiş olabildiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum:

“Evet, her ne kadar henüz beni sevdiğini söylemiş olmasa da, sevdiğim biri var.” Onunla böyle açık konuşmakla doğru olanı yapmıştım, çünkü yüzü belirgin biçimde aydınlandı ve iki elini uzatıp benimkini tuttu, sanırım ben elimi onun ellerinin arasına yerleştirdim- ve yürekten konuştu:

“İşte benim cesur kızım! Dünyadaki başka bir kızı kazanmak için zamanında gelmektense, sizi kazanma şansı için geç kalmak daha iyi. Ağlamayın, canım. Eğer bu gözyaşları benim içinse, çetin cevizimdir; bu durumu ayakta karşılıyorum. Eğer öteki adam mutluluğundan haberdar değilse, bir an önce onu bulsa iyi olur, yoksa karşısında beni bulacak. Küçük kız, dürüstlüğünüz ve cesaretiniz beni dost kıldı ve buna, sevgiliden daha az rastlanır; her koşulda, daha özverilidir. Tatlım, bu dünyayla öbür dünya arasında oldukça yalnız bir yürüyüşüm olacak. Bana bir öpücük vermeyecek misiniz? Arada bir, karanlığı uzak tutacak bir işlev görür. Biliyorsunuz, eğer isterseniz bunu yapabilirsiniz çünkü o iyi adam -iyi bir adam olmalı tatlım, ve hoş biri, yoksa ona âşık olmazdınız- henüz sizinle konuşmadı.” Bu, beni epeyce ikna etti, Mina çünkü bir rakip için bunları söylemesi çok cesur ve hoş ve soylu bir davranıştı -öyle değil mi- çok da üzgündü; o yüzden eğildim ve onu öptüm. İki elim ellerinin arasında ayağa kalktı ve gözlerini yüzüme indirip bakarak- korkarım yüzümü fena halde al basmıştı- şöyle dedi: “Küçük kız, elinizi tutuyorum ve beni öptünüz; eğer bunlar bizi dost kılmazsa hiçbir şey bunu sağlayamaz. Bana gösterdiğiniz dürüstlük için teşekkür ederim; hoşça kalın.” Güçlü biçimde elimi sıktı ve şapkasını alıp arkasına bakmadan, gözyaşı, titreme ya da duraksama olmaksızın doğruca odadan çıkıp gitti; ama ben çocuk gibi ağlıyorum. Ah! Üstüne bastığı yere tapınacak onca kız varken, neden böyle bir adam mutsuz edilir ki? Eğer özgür olsaydım ben de tapınırdım, biliyorum - ama özgür olmak istemiyorum. Canım, bu beni çok üzüyor ve sana bunu anlatır anlatmaz mutluluktan söz edemeyeceğimi hissediyorum; tümüyle mutlu olmadan da sana üç numaradan söz etmeyi istemiyorum.

Seni hep seven
LUCY

Not: Ah, üç numaraya gelince - sana üç numaradan söz etmeme gerek yok, değil mi? Ayrıca, her şey öyle karışıktı ki; odaya girişiyle kollarını

bana dolayıp beni öpmesi arasından yalnızca bir an geçmiş gibiydi. Çok çok mutluyum ve bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum. İleride, bana böyle bir sevgili, böyle bir koca ve böyle bir arkadaş gönderdiği için Tanrının iyiliğine karşı iyilik bilmez olmadığımı göstermeye çalışmalıyım.

Hoşça kal.

Dr. Seward'ın güncesi (Fonografla kaydedilmiştir.)

25 Mayıs. - Bugün iştahta azalma var. Yiyemiyor, uyuyamıyorum, o yüzden bunların yerine günce. Dünkü reddedilişimden bu yana içimde bir tür boşluk var; dünyadaki hiçbir şey yapmaya değer görünmüyor. Bu tarz bir şeyin tek ilacının iş olduğunu bildiğim için aşağıya hastaların yanına indim. Benim için çok ilginç bir çalışma konusu olan birini seçtim. Öyle tuhaf düşünceleri var ve normal akıl hastalarından öyle farklı ki, onu elimden geldiğince iyi anlamaya karar verdim. Bugün, gizeminin özüne daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşmışım gibi geldi.

Sanrılarına ilişkin gerçekleri öğrenmek amacıyla onu, bundan önce yaptığımdan çok daha kapsamlı biçimde sorguladım. Şimdi görüyorum ki, bunu yapış tarzımda biraz acımasızlık vardı. Onu, deliliğinin zirvesinde tutmak istiyor gibiydim - ki bu, hastalarda, cehennemin ağzı kadar kaçındığım bir şeydir. (Not: Hangi şartlar altında cehennem kuyusundan kaçınmam ki?) Omnia Romae venalia sunt.[→] Cehennemin bedeli var! verb. sap.[→] Eğer bu içgüdünün arkasında bir şey varsa, ileride bunun izini tam olarak sürmek değerli olacak, bu yüzden en iyisi böyle yapmaya başlayayım, dolayısıyla...

R.M. Renfield, aetat[→]. 59. - Dışadönük mizaçlı; büyük fiziksel güç; hastalıklı biçimde heyecanlı; anlamlandıramadığım bir sabitfikirle sonlanan hüzün dönemleri. Sanırım, dışadönük mizacı ve rahatsız edici etki birleşerek zihinsel olarak tamamlanan bir biçimde sona eriyor; muhtemelen tehlikeli biri, muhtemelen özverili olunca tehlikeli. Bencil adamlarda tedbir, kendileri için olduğu kadar düşmanları için de bir savunma zırhı işlevi görür. Bu konuda düşündüğüm şey şu: "Ben" sabit noktayken, merkezcil güçle merkezkaç güç dengededir; görev ya da dava vs. sabit noktadayken ikinci güç üstün gelir ve bu iki gücü ancak bir rastlantı ya da rastlantılar dizisi dengeleyebilir.

Quincey P. Morris'ten Saygıdeğer Arthur Holmwood'a mektup

25 Mayıs

Sevgili Art,

Kırlarda kamp ateşinin başında öyküler anlattık; Marque-sas Adalarına çıkarma yapmaya çalıştıktan sonra birbirimizin yaralarını sardık; Titicaca kıyılarında sağlığımıza içtik. Anlatacak daha fazla öykü, sarılacak başka yaralar ve şerefine kadeh kaldırılacak başka bir sağlık var. Yarın gece benim kamp ateşimde olsun mu bu? Sana bunu sormaktan çekinmiyorum, çünkü malum bir hanımın malum bir akşam yemeğine sözü olduğunu ve senin boş olduğunu biliyorum. Yalnız ikimiz ve Kore'den eski dostumuz Jack Seward olacak. O da geliyor; gözyaşlarımızın şarap kadehlerinin üzerinde birbirine karışmasını ve tüm kalbimizle, Tanrının yarattığı en soylu ve en kazanılası kalbi kazanan dünyanın en mutlu adamının sağlığına içmeyi istiyoruz. Seni yürekten karşılayacağımıza, sevgiyle selamlayacağımıza ve sağ elin kadar gerçek bir esenlik dileyeceğimize söz veriyoruz. İkimiz de malum bir çift gözün şerefine çok içmen durumunda seni eve bırakacağımıza yemin ediyoruz. Gel!

Hep ve daima senin olan
QUINCEY P. MORRIS

Arthur Holmwood'dan Quincey P. Morris'e telgraf

26 Mayıs

Beni her zaman geliyor kabul edin. İkinizin de kulaklarını çınlatacak haberler taşıyorum.

ART

VI

Mina Murray'nin güncesi

24 Temmuz. Whitby. - Lucy, her zamankinden tatlı ve güzel görünerek beni istasyonda karşıladı ve arabayla Crescent'te boş odaları olan eve gittik. Burası çok güzel bir yer. Esk adındaki küçük nehir, limana yaklaştıkça genişleyen derin bir vadiden akıyor. Yüksek ayakları üzerinde büyük bir köprü öbür yakasına geçiyor ve ayakların arasından manzara sanki olduğundan daha uzakmış gibi görünüyor. Vadi yemyeşil ve öyle dik ki, her iki tarafta da aşağı görecek kadar yakın değilsen yalnız karşıyı görüyorsun. Eski kasabada -bize uzak kalan taraf- evlerin tümü kırmızı damlı ve Nürnberg'de gördüğümüz resimlerdekine benzer bir biçimde birbirlerinin üzerine katlanmış gibi duruyorlar. Kasabanın tam üzerinde Danimarkalılar tarafından yağmalanan ve “Marmion"da[→] kızın duvara gömüldüğü bölümün geçtiği Whitby Manastırının kalıntıları var. Son derece soylu, çok büyük, güzel ve romantik parçalarla dolu bir örenyeri; pencerelerin birinde beyaz bir hanımefendinin görüldüğüne ilişkin bir söylence var. Kasabayla arasında bir kilise daha var; çevresinde mezar taşlarıyla dolu geniş bir mezarlığı olan semt kilisesi. Bana göre burası, Whitby'deki en güzel nokta, çünkü tam kasabanın üzerinde ve hem limanı hem de denize uzanan Kettleness adındaki burna kadar tüm körfezi görüyor. Limana öyle dik iniyor ki, toprağın bir kısmı aşağı kaymış ve mezarların bazıları zarar görmüş. Bir yerde, mezar taşları aşağıdaki kumlu yola kadar uzanıyor. Kilise bahçesi boyunca, yanlarında oturacak yerlerle yürüyüş yolları bulunuyor; insanlar oraya gidip bütün gün orada oturarak güzel manzarayı izleyerek rüzgârın tadını çıkarıyorlar. Ben de sıklıkla burada oturacak ve çalışacağım. Doğrusu, şu anda defterim dizimde, yanımda oturan üç yaşlı adamın konuşmasını dinleyerek yazıyorum. Bütün gün burada oturup konuşmaktan başka bir şey yapmıyor gibiler.

Liman aşağıda uzanıyor, limanın ucunda boylu boyunca denize uzanan uzun bir granit duvar var; dışarı doğru kıvrılan uç kısmının ortasında bir deniz feneri bulunuyor. Dışında ağır bir mendirek uzayıp gidiyor. Bana yakın tarafta, mendirek ters bükülmüş bir dirsek yapıyor ve onun ucunda da deniz feneri var. İki iskele arasında limana açılan ve birdenbire genişleyen dar bir aralık görünüyor.

Gelgitin yükselme zamanında güzel oluyor; ama sular çekildiğinde hiçbir şeye benzemiyor ve yalnız, orada burada kayalarla kumluk kıyının arasından akan Esk kalıyor. Limanın dışında, bu tarafta yaklaşık sekiz yüz metre boyunca geniş bir kayalık yükseliyor; sarp kenarı güney deniz fenerinin tam arkasından başlıyor. Bitiminde, kötü havalarda sallanıp rüzgâra yas dolu bir ses gönderen çanı olan şamandıra var. Buradaki bir söylenceye göre, ne zaman bir gemi kaybolsa denizde çanlar duyulurmuş. Yaşlı adama bunu sormalıyım; bu tarafa geliyor.

Tuhaf bir yaşlı adam. Son derece yaşlı olmalı çünkü yüzü tümüyle bir ağaç kabuğu gibi boğum boğum ve buruşuk. Bana neredeyse yüz yaşında olduğunu ve Wa-terloo Savaşı sırasında Grönland balıkçı filosunda denizci olduğunu söylüyor. Korkarım, oldukça şüpheci biri, çünkü ona denizdeki çanları ve Manastırdaki Beyaz Kadın'ı sorduğumda aksanlı ve ters bir ifadeyle konuşmaya başladı:

“Ben olsam canımı bunlarla sıkmazdım, küçükhanım. Bunların hepsi eskidi. Bakın, hiç olmadılar demiyorum, ama benim zamanımda olmadı diyorum. Buraya gelenler, turistler falan için bu söylenceler iyi olur, ama sizin gibi hoş bir genç hanım için hayır. York'tan ve Leeds'ten gelip sürekli tütsülenmiş ringa balığı yiyip çay içen ve ucuz kara kehribar taşı almak için bakınan ayakçı tipler buna inanır. Bu insanlara -ve hatta saçma sapan şeylerle dolu gazetelere bile- yalan söyleme zahmetine kim girer, merak ediyorum.” Bu yaşlı adamın, ilginç şeyler öğrenebileceğim iyi biri olduğunu düşündüm, bu yüzden bana eski zamanlardaki balina avcılığı hakkında bir şeyler anlatmasının sakıncası olup olmadığını sordum. Tam başlamaya hazırlanıyordu ki saat altıyı vurdu, bunun üzerine ayağa kalkmaya çabaladı ve şöyle dedi:

“Artık eve gitmek için harekete geçmeliyim küçükhanım. Torunum, çay hazır olduğunda bekletilmeyi hiç sevmez çünkü merdivenleri inmem zaman alıyor - çünkü o kadar çok var ki; ve küçükhanım, zamanı geldiğinde karnım çok acıkıyor.”

Aksayarak uzaklaştı, merdivenlerden aşağı, elinden geldiğince hızla indiğini görebiliyordum. Merdivenler, bu yerin önemli özelliklerinden. Kasabadan kiliseye kadar gidiyorlar; yüzlerce basamak var -kaç tane olduğunu bilmiyorum- ve yumuşak bir kıvrımla dönüyorlar; eğim öylesine hafif ki, bir at kolaylıkla inip çıkabilir. Sanırım ilk başlarda Manastırda bir ilgileri varmış. Ben de eve gitmeliyim. Lucy, annesiyle ziyaretlerde bulunmaya gitmişti ve bu ziyaretler, görev gereği olduğu için ben gitmedim. Artık eve dönmüşlerdir.

25 Temmuz. - Bir saat önce Lucy ile buraya geldim; yaşlı arkadaşım ve hep buraya gelip ona katılan öbür ikisiyle çok ilginç bir konuşma yaptık. Belli ki grubun Bay Kehanet'i[→] yaşlı arkadaşım; zamanında onun oldukça buyurgan bir kişi olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şeyi kabul etmiyor ve herkesi tersliyordu. Eğer tartışmada üstün gelemezse, zorbalık yapıyordu ve sonra, karşısındakilerin sessizliklerini düşüncelerine katılma belirtisi olarak görüyordu. Lucy beyaz, ince keten elbisesinin içinde çok zarif ve güzel görünüyordu; buraya geldiğinden beri güzel bir renk aldı. Biz oturur oturmaz yaşlı adamların, kalkıp yakınına oturmak için zaman kaybetmediklerini fark ettim. Lucy, yaşlı insanlara karşı o kadar tatlı ki; sanırım hemen ona âşık oldular. Benim yaşlı adam bile direnemedi ve onunla ters düşmedi, ama bunun yerine benim payıma düşeni iki katına çıkarttı. Onu söylenceler konusunda yakaladım ve hemen söylev tarzı bir konuşmaya başladı. Söylediklerini anımsamaya çalışmalı ve onları kâğıda dökmeliyim:

“Hepsi saçmalık, baştan aşağı öyle; işte bu, başka bir şey değil. Tüm bu lanetler, hayaletler, öcüler ve onlarla ilgili her şey çocukların ve sersem kadınların inanmasına uygun şeyler. Sabun köpüğünden başka bir şey değil! Tüm bu korkunçluklar, belirtiler ve uyarılar papazlar, kötü niyetli eğitimli kimseler ve demiryolu çığırtkanları tarafından yarım akıllıları korkutmak ve insanların aksi koşullarda yapma eğiliminde olmadıkları işleri yapmaları için uyduruluyor. Bunları düşünmek beni öfkelendiriyor. Gazetelere bastıkları, vaiz kürsüsünden söyledikleri yalanlar yetmiyor, onları bir de mezar taşlarına kazımak istiyorlar. Çevrenize şöyle bir bakın, taşların tümü sanki gururla başlarını kaldırıyor gibi görünseler de aslında üzerlerine yazılan yalanların ağırlığıyla devriliyorlar; hepsinin üstünde, ‘Burada bilmem kimin naaşı yatıyor' ya da, ‘Bilmem kimin kutsal anısına' yazıyor, ama yarısında naaş falan yok; ve kutsal olmadıkları gibi, onların anısını

kimsenin umursadığı yok. Hepsi yalan, hepsi şu ya da bu şekilde yalan! Tanrım, Kıyamet Günü, ne kadar iyi olduklarını kanıtlamak için, kefenlerinin içinde denizin içinde çok kalmaktan elleri kayganlaşıp tutmakta zorlandıkları mezar taşlarını sürüklemeye çalıştıklarında amma kargaşa çıkacak.”

Yaşlı adamın kendinden emin havasından ve dostlarından onay bekleyerek çevresine bakışından “hava attığını” görebiliyordum, bu yüzden konuşmasını sürdürmesi için sözünü kestim:

“Ay! Mr. Swales, ciddi olamazsınız. Herhalde, bu mezar taşlarının tümü sahte değildir, değil mi?”

“Mümkündür! Sahte olmayan, çok az sayıda zavallı olabilir, insanları olduklarından daha iyi gösterenler dışında; çünkü kendilerine ait olduğu sürece, bir tas sıvının deniz olduğuna inanacak insanlar var. Tüm bunlar yalan. Şuraya bir bakın; buraya bir yabancı olarak geldiniz, bu kilise bahçesini görüyorsunuz.” Başımı salladım çünkü lehçesini çok iyi anlamasam da onaylamanın daha iyi olacağını düşündüm. Bunun kiliseyle bir ilgisi olduğunu biliyordum. Sözlerini sürdürdü: “Ve tüm bu taşların burada gömülmüş insanlarla ilgili olduğunu düşünüyorsunuz, öyle değil mi?” Yine onayladım. “İşte yalan, tam da burada devreye giriyor. Burada, cuma geceleri ihtiyar Dun'ın orayı dolduranlar kadar yatak var.” Ahbaplarından birini dirseğiyle dürttü ve hep birlikte güldüler. “Ve Tanrım! Nasıl başka türlü olabilir ki? Şuna bakın, şuradakini okuyun!” Oraya gidip okudum:

“Edward Spencelagh, usta denizci, 1854 Nisanında

Andres kıyılarında korsanlar tarafından öldürüldü, 30 yaşında.” Geri döndüğümde Mr. Swales sözlerini sürdürdü:

“Onu gömülmesi için evine kim getirdi merak ediyorum. Andres kıyılarında öldürülmüş! Siz de onun cesedinin burada gömülü olduğunu sanıyordunuz! Size kemikleri yukarıdaki Grönland Denizinde,” kuzeyi gösterdi, “ya da akıntılar onları nereye sürüklediyse orada yatan bir düzine insan sayabilirim. Mezar taşları çevrenizde duruyor. Buradan kendi gözlerinizle, küçük harflerle yazılmış yalanları okuyabilirsiniz. Bu, Braithwaite Lowrey -babasını tanıyordum- '20'de Grönland açıklarında Lively'de kayboldu; ya da 1777 yılında aynı denizlerde boğulan Andrew Woodhouse; ya da bir yıl sonra Farewell Burnu açıklarında boğulan John Paxton; ya da büyükbabası benimle denize açılan,' 50 yılında Finlandiya

Körfezinde boğulan yaşlı John Rawlings. Sizce tüm bu adamlar İsrafil'in borusu çaldığında Whitby'ye koşmak zorunda mı kalacaklar? Kuşkuluyum! Size şunu söyleyeyim, buraya geldiklerinde itişip kakışacaklar, öyle ki eski günlerde buz üstünde ettikleri kavgalara benzeyecek; sabahtan akşama kadar birbirimize girip kutup ışıkları altında yaralarımızı sarmaya çalışırdık.” Belli ki bu yerel bir şakaydı çünkü yaşlı adam buna güldü ve ahbapları da ona zevkle katıldılar.

“Fakat,” dedim, “sanırım çok haklı değilsiniz çünkü tüm zavallı insanların ya da ruhlarının, ‘Kıyamet Günü' mezar taşlarını taşımak zorunda kalacakları varsayımıyla hareket ediyorsunuz. Bunun cidden gerekli olacağını düşünüyor musunuz?”

“Eh, mezar taşlarının başka ne amacı olabilir ki? Cevap verin, küçükhanım!”

“Akrabalarını mutlu etmek için, diye düşünüyorum.”

“Akrabalarını mutlu etmek için, diye düşünüyorsunuz!” Bunu büyük bir küçük görmeyle söyledi. “Üzerlerine yalanlar yazıldığını ve buradaki herkesin bunların yalan olduğunu bildiğini bilmek akrabalarını nasıl mutlu edecek?” Ayağımızın dibinde duran ve yarın kenarına yakın bir yerde yan yatırılarak üzerindeki bankın kaidesini oluşturan bir taşı gösterdi. “Şu yatay mezar taşının üzerinde yazanları okuyun.” Oturduğum yerden harfler baş aşağı görünüyordu ama Lucy bana göre onları daha düz görüyordu, böylece eğildi ve okumaya başladı:

“29 Temmuz 1873'te Kettleness'taki kayalıklardan düşerek ölen George Canon'un kutsal anısına, görkemli bir diriliş umuduyla. Bu mezar sevgili oğlu için acılı annesi tarafından dikildi.” Annesinin tek oğluydu ve kadıncağız duldu. “Gerçekten mi, Mr. Swales? Bunda gülünecek bir şey göremiyorum!” Yorumunu büyük bir ciddiyet ve biraz da sert biçimde dile getirdi.

“Gülünecek hiçbir şey göremiyorsunuz demek! Ha! Ha! Çünkü acılı annenin, oğlu sakat -topaldı- olduğu için ondan nefret eden bir cadı olduğunu ve onun da annesinden, kendisi için yaptırdığı hayat sigortasından para atamasın diye intihar edecek kadar nefret ettiğini bilmiyorsunuz. Kargaları kovmak için kullandıkları tüfekle kafasını uçurdu. Demek ki kargalar için değilmiş, çünkü sineklerle leşkargalarını başına topladı. İşte, kayalıklardan böyle düştü. Ve görkemli bir diriliş umutlarına gelince, şahsen, sık sık Cehennem'e gitmeyi umduğunu çünkü annesi çok dindar

olduğu için mutlaka Cennet'e gideceğini, onun olduğu yerde olmak istemediğini söylediğini duymuştum. Şimdi bu taş,” -konuşurken bir yandan da bastonuyla taşa vuruyordu- “ne olursa olsun bir yalanlar yığını değil mi? Ve Geordie ağaçların arasından nefes nefese sırtında mezar taşıyla gelip taşın delil olarak alınmasını istediğinde Cebrail'in kıs kıs gülmesine sebep olmayacak mı?”

Ne söyleyeceğimi bilemedim fakat Lucy ayağa kalkarken konuyu değiştirdi:

“Ah! Neden bize bunu anlattınız? Bu benim en sevdiğim bank ve onu bırakamam; ama şimdi intihar etmiş birinin mezarının üzerinde oturmayı sürdüreceğimi öğreniyorum.”

“Bunun size zararı olmaz güzelim; kucağında böyle şık birinin oturduğunu bilmek zavallı Geordie'yi mutlu eder. Size zararı olmaz. Neredeyse yirmi yıldır zaman zaman burada oturuyorum ve bana bir zararı dokunmadı. Altınızda yatan ya da yatmayan yalanlar için kaygılanmayın! Tüm mezar taşlarının kaçıştığını ve tüm bu yerin anız tarlası gibi bomboş kaldığını görene kadar epey zaman geçecek. İşte saat vuruyor, gitmem gerek. Her zaman hizmetinizdeyim, hanımlar!” Ve aksayarak uzaklaştı.

Lucy'yle bir süre oturduk, önümüzdeki manzara o kadar güzeldi ki otururken el ele tutuştuk; bana tekrar tekrar Arthur'u ve yaklaşan evliliklerini anlattı. Bu beni biraz kederlendirdi, çünkü tam bir aydır Jonathan'dan haber almadım.

Aynı gün. - Buraya yalnız geldim çünkü çok üzgünüm. Bana gelen mektup yoktu. Umarım Jonathan'ın bir sorunu yoktur. Saat şimdi dokuzu vurdu. Tüm kasabanın üzerine dağılmış ışıkları görüyorum; kimi zaman yollarda sıra halinde ve kimi zaman tek tek; sağda, Esk boyunca uzanıyor ve vadinin kıvrımında yok oluyorlar. Solumdaki manzara Manastırın yanındaki evin çatısına ait siyah bir çizgiyle kesiliyor. Koyunlar ve kuzular arkamda kalan uzaktaki tarlalarda meleşiyor ve asfalt yoldan bir eşeğin toynaklarının tıkırtısı duyuluyor. Rıhtımdaki bando kulağı tırmalayan hızlı bir vals müziği çalıyor ve rıhtımın ilerisindeki arka sokakların birinde Kurtuluş Ordusu toplantısı yapılıyor. İki bando da birbirini duymuyor fakat burada, yukarıda, ben ikisini de duyuyor ve görüyorum. Jonathan'ın nerede olduğunu ve beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum! Keşke burada olsaydı.

Dr. Seward'ın güncesi

5 Haziran. - Renfield vakası, ben adamı anladıkça daha da ilginç bir hal alıyor. Çok gelişmiş kimi nitelikleri var: Bencillik, ağzı sıkılık ve kararlılık. Keşke kararlılığının neye yönelik olduğunu anlayabilseydim. Kendine has belli bir tasarısı var gibi görünüyor, ama ne olduğunu henüz bilmiyorum. Hayvan sevgisi, iyi özelliklerinden biri, fakat bu konuda öyle görülmemiş eğilimleri var ki zaman zaman, adamın yalnız sapkın bir acımasızlığa sahip olduğunu düşünüyorum. Tuhaf türden evcil hayvanları var. Şimdiki hobisi sinek yakalamak. Şu an itibariyle öyle çok sineği var ki kendimi onu şahsen uyarmak zorunda hissettim. Beklediğim gibi öfke krizine tutulmadığını ve konuyu ciddiyetle ele aldığını görünce şaşırdım. Bir an düşündü ve, “Bana üç gün verir misiniz? Onları temizleyeceğim,” dedi. Elbette, verebileceğimi söyledim. Onu izlemeliyim.

18 Haziran. - Şimdi kafasını örümceklere taktı ve bir kutu içinde çok sayıda büyük örümceği var. Onları sineklerle besliyor ve her ne kadar yemeğinin yarısını odasının dışındaki sinekleri çekmek için kullansa da sineklerin sayısı makul biçimde azaldı.

1 Temmuz. - Şimdi örümcekleri de sinekleri kadar büyük bir dert olmaya başladı ve bugün ona örümceklerden kurtulması gerektiğini söyledim. Bunu duyduğuna çok üzüldü, bu yüzden ona, gene de bir kısmını temizlemesi gerektiğini söyledim. Neşe içinde bunu kabul etti, ona sayıyı azaltması için önce verdiğim sürenin aynısını verdim. Onunla birlikte olduğum zaman fena halde midemi bulandırdı, çünkü kokmuş et yiyip şişmiş iğrenç bir atsineği vızıldayarak odaya girdiğinde onu yakaladı, sevinç içinde onu birkaç saniye iki parmağının arasında tuttu ve ben daha ne yapacağını anlayamadan onu ağzına atıp yedi. Bu yaptığından ötürü onu azarladım, ama sakin bir tavırla sineğin çok güzel ve besleyici olduğunu; yaşam -güçlü yaşam- demek olduğunu ve kendisine yaşam verdiğini savundu. Bu bana bir fikir ya da bir fikir kırıntısı verdi. Örümceklerinden nasıl kurtulduğunu izlemeliyim. Belli ki kafasında ciddi bir sorun var, çünkü durmadan bir şeyler karaladığı bir defter tutuyor. Sanki, hesap denetçilerinin deyimiyle, bir hesaba “odak'lanıyormuş gibi defterin tüm sayfaları, çoğunluğu kümeler şeklinde toplanan tek sayılardan oluşan rakam yığınlarıyla dolu; sonra bu toplamları da kümeler şeklinde topluyor.

8 Temmuz. - Deliliğinde bir düzen var ve zihnimdeki düşünce gittikçe olgunlaşıyor. Yakında tam bir fikir olacak ve sonra, ah, bilinçsiz düşünme! Bilinçli kardeşine boyun eğmelisin. Bir farklılık olması durumunda fark edeyim diye dostumdan birkaç gün ayrı kaldım. Kimi evcil hayvanlarından ayrılıp bir yenisini alması dışında her şey aynıydı. Bir serçe elde etmeyi başarmıştı ve onu kısmen ehlileştirmişti bile. Ehlileştirme yöntemi basitti, çünkü örümceklerin sayısı şimdiden azalmıştı. Kalanlar ise besiliydiler, çünkü hâlâ yemeğiyle baştan çıkarttığı sinekleri sunuyordu.

19 Temmuz. - İlerleme kaydediyoruz. Dostumun artık tam bir serçe kolonisi var ve sinekleriyle örümcekleri neredeyse tümden yok oldu. İçeri girdiğimde yanıma koştu ve benden büyük bir iyilik istediğini söyledi -çok, çok büyük bir iyilik; konuşurken köpek gibi yaltaklanıyordu. Ona ne istediğini sordum; sesinde ve tavrında bir tür esrimeyle şöyle dedi:

“Kedi yavrusu, oynayabileceğim ve eğitebileceğim ve besleyebileceğim -ve besleyebileceğim- ve besleyebileceğim küçük, sevimli, parlak tüylü, oyuncu bir yavru kedi.” Bu isteğe hazırlıksız yakalanmış değildim, çünkü evcil hayvanlarının boyut ve dirilik açısından büyümekte olduğunu fark etmiştim, fakat güzel evcil serçe ailesinin sinekler ve örümceklerle aynı şekilde yok olacakları gerçeğini umursamıyordum; bu yüzden, bununla ilgileneceğimi söyleyip yavru kedi yerine yetişkin bir kedi isteyip istemediğini sordum. Yanıt verirken açgözlülüğü onu ele verdi:

“Ah! Evet! Bir kedi isterim! Yavru kedi istememin tek nedeni bana kedi vermeyi reddedersiniz, diyeydi. Kimse bana yavru kedi vermeyi reddetmez, değil mi?” Başımı iki yana salladım ve korkarım şu anda bunun olanaksız olduğunu fakat konuyla ilgileneceğimi söyledim. Suratı asıldı; yüzünde tehlike uyarısı içeren bir ifade görebiliyordum çünkü yüzüne ansızın, öldürme anlamına gelen acımasız, yan yan atılan bir bakış yerleşti. Bu adam, gelişmemiş, adam öldürmeye meyilli bir akıl hastası. Şu anki isteğiyle onu denemeli ve bunun nasıl sonuçlanacağını görmeliyim; sonra daha fazlasını öğreneceğim.

Akşam saat 10. - Onu bir kez daha ziyaret ettim ve bir köşede derin düşüncelere dalmış otururken buldum. İçeri girdiğimde önümde dizlerinin üstüne çöktü ve bir kedi beslemesine izin vermem için yalvardı; kurtuluşunun buna bağlı olduğunu söyledi. Gelgelelim kararlıydım ve kedi besleyemeyeceğini söyledim, bunun üzerine tek söz söylemeden uzaklaştı

ve onu bulduğum köşeye gidip parmaklarını kemirerek oturdu. Yarın sabah erkenden onu göreceğim.

20 Temmuz. - Hastabakıcı sabah vizitesini yapmadan önce, çok erken saatlerde Renfield'ı ziyaret ettim. Onu ayakta, bir ezgi mırıldanırken buldum. Biriktirdiği şekeri pencereye yayıyordu ve açıkça yine sinek avına başlıyordu; bu işe neşeyle ve güzel bir saygınlık içinde başlıyordu. Çevreye bakıp kuşlarını aradım ve göremeyince nerede olduklarını sordum. Arkasına dönmeden, hepsinin uçup gittiğini söyledi. Odaya dağılmış birkaç kuştüyü ve yastığının üzerinde de bir damla kan vardı. Bir şey söylemedim, ama hastabakıcıya gidip gün içinde Renfield'da bir tuhaflık olup olmadığını bana bildirmesini söyledim.

Sabah saat 11. - Hastabakıcı, Renfield'ın çok hasta olduğunu ve tonla kuştüyü kustuğunu söylemek üzere yanıma geldi. “Bence doktor,' dedi, “kuşlarını yemiş, kuşlarını alıp çiğ çiğ yemiş!”

Akşam saat 11. - Bu akşam Renfield'a uyumasına yetecek kadar güçlü bir uyku ilacı verdim ve incelemek için küçük defterini aldım. Kafamda çınlayan düşünce yakın zamanda tamamlandı ve kuramım kanıtlandı. Adam öldürmeye meyilli akıl hastam özel bir türden. Onun için yeni bir sınıflama keşfetmem ve onu bir zoophagous (yaşam yiyici) akıl hastası olarak tanımlamam gerek; arzu ettiği şey, olabildiğince fazla yaşamı soğurmak ve bunu birikerek çoğalan biçimde yapmak için canla başla çalışıyordu. Bir örümceğe pek çok sinek, bir kuşa pek çok örümcek verdi ve sonra pek çok kuş yemesi için bir kedi istedi. Bundan sonraki adımları ne olabilir? Neredeyse deneyi tamamlamaya değerdi. Yeterli bir gerekçe olsaydı yapılabilirdi. İnsanlar, canlılar üzerinde yapılan deneylerle alay ediyorlar, ama bugünkü sonuçlarına bakın! Neden bilimi en zor ve en can alıcı açıdan -beyin bilgisi açısından- geliştirmeyelim? Böylesi bir beynin sırrına erişsem -tek bir delinin düş gücünün anahtarına sahip olsam- kendi bilim dalımı Burdon-Sanderson'un fizyolojisi ve Ferrier'in beyin bilgisinin, yanında hiç kalacağı bir zirveye taşıyabilirdim. Keşke yeterli bir gerekçe olsaydı! Bunu çok fazla düşünmemeliyim, yoksa baştan çıkarım; iyi bir gerekçe, ibreyi bana doğrultabilir, çünkü ben de yaratılıştan, sıra dışı bir beyin değil miyim?

İnsan nasıl güzel akıl yürütüyor! Deliler bunu her zaman kendi bünyelerinde yapıyor. Acaba bir insana kaç yaşam değer biçiyor, tabii eğer böyle bir şey varsa. Hesabı çok doğru bir biçimde kapattı ve bugün yeni bir

sayfaya başladı. Kaçımız yaşamımızın her gününde yeni bir sayfaya başlıyoruz?

Daha dün, tüm yaşamım yeni umudumla birlikte sona ermiş gibiydi ve gerçekten de yeni bir sayfaya başladım. Büyük Yargıç toplamımı yapıp ana hesap defterimi kâr ya da zarar dengesiyle kapatana kadar da bu böyle gidecek. Ah! Lucy! Lucy! Sana kızamıyorum ya da mutluluğu senin mutluluğu olan arkadaşıma kızamıyorum; fakat tek yapabileceğim, umutsuzluk içinde beklemek ve çalışmak. Çalışmak! Çalışmak!

Keşke oradaki zavallı deli dostum kadar güçlü bir nedenim olsaydı; çalışmama neden olacak iyi ve özverili bir neden; işte bu gerçekten mutluluğum olurdu.

Mina Murray'nin güncesi

26 Temmuz. - Kaygılıyım ve kendimi burada ifade etmek beni sakinleştiriyor; insanın aynı anda kendine fısıldayıp dinlemesi gibi. Ayrıca, steno simgelerinde onu yazıdan ayıran bir şey var. Lucy ve Jonathan konusunda mutsuzum. Bir süredir Jonathan'dan haber almıyor ve kaygılanıyordum; ama dün, hep çok candan davranan sevgili Mr. Hawkins bana ondan gelen bir mektup gönderdi. Ona Jonathan'dan haber alıp almadığını sormuştum ve o da ekteki mektubun henüz geldiğini söyledi. Mektup, Dracula Şatosu'ndan yazılmış tek bir satırdı ve tam da eve dönmek üzere yola koyulduğunu söylüyor. Bu, hiç Jonathan'ın tarzı değil; hiçbir şey anlamıyorum ve bu durum beni çok huzursuz ediyor. Sonra, Lucy de, aslında çok iyi olmasına karşın, son zamanlarda, eski uyurgezerlik alışkanlığına geri döndü. Annesi bana bundan söz etti ve her gece odamızın kapısını kilitlememe karar verdik. Mrs. Westenra, uyurgezerlerin hep evlerin çatılarına çıktığını, uçurumların kenarında yürüdüğünü ve sonra birdenbire uyanarak her yerde yankılanan ümitsiz bir çığlıkla aşağı düştüklerini düşünüyor. Zavallıcık, doğal olarak Lucy için kaygılanıyor; ve bana kocasının yani Lucy'nin babasının da aynı alışkanlığa sahip olduğunu ve durdurulmadığı takdirde geceleri kalkıp giyindiğini ve dışarı çıktığını anlatıyor. Lucy sonbaharda evlenecek; şimdiden giysilerini ve evinin nasıl düzenlenmesi gerektiğini tasarlıyor. Onu anlıyorum çünkü ben de aynısını yapıyorum, yalnız, Jonathan'la ben yaşama çok daha basit bir yerden başlayacak ve iki yakamızı bir araya getirmeye çalışacağız. Mr. Holmwood -yani Lord Godalming'in tek oğlu Saygıdeğer Arthur Holmwood -çok yakında -kasabadan ayrılmayı başarır başarmaz- buraya geliyor, çünkü

babası pek iyi değil; bence sevgili Lucy o gelene kadar saniyeleri sayıyor. Onu kilise bahçesindeki tepede bulunan banka götürüp Whitby,nin güzelliğini göstermek istiyor. Onu rahatsız eden şeyin beklemek olduğunu söyleyebilirim; Mr. Holmwood geldiğinde iyi olacak.

27 Temmuz. - Jonathan'dan haber yok. Neden öyle olmam gerektiğini bilmediğim halde, onun için iyice kaygılanıyorum; tek bir satır bile olsa keşke bir şeyler yazsa diye düşünüyorum. Lucy her zamankinden daha çok yürüyor ve her gece odadaki hareketiyle uyanıyorum. Neyse ki hava o kadar sıcak ki, üşütmesi olanaksız; ama yine de duyduğum kaygı ve sürekli uyanmak beni kötü etkiliyor; sinirli ve uykusuzum. Tanrı'ya şükür, Lucy'nin sağlığı iyi. Mr. Holmwood birdenbire Ring'e, çok ciddi biçimde rahatsızlanan babasını görmeye çağrıldı. Lucy, onu göreceği günün ertelenmesinden dolayı üzgün, ama bu durum görünüşünü etkilemiyor; hafif şişmanladı ve yanakları çok güzel gül pembesine büründü.

Daha önceki kansız görüntüsünden eser kalmadı. Bunun böyle sürmesi için dua ediyorum.

3 Ağustos. - Bir hafta daha geçti ve Jonathan'dan hâlâ haber yok, bana yazan Mr. Hawkins bile haber almamış. Ah! Umarım hasta değildir. Son mektubuna bakıyorum, ama bir şekilde beni tatmin etmiyor. Hiç onun tarzı değil, ama onun elyazısı. Buna hiç kuşku yok. Geçtiğimiz hafta Lucy uykusunda fazla yürümedi, ama bu aralar onda tuhaf bir yoğunlaşma var; uykusunda bile beni izliyor gibi görünüyor. Kapıyı deniyor ve kilitli olduğunu gördüğünde anahtarı aramak için odada dolanıyor.

6 Ağustos. - Üç gün daha geçti, haber yok. Bu belirsizlik dehşet verici hal almaya başladı. Nereye yazacağımı, nereye gideceğimi bilseydim kendimi daha huzurlu hissederdim; fakat o son mektuptan bu yana kimse Jonathan'dan tek bir haber almadı. Tanrı'ya bana sabır vermesi için dua etmek zorundayım. Lucy her zamankinden daha kolay heyecanlanıyor, ama bunun dışında iyi. Dün gece çok korkutucuydu ve balıkçılar fırtına patlamasının kaçınılmaz olduğunu söylediler. İzleyip havadaki belirtileri öğrenmeliyim. Bugün gri bir gün ve ben bunları yazarken güneş Kettleness'ın üzerinde kalın bulutların arkasında saklı. Her şey gri - griliklerin arasında zümrüt gibi görünen yeşil çimenler dışında- gri topraksı kaya; kum yükseltilerinin gri parmaklar gibi uzandığı gri denizin üzerinde eğilen ve uzaklarda güneş ışığıyla hafifçe renklenen gri bulutlar. Deniz, kumsal ve kumlu alanların üzerine, iç kısımlarda biriken pusu boğarak ve

gürleyerek düşüyor. Ufuk çizgisi gri bir pusun içinde kaybolmuş. Her şey engin; bulutlar, devasa kayalar gibi yığılmış ve denizin üzerinde, kulaklara kıyamet işareti gibi gelen bir ses var. Kumsalda, orada burada, zaman zaman sislerin içinde yarı saklanmış ve "insana benzer ağaçların yürüdüğü" duygusu uyandıran karanlık şekiller var. Balıkçı tekneleri eve dönmek için yarışıyor, limana doğru sürüklenirlerken dip dalgasında batıp çıkıyor, batarcasına sağa sola devriliyorlar. İşte, yaşlı Mr. Swales geliyor. Doğrudan bana doğru geliyor ve şapkasını kaldırış şeklinden anladığım kadarıyla konuşmak istiyor...

Zavallı yaşlı adamdaki değişimden oldukça etkilendim. Yanıma oturduğunda çok nazik bir biçimde şöyle dedi:

"Size bir şey söylemek istiyorum, küçükhanım." Kendini rahat hissetmediğini görebiliyordum ve bu nedenle zavallı yaşlı buruşuk elini elime aldım ve ondan her şeyi etraflıca anlatmasını istedim; böylece elini elimin arasında tutarak şunları söyledi:

"Korkarım çocuğum, geçtiğimiz hafta ölüler ve benzeri şeylerle ilgili söylediğim kötü şeylerle sizi sarsmış olmalıyım; ama aslında öyle demek istememiştim ve gittiğimde bunu hatırlamanızı istiyorum. Biz, bir ayağı çukurda olan çatlak ihtiyarlar, bu konuyu hiç düşünmek ve ondan korkmak istemeyiz; işte bu nedenle onu hafife alıyorum ki yüreğimi biraz hafifletebileyim. Ama Tanrı sizi sevsin küçükhanım, ölmekten korkmuyorum, hem de hiç; yalnızca, eğer elimden gelse ölmek istemezdim. Artık zamanım yaklaşmış olmalı, çünkü yaşlandım ve yüz yıl, insanın bekleyebileceğinden çok fazla; ölüme o kadar yakınım ki, İhtiyar Adam, tırpanını bilemeye başladı bile. Görüyorsunuz, şaka yapma alışkanlığından bir anda kurtulamıyorum. Yakında bir gün ölüm meleği benim için gelecek. Ama üzülme çocuğum," çünkü ağladığımı görmüştü - "eğer bu gece gelecek olursa çağrısına karşılık vermeyi reddetmeyeceğim. Çünkü yaşam, yaptığımız şeyden başka bir şeyi beklemektir sadece ve hakkıyla güvenebileceğimiz tek şey ölümdür. Ama ben bundan hoşnudum çünkü benim için geliyor ve hızla geliyor çocuğum. Biz bakıp merak ederken gelebilir. Belki, denizin üzerinden beraberinde kayıp, gemi enkazı, gerilim ve üzgün kalpler getiren rüzgârla geliyordur. Bakın! Bakın!" diye bağırdı birdenbire. "O rüzgârda, ölüm gibi görünen, tadı olan ve kokan bir şey var. Havada; geldiğini hissediyorum. Tanrım, zamanım geldiğinde neşeyle yanıt vermemi sağla!" Kollarını yürekten havaya kaldırdı ve şapkasını çıkarttı.

Ağzı, dua ediyormuşçasına hareket etti. Birkaç dakikalık bir sessizlikten sonra ayağa kalktı, benimle el sıkıştı, beni kutsadı, veda etti ve aksayarak uzaklaştı. Tüm bunlar bana çok dokundu ve beni allak bullak etti.

Sahil koruma görevlisi kolunun altında küçük dürbünüyle yanıma geldiğinde sevindim. Her zamanki gibi benimle konuşmak için durdu, fakat sürekli tuhaf bir gemiye bakıyordu.

“Ne olduğunu çıkartamadım,” dedi; “görünüşüne bakılırsa Rus gemisi; ama çok tuhaf biçimde geziniyor. Ne yapacağına karar verememiş gibi; yaklaşmakta olan fırtınayı görüyor gibi ama kuzeye, açıklara mı çıksın yoksa burada limana mı girsin bilemiyor gibi. Bakın yine öyle! Fazlasıyla tuhaf ilerliyor çünkü dümeni tutan ele aldırmıyor; her esintiyle yön değiştiriyor. Yarın bu saatlere kadar onunla ilgili daha çok şey duyacağız.”

VII

Dailygraph'tan kesilmiş kupür, 8 Ağustos (Mina Murray'nin güncesine yapıştırılmış.)

Bir muhabirden

Whitby

Tuhaf ve eşsiz sonuçlarıyla, kayıtlara geçmiş en büyük ve en ani fırtına burada yaşandı. Hava oldukça sıcak ve nemliydi, fakat ağustos ayı normallerinin dışında değildi. Cumartesi akşamı, bilinen en iyi günlerden biriydi ve tatilci kalabalığı dün için Mulgrave Koruluğu, Robin Hood Körfezi, Rig Değirmeni, Runswick, Staithes'e ziyaretler ve Whitby yakınlarındaki yerlere çeşitli geziler tasarlamışlardı. Emma ve Scarborough adlı buharlı gemiler, kıyı şeridinde bir aşağı bir yukarı gezi seferi yapıyordu ve Whitby'ye gelen ve oradan kalkan alışılmadık sayıda "tur gezisi" vardı. Akşamüstü East Cliff Kilisesi bahçesine sık sık giden ve birinci mevkiden, kuzeye ve doğuya uzanan geniş denizi izlemeye alışık kimi gevezeler, kuzeybatıda birdenbire ortaya çıkan "at pençemleri"ne dikkatleri çekene kadar gün, alışılmadık derecede güzeldi. O sırada, rüzgâr güneybatıdan hafif derecede esmekteydi ki, bu durum barometre dilinde "iki şiddetinde hafif meltem" olarak sıralanır. Görev başındaki sahil güvenlik görevlisi hemen bir rapor hazırladı ve yarım yüzyıldan fazla süredir East Cliff te durup hava göstergelerini gözleyen yaşlı bir balıkçı vurgu yapan bir tavırla, beklenmedik bir fırtınanın patlayacağını haber verdi. Günbatımının gelişi öyle güzel, görkemli biçimde renklenmiş bulut kümelerinin arasında öyle heybetliydi ki, eski kilise bahçesinin uçurum boyundaki yürüyüş yolunda bu güzelliğin tadını çıkartmak üzere bir kalabalık toplanmıştı. Güneş, Kettleness'ın kara kütlesinin altında batmadan önce, cesurca batı göğüne karşı dururken, aşağı doğru uzanan yol sonsuz renklerle boyanmıştı - ateş kırmızısı, mor, pembe, yeşil, eflatun ve altın renginin her tonu; orada

burada kocaman karartıların yanı sıra büyük olmayan ama görünür her türlü kara şekiller görülüyordu. Deneyim, ressamları da etkilememiş değildi ve "Büyük Fırtına Öncesi"nin bazı eskizleri kuşkusuz Kraliyet Akademisi ve Kraliyet Enstitüsü duvarlarını önümüzdeki mayıs ayında onurlandıracak. Birden fazla kaptan hemen oracıkta "kaldırım taşı'nın ya da "katırımın (farklı sınıflardan gemileri böyle adlandırıyorlardı) fırtına dinene kadar limanda kalmasına karar verdi. Akşam olduğunda rüzgâr tümüyle dinmişti ve gece yarısı ölüm sessizliği, bunaltıcı sıcak, fırtına yaklaşırken egemen olan ve duyarlı insanları etkileyen yoğunluk ortaya çıkmıştı. Denizde, görünürde, çok az ışık vardı çünkü kıyıyı yakından "kucaklayan" buharlı gemiler bile iyice açılmışlardı ve görünürde yalnız birkaç balıkçı teknesi vardı. Gözle görülebilir tek yelkenli, görünüşe göre batıya doğru giden ve tüm yelkenleri açılmış yabancı uyruklu bir uskunaydı. Görüş açısında kaldığı süre boyunca, gemideki denizcilerin gözü karalığı ve bilgisizliği, verimli bir yorum konusu oldu, tehlike karşısında yelkenlerini indirmesini işaret etmek için çaba sarf edildi. Gece iyice çökmeden önce, yelkenleri aylakça çırparak denizin dalgaları üzerinde usulca batıp çıkarken görüldü:

Resmedilmiş bir denizde, resmedilmiş bir gemi gibi başıboş.[→]

Saat on olmadan kısa süre önce, havanın dinginliği oldukça boğucu bir hal aldı; sessizlik öyle belirgindi ki, iç kısımlarda kuzunun melemesiyle kasabadaki köpeğin havlaması açıkça duyuluyordu ve canlı Fransız melodisiyle rıhtımdaki bando doğanın sessizliğiyle yaratılan o büyük armoninin içinde ahenksiz kalıyordu. Gece yarısından biraz sonra, denizden tuhaf bir ses geldi ve hava, yükseklerden tuhaf, belirsiz ve derin bir gürleme taşıdı.

Derken, birdenbire fırtına patladı. O anda, akıl almaz görünen, hatta sonrasında bile algılaması olanaksız bir hızdaydı; birdenbire doğa tümüyle sarsılmaya başlamıştı. Dalgalar gittikçe artan bir öfkeyle, her biri bir öncekini tepesinden aşarak yükseliyordu; ta ki, yalnızca birkaç dakika içinde az önce cam gibi görünen deniz, kükreyen ve her şeyi yiyip bitiren bir canavara dönüşene kadar. Tepeleri beyaz dalgalar delicesine deniz seviyesindeki kumları dövüyor ve eğimli kayalıklara doğru yükseliyordu; öbürleri rıhtıma çarpıyor ve Whitby Limanı rıhtımlarının her birinin bitiminde yükselen deniz fenerlerinin fenerlerini köpükleriyle yıkıyordu. Rüzgâr, fırtına gibi kükrüyor ve öyle bir güçle esiyordu ki, güçlü adamlar bile güçlükle ayakta durabiliyor ya da demir direkleri sıkıca kavrayarak

tutunabiliyorlardı. Tüm rıhtımları seyirci yığınlarından temizlemenin gerekli olduğu anlaşıldı, yoksa gecenin ölümcül olayları çoğalacaktı. O ânın zorluklarına ve tehlikelerine ek olarak, denizden gelen sis kütleleri iç kısımlara doğru sürükleniyordu - hortlak gibi süzülen beyaz, ıslak bulutlar; öyle ıslak, nemli ve soğuktu ki denizde kaybolan ruhların, ölümün soğuk eliyle arkadaşlarına dokunduklarını düşünmek için düş gücünün fazla çaba göstermesine gerek yoktu; pek çok kişi deniz sisi dalga dalga ilerlerken ürperdi. Zaman zaman sis açılıyor ve birbirinin ardı sıra patlayan ve tepemizdeki gökyüzünü fırtınanın adımları altında şaşkınlıkla titriyormuş gibi gösteren ani gök gürültüsünün takip ettiği şimşeklerin ışığı altında deniz, uzaklardan görülebiliyordu. Bu nedenle, ortaya çıkan manzaranın bir kısmı ölçülemez derecede görkemli ve ilginçti - dağ gibi yükselen deniz, her bir dalgayla gökyüzüne doğru beyaz köpük kütleleri fırlatıyor, fırtına bunları uzaya doğru götürüyor gibi görünüyordu; orada burada, paçavra gibi yelkeniyle bir balıkçı teknesi, fırtına iyice patlamadan sığınacak bir yer aramak için delicesine acele ediyordu; ara sıra fırtınanın fırlattığı bir deniz kuşunun beyaz kanatları görünüyordu. East Cliff'in tepesindeki yeni ışıldak, deney için hazırdı, ama daha önce hiç denenmemişti. Ondan sorumlu olan görevliler çalışma düzenine girdiler ve iç kısımlara üşüşen sisin verdiği aralarda ışıldakla deniz yüzeyini taradılar. Bir-iki kez çok iyi iş gördü; örneğin, küpeştesi suyun altında kalan bir balıkçı teknesi onun korunaklı ışığının yol göstericiliğiyle rıhtımlara çarpma tehlikesinden kaçınarak hızlıca limana girmeyi başardı. Her bir teknenin limanın güvenliğine ulaşmasıyla sahildeki insan kalabalığından bir sevinç çığlığı yükseliyordu; bu çığlık, bir anlığına fırtınayı bölüyor ve sonra onun hızı içinde yerden kesiliyormuş gibi görünüyordu. Çok geçmeden ışıldak ileride tüm yelkenleri açılmış bir uşkuna keşfetti; belli ki akşam erken saatlerde fark edilen tekneydi. Bu süre içinde rüzgâr doğuya dönmüştü ve kayalıkların üzerindeki izleyicilerin arasında, teknenin şu anda içinde bulunduğu korkunç tehlikeyi fark ettiklerinde bir ürperti dolaştı. Gemiyle liman arasında, zaman zaman pek çok iyi geminin sıkıntı çektiği yassı kayalık uzanıyordu ve rüzgârın mevcut yönüyle limanın girişini bulması oldukça olanaksız görünüyordu. Neredeyse denizin gelgitte yükselme zamanı gelmişti, ama dalgalar öyle büyüktü ki aralarında oluşan çukurlarda kıyıdaki sığ yerler neredeyse görünüyordu; tüm yelkenleri açık uşkuna öyle bir hızla ilerliyordu ki, eski denizcilerin deyimiyle "Cehennem bile olsa, bir yere varacağı kesindi." Sonra, şimdiye kadar görülenlerden daha büyük bir deniz sisi dalgası geldi

- gri bir örtü gibi her şeyin üstünü örten ve insanlara sırf işitme duyularını bırakan nemli ve soğuk bir sis kütlesi; sırf işitme duyuları kalmıştı çünkü fırtınanın kükremesi, gök gürültüsünün gümbürtüsü ve büyük dalgaların gürleyişi nemli hiçliğin içinden eskisinden de güçlü geliyordu. Işıldağın ışınları, çarpışmanın beklendiği Doğu Rıhtımındaki liman ağzına sabitlenmişti ve adamlar nefeslerini tutup bekledi. Rüzgâr birdenbire yönünü kuzeydoğuya çevirdi ve deniz sisinden artakalanlar esintiyle eriyip gitti; sonra, mirabile dictu,[→] rıhtımların arasında, bir dalgadan bir diğerine bodoslama bir hızla giden tuhaf uşkuna, çarpışmadan önce tüm yelkenleri açık biçimde limandaki güvenliğe kavuştu. Işıldak onu izliyordu ve gemiyi gören herkesin tüyleri diken diken oldu çünkü dümene başı öne eğik bir ceset bağlanmıştı ve geminin her hareketiyle cesedin başı korkunç biçimde bir ileri bir geri sallanıyordu. Güvertede başka kimse görünmüyordu. Geminin, mucizevi biçimde, yalnızca ölü bir adamın eli tarafından yönlendirilerek limanı bulduğunu anladıklarında, herkesin üzerine büyük bir korku çöktü! Gelgelelim, tüm bunlar, bu sözcükleri yazmak için gerekenden çok daha kısa sürede meydana geldi. Uşkuna durmadı ve hızla limanda ilerleyerek, rıhtımın güneydoğu köşesinde çok sayıdaki gelgit ve çok sayıdaki fırtınanın yıkadığı, East Cliff'in altında çıkıntı yapan ve yerel halk tarafından Tate Hill Rıhtımı olarak bilinen kum ve çakıl yığınına oturdu.

Elbette, gemi kum birikintisine kadar gidince büyük bir sarsıntı oldu. Her bir direk, her bir halat, her bir payanda gerildi ve güvertenin üstündeki yükün bir kısmı yere döküldü. Ama en tuhafı, gemi kıyıya değer değmez kocaman bir köpek çarpışmayla fırlamış gibi aşağıdaki güvertede bitiverdi ve koşarak geminin başından kuma atladı. Doğrudan, kilise bahçesinin Doğu Rıhtımı'na giden yolun üzerine dimdik sarkan ve dikliği yüzünden yatay duran kimi mezar taşlarının -Whitby'de kullanılan yerel dilde bunlara “yer taşları” ya da “boylu boyuna taşlar” deniyordu- tepedeki toprağın aşağı döküldüğü yerde çıkıntı yaptığı dik tepeye yönelerek ışıldağın odak noktasının hemen ötesinde yoğunlaşıyor gibi görünen karanlığın içinde kayboldu.

Şans eseri o sırada Tate Hill Rıhtımında kimse yoktu çünkü yakın çevrede evi olan herkes ya yataklarındaydı ya da yukarıdaki tepelerdeydiler. Bu yüzden, hemen aşağıdaki küçük rıhtıma koşan, limanın doğu yakasında görev başında olan sahil güvenlik görevlisi, gemiye çıkan ilk kişi oldu.

Işıldağı çalıştıran adamlar limanın girişini, hiçbir şey görmeden taradıktan sonra, ışığı gemi enkazına çevirdiler ve orada tuttular. Sahil güvenlik görevlisi geminin kıç tarafına koştu ve dümenin yanına geldiğinde eğilip onu inceledi ve ani bir duygunun etkisinde katmışçasına hemen geri çekildi. Bu durum, halkın merakını uyandırdı ve çok sayıda insan koşmaya başladı. Asma köprü üzerinden West Cliff, Tate Hill Rıhtımı uzunca bir mesafedir, ama muhabiriniz oldukça iyi bir koşucudur ve kalabalıktan önce gemiye ulaştı. Gelgelelim, oraya vardığımda rıhtımda, sahil güvenlik görevlisi ve polisin gemiye çıkmalarına izin vermediği bir kalabalığın çoktan toplanmış olduğunu gördüm. Baş denizcinin izniyle, muhabiriniz olarak güverteye çıkmama izin verildi ve ölü denizciyi dümene bağlıyken gören küçük gruba dahil oldum.

Sahil güvenlik görevlisinin şaşırmış, hatta korkmuş olması boşuna değil çünkü böylesi bir manzara sık görülmez. Adamın elleri önce birbirine sonra da dümenin bir çubuğuna bağlanmıştı. Avuç içiyle ahşap arasında bir haç vardı, haçın üzerine takılan tespih hem bileklere hem dümene dolanmıştı ve hepsi sicimlerle desteklenmişti. Belki zavallı adam başta oturuyordu, ama yelkenlerin dalgalanıp rüzgârla boğuşmasıyla dümen, bedenini yerinden oynatıp adamın bir ileri bir geri sürüklenmesine neden olmuş; öyle ki, bağlandığı sicimler etini kemiklerine kadar kesmişti. Olaya ilişkin kesin rapor yazıldı ve hemen benden sonra gelen doktor -33 East Elliot Place adresinden Cerrah J.M. Caffyn- muayeneden sonra, adamın en az iki gün önce ölmüş olması gerektiğini açıkladı. Cebinde dikkatlice tıpalanmış bir şişe vardı; içinde seyir defterine ek olduğu anlaşılan küçük bir kâğıt rulosundan başka bir şey yoktu. Sahil güvenlik görevlisi, adamın düğümleri dişleriyle atmak suretiyle, kendi ellerini bağlamış olması gerektiğini söyledi. Gemiye ilk çıkanın sahil güvenlik görevlisi olduğu gerçeği, ileride Denizcilik Mahkemesinde çıkacak kimi güçlükleri önleyebilir, çünkü sahil güvenlik görevlisi gemi enkazına çıkan ilk sivile tanınan kurtarılmış mal hakkını iddia edemez. Bununla birlikte, yasal çeneler çoktan düşmüştü ve genç bir hukuk öğrencisi yüksek sesle, sahiplik haklarının çoktan yitirildiğini, satılmaz mülk mevzuatı ihlal edilerek elde tutulduğunu çünkü dümen yekesinin vekalet kanıtı olmasa da simgesel olarak ölü bir elde tutulduğunu ileri sürüyor. Ölü dümencinin, ölümüne dek onurlu nöbetini -genç "Casabianca'nınki[→] *kadar soylu bir sabır göstererek- tuttuğu yerden büyük saygıyla kaldırılıp resmî soruşturmayı beklemek üzere morga götürüldüğünü söylememe gerek yok.*

Birdenbire patlayan fırtına geçmeye ve şiddeti azalmaya başladı bile; kalabalıklar evlerine dağılıyor ve gökyüzü Yorkshire bozkırları üzerinde kızarmaya başlıyor. Bir sonraki sayınız için, fırtınada mucize eseri limanın yolunu bulan terk edilmiş gemiye ilişkin daha fazla ayrıntı yollayacağım.

Whitby

9 Ağustos. - Terk edilmiş geminin dün gece fırtınada tuhaf biçimde gelişini izleyen olaylar neredeyse olayın kendisinden daha korkutucu. Uskunanın Varna'dan gelen bir Rus gemisi olduğu ve adının Demeter olduğu ortaya çıktı. Gemi neredeyse tümüyle gümüş kum[→] dolu; çok az yükü var - toprak dolu birkaç büyük tahta sandık. Bu yük, bu sabah gemiye giden ve resmî olarak ona gönderilmiş malları teslim alan Whitby'li hukuk müşaviri Mr. S.F. Billington, Crescent 7 numaraya gönderilmiş. Rus konsolosu da, gemi kira sözleşmesi uyarınca gemiyi resmî olarak teslim aldı ve tüm liman vergilerini vs. ödedi. Bugün burada bu tuhaf rastlantıdan başka bir şey konuşulmuyor; Ticaret Odası görevlileri, her şeyin mevcut düzenlemelere uygun yapılması konusunda çok titizdiler. İnsanların ilgisi kısa zamanda biteceği için, daha sonra sızlanılacak bir neden olmaması konusunda belli ki kararlılar. Gemi çarptığında karaya inen köpek büyük merak konusuydu ve Whitby,de çok güçlü olan *SPCA*'nın[→] birden fazla üyesi hayvana kucak açmaya koştu. Fakat köpeğin bulunamaması genel bir hayal kırıklığına neden oldu; tümden kasabadan yok olmuş gibiydi. Belki de korkup çalılıklara yönelmiştir; hâlâ orada korku içinde saklanıyor olabilir. İleride kendisi bir tehlike olabilir diye böyle bir olasılığa korkuyla bakanlar var, çünkü belli ki vahşi bir hayvan. Bu sabah erken saatlerde, Tate Hill Rıhtımı yakınlarındaki bir kömür tüccarına ait iri çoban köpeği kırması, sahibinin bahçesinin karşısındaki yolda ölü bulundu. Dövüşmüş ve açıkça görülüyor ki vahşi bir rakibi varmış, çünkü boğazı parçalanmış, karnı sanki yırtıcı bir pençe tarafından saldırıya uğramışçasına kesilip açılmış.

Daha sonra. - Ticaret Odası müfettişinin inceliği sayesinde, son üç güne kadar düzenli tutulan ama kayıp adamlara ilişkin gerçeklerden başka dikkat çekici veri içermeyen Demeter'in seyir defterine göz atmama izin verildi. Gelgelelim, asıl ilginç olan, şişeden çıkan ve bugün resmî soruşturmada sunulan kâğıttı; bu iki belgenin bir araya gelerek oluşturduğundan daha tuhaf bir anlatıya hiç rastlamadım. Gizlemek için bir neden olmadığından, onları kullanmama izin verildi; size, gemicilik ve yük taşımacılığına ilişkin

teknik ayrıntıların kopyasını gönderiyorum. Neredeyse, kaptan, denizin mavi sularında ölmeden önce bir tür deliliğe kapılmış ve yolculuk boyunca bu durum gittikçe artmış gibi görünüyor. Elbette ifadem *cum grano*[→] alınmalı çünkü zaman kısa olduğundan benim için bunları çevirme inceliğini gösteren Rus konsolosluğu kâtibinin dikte ettirmesiyle yazıyorum.

Demeter'in seyir defteri Varna'dan Whitby'e

18 Temmuz'da yazıldı, öyle tuhaf şeyler oluyor ki, karaya varana kadar her şeyi tam olarak kaydedeceğim.

6 Temmuzda gümüş kum ve toprak dolu sandıklardan oluşan yükümüzü almayı tamamladık. Öğle vakti yelken açtık. Gün doğusu rüzgârı, taze. Mürettebat, beş tayfa, ... iki güverte zabiti, bir aşçı ve ben (kaptan).

11 Temmuzda şafak sökerken İstanbul Boğazı'na girdik. Türk Gümrük memurları gemiye çıktı. Bahşiş. Her şey tamam. Akşam 4'te yola koyulduk.

12 Temmuzda Çanakkale Boğazından geçtik. Daha fazla gümrük memuru ve güvenlik filosuna bağlı sancak gemisi. Yine bahşiş. Memurlar titiz çalıştılar ama iş çabuk bitti. Hemen gitmemizi istiyorlar. Karanlıkta takımadalardan geçtik.

13 Temmuzda Matapan Burnu'nu geçtik. Mürettebat bir konuda hoşnutsuz. Korkmuş görünüyorlar, ama açıkça söylemiyorlar.

14 Temmuzda mürettebata ilişkin kaygılarım vardı. Hepsi benimle daha önce yelken açmış sağlam adamlar. Güverte zabiti sorunun ne olduğunu anlayamadı; ona yalnızca gemide bir şey olduğunu söyleyip istavroz çıkarmışlar. O gün güverte zabiti birine çok kızıp vurdu. Ateşli bir kavga bekledim, ama her şey sakindi.

16 Temmuz sabahı güverte zabiti mürettebattan birinin, Petrovski'nin kaybolduğunu bildirdi. Açıklama getiremedi. Bir gece önce sekizde iskele nöbetini almış; nöbeti Abramov'a devretmiş, ama ranzaya dönmemiş. Adamlar hiç olmadıkları kadar neşesiz. Hepsi böyle bir şey beklediklerini söyledi, ama gemide bir şey olduğundan fazlasını söylemiyorlardı. Güverte zabiti gittikçe sinirleniyor; ileride sorun çıkmasından korkuyorum.

17 Temmuz'dan bir gün önce adamlardan biri; Olgaren kamarama geldi ve korku içinde, gemide yabancı bir adam olduğuna inandığını açıkladı. Nöbeti sırasında, yağmur fırtması çıktığı için kaptan köşkünün arkasına sığındığında mürettebattan kimseye benzemeyen uzun, ince bir adamın

güverte kapı ağzından çıkıp güverte boyunca ilerleyerek gözden kaybolduğunu gördüğünü söyledi. Dikkatle adamı izlemiş ve gemi pruvasına geldiğinde kimseyi bulamamış; tüm ambar ağızları kapalıymış. Batıl inanca dayanan bir korkuya kapılmıştı ve bu paniğin yayılabileceğinden korkuyorum. Bunu dindirmek için bugün tüm gemiyi baştan aşağı dikkatlice arayacağım.

Günün ilerleyen saatlerinde tüm mürettebatla bir araya geldim ve gemide birinin olduğunu düşündüklerine göre her yeri baştan aşağı arayacağımızı söyledim. Birinci güverte zabiti kızgın; bunun saçmalık olduğunu ve böyle aptalca düşüncelere boyun eğmenin adamların moralini bozacağını, onları sopayla beladan uzak tutacağına söz verdiğini söyledi. Ötekiler yan yana, ellerinde fenerlerle dikkatlice aramaya başladıklarında, dümeni güverte zabitine bıraktım; aranmamış tek köşe bırakmadık. Sırf büyük tahta sandıklar olduğundan bir adamın saklanabileceği tuhaf köşeler yoktu. Arama sona erdiğinde adamlar çok rahatladı ve neşe içinde çalışmaya döndüler. Birinci güverte zabiti kaşlarını çattı, ama bir şey demedi.

22 Temmuz. - Son üç gündür hava fırtınalı ve tüm mürettebat yelkenlerle meşgul - korkacak zaman yok. Adamlar korkularını unutmuş gibi görünüyorlar. Güverte zabiti neşesine kavuştu ve herkes birbiriyle iyi geçiniyor. Adamları kötü havadaki çalışmalarından ötürü övdüm. Cebelitarık Boğazı'nı geçtik. Her şey yolunda.

24 Temmuz. - Geminin üzerinde kötü yazgı var sanki. Zaten mürettebatta bir eksik var ve kötü havayla birlikte Biskay Körfezine girişimizde bir adam daha kayboldu - yok oldu. İlki gibi, o da nöbetinden döndü ve bir daha görülmedi. Adamların hepsi korkudan panik içinde; yalnız kalmaya korktukları için ikişer ikişer nöbet tutmak istediler. Güverte zabiti hiddetlendi. Korkarım biraz sorun çıkacak, çünkü ya o ya da tayfalar şiddete başvuracak.

28 Temmuz. - Bir tür girdapta hırpalandığımız ve rüzgârın fırtınaya döndüğü cehennemde dört gün. Kimseye uyku yok. Adamların hepsi bitkin düştü. Kimsenin devam edecek gücü kalmadığı için nöbetleri nasıl düzenleyeceğimi pek bilmiyorum. İkinci güverte zabiti dümeni almaya, nöbet tutmaya ve adamların birkaç saat uyumalarına izin vermeye gönüllü oldu. Rüzgâr diniyor; deniz hâlâ korkunç, ama gemi daha sabit durduğu için daha az hissediyoruz.

29 Temmuz. - Bir felaket daha. Mürettebat ikişerli nöbet tutamayacak kadar yorgun olduğu için bu gece teker teker nöbet tutuldu. Sabah nöbetçisi güverteye geldiğinde dümenciden başka kimseyi ortalıkta görememiş. Bağırdı ve herkes güverteye çıktı. Her yer derinlemesine arandı, ama kimse bulunamadı. Artık ikinci güverte zabitimiz yok ve mürettebat panik içinde. Güverte zabitiyle ben bundan böyle silahlı dolaşmak ve bir işaret beklemek üzere anlaştık.

30 Temmuz. - Dün gece. İngiltere'ye yaklaştığımız için seviniyordum. Hava güzel, tüm yelkenler açık. Bitkin biçimde kamaraya çekildim; deliksiz uyudum; hem nöbetçi hem de dümencinin kayıp olduğunu söyleyen güverte zabiti tarafından uyandırıldım. Gemiyi götürmek için sadece ben, güverte zabiti ve iki mürettebat kaldık.

1 Ağustos. - İki gündür sis var ve hiç gemi görülmedi. Manş Denizi'ne girdiğimizde yardım işreti gönderebilmeyi ya da bir yere girebilmeyi ümit etmiştim. Yelkenleri kullanacak güç olmadığından, rüzgârı arkamıza almalıyız. Yelkenleri indirmeye yeltenemiyoruz çünkü bir daha açamayız. Korkunç bir sona doğru akıntıya kapılmış sürükleniyor gibiydik. Güverte zabitinin morali öbür iki adamdan daha bozuktu. Güçlü doğası, içten içe kendisine karşı çalışıyor gibi görünüyordu. Adamlar korkmuştan da beterler; zihinlerini en kötüsüne hazırlamış, duyarsızca ve sabırla çalışıyorlar. Adamlar Rus, güverte zabiti Romanyalı.

2 Ağustos, gece yarısı. - Birkaç dakikalık uykumdan, görünüşe göre kapımın dışından gelen bir haykırışla uyandım. Siste hiçbir şey göremedim. Güverteye koştum ve güverte zabitiyle karşılaştım. Çığlığı duyup koştuğunu, ama nöbetteki adamdan iz olmadığını söyledi. Biri daha gitti. Tanrım, bize yardım et! Güverte zabiti, Dover Boğazı'ın geçmiş olmamız gerektiğini çünkü tam adamın haykırdığını duyduğu anda sisin bir an kalktığını ve Kuzey Foreland'ı gördüğünü söylüyor. Eğer öyleyse, şimdi Kuzey Denizi'ne açıldık demektir ve ancak Tanrı, bizimle birlikte hareket ediyor gibi görünen bu sisin içinde bize yol gösterebilir; oysa Tanrı bizi terk etmiş gibi görünüyor.

3 Ağustos. - Gece yarısı, dümendeki adamdan nöbeti devralmaya gittim fakat oraya vardığımda kimseyi bulamadım. Rüzgâr sakinleşti, rüzgârın önünden gittiğimiz için rotamızdan sapmıyorduk. Dümeni bırakmaya cesaret edemedim, o yüzden güverte zabitine seslendim. Birkaç saniye içinde üzerinde fanilasıyla güverteye koştu. Çıldırmış gibi gözlerle

bakıyordu ve bitkin görünüyordu; iyice aklının gittiğinden korktum. Yanıma yaklaştı ve sanki havanın bizi duymasından korkuyormuş gibi ağzını kulağıma dayayarak boğuk bir sesle fısıldadı: “O burada; artık biliyorum. Dün gece nöbet tutarken o Şey'i gördüm; insana benziyordu, uzun, zayıf ve ölü gibi solgundu. Pruvada durmuş dışarı bakıyordu. Gizlice arkasına gittim ve bıçağımı o Şey'e sapladım; fakat bıçak sanki hava gibi boşmuşçasına o Şey'in içinden geçti.” Ve konuşurken bıçağını çıkartıp onu vahşice havaya sapladı. Sonra sözlerini sürdürdü: “Fakat o Şey burada ve onu bulacağım. Belki de o sandıklardan birinin içinde bekliyor. Onların çivilerini teker teker sökecek ve göreceğim. Siz dümeni tutun.” Uyaran bir bakışla ve parmağını dudaklarına götürerek aşağı indi. Rüzgâr yönünü değiştiriyordu, dümeni bırakamadım. Elinde bir alet çantası ve fenerle yine güverteye çıktığını, ilerideki ambar ağzından aşağı indiğini gördüm. Delirdi, tam anlamıyla gözü döndü; onu durdurmaya çalışmamın hiç yararı yok. O büyük sandıklara zarar veremez: “Çamur” diye faturalandılar, onları itip kakmak yapabileceği en zararsız şey. O yüzden, burada kalıp dümene bakıyor ve bunları yazıyorum. Yalnızca Tanrı'ya güvenebiliyor ve sis kalkana kadar bekleyebiliyorum. Sonra, eğer rüzgârla dümeni bir limana çeviremezsem yelkenleri kesip indirecek ve yardım için işaret göndereceğim...

Neredeyse artık her şey bitti. Tam güverte zabitinin daha sakinleşmiş biçimde ortaya çıkacağını ummaya başlamışken -çünkü ambarda bir şeylere vurduğunu duymuştum, çalışmak da ona iyi gelecekti- ambar ağzından kanımı donduran, beklenmedik ve korku dolu bir çığlık geldi; güverte zabiti fişek gibi güverteye fırladı -gözü dönmüş ve yüzü korkuyla sarsılmış öfkeli bir deli. “Kurtarın beni! Kurtarın beni!” diye bağırdı; sis perdesi içindeki çevresine bakındı. Korkusu ümitsizliğe döndü ve sakin bir sesle şöyle dedi: “Çok geç olmadan siz de gelseniz iyi olur, kaptan. O burada.” Artık sırrı biliyorum. Deniz beni Ondan koruyacak ve geriye kalan tek şey bu. Ben tek bir söz bile söyleyemeden ya da onu tutmak için hareket edemeden küpeşteye fırladı ve kendini bile bile denize attı. Sanırım artık ben de sırrı biliyorum. Adamlardan teker teker kurtulan bu deliydi ve şimdi kendisi de onların peşinden gitti. Tanrım, bana yardım et! Limana vardığımda tüm bu dehşet verici olayların hesabını nasıl vereceğim? Limana vardığımda! Acaba böyle bir şey olacak mı?

4 Ağustos. - Gün doğumunun bile delip geçemediği sis hâlâ sürüyor. Güneşin doğduğunu biliyorum, çünkü ben bir denizciyim, başka neden bilmiyorum. Aşağı inmeyi göze alamadım, dümeni bırakmayı göze

alamadım; bu yüzden bütün gece burada kaldım ve gecenin loşluğunda o Şey'i - O Adamı gördüm! Tanrım beni bağışla, ama güverte zabiti gemiden atlamakta haklıymış. İnsan gibi ölmek daha iyi; mavi sularda denizci gibi ölmeye kimse karşı çıkamaz. Ama ben kaptanım ve gemimi terk etmemeliyim. Ama ben bu düşmanı ya da canavarı şaşırtacağım, çünkü gücüm azalmaya başladığında ellerimi dümene bağlayacağım ve onlarla birlikte bu Adam'ın -Şey'in!- dokunmayı göze alamayacağı bir şeyi de bağlayacağım; sonra rüzgâr iyi ya da kötü olsun fark etmez, ruhumu ve onurumu bir kaptan gibi koruyacağım. Güçsüzleşiyorum ve gece çöküyor. Eğer bir kez daha gözünü dikip bana bakabilirse harekete geçecek zamanı bulamayabilirim. Eğer kaza geçirirsek, belki de bu şişe bulunabilir ve onu bulanlar belki de olanları anlayabilir; aksi halde, eh, o zaman herkes, bana emanet edilen şeylere sadık kaldığımı bilsin. Tanrı, Kutsal Bakire ve azizler görevini yerine getirmeye çalışan zavallı, bilgisiz ruha yardım etsin...

Elbette işin sonu yoruma açıktı. Ortada hiç kanıt yok; ve cinayetleri bu adamın işleyip işlemediğini söyleyecek kimse yok. Neredeyse halkın tümü kaptanın kahraman olduğunu savunuyor ve bu nedenle onun için halka açık cenaze töreni düzenlenecek. Bedeninin bir tekne konvoyuyla Esk'e çıkarılmasına ve sonra yine Tate Hill Rıhtımı'na getirilip manastır merdivenlerinden yukarı taşınmasına çoktan karar verildi bile; çünkü yamaç tâki kilise bahçesine gömülecek. Yüzden fazla tekne sahibi, mezarına kadar kaptanın peşinden gitmek istediklerini belirterek adlarını verdiler bile.

İri köpekten hiç iz yok; bu konuda çok kederleniliyor çünkü kamuoyunun şu anki durumuna bakılacak olursa inanıyorum ki köpek kasaba tarafından sahiplenilecekti. Yarın cenaze töreni yapılacak; böylece bir “deniz gizemi” daha sona erecek.

Mina Murray'nin güncesi

8 Ağustos. - Lucy bütün gece çok huzursuzdu, ben de uyuyamadım. Fırtına korkutucuydu ve rüzgâr, baca külahlarında gürültüyle gümbürdedikçe irkilmeme neden oluyordu. Sert ve ani bir esinti çıktığında sesi, uzakta patlayan bir silah gibi geliyordu. Lucy'nin uyanmamış olması tuhaf; ama iki kez kalktı ve giyindi. Neyse ki, her seferinde zamanında

uyandım ve onu uyandırmadan üzerini çıkartmayı başarıp onu tekrar yatağa yatırdım. Bu uyurgezerlik konusu çok tuhaf bir şey, çünkü iradesi herhangi bir fiziksel yolla engellenir engellenmez, amacı -eğer öyle bir şey varsa- ortadan kalkıyor ve kendini tümüyle yaşamının olağan seyrine teslim ediyor.

Sabah ikimiz de erkenden kalktık ve gece bir şey olup olmadığını görmek üzere limana gittik. Çevrede çok az insan vardı; güneşin parlak, havanın açık ve temiz olmasına karşın tepelerindeki köpük kar gibi olduğu için karanlık görünen dalgalar, kalabalığın içinden geçen bir zorba misali limanın dar ağzını zorluyordu. Nedense, Jonathan dün gece denizde değil de karada olduğu için memnun oldum. Ama, ah, karada mı yoksa denizde mi? Nerede ve nasıl? Onun için korku içinde kaygılanıyorum. Keşke ne yapacağımı bilsem ve elimden bir şey gelse!

10 Ağustos. - Zavallı kaptanın bugünkü cenazesi çok acıklıydı. Limandaki tüm tekneler orada gibiydi ve tabut, kaptanlar tarafından Tate Hill Rıhtımından ta kilise bahçesine kadar taşındı. Lucy benimle geldi ve tekne korteji nehirden viyadüke çıkıp tekrar aşağı inerken, erkenden eski bankımıza gidip oturduk. Görüş alanımız çok iyiydi ve geçit törenini neredeyse baştan sona izledik. Zavallı adam bankımıza çok yakın bir yere gömüldü; böylece zamanı geldiğinde bankın üzerinde durup her şeyi gördük. Zavallı Lucy çok üzgün görünüyordu. Sürekli huzursuz ve gergindi; gece gördüğü rüyaların onun üzerinde kötü etkisi olduğunu düşünmeden duramıyordum. Bir konuda oldukça tuhaf davranıyor: Huzursuzluğunun herhangi bir nedeni olduğunu kabul etmiyor ya da eğer böyle bir neden varsa, kendi de bunu anlamıyor. Huzursuzluğu için bir neden daha var: Zavallı yaşlı Mr. Swales sabah bankımızda boynu kırılmış biçimde ölü bulundu. Doktorun dediğine göre, belli ki bir tür dehşet yüzünden bankın üzerine düşmüş, çünkü yüzünde, adamların söylediğine göre onların tüylerini ürperten bir korku ve dehşet ifadesi varmış. Zavallı sevgili ihtiyar adam! Belki de ölmekte olan gözleriyle Ölüm'ü gördü! Lucy öyle tatlı, öyle duyarlı ki, bu tür etkileri başka insanlardan çok daha güçlü hissediyor. Şimdi de, kişisel olarak hayvanlardan çok hoşlanmama karşın fazla aldırış etmediğim ufak bir konu yüzünden çok üzgün. Sıklıkla buraya gelip teknelere bakan adamlardan birinin peşinde hep köpeği olurdu. Köpek hep onunla birliktedir. İkisi de çok sessiz varlıklar; ne adamın bir şeye kızdığını ne de köpeğin havladığını gördüm. Tören boyunca köpek, bankta yanımızda oturan sahibinin yanına gelmedi, fakat havlayıp uluyarak birkaç

metre ötede durdu. Sahibi onunla önce uysalca sonra sertçe ve en sonunda da kızgınlıkla konuştu; fakat köpek ne yanına geldi ne de gürültü yapmayı kesti. Bir tür öfke içindeydi; gözleri vahşileşmiş, savaşa giren bir pisiciğin kuyruğu gibi tüyleri diken diken olmuştu. Sonunda adam da öfkelendi, köpeğin üstüne yürüyüp onu tekmeledi ve ensesinden tutup bankın sabitlendiği mezar taşının üstüne yarı sürükleyip yarı fırlattı. Taşın üstüne düşer düşmez zavallı şey sessizleşti ve titremeye başladı. Kaçmaya çalışmadı, titreyip büzülmüş biçimde sindi ve öylesine acması bir dehşet içindeydi ki, pek bir etkisi olmasa da onu yatıştırmaya çalıştım. Lucy de ona çok acımıştı, ama köpeğe dokunmaya kalkışmayıp acılı gözlerle baktı. Lucy'nin, yaşamı sorunsuz geçiremeyecek kadar aşırı duyarlı bir doğası olmasından korkuyorum. Eminim, bu gece rüyasında bunu görecek. Tüm bunların bir araya gelişi -geminin limana ölü bir adam tarafından getirilişi; adamın dümene bir haç ve tespihle bağlanmış olması; dokunaklı cenaze töreni; öfkeli bir dehşet içinde olan köpek- rüyaları için malzeme sağlayacak.

Bence en iyisi, fiziksel olarak yorulup yatağa gitmesi olacak, bu yüzden onu Robin Hood Koyu'na giden yamaçlarda uzun bir yürüyüşe çıkartıp getireceğim. O zaman, uyurgezerliğe fazla isteği kalmaz.

VIII

Mina Murray'nin güncesi

Aynı gün, gece 11. - Ah! Ne kadar yorgunum! Eğer günceyi görev edinmiş olmasaydım, bu gece onu açmazdım. Çok güzel bir yürüyüş yaptık. Bir süre sonra Lucy neşelendi; sanırım bunu deniz fenerinin yakınlarındaki tarlada bize doğru yavaş yavaş ilerleyen ve ödümüzü kopartan birkaç sevimli ineğe borçluyuz. Kişisel korkularımız dışında her şeyi unuttuğumuzu sanıyorum ve bu şekilde, geçmişe sünger çekip yeni bir başlangıç yaptık. Robin Hood Koyu'nda, kıyıdaki yosun kaplı kayaların tam üstünde kavisli penceresi olan sevimli, minik, eski moda bir handa kusursuz bir "acı çay" aldık. Eminim, iştahımız *"Yeni Kadın"*ı[→] şaşkına çevirirdi. Erkekler daha hoşgörülü, Tanrı onları kutsasın! Sonra biraz, daha doğrusu çok sayıda, dinlenme molası vererek ve yüreklerimizde yabanıl boğalara karşı bitmek bilmeyen bir korkuyla eve yürüdük. Lucy cidden çok yorgundu ve elimizden geldiğince çabuk, sürünerek yataklarımıza girmeyi hedefliyorduk. Ama genç vaiz ziyaretimize geldi ve Mrs. Westenra ondan yemeğe kalmasını istedi. Lucy de ben de, onun için uyku perisiyle savaştık; benim açımdan zorlu bir savaş olduğunun farkındayım, ama oldukça kahramanca davrandım. Bence bir gün piskoposlar bir araya gelmeli ve ne kadar ısrar edilirse edilsin, yemeğe kalmayan ve kızların yorgun olduğunu anlayan yeni bir vaiz sınıfı üretmenin yolunu bulmalılar. Lucy uyudu ve hafif hafif nefes alıyor. Yanakları her zamankinden daha renkli ve ah, öyle tatlı görünüyor ki. Eğer Mr. Holmwood onu sadece salonda görüp âşık olduysa, şimdi görse ne derdi merak ediyorum. Günün birinde, kimi "Yeni Kadın" yazarlar, evlenme teklif etmeden ya da kabul etmeden önce erkek ve kadınların birbirlerini uyurken görmelerine izin verilmesi düşüncesini destekleyecekler. Fakat bence ileride "Yeni Kadın" evlenme teklifini kabul etme alçakgönüllülüğünü göstermeyecek; teklifi de kendisi yapacak. Ve bu

konuda çok iyi iş çıkaracaktır! Bunda biraz avuntu bulabiliriz. Bu gece çok mutluyum, çünkü Lucy daha iyi görünüyor. Gerçekten, tehlikeyi atlattığına ve rüya görmekle ilgili sorunları aştığımıza inanıyorum. Jonathan'ın iyi olduğunu bilsem mutluluğum tam olacaktı, Tanrı onu kutsasın ve korusun.

11 Ağustos, sabah 3. - Yine günce. Şimdi uyku yok, o yüzden yazayım bari. Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Öyle bir serüven, öyle şaşırtıcı bir deneyim yaşadık ki. Güncemi kapatır kapatmaz uykuya daldım. Birdenbire üzerime çöken dehşet verici bir korku ve çevremde bir tür boşluk hissiyle uyanıp doğruldum. Oda karanlıktı, bu yüzden Lucy'nin yatağını göremiyordum; usulca oraya gidip el yordamıyla Lucy'yi aradım. Yatak boştu. Bir kibrit yaktım ve odada olmadığını gördüm. Kapı kapalıydı, ama bıraktığım gibi kilitli değildi. Son zamanlarda her zamankinden daha hasta olan annesini uyandırmaktan korktum; o nedenle üstüme bir şeyler geçirdim ve Lucy'yi aramaya hazırlandım. Odadan çıkarken aklıma, üzerine giydiklerinin, uykusunda yürümesine neden olan amacı hakkında bazı ipuçları verebileceği fikri geldi. Sabahlık ev demekti; elbise dışarısı. Sabahlık da elbise de yerindeydi. “Tanrıya şükür!” dedim kendi kendime; “Uzağa gitmiş olamaz, çünkü üzerinde yalnızca geceliği var.” Aşağıya koştum ve oturma odasına baktım. Orada yoktu! Sonra, yüreğimi donduran, gittikçe büyüyen bir korkuyla evdeki diğer tüm kapısı açık odalara baktım. Sonunda giriş kapısına vardım ve açık olduğunu gördüm. Sonuna kadar açık değildi, ama kapının çengeli yerinde değildi. Ev halkı kapıyı her gece kilitleme konusunda oldukça dikkatlidir, bu yüzden Lucy'nin üzerindekilerle olduğu gibi dışarı çıkmış olmasından korktum. Neler olmuş olabileceğini düşünecek zaman yoktu; anlaşılması güç, her şeye baskın bir korku tüm ayrıntıları belirsizleştiriyordu. Büyük, ağır bir şal alıp dışarı koştum. Crescent'e vardığımda saat biri vuruyordu ve görünürde tek bir kişi bile yoktu. North Terrace boyunca koştum ama beklediğim beyaz surete ilişkin hiç iz yoktu. Lucy'yi en sevdiğimiz bankta görme ümidi ya da korkusuyla -hangisi olduğunu bilemiyorum- rıhtımın üzerindeki North Cliff'in kenarından limanın öbür tarafındaki East Cliffe baktım. Parlak bir dolunay ve süzülürken tüm manzarayı ışık ve gölgeden yapılma bir görsel şölene çeviren ağır, kara, hareketli bulutlar vardı. Bir bulutun gölgesi Saint Mary Kilisesi'ni ve tüm çevresini kararttığı için bir-iki saniye hiçbir şey göremedim. Sonra, bulut geçip giderken Manastır'ın kalıntılarının yeniden ortaya çıktığını gördüm; kılıç kesiği kadar keskin dar bir ışık çizgisi ilerlerken, kilise ve kilise bahçesi giderek göz önüne çıkmaya başladı.

Beklentim her ne idiyse, boşa çıkmadı, çünkü orada, en sevdiğimiz bankın üzerinde, ayın gümüş ışığı, hafifçe arkasına yaslanmış kar beyazı şekle vuruyordu. Bulut, fazla bir şey görmeme izin vermeden çabucak geri geldi; gölge, ışığı neredeyse hemen kesti, fakat beyaz şeklin parladığı bankın arkasında kara bir şey dikiliyormuş gibi geldi bana. Ne olduğunu, insan mı yoksa hayvan mı olduğunu söyleyemiyordum; bir kez daha bakabilmek için beklemedim; rıhtıma inen dik basamaklardan aşağıya koşarak indim ve balık pazarından geçerek East Cliff'e ulaşmanın tek yolu olan köprüye koştum. Kasaba ölü gibiydi, çünkü tek bir kişi bile görmedim; böyle olmasına seviniyordum çünkü Lucy'nin durumuna kimsenin tanık olmasını istemiyordum. Zaman ve mesafe sonsuz gibi geldi; Manastır'a giden bitmek bilmeyen merdivenleri çıkmaya uğraşırken dizlerim titredi ve güçlükle nefes almaya başladım. Hızlı gitmiş olmalıyım, ama yine de ayaklarıma kurşun ağırlıklar bağlanmış, bedenimdeki tüm eklemler paslanmış gibi hissediyordum. Tepeye yaklaşınca bankı ve beyaz şekli görmeye başlayabildim, çünkü artık gölgenin etkisine karşın onu ayırt edebilecek kadar yakınındaydım. Kuşkusuz, yarı yatar durumdaki beyaz şeklin arkasından eğilen uzun, siyah bir şey vardı. Dehşet içinde, “Lucy! Lucy!” diye bağırdım ve bir şey başını kaldırdı; bulunduğum yerden beyaz bir suratla kırmızı, parlak gözler görebildim. Lucy yanıt vermedi ve kilise bahçesinin girişine koştum. İçeri girdiğimde, kilise benimle bankın arasındaydı ve yaklaşık bir dakika için Lucy'yi gözden kaybettim. Tekrar görmeye başladığımda, bulut geçmişti ve ay ışığı öyle parlak vuruyordu ki, Lucy'nin başını bankın sırtına yerleştirip hafifçe uzanmış olduğunu görebiliyordum. Yapayalnızdı ve çevresinde herhangi bir canlıya ilişkin hiç iz yoktu.

Üzerine eğildiğimde hâlâ uyuduğunu görebiliyordum. Dudakları aralıktı ve nefes alıyordu - her zamanki gibi yumuşak değil, sanki her nefes alışında ciğerlerini tümüyle doldurmak istercesine uzun, derin nefeslerdi bunlar. Yanına yaklaştığım zaman, uykusunda elini kaldırdı ve geceliğinin yakasını boğazına sardı. Bunu yaparken, sanki soğuğu hissetmişçesine hafifçe ürperdi. Sıcak şalı üzerine attım ve kenarlarını boynunda iyice birleştirdim çünkü böylesine çıplakken gece havasında kötü biçimde üşütmesinden çekiniyordum. Onu birdenbire uyandırmaktan korktum, bu yüzden ellerimi boşaltıp ona yardım edebileyim diye şalı büyük bir çengelli iğneyle boğazında tutturdum; ama kaygıdan beceriksizce davranıp iğneyi boğazına batırmış ya da saplamış olmalıyım çünkü çok geçmeden, nefes alışı

sakinleştiğinde elini bir kez daha boğazına götürüp inledi. Onu dikkatlice sarıp sarmaladığımda ayakkabılarımı ayaklarına geçirdim ve sonra onu yavaşça uyandırmaya başladım. Önce tepki vermedi, ama uykusunda ara sıra inleyerek ve iç çekerek giderek daha huzursuzlaştı. Zaman hızla akıp geçtiği için ve başka pek çok nedenden ötürü onu bir an önce eve götürmek istiyordum; sonunda gözlerini açıp uyanana kadar onu büyük güçle sarstım. Elbette, hemen nerede olduğunu anlamadığı için beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Lucy hep çok güzel uyanır ve böyle bir zamanda, bedeni soğuktan üşümüşken, zihni gece vakti kilise bahçesinde üzerinde giysileri olmadan uyanmış olmasının etkisiyle biraz dehşete kapılmışken bile zarafetini yitirmedi. Biraz titredi ve bana sarıldı; hemen benimle eve gelmesini söylediğimde söz dinleyen çocuk gibi tek söz söylemeden ayağa kalktı. Yürürken, çakıltaşları ayaklarımı acıttı ve Lucy acıyla yüzümü buruşturduğumu fark etti. Durdu ve ayakkabılarımı almam için ısrar etmek istedi, ama kabul etmedim. Ama fırtınadan kalan bir gölcüğün olduğu kilise bahçesinin dışındaki keçiyoluna çıktığımızda ayaklarımı sırayla diğerinin üzerine basarak ikisini de çamura buladım, böylece, eve giderken biriyle karşılaşmamız durumunda kimse çıplak ayaklarımın farkına varmayacaktı.

Şans bizden yanaydı ve kimseyle karşılaşmadan eve vardık. Bir kez, önümüzdeki yoldan ilerlerken, pek de ayık olmayan bir adam gördük; ama adam, İskoçya'da wynds denilen dik patikaların birinde gözden kaybolana kadar bir kapının girintisinde saklandık. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki zaman zaman bayılacağımı düşünüyordum. Lucy için çok kaygılanıyordum; yalnızca açıkta kalmaktan zarar görecek korkusuyla sağlığı için değil, aynı zamanda öykünün kulaktan kulağa dolaşması durumunda saygınlığı için de. İçeri girip ayaklarımızı yıkadıktan ve birlikte şükür duası ettikten sonra onu yatağa yatırdım. Uykuya dalmadan önce benden kimseye, annesine bile, bu uyurgezerlik serüveni hakkında bir şey söylemememi istedi, hatta bunun için yalvardı. Önce bu konuda söz vermeye çekindim; ama annesinin sağlık durumunu ve böyle bir şeyi öğrenmenin onu nasıl kaygılandıracağını düşününce ve böyle bir öykünün dışarı sızması durumunda nasıl çarpıtılabileceğini -yok, kesinlikle çarpıtılacağım- da düşününce istediğini yapmanın daha akıllıca olduğuna karar verdim. Umarım doğru yapmışımdır. Kapıyı kilitledim; anahtar elime bağlı böylece belki bir daha rahatsız edilmem. Lucy mışıl mışıl uyuyor; denizin üzerinde şafağın yansıması görünüyor...

Aynı gün, öğle. - Her şey yolunda. Lucy, ben onu uyandırana kadar uyudu ve yatağında dönmemiş gibi görünüyor. Gecenin serüveni ona zarar vermemiş gibi; tersine, ona yaran dokunmuş, çünkü bu sabah, haftalardır olmadığı kadar iyi gözüküyor. Çengelli iğneyle ilgili beceriksizliğimin ona zarar verdiğini fark ettiğim için üzgünüm. Gerçekten de, durum ciddi olabilirdi çünkü boynunun derisi hafifçe delinmiş. Gevşemiş bir parça deriyi delip geçmiş olmalıyım çünkü boynunda iğne deliği gibi iki küçük kırmızı nokta ve geceliğinin yaka bandında da bir damla kan var. Özür dileyip bu konuda kaygılandığımı söylediğimde gülüp beni okşadı ve bir şey hissetmediğini söyledi. Neyse ki, çok minik olduğu için iz bırakmaz.

Aynı gün, gece. - Mutlu bir gün geçirdik. Hava açıktı, güneş parlıyordu ve serin bir esinti vardı. Öğle yemeğimizi Mulgrave Koruluğu'na götürdük, Mrs. Westenra arabayla yoldan gitti ve Lucy'yle ben de yamaç yolundan yürüyüp onunla kapıda buluştuk. Biraz üzgündüm, çünkü Jonathan yanımda olsaydı nasıl tümüyle mutlu olacağımı hissetmeden duramıyordum. Ama işte! Sabırlı olmalıyım. Akşam, Casino Terrace'ta dolaştık, Spohr ve Mackenzie'den güzel müzikler dinledik ve erken yattık. Lucy, bir süredir olduğundan daha huzurlu görünüyor, hemen uykuya daldı. Bu gece sorun çıkmasını beklemesem de kapıyı kilitleyip anahtarı önceki gibi sağlama alacağım.

12 Ağustos. - Beklentilerim yanlış çıktı, çünkü gece boyunca iki kez Lucy'nin dışarı çıkmaya çalışmasıyla uyandım. Uykusunda bile, kapıyı kapalı bulduğu için biraz sabırsız görünüyordu ve protestocu bir tavırla yatağa döndü. Şafakla uyandım ve pencerenin önünde kuşların cıvıltısını duydum. Lucy de uyandı ve bir önceki sabahtan bile daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim. Eski neşeli tavrı tümüyle geri gelmiş gibiydi, geldi yanıma kıvrılıp yattı ve bana Arthur'la ilgili her şeyi anlattı; ben de ona Jonathan için nasıl kaygılandığımı anlattım ve sonra beni avutmaya çalıştı. Eh, bir biçimde bunu başardı da, çünkü duygudaşlık gerçekleri değiştiremese de onları daha dayanılabilir kılmaya yardım edebilir.

13 Ağustos. - Başka bir sakin gün daha ve önceki gecelerde olduğu gibi anahtarı elime bağlayıp yattım. Gece yine uyandım ve Lucy'yi hâlâ uyur durumda yatağa oturmuş pencereyi gösterirken buldum. Sessizce kalktım ve perdeyi çekip dışarı baktım. Parlak bir ay ışığı vardı ve ışığın denizle gökyüzü üzerindeki yumuşak etkişi -bu ikisi büyük, sessiz bir gizemde birbirlerine karışmışlardı- kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi. Ay

ışığıyla benim aramda büyük çemberler çizerek gidip gelen büyük bir yarasa uçuyordu. Bir-iki kez oldukça yakına geldi, ama sanırım beni gördüğünde korktu, limanı geçip Manastırca doğru uçarak uzaklaştı. Pencereden döndüğümde, Lucy yine yatmış, huzur içinde uyuyordu. Gece boyunca bir daha hiç kıpırdamadı.

14 Ağustos. - Tüm gün East ClifPte okuyup yazıyorum. Lucy de burayı en az benim kadar sevmişe benziyor ve onu öğle yemeği, çay ya da akşam yemeği için buradan uzaklaştırıp eve götürmek zor oluyor. Bugün öğleden sonra tuhaf bir şey söyledi. Akşam yemeği için eve dönüyorduk ve Batı Rıhtımında başlayan merdivenlerin tepesine varmış, genellikle yaptığımız gibi manzaraya bakmak için durmuştuk. Gökyüzünde epeyce alçalmış olan güneş, neredeyse Kettleness'ın arkasından düşüyordu; kırmızı ışık East Cliff ile Manastırın üzerine saçılmıştı ve her şeyi güzel pembe bir parıltıyla yıkıyor gibi görünüyordu. Bir süre sessiz durduk ve birdenbire Lucy sanki kendi kendine konuşurcasına şöyle mırıldandı:

“Yine onun kırmızı gözleri! Tıpkı o gözler.” Öylesine tuhaf, konuyla ilgisiz bir sözdü ki, beni epey ürküttü. Lucy'ye gözümü dikmiş bakıyor gibi görünmeden onu iyice görebilmek için biraz döndüm ve anlam veremediğim tuhaf bir yüz ifadesiyle yarı dalgın durumda olduğunu gördüm; bu yüzden bir şey söylemedim, ama gözlerini izledim. Bir karaltının tek başına oturduğu bankımıza bakıyor gibiydi. Biraz ürktüm, çünkü bir an için sanki yabancının alev alev yanan iri gözleri varmış gibi geldi; fakat bir kez daha baktığımda göz aldanması bozuldu. Kızıl güneş ışığı bankımızın arkasındaki Saint Mary Kilisesi'nin pencerelerinde parlıyordu, güneş batarken kırılıp yansıyarak öyle bir değişime neden olmuştu ki sanki ışık hareket etmiş gibi görünüyordu. Lucy'nin dikkatini bu olağandışı etkiye çektim; irkilerek kendine geldi, ama mutsuz görünüyordu; buradaki korkunç geceyi düşünüyor olabilirdi. O geceye hiç değinmiyoruz; o yüzden bir şey demedim ve akşam yemeği için eve döndük. Lucy'nin başı ağrıyordu, erkenden uyumaya gitti. Onun uyuduğunu görüp kısa bir gezinti için dışarı çıktım; batıdaki yamaçlar boyunca yürüdüm; içimi tatlı bir hüzün kaplamıştı çünkü Jonathan'ı düşünüyordum. Eve dönerken -ay ışığı parlaktı; öyle parlaktı ki Crescent'in bizim tarafımızda kalan bölümünün gölgede kalmasına karşın her şey çok net görülebiliyordu- penceremize bir göz attım ve Lucy'nin başının dışarı sarktığını gördüm. Belki beni arıyor olabilir diye düşündüğüm için mendilimi açıp salladım. Fark etmedi ya da herhangi bir hareket yapmadı. Tam o anda, ay ışığı binanın köşesinden kaydı ve

pencereye ışık düştü. İşte açıkça Lucy, başı pencere pervazına dayanmış ve gözleri kapalı olarak oradaydı. Derin uykudaydı ve yanında, pencere eteğinde, irice bir kuşa benzeyen bir şey oturuyordu. Üşümesinden korktuğum için yukarı koştum, ama odaya girdiğimde hâlâ uyuyordu ve derin derin nefes alarak yatağına dönüyordu; elini, sanki soğuktan kö-rurcasına, boğazına götürmüştü. Onu uyandırmadım,-ama üstünü iyice örttüm; kapının kilitli olduğundan ve pencerenin iyice kapatıldığından emin oldum.

Uyurken öyle tatlı görünüyor ki; ama alışılmıştan daha solgun görünüyor ve gözlerinin altına, pek hoşuma gitmeyen yorgun ve bezgin bir gölge var. Korkarım onu kaygılandıran bir konu var. Keşke ne olduğunu öğrenebilseydim.

15 Ağustos. - Her zamankinden geç kalktım. Lucy durgun ve yorgundu ve biz aşağı çağrıldıktan sonra da uyumayı sürdürdü. Kahvaltıda bizi bekleyen mutlu bir sürpriz vardı. Arthur'un babası daha iyiymiş ve düğünün bir an önce gerçekleşmesini istiyormuş. Lucy sessiz bir sevinçle doldu; annesi aynı zamanda hem memnun hem üzgün görünüyor. Günün ilerleyen saatlerinde bana nedenini söyledi. Sevgili Lucy'ciğini kaybedeceği için üzülüyor, ama yakında onu koruyacak birine sahip olacağı için seviniyor. Zavallı tatlı kadın! Bana, ölüm fermanını aldığını söyledi. Lucy'ye söylememiş ve benden de gizlilik sözü aldı; doktoru, kalbi zayıfladığı için en fazla birkaç ay içinde öleceğini söylemiş. Her an, hatta şimdi bile, ani bir şok anneyi kesinlikle öldürürmüş. Ah, Lucy'nin uyurgezerliğine ilişkin o korkunç geceyi ondan gizlemekle akıllılık etmişiz.

17 Ağustos. - Tam iki gün günceme yazmadım. Yazacak yüreğim yoktu. Mutluluğumuzun üzerine karanlık bir örtü serilmiş gibi. Jonathan'dan haber yok ve annesinin sayılı saatleri sona ererken Lucy de gittikçe güçsüzleşiyor. Lucy'nin böyle solup gitmesine anlam veremiyorum. İyi yiyor, iyi uyuyor ve temiz havanın tadını çıkartıyor, ama hiç durmadan yanaklarındaki güller soluyor ve her geçen gün daha da güçsüzleşip durgunlaşıyor; geceleri neredeyse nefessiz kaldığını duyuyorum. Geceleri kapımızın anahtarını hep bileğime bağlı tutuyorum, ama kalkıp odada dolaşıyor ve açık pencerede oturuyor. Dün gece uyandığımda onu pencereden sarkarken buldum ve uyandırmaya çalıştığımda bunu başaramadım; kendinden geçmişti. Onu kendine getirmeyi başardığımda su kadar güçsüzdü ve nefes almak için verdiği uzun, acı dolu savaşımların arasında sessizce ağlıyordu. Ona

pencereye nasıl çıktığını sorduğumda başını iki yana sallayıp arkasını döndü. Kendini hasta hissetmesinin o talihsiz çengelli iğnenin batmasından kaynaklanmadığını umuyorum. Şimdi o uyurken boğazına baktım ve minik yaralar hâlâ iyileşmiş görünmüyor. Hâlâ açıklar ve aksine, eskisinden genişler ve kenarları hafifçe beyazlamış. Ortaları kırmızı küçük beyaz benekler gibi. Bir-iki güne kadar iyileşmezlerse doktorun onlara bakması için ısrar edeceğim.

Whitby'deki Samuel F. Billington Oğlu, Hukuk Müşavirlerinden, Londra'daki Carter, Paterson Ortakları Şirketine mektup

17 Ağustos

Sayın Beyefendiler,

Great Northern Demiryolları tarafından gönderilen mallara ilişkin faturayı ilişikte bulabilirsiniz. King's Cross yük istasyonuna varır varmaz Purfleet yakınlarındaki Carfax'a teslim edilmeliler. Ev şu anda boş, ama hepsi etiketlenmiş anahtarları ekte bulabilirsiniz.

Lütfen, gönderiyi oluşturan elli adet sandığı evin bir kısmını oluşturan ve ilişikteki kabataslak krokide "A" harfiyle gösterilen kısmen yıkık binaya bırakınız. Malikânenin eski şapeli olduğu için vekiliniz yeri hemen bulacaktır. Mallar bu gece 9.30 treniyle yola çıkıyor ve yarın akşamüstü 4.30 itibariyle King's Cross'a varmış olacaklar. Müşterimiz teslimatın mümkün olduğunca çabuk yapılmasını istediğinden ekiplerinizin belirtilen saatte King's Cross'ta hazır olmaları ve malların gecikmeden varış yerine taşınmaları gerekmekte. Servislerinizdeki ödemeler gibi olağan gereksinimlerden kaynaklanabilecek herhangi bir gecikme olasılığının önüne geçmek için ekte on poundluk (10£) bir çek gönderiyoruz; lütfen teslim aldığınızı bildiriniz. Hesap bundan az tutarsa, kalanı gönderebilirsiniz; eğer fazla tutarsa, sizden haber alınca aradaki fark için hemen çek göndereceğiz. Çıkarken anahtarları evin ana salonuna bırakmanız gerekmekte; böylece mülk sahibi kendi anahtarlarıyla eve girdiğinde onları alabilir.

Lütfen, size, mümkün olan en hızlı biçimde çalışmanız için baskı yaparak iş inceliğinin sınırlarını aştığımızı düşünmeyiniz.

Saygılarımızla...

Samuel F. Billington & Oğlu

Londra'daki Carter, Paterson & Ortaklarından, Whitby'deki Billington & Oğlu Hukuk Müşavirleri'ne mektup

21 Ağustos

Sayın Beyefendiler,

10 poundun elimize ulaştığını ve ekteki alındı makbuzunda gösterilen 1 pound, 17 şilin, 9 penilik fazlalığın çekle geri gönderildiğini bilgilerinize sunarız. Mallar, tam olarak talimatlarınız uyarınca teslim edilmiş ve anahtarlar istendiği üzere ana salonda bir paket içinde bırakılmıştır.

Saygılarımızla.

Carter, Paterson & Ortakları adına

Mina Murray'nin güncesi

18 Ağustos. - Bugün mutluyum ve kilise bahçesindeki bankta oturup yazıyorum. Lucy çok daha iyi. Dün, bütün gece iyi uyudu ve beni bir kez bile rahatsız etmedi. Hâlâ üzücü derecede solgun ve bitkin görünse de yanaklarına güller geri gelmiş gibi. Eğer anemisi olsaydı, bunu anlayabilirdim, ama öyle değil. Neşesi yerinde, yaşam ve keyif dolu. Tüm o korkutucu suskunluktan uzaklaşmış gibi görünüyor ve sanki hatırlatılmasına gereksinim duyuyormuşum gibi, bana o geceyi ve onu burada, tam bu bankta uyurken bulduğumu hatırlattı. Bana bunları anlatırken botunun topuğuyla neşe içinde zemindeki taş tabakaya vuruyordu:

“O zaman zavallı küçük ayaklarım çok ses çıkartmadı! Sanırım zavallı yaşlı Mr. Swales olsaydı, bana Geor-die'yi uyandırmak istemediğim için böyle olduğunu söylerdi.” Böylesine konuşkan olduğu için ona o gece hiç rüya görüp görmediğini sordum. Yanıtlamadan önce alnına, Arthur'un - Lucy'nin alışkanlığıyla ben de ona Arthur diyorum- sevdiğini söylediği o

tatlı, buruşuk ifade geldi; gerçekten de Arthur'un böyle demesine şaşırmıyorum. Sonra, sanki kendine hatırlatmaya çalışırcasına, yarı dalgın biçimde sözlerini sürdürdü:

“Pek rüya görmedim; ama hepsi gerçek gibiydi. Yalnızca, burada, bu noktada olmayı istedim -neden bilmiyorum ama bir şeyden korkuyordum-ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım uyuyordum, ama sokaklardan ve köprünün üstünden geçtiğimi hatırlıyorum. Ben geçerken bir balık sıçradı, ona bakmak için eğildim ve merdivenlerden çıkarken bir sürü köpeğin havladığını duydum -sanki tüm kasaba, bir ağızdan havlayan köpeklerle doluymuş gibiydi. Sonra, belli belirsiz biçimde, tam da günbatımında gördüğümüz gibi kırmızı gözlü uzun ve karanlık bir şeyle birlikte hem çok tatlı hem çok acı bir şeyin çevremi sardığını anımsıyorum; sonra derin yeşil sulara dalıyor gibiydim ve boğulmakta olan insanların kulaklarında olduğunu duyduğum gibi bir şarkı çalıyordu kulaklarımda; sonra her şey benden uzaklaşır gibi oldu; ruhum bedenimden çıkmış ve havada uçuyormuş gibiydi. Bir ara, Batı Deniz Feneri'nin tam altımda olduğunu hatırlıyorum, sonra sanki depremde kalmışım gibi acı veren bir duygu geldi ve geri geldim, senin bedenimi sarstığını gördüm. Seni hissetmeden önce bunu yaptığını gördüm.”

Sonra gülmeye başladı. Anlattıkları bana biraz tekinsiz geldi ve nefes almadan onu dinledim. Anlattıklarından pek hoşlanmadım ve zihnini bu konudan uzaklaştırmanın daha doğru olacağını düşündüm; böylece başka konulara saptık ve Lucy yine eski haline döndü. Eve döndüğümüzde taze esinti onu güçlendirdi, solgun yanakları artık gerçekten daha pembeydi. Annesi onu gördüğünde çok sevindi ve birlikte çok mutlu bir akşam geçirdik.

19 Ağustos. - Sevinç! Sevinç! Sevinç! Her şey sevinçli olmasa da. Sonunda Jonathan'dan haber var. Zavallı sevgilim hastaymış; o yüzden yazmamış. Artık ne olduğunu bildiğim için, bunu düşünmeye ya da söylemeye korkmuyorum. Mr. Hawkins mektubu bana gönderdi, kendisi de yazmış, ah, ne incelik. Sabah buradan ayrılıp Jonathan'ın yanına gideceğim ve eğer gerekli olursa tedavisine yardım edip onu eve getireceğim. Mr. Hawkins orada evlenmemizin kötü bir şey olmayacağını söylüyor. İyi yürekli Rahibe'nin mektubunu okuyunca, öyle çok ağladım ki, şu an onu göğsümde tutuyor ve ıslaklığını hissediyorum. Mektup, Jonathan'dan geliyor ve kalbime yakın durmalı çünkü Jonathan kalbimde. Yolculuğumun

ayrıntıları tasarlandı ve bavulum hazırlandı. Yanıma üzerimdekinden başka sadece bir elbise alıyorum; Lucy bavullarımı Londra'ya getirecek ve ben isteyene kadar onu orada tutacak, çünkü ... Daha fazla yazmamalıyım; bunları Jonathan'a, kocama saklamalıyım. Gördüğü ve dokunduğu mektup onunla buluşana dek beni avutmalı.

Rahibe Agatha'dan -Szent Jôzsef es Szüz Mâria Hastanesi; Budapeşte-Miss Wilhelmina Murray'ye mektup

12 Ağustos

Sevgili Hanımefendi,

Tanrı'ya, Aziz Yusuf ve Meryem Anaya şükürler olsun, durumu iyiye giden, ama henüz kendi yazacak kadar gücü olmayan Mr. Jonathan Harker'ın arzusu üzerine yazıyorum. Kendisi, şiddetli beyin hummasından muzdarip olarak yaklaşık altı haftadır bakımımız altında. Sevgilerini iletmemi ve onun adına Exeter'daki Mr. Peter Hawkins'e yazarken, en derin saygılarıyla, geç kaldığı için özür dilediğini ve tüm işlerinin tamamlandığını söylememi istiyor. Dağlardaki sanatoryumumuzda birkaç hafta dinlenmesi gerekiyor, ama sonra dönecek. Yanında yeteri kadar parası olmadığını ve yardıma ihtiyaç duyan başkaları yoksun olmasınlar diye burada geçirdiği günler için ödeme yapmak istediğini söylememi arzuluyor.

Sevgi ve kutsamalarımla...

RAHİBE AGATHA

Not: Hastam hâlâ uykudayken başka bir şeyi daha bilmeniz için mektubu açıyorum. Bana sizinle ilgili her şeyi anlattı ve kısa süre içinde karısı olacağınızı söyledi. İkinize de en iyi dileklerimi sunuyorum! Dehşet verici bir şok yaşamış -doktorumuz öyle diyor-; kendinde değilken sayıkladıkları tüyler ürpertici şeylerdi; kurtlar, zehir ve kan; hortlaklar ve kötü ruhlar ve adını anmaya korktuğum daha nicelerine ilişkin korkunç şeylerdi bunlar. İleride onu heyecanlandıracak böyle şeyler olmaması için ona hep dikkat edin; onunki gibi hastalıkların izleri kolay kaybolmaz. Size uzun zaman önce yazmalıydık, ama dostları hakkında hiç bilgimiz yoktu ve üzerinde

kimsenin anlayabileceği bir şey bulamadık. Buraya, Klausenberg'den gelen trenle geldi ve istasyon şefinin kondüktöre anlattığına göre, koşarak istasyona girmiş ve bağırarak eve dönüş bileti istediğini söylemiş. Bu sert davranışından İngiliz olduğunu anlayıp, ona bu güzergâh üzerinde trenin ulaştığı en uzak istasyona bilet vermişler.

Ona çok iyi bakıldığından emin olun. Tatlılığı ve inceliğiyle tüm kalpleri kazandı. Cidden iyiye gidiyor ve birkaç hafta içinde tümüyle kendine geleceğine kuşkum yok. Ama güvenliğiniz adına ona dikkat edin. Tanrıya, Aziz Yusuf ve Meryem Anaya, önünüzde uzun mutlu yıllar olsun diye dua ediyorum.

Dr. Seward'ın güncesi

19 Ağustos. - Dün gece Renfield'da tuhaf ve ani bir değişim oldu. Saat sekiz gibi heyecanlanmaya ve köpek gibi çevreyi koklamaya başladı. Onun bu tavrından etkilenen ve ona olan ilgimi bilen hastabakıcı, Renfield'ı konuşmaya teşvik etti. Renfield, genelde hastabakıcıya karşı saygılıdır ve zaman zaman yaltaklanır da, ama adam, bu gece çok kibirli olduğunu söyledi. Onunla herhangi bir biçimde konuşmaya tenezzül etmemiş. Söylediği tek şey şu olmuş:

“Seninle konuşmak istemiyorum: Şu an önemin yok; Efendim gelmek üzere.”

Hastabakıcı, birdenbire ortaya çıkan bir tür dinİ çılgınlığın hastayı etkisi altına aldığını düşünüyor. Eğer öyleyse, kopacak yaygaraya dikkat etmeliyiz, çünkü öldürmeye meyilli ve dinİ bir deliliğe kapılmış güçlü biri, birdenbire tehlikeli olabilir. Saat dokuzda onu şahsen ziyaret ettim. Bana karşı tavrı da hastabakıcıya takındığı tavırla aynıydı; yüce benlik duygu durumunda, benimle hastabakıcı arasındaki fark hiçbir şeydi. Durum dinİ içerikli bir delilik gibi görünüyor, yakında kendisinin Tanrı olduğunu düşünecek. İki insan arasındaki bu ufak fark, Kadiri Mutlak bir varlık için son derece önemsizdir. Bu deliler nasıl da kendilerini açığa vuruyorlar! Gerçek Tanrı bir serçenin düşüşünü bile önemser; fakat insan gururundan yaratılan Tanrı, kartalla serçe arasındaki farkı göremez.

Yarım saat ya da daha uzun bir süre boyunca Renfield'ın heyecanı gittikçe arttı. Onu izlemiyormuş gibi yaptım, ama yine de sıkıca gözlemledim. Birdenbire, delilerin aklına bir fikir geldiğinde gözlerinde gördüğümüz o kurnaz bakış ve akıl hastanesindeki hastabakıcıların çok iyi bildiği, başın ve sırtın o kurnaz hareketi ortaya çıktı. Hasta, çok sessizleşti, gitti ve uysalca yatağının kenarına oturup donuk gözlerle boşluğa baktı. Kayıtsızlığının gerçek mi yoksa düzmece mi olduğunu anlayabilirim diye düşündüm ve onu, ilgisini çekmekte hiç başarısızlığa uğramayan bir konu olan evcil hayvanları hakkında konuşmaya yönlendirmeye çalıştım. Başta yanıt vermedi, ama sonunda ters biçimde şöyle dedi:

“Bana ne onlardan! Umrumda bile değiller!”

“Ne!” dedim. “Örümceklerle ilgilenmediğini söylemek istemiyorsun herhalde.” (Şimdiki hobisi örümcekler, defteri de küçük rakamlardan sütunlarla doluyor.) Buna gizemli bir yanıt verdi:

“Nedimeler, gelinin gelişini bekleyen gözleri memnun eder; ama gelin yaklaştığında nedimeler, o gözlerde ışıldamazlar.”

Ne demek istediğini açıklamadı, ama yanında kaldığım süre boyunca bıkmadan usanmadan yatağında oturup durdu.

Bu gece bezgin ve mutsuzum. Elimden, Lucy'yi ve her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmekten başka bir şey gelmiyordu. Eğer hemen uyumazsam, o zaman kloral, modern *Morpheos*[→] - $C_2Cl_3CH(OH)_2$! Bunun bir alışkanlığa dönüşmemesine dikkat etmeliyim. Hayır, bu gece almayacağım! Lucy'yi düşündüm ve onunla bunu karıştırarak Lucy'ye ayıp etmemeliyim. Eğer gerekirse, bu gece uykusuz geçer...

Bu kararı verdiğim için memnunum, kararıma uyduğum için daha da memnunum. Bir o yana bir bu yana dönerek yattım; koğuştan gönderilen bekçi, Renfield'ın kaçmış olduğunu söylemek için yanıma geldiğinde saatin yalnızca iki kez vurduğunu duymuştum. Üzerime giysilerimi geçirip hemen aşağıya koştum; hastam çevrede dolaşamayacak kadar tehlikeli bir adam. Düşünceleri, başkaları için tehlikeli sonuçlara neden olabilir. Gittiğimde hastabakıcı beni bekliyordu. Kapıdaki gözlem deliğinden bakıp onu yatağında uyuyor gibi göreli on dakika bile olmadığını söyledi. Dışa doğru çevrilen pencerenin sesi dikkatini çekmiş. Geri dönüp kapıya koşmuş ve hastanın ayağının pencereden dışarı çıkıp kaybolduğunu görünce hemen beni çağırtmış. Hastanın üzerinde yalnızca gece giysisi var ve fazla

uzaklaşmış olamaz. Hastabakıcı, binayı kapıdan terk ederken izini kaybedebilir diye peşine düşmektense nereye gideceğini izlemenin daha yararlı olacağını düşünmüş. Hastabakıcı cüsseli bir adam ve pencereden çıkamamış. Ben zayıfım ve böylece hastabakıcının da yardımıyla önce ayaklarım olmak koşuluyla pencereden çıktım ve yerden yalnızca birkaç metre yüksekte olduğumuz için yara almadan yere indim. Hastabakıcı, hastanın sola dönüp dümdüz ilerlediğini söyledi, bu yüzden elimden geldiğince hızlı koştum. Ağaçlıkların arasından geçerken, arazimizi terk edilmiş evinkinden ayıran yüksek duvara tırmanan beyaz bir şekil gördüm.

Hemen geri koştum ve dostumuzun tehlikeli olması durumunda, bekçiye bir an önce üç-dört adam toplayıp peşimden Carfax arazisine gelmesini söyledim. Bir merdiven aldım ve duvarı aşarak öbür tarafa atladım. Renfield'ın siluetinin evin köşesinde gözden kaybolduğunu görebiliyordum, bu yüzden peşinden koştum. Evin uzak ucunda onu şapelin demir çerçeveli meşe kapısına yaslanırken buldum. Belli ki biriyle konuşuyordu, ama onu korkutup kaçırırım diye söylediklerini duyacak kadar yaklaşmaya korkuyordum. Kaçma nöbeti geçirmekte olan çıplak bir akıl hastasını izlemenin yanında başıboş bir arı sürüsünü kovalamanın lafı olmaz! Ama birkaç dakika sonra çevresindeki hiçbir şeye dikkat etmediğini fark ettim ve böylece yanına yaklaşmayı göze aldım -

adamlarım duvarı aştığı ve ona yaklaşmaya başladıkları için de cesaretim artmıştı. Onun şöyle dediğini duydum: “Emirlerinizi yerine getirmek için buradayım, Efendim. Sizin kölenizim ve beni ödüllendireceksiniz, çünkü size sadık olacağım. Size uzun süredir ve sizin çok uzaklarda olduğunuzda bile tapıyordum. Artık yakında olduğunuza göre, emirlerinizi bekliyorum; güzel şeyleri dağıtırken beni görmezden gelmezsiniz değil mi sevgili Efendim?”

Yine de yaşlı, bencil dilencinin tekiymiş. Mutlak Güç' ün huzurunda olduğuna inandığı zaman bile ekmek ve balıkları düşünüyor. Deliliklerinin bir araya gelmesiyle şaşırtıcı bir karışım ortaya çıkıyor. Çevresini sardığımızda kapları gibi dövüştü. Çok güçlü biri ve insandan çok vahşi hayvana benziyordu. Daha önce böylesi öfke nöbeti geçiren bir akıl hastası görmemiştim; umarım bir daha da görmem. Gücünün ve yarattığı tehlikenin boyutlarını anlamış olmamız büyük lütuf. Gösterdiği güç ve kararlılıkla, kafese kapatılmadan önce vahşi şeyler yapmış olabilirdi. Neyse, artık güvende. Jack Sheppard[→] bile onu zapt eden deli gömleğinden

kurtulamaz; duvarları minderle kaplanmış odada duvara zincirlendi. Haykırışları zaman zaman korkunç oluyor, ama onları izleyen sessizlikler yine de daha ürkütücü, çünkü her dönüşü ve her hareketiyle ölüm tasarlıyor.

Az önce ilk kez mantıklı konuştu:

“Sabredeceğim, Efendim. Geliyor -geliyor- geliyor!” Ben de bu dolaylı sözden kastedilen anlamı çıkartıp buraya geldim. Uyuyamayacak kadar heyecanlıydım, ama bu günce beni yatıştırdı ve bu gece biraz uyuyacağımı hissediyorum.

IX

Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya mektup

Budapeşte, 24 Ağustos

Çok sevgili Lucy,

Whitby'deki tren istasyonunda ayrıldığımızdan bu yana olan biten her şeyi öğrenmek için meraklanacağını biliyorum. Pekâlâ canım, Hull'a sağ salim vardım ve Hamburg'a giden gemiyi, oradan da buraya gelen treni yakaladım. Jonathan'a geldiğim ve ona biraz bakıcılık yapmam gerekeceği için olabildiğince uyumam gerektiğini bilmem dışında yolculuğa ilişkin pek bir şey hatırlayamıyorum. Sevdiğimi, ah, öyle zayıf, solgun ve güçsüz görünümlü buldum ki! Canım gözlerindeki tüm kararlılık, sana yüzünde olduğunu söylediğim o sessiz ağırbaşlılık uçup gitmişti. Kendi kendinin yıkıntısı olmuş, aradan geçen o uzun süre boyunca başına neler gelmiş olduğunu hatırlamıyor. En azından, benim buna inanmamı istiyor ve ben de hiç sormayacağım. Korkunç bir şok geçirmiş ve korkarım onu hatırlamaya çalışması zavallı beynini çok yorabilir. Çok iyi bir ruh ve doğuştan hastabakıcı olan Rahibe Agatha, deli gibi davrandığı zamanlarda korkunç şeyler sayıkladığını söylüyor. Bana onların neler olduğunu söylemesini istedim, ama yalnızca istavroz çıkarıp asla anlatmayacağını söyledi; çünkü hastanın sayıklamaları Tanrı'nın sırları sayılırmış ve eğer bir rahibe görevi gereği bunları işitirse ona duyulan güvene saygı göstermesi gerekirmiş. Tatlı ve iyi biri; ertesi gün, sıkıntılı olduğumu gördüğünde yine konuyu açtı ve sevgilimin sayıkladığı şeylerden asla söz edemeyeceğini söyleyip şöyle ekledi: "Size şu kadarını söyleyebilirim canım: Sayıkladıkları, kendisinin yaptığı kötü bir şey hakkında değildi ve gelecekteki karısı olarak sizin kaygılanmanızı gerektiren bir neden yok. Sizi ya da size borçlu olduklarını unutmuş değil. Korkusu hiçbir ölümlünün söz edemeyeceği kadar büyük ve

dehşet verici şeylere ilişkin." Bu tatlı insanın, zavallı sevgilimin bir başka kıza âşık olmuşsa diye kıskançlığa kapılabileceğimi düşündüğünü sanıyorum. Benim Jonathan'ı kıskandığımı düşünmek! Ama yine de, tatlım, sıkıntı nedeninin başka bir kadının olmadığını öğrendiğimde sevinçli bir heyecana kapıldığımı fısıldayayım. Şimdi, uyurken yüzünü görebileceğim yerde, yatağının yanında oturuyorum. Uyanıyor!.. Uyandığında cebinden bir şey almak istediği için benden ceketini istedi; Rahibe Agatha'ya söyledim ve Jonathan'ın tüm eşyalarını getirdi. Eşyalarının arasında defterini gördüm ve içinde derdine ilişkin bir ipucu bulabileceğimi bildiğim için defterine bakmama izin vermesini isteyecektim ki sanırım gözlerimde bu arzumu gördü; çünkü bir saniye yalnız kalmak istediğini söyleyerek beni pencereye gönderdi. Sonra beni yanına çağırdı ve geri döndüğümde eli defterin üzerindeydi ve çok ciddi bir ifadeyle şöyle dedi: “VVilhelmina," - işte o zaman, son derece ciddi olduğunu anladım çünkü evlenme teklif ettiğinden beri bana bu adla seslenmemişti - “Canım, karıkoca arasındaki güvene ilişkin düşüncelerimi biliyorsun: Karıkoca arasında asla sır ya da giz olmamalı. Büyük bir şok yaşadım ve bunun ne olduğunu düşünmeye çalıştığımda başım dönüyormuş gibi hissediyorum; bunların tümüyle gerçek mi yoksa bir delinin hayalleri mi olduğunu bilmiyorum. Biliyorsun beyin humması geçirdim ve bu da delirmek demek. Sır burada ve ben bunun ne olduğunu bilmek istemiyorum. Yaşamıma burada, seninle evlenerek devam etmek istiyorum." Çünkü canım, resmî işlemler tamamlanır tamamlanmaz evlenmeye karar vermiştik. “VVilhelmina, bilgisizliğimi paylaşmaya razı mısın? İşte defter. Bunu al ve sakla, istiyorsan oku ama asla benim öğrenmeme izin verme; tabii, ciddi bir görev burada kayıtlı o acı saatlere uykuda ya da uyanıkken, aklım yerindeyken ya da deliyken gitmemi zorunlu kılmadığı sürece." Bitkinlikle arkasına yaslandı, defteri yastığının altına koyup onu öptüm. Rahibe Agatha'dan üst makamlara evliliğimizin bugün olmasına izin verilmesi için yalvarmasını rica ettim ve şimdi yanıtını bekliyorum...

Rahibe geri geldi ve İngiliz misyoner kilisesi papazının çağrıldığını söyledi. Bir saat içinde ya da Jonathan uyanır uyanmaz evleneceğiz...

Lucy, o an geldi ve geçti. Kendimi çok onurlu ve çok çok mutlu hissediyorum. Jonathan, son konuşmamızdan yaklaşık bir saat sonra uyandı; her şey hazırdı ve Jonathan, yastıklara dayanmış yatakta oturuyordu. "Kabul ediyorum,” sözünü net ve güçlü biçimde söyledi. Güçlükle konuşabiliyordum; yüreğim öyle doluydu ki, o sözcükler bile beni

boğuyor gibiydi. Sevgili rahibeler çok inceydiler. Lütfen Tanrım, ne onları ne de üzerime aldığım ağır ve tatlı sorumlulukları asla ama asla unutmama izin verme. Sana düğün hediyemi anlatmalıyım. Papaz ve rahibeler kocamla beni -Ah, Lucy, bu, "kocam" sözcüğünü ilk yazışım- kocamla beni baş başa bıraktıklarında defteri yastığının altından çıkarttım, beyaz kâğıda sardım ve boynumda duran açık mavi bir kurdeleyle bağladım ve düğümün üzerinden balmumuyla mühürledim ve mühür olarak da nikâh yüzüğümü kullandım. Sonra o paketi öptüm ve kocama gösterip defteri bu şekilde saklayacağımı, böylece yaşamımız boyunca birbirimize güvendiğimizin görünür ve açık göstergesi olacağını, kendi iyiliği ya da amansız bir görev hatrına olmadığı sürece asla açmayacağımı söyledim. Sonra elimi eline aldı ve ah, Lucy, karısının elini ilk tutuşuydu ve bunun tüm dünyadaki en güzel şey olduğunu ve bunu kazanmak için, eğer gerekirse, tüm geçmişi yeniden yaşayacağını söyledi. Zavallı sevgilim geçmişin bir bölümü demek istemişti, ama henüz zamanı düşünemiyor, yalnız ayları değil, yılları da karıştırırsa hiç şaşmam.

Evet hayatım, ne diyebilirdim ki? Ona yalnızca, tüm dünyadaki en mutlu kadın olduğumu ve kendimden, yaşamımdan ve güvenimden başka verebileceğim bir şey olmadığını ve bunlara yaşamım boyunca her gün onun için duyacağım sevgi ve saygının eşlik ettiğini söyledim. Ve hayatım, beni öptüğünde ve zavallı güçsüz elleriyle beni kendine çektiğinde aramızda kutsal bir yemin varmış gibiydi.

Lucy, canım, sana tüm bunları neden anlatıyorum, biliyor musun? Yalnızca bunlar hoşuma gittiği için değil, aynı zamanda sen benim için çok önemli olduğun için. Yaşama hazırlanmak üzere sınıftan çıktığında senin dostun ve rehberin olmak benim için ayrıcalıktı. Şimdi çok mutlu bir eşin gözleriyle bu görevin beni nereye getirdiğini görmeni istiyorum; böylece sen de kendi evlilik hayatında benim kadar mutlu olabilirsin. Hayatım, yüce Tanrıya yaşamının söz verdiği gibi olması için yalvarıyorum: Sert rüzgârların esmediği, görevlerin unutulmadığı, güvensizliğin olmadığı uzun, güneşli bir gün. Acısız olmasını dilememeliyim, çünkü bu asla olamaz; fakat dilerim daima, benim şu an olduğum kadar mutlu olursun. Hoşça kal, hayatım. Bunu hemen postaya vereceğim ve belki de çok yakında sana yine yazacağım. Mektubumu bitirmeliyim çünkü Jonathan uyanıyor - kocamla ilgilenmeliyim!

Seni hep sevecek

MINA HARKER

Lucy Westenra,dan Mina Harker'a mektup

Whitby, 30 Ağustos

Çok sevgili Mina,

Okyanuslar dolusu sevgiler ve milyonlarca öpücükler; dilerim yakında kocanla birlikte kendi evinde olursun. Biraz da bizimle burada kalacak kadar erken dönersiniz umarım. Bu sert hava Jonathan'ı hemen sağlığına kavuşturur; beni epeyce kendime getirdi. İştahım, bir yırtıcı hayvanınki gibi, yaşam doluyum ve iyi uyuyorum. Uykumda yürümeyi epeyce bıraktığımı öğrendiğine sevineceksin. Sanırım bir haftadır yatağımdan kımıldamadım, yani gece yatağa girdikten sonra demek istiyorum. Arthur şişmanlamaya başladığımı söylüyor. Bu arada, Arthur un burada olduğunu sana söylemeyi unuttum. Birlikte öyle güzel yürüyüşler, araba yolculukları yapıyor, at biniyor, sandal gezintisi yapıyor, tenis oynuyor ve balık tutuyoruz ki! Onu her zamankinden çok seviyorum. Bana, kendisinin beni daha çok sevdiğini söylüyor ama bundan kuşkuluyum çünkü daha en başta, beni o an sevdiğinden daha çok sevmesinin olanaksız olduğunu söylemişti. Ama bu saçmalık. İşte, bana sesleniyor. Bu yüzden şimdilik bu kadar.

Seni seven LUCY

Not: Annem sevgilerini yolluyor. Zavallıcık daha iyi görünüyor. Not: 28 Eylül'de evleneceğiz.

Dr. Seward'ın güncesi

20 Ağustos. - Renfield vakası gittikçe daha da ilginçleşiyor. Artık öyle sessizleşti ki, delilik göstergesi ataklarının arasında durgunlaştığı anlar oluyor. Geçirdiği nöbetten sonraki ilk hafta boyunca sürekli şiddet eğilimi gösterdi. Sonra bir gece, tam ay yükselirken yatıştı ve kendi kendine mırıldanmaya başladı: “Artık bekleyebilirim; artık bekleyebilirim.” Hastabakıcı bana bunu anlatmaya geldi ve bunun üzerine Renfield'a bakmak için hemen aşağıya koştum. Hâlâ üzerinde deli gömleğiyle

duvarları minder kaplı odadaydı, ama epeydir yüzünde gördüğümüz ifade gitmişti ve gözlerinde o eski yalvaran -hatta neredeyse “yaltakçı” bile diyebileceğim- yumuşak bakış belirmişti. Şu anki durumundan hoşnuttum ve deli gömleğinin çıkartılmasını emrettim. Hastabakıcılar duraksadılar, ama sonunda karşı çıkmadan isteklerimi yerine getirdiler. Hastanın, onlardaki güvensizliği görecek kadar espri anlayışına sahip olması tuhaftı; çünkü yanıma gelip onlara sinsice bakarak şöyle fısıldadı:

“Size zarar verebileceğimi düşünüyorlar! Benim size zarar vereceğimi düşünsenize! Aptallar!”

Bu zavallı deli adamın zihninde bile ötekilerden ayrı tutulmak bir biçimde yatıştırıcı bir duyguydu; fakat gene de düşüncesini anlamıyordum. Onunla ortak bir yanımız olduğunu ve böyle olduğumuza göre bir arada durmamız gerektiğini mi düşünmeliyim, yoksa benden çok büyük bir fayda elde edeceği için esenliğim onun için gerekli mi? Daha sonra bunu anlamalıyım. Bu gece konuşmayacak. Kedi yavrusu ya da yetişkin kedi önerisi bile onu baştan çıkartmayacak. Söylediği tek şey şuydu: “Kedilerle ilgilenmiyorum. Şimdi düşünecek başka şeylerim var ve bekleyebilirim; bekleyebilirim.”

Bir süre sonra yanından ayrıldım. Hastabakıcı, Renfield'ın şafak sökene kadar sessiz kaldığını, sonra huzursuzlanmaya başladığını, sonunda onu fazlasıyla yorup bayıltana kadar süren şiddetli bir nöbet geçirdiğini söylüyor.

... Üç gece boyunca aynı şey oldu - gün boyunca şiddet eğilimli ve sonra, ayın doğuşundan günün doğuşuna kadar sessiz. Keşke nedenine ilişkin bir ipucu bulabilseydim. Sanki arada bir gelip giden bir şeyin etkisi altında gibiydi. Ne iyi bir düşünce! Bu gece delilere karşı aklı başındaları oynayacağız. Daha önce yardımımız olmadan kaçtı; bu gece yardımımızla kaçacak. Ona bir şans vereceğiz ve gerek duyulması durumunda peşinden gitmeleri için adamları hazır tutacağız...

23 Ağustos. - “Her zaman beklenmeyen olur.” Disraeli yaşamı nasıl da iyi biliyormuş. Kuşumuz, kafesi açık bulduğunda uçmadı ve böylece tüm zekice düzenlemelerimiz boşa gitti. Yine de bir şeyi kanıtladık: Sessizlik dönemleri oldukça uzun sürüyor. İleride, bağlarını her gün birkaç saatliğine gevşetebiliriz. Gece bakıcısına, sessizleştiğinde gün doğmadan bir saat öncesine kadar onu yalnızca minder kaplı odaya kapatması talimatını verdim. Zavallıcığın aklı bunun değerini bilemese de bedeni bu

rahatlamanın tadını çıkartacak. Durun! Yine beklenmeyen oldu! Beni çağırıyorlar; hasta bir kez daha kaçtı.

Daha sonra. - Bir gece serüveni daha! Renfield büyük ustalıkla, hastabakıcının denetleme yapmak için odaya girmesini beklemiş. Sonra hızla onu geçip dışarı fırlamış ve koridordan aşağı uçmuş. Hastabakıcıların onun peşinden gitmesini söyledim. Yine terk edilmiş eve ait araziye gitti ve onu aynı yerde kendini eski şapelin kapısına yapıştırmış bulduk. Beni gördüğünde çok öfkelendi; eğer hastabakıcılar onu zamanında yakalamış olmasalardı beni öldürmeye çalışabilirdi. Adamlar onu tutarken tuhaf bir şey oldu. Birdenbire elimizden kurtulmak için iki kat çaba gösterdi ve sonra hemen yatıştı. İçgüdüsel olarak çevreye bakındım, ama bir şey göremedim. Sonra hastanın bakışını yakaladım ve nereye baktığına odaklandım; büyük sessizlik içinde, ay ışığıyla aydınlanmış ve hayalet gibi batıya doğru kanatlarını çırpan büyük yarasa dışında bir şey görülmeyen gökyüzüne baktığından başka herhangi bir şey bulamadım. Yarasalar genellikle daireler çizerek uçuşurlar ama bu, sanki nereye gittiğini biliyormuşçasına ve kendine has bir amacı varmışçasına dümdüz gidiyor gibiydi. Hasta, her saniye biraz daha yatıştı ve sonunda şöyle dedi:

“Beni bağlamanıza gerek yok; sessizce giderim!” Hiç sorun yaşamadan eve geri geldik. Durgunluğunda kaygılandırıcı bir şey olduğunu hissediyorum ve bu geceyi hiç unutmayacağım.

Lucy Westenra'nın güncesi

Hillingham, 24 Ağustos. - Mina'ya öykünmeli ve olanları yazmalıyım. Böylece, buluştuğumuzda uzun uzun konuşabiliriz. Ne zaman buluşacağımızı merak ediyorum. Keşke yine yanımda olsaydı, çünkü kendimi çok mutsuz hissediyorum. Sanırım dün gece, tıpkı Whitby,de olduğu gibi yine rüya gördüm. Belki hava değişimi yüzünden ya da yine eve döndüğümüz içindir. Her şey benim için çok karanlık ve korkutucu, çünkü hiçbir şey hatırlayamıyorum, fakat anlaşılamaz bir korkuya kapıldım; kendimi çok güçsüz ve bitkin hissediyorum. Arthur öğle yemeği için geldiğinde beni görünce epeyce üzüldü, ama neşelenmeye çalışacak halim

yoktu. Bu gece annemin odasında uyuyabilir miyim acaba? Bir neden uydurmalı ve annemin odasında uyumaya çalışmalıyım.

25 Ağustos. - Kötü bir gece daha. Annem teklifimi kabul etmek istemiyor gibiydi. Kendisi de çok iyi görünmüyor ve kuşkusuz beni kaygılandırmaktan korkuyor. Uyanık kalmaya çalıştım ve bunu bir süreliğine başardım; saat on ikiyi vurduğunda beni uykumdan uyandırdı, demek ki uyuyakalmış olmalıyım. Pencerede bir tür tırmalama ya da kanat çırpma sesi vardı, ama buna hiç aldırmadım; başka bir şey hatırlamıyorum, sanırım o sırada uykuya dalmış olmalıyım. Yine kâbuslar. Keşke onları hatırlayabilseydim. Bu sabah korkunç derecede güçsüzüm. Yüzüm ölü gibi solgun ve boğazım acıyor. Ciğerlerimde sorun olmalı çünkü yeterince hava almıyormuşum gibi geliyor. Arthur geldiğinde neşelenmeye çalışacağım, yoksa beni böyle görünce darmadağın olacağını biliyorum.

Arthur Holmwood'dan Dr. Seward'a mektup

Albemarle Oteli, 31 Ağustos

Sevgili Jack,

Benim için bir iyilik yapmanı istiyorum. Lucy hasta; yani, belli bir hastalığı yok, ama berbat görünüyor ve her geçen gün kötüleşiyor. Ona, bunun bir nedeni olup olmadığını sordum; annesine sormaya cüret edemiyorum, çünkü zavallı hanımefendiyi kızı konusunda kaygılandırmak, şu an içinde bulunduğu durumunda ölümcül olabilir. Mrs. Westenra bana, zavallı Lucy'nin henüz bilmediği bir şeyi, kalp hastalığı yüzünden sonunun geldiğini söyledi. Sevgilimin içini kemiren bir şey olduğuna eminim. Onu düşününce deliye dönüyorum; ona bakmak içimi sızlatıyor. Ona, senden onu görmeni isteyeceğimi söyledim; önce karşı çıksa da -neden olduğunu biliyorum, eski dostum- sonunda razı oldu. Senin için can sıkıcı bir görev olacak biliyorum eski dostum, ama bu onun iyiliği için ve ne ben bunu sormaya ne de sen bunu yapmaya çekinmemeliyiz. Yarın, Mrs. Westenra'nın kuşkulanmasına neden olmamak için saat ikide Hillingtam'da öğle yemeği yiyeceksin ve yemekten sonra Lucy seninle baş başa kalmak için fırsat yakalayacak. Ben çaya geleceğim, birlikte ayrılabiliriz; çok kaygılıyım ve onu gördükten sonra seninle olabildiğince çabuk baş başa görüşmek istiyorum. Lütfen ihmal etme!

ARTHUR

Arthur Holmwood'dan Dr. Seward,a telgraf

1 Eylül

Durumu kötüleşen babamı görmeye çağrıldım. Yazıyorum. Bana yaz, gece postasıyla Ringe gönder. Gerekirse telgraf çek.

Dr. Seward,dan Arthur Holmwood,a mektup

2 Eylül

Sevgili eski dostum,

Miss Westenra'nın sağlığı konusunda sana hızlıca şunu söyleyebilirim ki, bence herhangi bir işlevsel bozukluk ya da bildiğim herhangi bir hastalık söz konusu değil. Bununla birlikte, görünüşünden hiç hoşnut kalmadım; onu son gördüğümdeki haline kıyasla üzücü derecede değişmiş görünüyor. Elbette, arzu ettiğim gibi tam bir muayene fırsatım olmadığını' göz önünde bulundurmalısın; dostluğumuz, tıp biliminin ya da geleneklerin bile aşamayacağı bir güçlüğe neden oluyor. En iyisi sana tam olarak ne olduğunu anlatayım da senin de bir dereceye kadar kendi sonuçlarına varmana izin vereyim. Sonra ne yaptığımı ve ne yapılmasını önerdiğimi anlatacağım.

Miss Westenrayı görünüşte neşeli buldum. Annesi oradaydı ve birkaç saniye sonra, annesini kandırmak ve onun kaygılanmasını önlemek için her şeyi yaptığı sonucuna vardım. Ne olduğundan emin olmasa da, alınması gereken önlemler olduğunu kestirdiğine kuşkum yok. Öğle yemeğini yalnız yedik ve hepimiz neşelenmek için çabalarken, emeklerimizin karşılığı bir miktar aldık ve aramızda biraz gerçek neşe doğdu. Sonra Mrs. Westenra uzanmaya gitti ve Lucy benimle kaldı. Lucy'nin odasına gittik; odaya girene kadar neşesi sürdü, çünkü hizmetkârlar gelip gidiyorlardı. Fakat kapı kapanır kapanmaz yüzündeki maske düştü ve derin bir iç çekişle koltuğa çöküp elleriyle gözlerini örttü. Keyfinin kaçtığını görünce hemen tanı koymak için bu tepkisini fırsat bildim. Büyük nezaketle şöyle dedi:

“Kendimden söz etmekten ne kadar nefret ettiğimi size anlatamam." Ona doktor-hasta mahremiyetinin kutsal olduğunu, fakat senin, onun için her geçen gün daha da kaygılanmaya başladığını hatırlattım. Ne demek istediğimi hemen anladı ve konuyu tek sözcükle özetledi: “Arthur'a istediğinizi söyleyin. Kendimi değil, yalnızca onu düşünüyorum!” Bu yüzden oldukça özgürüm.

Bir miktar kansız olduğunu kolaylıkla görebiliyordum, ama olağan anemi belirtileri yoktu; şans eseri kanının niteliğini ölçebildim, çünkü sıkışmış bir pencereyi açarken bir tel koptu ve kırık camla hafifçe elini kesti. Kendi içinde önemsiz bir şeydi, ama bana belirgin bir şans verdi ve kandan birkaç damla alıp inceledim. Niteliksel inceleme, oldukça normal sonuçlar çıkarttı ve bu sonuca göre, sağlığı oldukça iyi görünüyor. Öteki fiziksel konularda kaygılanmaya gerek olmadığına ikna oldum; ama bir yerlerde bu sorunun nedeni olması gerektiği için, bunun zihinsel olması gerektiği sonucuna vardım. Zaman zaman yeterli nefes almakta zorlandığından ve onu korkutan, ama sonrasında bir şey hatırlamadığı rüyalarla dolu ağır, derin uykulardan yakındı. Çocukken uykusunda yürüme alışkanlığı olduğunu, Whitby'deyken bu alışkanlığın yeniden ortaya çıktığını ve bir gece uykusunda dışarı çıkıp East Cliff'e gittiğini ve Miss Murray'nin onu orada bulduğunu söylüyor; ama son zamanlarda bu eski alışkanlığın yinelenmediğini vurguluyor. Bundan kuşkuluyum ve aklıma gelen en iyi şeyi yaptım; anlaşılması güç hastalıklar hakkında dünyadaki herkesten daha çok bilgisi olan eski dostum ve ustam Amsterdamlı profesör Van Helsing'e yazdım. Buraya gelmesini rica ettim ve her şeyi karşılayacağını söylediğin için ona kim olduğundan ve Miss Westenra'yla ne ilgin olduğundan söz ettim. Bunu senin arzularına uyarak yaptım sevgili dostum, çünkü Miss Westenra için herhangi bir şey yapmaktan büyük gurur ve mutluluk duyarım. Kişisel bir nedenden ötürü Van Helsing'in benim için her şeyi yapacağını biliyorum. Bu nedenle, buraya ne gerekçeyle gelirse gelsin onun isteklerini kabul etmeliyiz. Görünürde aklına estiğini yapan biri gibi gelebilir, ama bunun nedeni ne hakkında konuştuğunu başka herkesten daha iyi bilmesidir. Filozof, metafizikçidir, zamanının en iyi bilim insanlarından biridir ve inanıyorum ki tümüyle açık fikirlidir. Bunların yanı sıra demirden siniri, buzdan bir ırmağa benzeyen doğası, boyun eğmez kararlılığı, kendine hâkim oluşu ve hoşgörüsü, çarpan son derece ince ve dürüst yüreği -insanlık için yaptığı soylu işin araçlarını bunlar oluşturuyor- tüm bunlar hem teoride hem pratikte işe yarıyor, çünkü görüşleri de her şeyi

kucaklayan sevgisi kadar geniş. Ona neden bu kadar güvendiğimi anlayabilesin diye bu gerçekleri sana anlatıyorum. Hemen buraya gelmesini istedim. Yarın Miss Westenra'yı yine göreceğim. Ziyaretimi bu kadar erken yineleyerek annesini telaşlandırmayayım, diye benimle Harrod's'ta buluşacak.

Sevgilerimle
JOHN SEWARD

Tıp doktoru, felsefe doktoru, edebiyat doktoru vs. vs. Abraham Van Helsing'den Dr. Seward,a mektup

2 Eylül

Sevgili Dostum,

Mektubunu aldığımda zaten sana gelmeye hazırlanıyordum. Şans eseri, bana güvenen insanların hiçbirine haksızlık etmeden hemen yola çıkabilirim. Şans öbür türlü olsaydı, bana güvenen kişiler için kötü olacaktı çünkü dostum, kendisi için değerli olan kişiler için yardımımı istediğinde gidiyorum. Arkadaşına de ki, fazlasıyla gergin olan öbür dostumuzun elinden kaydırdığı o neşterden bulaşan kangren zehrini sen hızlıca yaramdan emdiğin zaman, şimdi benim yardımıma ihtiyaç duyduğundan daha fazlasını benim için yaptın ve onlar için talih yaver giderse benim yapabileceğimden fazlasını yaptın. Fakat onun için, dostun için bir şey yapmak benim için artı mutluluk; senin için geliyorum. O zaman bana Great Eastern Otelinde odalar ayarlayın, böylece yakında olurum ve lütfen yarın çok geç olmadan genç hanımefendiyi görmeyi ayarla, çünkü büyük olasılıkla o gece buraya dönmem gerekebilir.

Ama gerekirse üç gün içinde yine gelirim ve zorunluluk doğarsa daha uzun kalırım. O güne kadar hoşça kal, sevgili dostum John.

VAN HELSING

Dr. Seward'dan Saygıdeğer Arthur Holmwood'a mektup

3 Eylül

Sevgili Art,

Van Helsing gelip gitti. Benimle birlikte Hillingham a geldi ve Lucy'nin zekâsı sayesinde, onunla yalnız olabilelim, diye annesinin öğle yemeği için dışarıda olduğunu gördük. Van Helsing hastayı çok dikkatlice muayene etti. Bana bilgi verecek, ben de sana anlatacağım, çünkü elbette hep yanlarında değildim. Korkarım Van Helsing çok kaygılı, ama düşünmesi gerektiğine inanıyor. Ona, seninle olan dostluğumuzu ve bu konuda bana nasıl güvendiğini anlattığımda şöyle dedi: "Ona düşündüğün her şeyi söylemelisin. Eğer kestirebilirsen, benim ne düşündüğümü de söyleyebilirsin, istersen. Hayır, şaka yapmıyorum. Bu, şaka değil, ölüm kalım meselesi hatta belki daha da fazlası." Ona bununla ne demek istediğini sordum, çünkü çok ciddiydi. Bu konuşma, kasabaya geri döndüğümüzde, Van Helsing, Amsterdam'a doğru yola çıkmadan önce bir fincan çay içerken oldu. Bana başka ipucu vermedi. Ona kızmamalısın Art, çünkü suskunluğu, zihninin Miss Westenra'nın iyiliği için çalıştığı anlamına geliyor. Kuşkusuz, zamanı geldiğinde yeterince açık konuşacaktır. Bu yüzden ona sanki Daily Telegraph için özel bir betimleyici makale yazıyormuşum gibi, ziyaretimizi açıklayan bir yazı yazacağımı söyledim. Fark etmemiş gibi göründü, ama Londra'daki sisin burada öğrenci olduğu yıllardaki kadar kötü olmadığına dikkat çekti. Eğer hazırlayabilirse raporunu yarın alacağım. Her koşulda, ondan mektup alacağım.

Evet, ziyarete gelince: Lucy, onu ilk gördüğüm güne kıyasla daha neşeliydi ve kesinlikle daha iyi görünüyordu. Seni altüst eden o solgunluğu biraz gitmişti ve nefes alışı normale dönmüştü. Profesöre karşı çok tatlı davrandı (her zaman olduğu gibi) ve onun kendini rahat hissetmesi için çabaladı; gerçi, zavallı kızın bunun için çok uğraştığını görebiliyordum. Sanırım Van Helsing de bunu gördü, çünkü fırça gibi kaşlarının altından eskilerden bildiğim o keskin bakışı gördüm. Sonra kendimiz ve hastalıklar dışında her türlü konudan konuşmaya başladı ve bunu öyle büyük bir güler yüzlülükle yaptı ki, Lucy'nin yalandan sergilediği canlılık kaybolup gerçeğe dönüştü. Sonra, tavrını hiç değiştirmeden, konuyu kibarca ziyaretine getirdi ve tatlı tatlı şöyle dedi:

"Sevgili genç hanımefendi, bu kadar çok sevildiğiniz için büyük sevinç duyuyorum. Görmediğim şeyler olsa da, canım, bu önemli bir şey. Bana keyifsiz ve ruh gibi solgun olduğunuzu söylediler. Onlara, 'Pöf!' diyorum."

Sonra parmaklarını bana doğru şakırdattı ve sözlerini sürdürdü: "Fakat siz ve ben onlara ne kadar yanıldıklarını göstereceğiz. O," ve beni sınıfına gösterdiği ya da dahası bana hatırlatmaktan asla vazgeçmediği özel bir olaydan sonra kullandığı bakış ve hareketle beni işaret etti, "genç hanımefendiler hakkında ne bilebilir ki? Oynayacak ve yine mutluluğa kavuşturup onları sevecek delileri var. Yapacak çok iş ve ah, büyük mutluluk bulacağımız ödüller var. Ama genç hanımefendiler! Ne karısı ne kızı var ve gençler kendilerini gençlere değil, çok sayıda keder ve bu kederlerin nedenlerini bilen benim gibi yaşlılara anlatırlar. Bu yüzden, canım, onu bahçede sigara içmeye göndereceğiz, bu arada siz ve ben biraz baş başa konuşuruz." İşareti aldım ve etrafta dolaştım; az sonra Profesör pencereye gelip beni içeri çağırdı. Ciddi görünüyordu ve şöyle dedi: "Çok dikkatli muayene ettim, ama ortada işlevsel bir neden yok. Çok büyük miktarda kan kaybı olduğu konusunda seninle hemfikirim; kan kaybı çok önceden olmuş, yeni değil. Fakat durumunun hiçbir koşulda anemiyle ilgisi yok. Gözden kaçırdığım şeyler olmasın, diye birkaç soru sormak için hizmetkârını yanıma göndermesini istedim. Hizmetkârın ne söyleyeceğini iyi biliyorum. Yine de bir nedeni var; her şeyin her zaman bir nedeni vardır. Eve dönmeli ve düşünmeliyim. Bana her gün telgraf göndermelisin; eğer gerek olursa yine geleceğim. Hastalık -çünkü iyi olmamak bir hastalıktır- ilgimi çekiyor ve sevgili tatlı genç hanımefendi de ilgimi çekiyor. Beni büyüledi ve senin hatrın ya da hastalık için olmasa da onun için gelirim."

Sana anlattığım gibi, yalnız olduğumuzda bile başka tek bir söz etmedi. İşte böylece Art, artık sen de bildiğim her şeyi biliyorsun. Durumu dikkatle gözlemleyeceğim. Zavallı babanın kendini toparladığına inanıyorum. Senin için bu denli değerli iki kişinin arasında bu şekilde kalmak, senin için korkunç bir şey olmalı sevgili eski dostum. Babana olan görev duygunu biliyorum ve buna bağlı kalmakta haklısın; ama eğer gerekirse sana bir an önce Lucy'nin yanına gelmen için haber yollayacağım; yani, benden haber almadıkça fazla kaygılarıma.

Dr. Seward'ın güncesi

4 Eylül. - Zoophagous hasta hâlâ ilgimizi üzerinde topluyor. Yalnızca bir kez patladı, o da dün alışılmadık bir saatte oldu. Tam öğleden önce

huzursuzlanmaya başladı. Hastabakıcı belirtileri biliyordu ve hemen yardım çağırdı. Neyse ki adamlar bir koşu geldi ve tam zamanında oraya vardılar, çünkü saat tam öğleni vurduğunda hasta öyle saldırganlaştı ki onu tutmak için tüm güçlerini kullanmak zorunda kaldılar. Ama yaklaşık beş dakika içinde sessizleşti ve sonunda, halen sürmekte olan bir çeşit hüzne gömüldü. Hastabakıcı, nöbet geçirirken attığı çığlıkların gerçekten dehşet verici olduğunu söylüyor; içeri girdiğimde yapacak çok işim olduğunu gördüm, onun korkuttuğu öteki hastaların bazılarıyla ilgilendim.

Doğrusu, yarattığı etkiyi çok iyi anlayabiliyorum, çünkü sesler, uzakta olmama karşın beni bile rahatsız ediyordu. Akıl hastanesinde akşam yemeği saatini geçmişti ve hastam şimdiye dek, yüzünde doğrudan bir şey söylemek yerine sırf işaret eden donuk, somurtkan, dertli bir ifadeyle bir köşede oturuyordu. Pek anlam veremiyorum.

Daha sonra. - Hastamda yeni bir değişim oldu. Saat beşte yanına gittim ve onu eskisi gibi mutlu ve hoşnut buldum. Sinek yakalayıp yiyordu ve ele geçirdiklerinin raporunu kapının kenarında kaplamaların çıkıntıları arasına tırnağıyla çentik atarak tutuyordu. Beni görünce yanıma gelip kötü davranışları için özür diledi ve büyük bir saygı ve yalakalıkla kendi odasına götürülmesini ve defterini geri almasına izin vermemi istedi. Huyuna gitmenin iyi olacağını düşündüm; bu yüzden, odasına geri döndü ve penceresi açık. Çayının şekerini pencere kenarına serdi ve iyi bir sinek hasadı yapıyor. Artık onları yemiyor, eskisi gibi bir kutuya koyuyor ve şimdiden örümcek bulmak için odasının köşelerine bakmaya başladı bile. Onu son birkaç gün hakkında konuşturmaya çalıştım, çünkü düşüncelerine ilişkin her ipucunun bana büyük yardımı dokunacaktı; ama bu konuşmada bana katılmıyordu. Bir-iki saniyeliğine çok üzgün göründü ve uzaklara dalmış gibi bir ses tonuyla, sanki benimle değil de kendi kendine konuşuyormuş gibi şöyle dedi:

"Her şey bitti! Her şey bitti! Beni bırakıp gitti. Kendim yapmazsam artık benim için hiç umut yok!" Sonra birdenbire kararlı biçimde bana dönerek şöyle dedi: "Doktor, bana büyük bir iyilik yapıp biraz daha şeker almama izin verir misiniz? Bence bana iyi gelecek."

"Sineklere de mi?" dedim.

"Evet! Sinekler de onu seviyor ve ben de sinekleri seviyorum; dolayısıyla ben şeker seviyorum." Delilerin mantık yürütemeyeceğini düşünecek kadar cahil insanlar var. Ona şimdikinin iki katı şeker getirttim ve sanırım onu

dünyadaki en mutlu adam olarak bıraktım. Keşke zihninin derinlerine inebilseydim.

Gece yarısı. - Hastada bir değişim daha. Çok daha iyi bulduğum Miss Westenra'yı ziyarete gidip hastaneye henüz dönmüş ve kapımızda durup günbatımına bakıyordum ki bir kez daha Renfield'ın bağırdığını duydum. Odası, binanın bu tarafında olduğu için sabahkinden daha iyi duyabiliyordum. Kızıl ışıkları, karanlık gölgeleri ve çirkin bulutların ve hatta çirkin suların üstüne gelen tüm o olağanüstü renk tonlarıyla Londra üzerindeki mükemmel, puslu günbatımından dönüp nefes alıp veren ıstırabın zenginliği ve tüm bunlara katlanacak yalnız kalbimle soğuk taş binamın çirkin katılığının farkına varmak beni sarstı. Güneş batarken hastanın yanına vardım ve penceresinden kırmızı topun batışını gördüm. Güneşin battığı sırada, hastanın çılgınlığı gittikçe azaldı ve tamamen battığında hasta, onu tutan ellerin arasından ağır bir külçe gibi yere kaydı. Ama akıl hastalarının sahip olduğu zihinsel iyileştirici güç olağanüstüdür, çünkü birkaç dakika içinde büyük bir sakinlikle ayağa kalkıp çevresine bakındı. Hastabakıcılara onu tutmamalarını işaret ettim, çünkü ne yapacağını görmek için meraklanıyordum. Doğrudan pencereye gitti ve şeker kırıntılarını dışarı süpürdü; sonra sinek kutusunu eline alıp dışarı boşalttı ve kutuyu attı; sonra pencereyi kapattı ve odanın öbür tarafına geçip yatağına oturdu. Tüm bunlar beni şaşırttı, bu yüzden ona, “Artık sinek saklamayacak mısın?” diye sordum.

“Hayır,” dedi; “Bu ıvır zıvırdan bıktım artık!” Kesinlikle olağanüstü derecede ilginç bir vaka. Keşke biraz zihnine ya da ansızın ortaya çıkan deliliğinin nedenine göz atabilsem. Durun; yine de, bugün nöbetlerinin neden tam öğle vakti ve günbatımında ortaya çıktığını bulabilirsek, bir ipucu elde etmiş olabiliriz. Güneşin kimi yaradılışlar üzerindeki kötü etkisi olabilir mi - tıpkı zaman zaman ayın başkalarını etkilemesi gibi? Göreceğiz.

Londra'daki Seward'dan Amsterdam'daki Van Helsing'e telgraf

4 Eylül. - Hasta bugün de daha iyi.

Londra'daki Seward'dan Amsterdam'daki Van Helsing'e telgraf

5 Eylül. - Hastanın durumu oldukça iyiye gidiyor. İştahı açıldı; normal uyuyor; neşesi yerinde; rengi yerine geliyor.

Londra'daki Seward'dan Amsterdam'daki Van Helsing'e telgraf

6 Eylül. - Kötüye doğru korkunç değişim. Hemen gelin; bir saat bile kaybetmeyin. Sizi görene kadar Holmwood'a yollayacağım telgrafı bekletiyorum.

X

Dr. Seward'dan Saygıdeğer Arthur Holmwood'a mektup

6 Eylül

Sevgili Art,

Bugünkü haberlerim pek iyi değil. Bu sabah Lucy'nin durumu biraz geriledi. Ama bu durumun iyi bir sonucu oldu: Mrs. Westenra doğal olarak Lucy için kaygılıydı ve bana onun hakkında profesyonel bağlamda danıştı. Bu fırsattan yararlanarak ona eski ustam, büyük usta Van Helsing'in benim yanımda kalmaya geleceğini ve Lucy'yi ikimizin ortak sorumluluğu altına alacağımı söyledim; böylece, şimdi onu gereksiz yere telaşlandırmadan gelip gidebiliriz çünkü bir şok birdenbire ölmesi anlamına gelir ve Lucy'nin zayıf durumunda böyle bir gelişme onun için felaket olabilir. Hepimiz zorluklarla çevrelendik, zavallı eski dostum; ama Tanrı'nın izniyle bunların üstesinden geleceğiz. Gerekirse yazacağım, yani, eğer benden haber almazsan yalnızca haber beklediğimi anla.

Sevgilerimle JOHN Seward

Dr. Seward'ın güncesi

7 Eylül - Liverpool Caddesinde buluştuğumuzda Van Helsing'in bana söylediği ilk şey şu oldu:

“Genç dostumuza yani hanımefendinin sevgilisine bir şey söyledin mi?”

“Hayır,” dedim. “Telgrafımda söylediğim gibi sizi görene kadar bekledim. Ona, Miss Westenra pek iyi olmadığı için geleceğinizi ve eğer gerekirse kendisine haber vereceğimi söyleyen bir mektup yazdım.”

“Doğru, dostum,” dedi, “çok doğru! Henüz bilmemesi daha iyi; belki de hiç bilmemeli. Öyle olmasını diliyorum; ama eğer gerekirse her şeyi öğrenmeli. Ve iyi dostum John, seni uyarayım. Delilerle uğraşıyorsun. Herkes şu ya da bu şekilde delidir; Tanrı'nın delileriyle de -dünyanın geri kalanı- kendi delilerinle ilgilenirken davrandığın kadar sağduyulu hareket et. Delilerine ne yaptığını ya da neden yaptığını söylemiyorsun; onlara ne düşündüğünü söylemiyorsun. Öyleyse, bilgiyi rahatça durabileceği, kendi türündekileri çevresinde toplayabilip üreyebileceği yerinde bırak. Sen ve ben bildiklerimizi şimdilik burada ve burada saklayacağız.” Önce benim göğsüme ve alnıma sonra da kendisine aynı şekilde dokundu. “Şu an kendime sakladığım düşüncelerim var. Sana sonra açıklayacağım.”

“Neden şimdi değil?” diye sordum. “İşe yarayabilir; karara varabiliriz.” Durdu ve bana bakıp şöyle dedi:

“Dostum John, mısır yetiştiği zaman, daha olgunlaşmadan bile önce - doğa ananın sütü hâlâ içindeyken ve güneş henüz onu altın rengine boyamaya başlamamışken çiftçi koçanı çekip pürüzlü ellerinin arasına alır ve yeşil kabuğunu üfleyip sana şöyle der: ‘Bak! Bu iyi mısır; zamanı geldiğinde iyi hasat verecek?” Ne demeye çalıştığını anlamadım ve bunu ona söyledim. Yanıt olarak, uzun zaman önce derslerde yaptığı gibi uzanıp kulağımı tuttu ve onu şakacı biçimde çekerek şöyle dedi: “İyi çiftçi bunu sana söyler çünkü bilir, ama o zamana kadar bilmez. Ama iyi çiftçinin, ektiği mısırın büyüyüp büyümediğini görmek için onu topraktan çıkarttığını görmezsin; bu, çiftçilik oynayan çocuklara göredir, bunu yaşamlarını uğraşı olarak görenlere göre değil. Şimdi anlıyor musun, dostum John? Mısırımı ektim ve Doğa'nın onun filizlenmesi için yapacağı işler var; olur da filizlenirse, bir umut var; koçan büyüyene kadar beklerim.” Birdenbire durdu çünkü anladığımı gördü. Sonra sözlerini sürdürdü ve büyük bir ciddiyetle şöyle dedi:

“Hep çok dikkatli bir öğrenciydin ve vaka defterin her zaman ötekilerinkinden daha dolu olurdu. O zamanlar yalnızca öğrenciydin; artık bir ustasın ve iyi alışkanlığının azalmadığına inanıyorum. Bilginin, dostum, hafızadan güçlü olduğunu ve daha güçsüz olana güvenmememiz gerektiğini unutma. Bu iyi yöntemi korumuş olmasan bile, sana şunu söyleyeyim, sevgili genç hanımefendimize ilişkin bu vaka, bizim ve ötekilerin öyle ilgisini çekebilir ki - dikkat et, çekebilir diyorum. Öyleyse, iyi not tut. Hiçbir şey çok küçük değil. Sana öğüt veriyorum; kuşku ve sanılarını bile

kaydet. Daha sonra sanılarının ne kadar doğru olduğunu görmek ilgini çekebilir. Başarılarımızdan değil, başarısızlıklarımızdan ders alırız!”

Lucy'deki belirtileri betimlediğimde -daha öncekilerle aynı ama çok daha belirgin biçimde- çok ciddi göründü, ama bir şey söylemedi. yanına, içinde, derslerinden birinde, “faydalı mesleğimizin korkunç araç gereçleri” olarak adlandırdığı, tedavi alanındaki bir profesörün donanımı olan pek çok gereç ve ilaç olan bir çanta aldı. İçeri alındığımızda bizi Mrs. Westenra karşıladı. Korkmuştu, ama onu bulmayı beklediğim kadar korkmuş değildi. Doğa, iyi ruh hallerinin birinde, ölümün bile kendi neden olduğu dehşetlere çaresi olmasını buyurmuştu. Burada, yani ani sarsıntının ölümcül olabileceği bir vakada, konular şu ya da bu şekilde öyle bir düzenlenmişti ki, kişisel olmayan şeyler -böylesine bağlı olduğu kızındaki korkutucu değişim bile- ona dokunmuyor gibiydi. Doğa Ana'nın yabancı bir kütlenin çevresini, dokununca zarar verecek kötülükten korumak için bir tür duyarsız dokuyla kaplaması gibiydi. Eğer bu, duruma göre düzenlenmiş bencillikse, o zaman herhangi birini egoizm ahlaksızlığıyla suçlamadan önce durmalıyız, çünkü nedenlerinin bizim bildiğimizden daha derin kökleri olabilir.

Ruh hastalığının bu evresine ilişkin bilgimi kullandım ve kesinlikle gerekli olduğu durumlar dışında Lucy'nin yanında olmaması ya da hastalığı hakkında düşünmemesi gerektiği kuralını koydum. Bunu canıgönülden kabul etti, öyle canıgönüldendi ki, bir kez daha karşımda yaşam için savaşan Doğa'nın elini gördüm. Van Helsing'le ben Lucy'nin odasına götürüldük. Eğer dün onu gördüğümde şaşırdıysam, bugün onu gördüğümde dehşete kapıldım diyebilirim. Ölü gibi solgun, kireç gibi beyazdı; kırmızı renk, dudaklarından ve dişetlerinden bile çekilmişti ve yüz kemikleri belirgin biçimde çıkıntı yapıyordu; nefes alışını görmek ya da duymak acı vericiydi. Van Helsing'in yüzü mermer gibi sertleşti ve kaşları, neredeyse burnunun üstünde birbirine değecek kadar yaklaştı. Lucy hareketsiz yatıyordu ve konuşacak gücü yok gibi görünüyordu, bu yüzden bir süre hepimiz sessiz kaldık. Sonra Van Helsing beni baş işaretiyle yanına çağırdı ve birlikte yavaşça odadan çıktık. Kapıyı kapatır kapatmaz hızla koridorda ilerleyip yandaki açık kapıdan geçti. Sonra beni çabucak içeri çekti ve kapıyı kapattı. “Tanrım!” dedi; “Bu korkunç. Kaybedecek zaman yok. Yüreğinin atmayı sürdürebilmesi için gereksinim duyduğu kanın eksikliğinden ölecek. Hemen kan nakli yapılmalı. Sen mi, ben mi?”

“Ben daha genç ve daha güçlüyüm Profesör. Ben olmalıyım.”

“O zaman hemen hazırları. Çantamı getireceğim. Hazırlıklıyım.”

Onunla birlikte aşağı indim ve biz giderken giriş kapısı vuruldu. Hole vardığımızda hizmetçi kapıyı henüz açmıştı ve Arthur aceleyle içeri giriyordu. Bana doğru koştu ve sabırsız bir fısıltıyla şöyle dedi:

“Jack, çok kaygılandım. Mektubunun satır aralarını okudum ve o zamandan beri büyük acı içindeyim. Babam daha iyiydi, o yüzden kendi gözlerimle görmek için buraya koştum. Bu beyefendi, Dr. Van Helsing değil mi? Geldiğiniz için size minnettarım efendim.” Profesör, Arthur'a baktığında böylesi bir zamanda rahatsız edilmekten dolayı kızgındı; ama şimdi, karşısındaki adamın iri yapısını inceleyip ondan fışkırıyormuş gibi görünen güçlü genç erkekliğin farkına varınca gözleri parıldadı. Elini uzatırken, hiç duraksamadan ciddiyetle şöyle dedi:

“Beyefendi, tam zamanında geldiniz. Sevgili küçük-hanımımızın sevgilisisiniz. Durumu kötü, çok çok kötü. Hayır, çocuğum, kendinizi böyle bırakmayın.” Çünkü birdenbire Arthur'un beti benzi attı ve bayılırcasına bir iskemleye oturdu. “Ona yardım edeceksiniz. Onun için, yaşayan herhangi birinden fazlasını yapabilirsiniz ve cesaretiniz en büyük yardımcınızdır.”

Arthur kısık bir sesle, “Ne yapabilirim?” diye sordu. “Söyleyin, yapayım. Yaşamım ona ait ve bedenimdeki son damla kanı onun için veririm.” Profesör'ün güçlü bir mizahi yanı vardı ve yanıtında eski deneyimlerimden kökenine ilişkin izler sezebiliyordum:

“Genç beyefendi, o kadar fazlasını istemiyorum -son damlasını değil!”

“Ne yapayım?” Gözlerinden ateş çıkıyordu ve açık burun delikleri kararlılıkla titreşiyordu. Van Helsing omzuna vurdu. “Gelin!” dedi. “Bir erkeksiniz ve bizim de gereksinim duyduğumuz şey bir erkek. Benden daha iyisiniz, dostum John'dan daha iyisiniz.” Arthur afallamıştı ve Profesör kibarca açıklama yaparak sözlerini sürdürdü:

“Genç hanımefendinin durumu kötü, çok kötü. Kana gereksinimi var ve kan alması gerek yoksa ölecek. Dostum John'la görüş alışverişinde bulunduk, kan nakli dediğimiz dolu damarlardan onun hasretini çeken boş damarlara kan nakli yapılmasını gerçekleştirmek üzereyiz. Benden daha genç ve daha güçlü olduğu için John kanını verecekti,” -Arthur burada elimi tuttu ve sessizlik içinde sertçe sıktı- “ama artık siz buradasınız, genç ya da yaşlı, düşünce dünyasında çalışıp yorulan bizden çok daha iyisiniz. Sinirlerimiz sizinki kadar sakin ve kanımız sizinki kadar parlak değil!”

Arthur ona döndü ve şöyle dedi: “Eğer onun için nasıl mutlulukla öleceğimi bilseydiniz, şunu anlardınız ki...”

Sesinde bir tür tıkanmayla durdu.

Van Helsing, “Aferin oğluma!” dedi. “Çok uzak olmayan bir gelecekte, sevdiğiniz kadın uğruna her şeyi yaptığınız için mutlu olacaksınız. Şimdi gelin ve sessiz olun. İşlem gerçekleştirilmeden önce onu öpün, ama sonra gitmelisiniz; benim işaretimle oradan ayrılmalısınız. Büyük hanımefendiye hiçbir şey söylemeyin; nasıl olduğunu biliyorsunuz! Şok yaşamamalı; bu konuya ilişkin herhangi bir bilgi şok olur. Gelin!”

Hep birlikte Lucy'nin odasına çıktık. Aldığı emir üzerine Arthur dışarıda kaldı. Lucy başını çevirip bize baktı, ama bir şey söylemedi. Uyumuyordu, ama konuşmak için çaba gösteremeyecek kadar zayıftı. Gözleri bizimle konuştu; hepsi buydu. Van Helsing çantasından bazı şeyler çıkarttı ve onları gözden uzak küçük bir masanın üzerine dizdi. Sonra uyuşturucu ilaç hazırladı ve yatağın başına gelerek neşeyle şöyle dedi:

“Şimdi, küçükhanım, işte ilacınız. İyi bir çocuk olup başınıza dikin. Bakın, kolayca yutabilmeniz için kaldırıyorum. Evet.” Lucy bunun için çaba gösterdi ve başardı. İlacın etkisini göstermelinin ne kadar uzun sürdüğünü görmek beni çok şaşırttı. Bu, aslında, zayıflığının boyutunu gösteriyordu. Uyku, gözkapaklarında kıpraşmaya başlayıncaya kadar geçen zaman sonsuz gibiydi. Ama sonunda, uyuşturucu ilaç etkisini göstermeye başladı ve derin uykuya daldı. Profesör tatmin olunca Arthur'u odaya çağırdı ve ceketini çıkartmasını söyledi. Sonra ekledi: “Ben masayı getirirken o küçük öpücüğü alabilirsiniz. John, dostum, bana yardım et!” Böylece, Arthur, Lucy'nin üzerine eğilirken ikimiz de bakmamış olduk.

Van Helsing bana dönerek şöyle dedi:

“Öyle genç ve güçlü ki ve kanı öyle saf ki, kanını sulandırmamıza gerek yok.”

Sonra Van Helsing hızlıca, ama mutlak bir düzen içinde işlemi gerçekleştirdi. Kan nakli sürerken zavallı Lucy'nin yanaklarına yaşama benzer bir şey dönüyor gibiydi ve artan solgunluğuna karşın, Arthur'un yüzü kesinlikle sevinçle parlıyor gibi görünüyordu. Bir süre sonra kaygılanmaya başladım, çünkü ne kadar güçlü bir adam olsa da, kan kaybı Arthur'u kötü etkiliyordu. Bu, bana Lucy'nin bünyesinin ne korkunç bir baskıya maruz kaldığı konusunda fikir verdi; öyle ki, Arthur'u

güçsüzleştiren şey Lucy'yi kısmen iyileştirmişti. Ama Profesör'ün yüz ifadesi sertti ve elinde saat, gözleri bir hastaya, bir Arthur'a kilitlenip durdu. Kendi kalp atışımı duyabiliyordum. Biraz sonra Van Helsing yumuşak bir ses tonuyla şöyle dedi: “Bir saniye kıpırdama. Yeterli. Sen ona eşlik et, ben küçükhanıma bakacağım.” Her şey sona erdiğinde, Arthur'un ne kadar zayıf düştüğünü görebiliyordum. Yarayı sardım ve onu götürmek için koluna girdiğimde Van Helsing arkasını dönmeden konuştu - adamın kafasının arkasında da gözleri var gibi:

“Bence cesur âşık hemen alması gereken bir öpücük daha hak ediyor.” Ve şimdi işlemi tamamlamış olduğu için hastanın başının altındaki yastığı ayarladı. O bunu yaparken, Lucy'nin her zaman boynuna takıyormuş gibi göründüğü ve sevgilisinin ona verdiği elmas tokayla tutturulmuş dar, siyah kadife bant biraz yukarı kaydı ve boynundaki kırmızı işareti gözler önüne serdi. Arthur bunu fark etmedi, ama Van Helsing'in duyguları ele verme yollarından biri olan derin iç çekişi duyabiliyordum. Şimdilik bir şey söylemedi, ama bana dönüp konuştu: “Şimdi cesur, genç âşığımızı aşağı indir, Porto şarabından ver ve biraz uzanmasını sağla. Sonra eve gitmeli ve dinlenmeli, çok uyuyup çok yemeli ki aşkına verdiklerini geri alıp iyileşebilsin. Burada kalmamalı. Dur! Bir dakika. Sonuca ilişkin kaygılarınız olduğunu görebiliyorum beyefendi. Öyleyse, işlemin başarılı olduğunu bilerek buradan ayrılın. Bu kez onun yaşamını kurtardınız ve eve gidip yapılabilecek her şeyin yapıldığını düşünüp huzurlu bir zihinle dinlenebilirsiniz. İyileştiğinde her şeyi ona anlatacağım; yaptığınız şey için sizi daha da çok sevecek. Güle güle.”

Arthur gidince odaya döndüm. Lucy güzel güzel uyuyordu, ama soluması daha güçlüydü; göğsü inip kalkarken yatak örtüsünün hareket ettiğini görebiliyordum. Van Helsing, dikkatlice Lucy'ye bakarak yatağın başucuna oturdu.

Kadife bant bir kez daha kırmızı işareti örttü. Profesöre fısıltıyla şunu sordum:

“Boğazındaki ize ne diyorsunuz?”

“Sen ne diyorsun?”

“Onu henüz görmedim,” diye yanıtladım ve hemen oracıkta bandı gevşetmeye gittim. Tam şahdamarının üzerinde iki delik vardı; büyük değillerdi ama sanki morarmış gibiydiler, sağlıklı görünmüyorlardı. Bu yaranın, ya da her neyse onun, görünürdeki bu kan kaybının kaynağı

olabileceği aklıma geldi; ama bu düşünce kafamda oluşur oluşmaz vazgeçtim, çünkü böyle bir şey olamazdı. Zavallı kızı kan naklinden önce bu derece solgun bırakacak miktarda kaybettiği kanla tüm yatağın kırmızıya boyanmış olması gerekirdi.

“Evet?” dedi Van Helsing.

“Evet.' dedim, “Ondan bir anlam çıkaramıyorum.” Profesör ayağa kalktı. “Bu gece Amsterdam'a dönmeliyim,” dedi. “Orada bana lazım olan kitaplar ve başka şeyler var. Gece boyunca burada kalmalısın ve gözünü ondan ayırmamalısın.”

“Yanıma bir hemşire alayım mı?” diye sordum.

“Biz en iyi hemşireleriz - sen ve ben. Tüm gece nöbet tut; iyi beslendiğinden ve hiçbir şeyin onu rahatsız etmediğinden emin ol. Sonra uyuyabiliriz, sen ve ben. Olabildiğince çabuk döneceğim. Ve o zaman başlayabiliriz.”

“Başlayabiliriz mi?” dedim. “Ne demek istiyorsunuz?”

Telaşla çıkarken, “Göreceğiz!” dedi. Bir saniye sonra geri geldi ve kafasını kapıdan içeri uzatıp uyarırcasına işaretparmağını kaldırarak şöyle dedi:

“Unutma, senin sorumluluğunda. Eğer onu bırakırsan ve zarar görürse bundan sonra rahat uyuyamazsın!”

Dr. Seward'ın güncesi (devam)

8 Eylül - Bütün gece Lucy'nin yanında oturdum. Uyuşturucu ilacın etkisi alacakaranlığa doğru ortadan kalktı ve kendiliğinden uyandı; işlemden öncekine kıyasla farklı bir insan gibiydi. Morali bile iyiydi ve mutlu bir canlılıkla doluydu, ama maruz kaldığı mutlak bitkinlik halinin izlerini görebiliyordum. Mrs. Westenra'ya Dr. Van Helsing'in, Lucy'nin başında beklememi emrettiğini söylediğimde, kızının yenilenen gücüne ve kusursuz moraline dikkat çekerek bu düşünceye neredeyse burun kıvırdı. Ama kararlıydım ve uzun gece nöbetim için hazırlıklar yaptım. Hizmetçisi onu gece için hazırladığında içeri girdim; bu arada akşam yemeğimi yemiştim ve yatağının başucuna oturdum. Karşı çıkmadı ve göz göze geldiğimizde

bana minnetle baktı. Uzun bir süreden sonra uykuya dalar gibi oldu, ama çabalayarak kendini topladı ve uykuyu üzerinden silkeleyip attı. Bu durum, zaman ilerledikçe artan çabalar ve kısalan aralarla defalarca yinelendi. Uyumak istemediği açıktı, bu yüzden hemen konuyu ele aldım:

“Uyumak istemiyor musunuz?”

“Hayır; korkuyorum.”

“Uyumaktan korkmak mı! Neden? Uyku, hepimizin mumla aradığı bir nimettir.”

“Ah, eğer benim gibiyseniz - eğer uyku sizin için bir korku alametiyse, öyle olmaz!”

“Korku alameti mi! Ne demek istiyorsunuz?”

“Bilmiyorum; ah, bilmiyorum. Ve bunu bu denli korkutucu kılan da bu. Tüm bu güçsüzlük uykudayken üzerime çöküyor; ta ki bunu düşünmek bile beni dehşete düşürene kadar.”

“Ama sevgili kızım, bu gece uyuyabilirsiniz. Burada sizi izliyor olacağım ve hiçbir şey olmayacağına söz verebilirim.”

“Ah, size güvenebilirim!” Fırsattan yararlandım ve şöyle dedim: “Size söz veriyorum; eğer kötü rüya gördüğünüze ilişkin herhangi bir işaret görürsem sizi hemen uyandıracağım.”

“Gerçekten mi? Ah, gerçekten uyandıracak mısınız? O zaman uyuyacağım.” Ve neredeyse bunu söyler söylemez rahatladığını gösteren derin bir iç çekişin ardından uykuya dalıp arkasına yaslandı.

Bütün gece onu izledim. Hiç kıpırdamadı ve derin, huzurlu, canlandırıcı ve iyileştirici bir uyku uyuyup durdu. Dudakları hafif aralıktı ve göğsü, sarkaç düzenliliğiyle inip kalkıyordu. Yüzünde gülümseme vardı ve gönül rahatlığını bozacak tek bir kötü rüya bile görmediği belliydi.

Sabah erkenden hizmetçisi geldi ve Lucy'yi onun ellerine teslim edip eve döndüm, çünkü beni kaygılandıran çok şey vardı. Van Helsingle Arthur'a, işlemin kusursuz sonucunu anlatan kısa birer telgraf çektim. Kendi işlerimi -ki çokça kalmışlardı- bitirmem tüm günümü aldı; zoophagous hastamla ilgili bilgi almayı başardığımda hava kararmıştı. Rapor iyiydi: Geçtiğimiz gün ve gece boyunca oldukça sessizdi. Ben yemekteyken, o sırada Amsterdam' da bulunan Van Helsing'den, el altında bulunmam iyi olabileceği için bu gece Hillingham'da olmam gerektiğini ve bu geceki

posta arabasıyla yola çıkıp sabah erkenden bana katılacağını söyleyen bir telgraf geldi.

9 Eylül. - Hillingham'a vardığımda oldukça yorgun ve bitkindim. İki gecedir neredeyse hiç gözümü kırpmamıştım ve beynim, yorgunluk göstergesi uyuşukluğu hissetmeye başlıyordu. Lucy uyanıktı ve neşesi yerindeydi. Benimle el sıkışırken keskin bir ifadeyle yüzüme baktı ve şöyle dedi:

“Bu gece size oturmak yok. Bitkinsiniz. Eskiden olduğu gibi çok iyiyim, gerçekten iyiyim; eğer birinin sabahlaması gerekiyorsa, ben sizin başınızda sabahlayacağım.” Bu konuda tartışmadım, gidip akşam yemeğimi yedim. Lucy benimle geldi ve hoş varlığıyla neşelendirilmiş kusursuz bir yemek yiyip kusursuzdan da öte Porto şarabından birkaç kadeh içtim. Sonra Lucy beni üst kata çıkarttı ve kendininkinin yanında, sıcak bir şöminenin yandığı odayı gösterdi. “Şimdi,” dedi, “burada kalmalısınız. Bu kapıyı ve kendi kapımı açık bırakacağım. Kanepeye uzanabilirsiniz, çünkü yakında hasta varken siz doktorları yatağa yatmaya hiçbir şeyin ikna edemeyeceğini biliyorum. Bir şeye gereksinimim olursa seslenirim ve siz de hemen yanıma gelebilirsiniz.” Kabul etmekten başka bir şey yapamazdım çünkü “köpek gibi yorulmuştum” ve sabahlamayı denesem bile bunu başaramazdım. Böylece, herhangi bir şeye gereksinim duyması durumunda bana sesleneceğine dair bir daha söz verdirerek kanepeye uzandım ve her şeyi unuttum.

Lucy Westenra'nın güncesi

9 Eylül. - Bu gece kendimi çok mutlu hissediyorum. Öyle zayıf düşmüştüm ki, tekrar düşünebilmek ve dolaşabilmek, çelik gibi gökyüzünde uzun süren doğu rüzgârından sonraki gün ışığını hissetmek gibi. Her nasılsa, Arthur'u çok ama çok yakınımda hissediyorum. Sıcak varlığının içimi ısıttığını hissediyor gibiyim. Bence hastalık ve güçsüzlük bencil şeyler, bunlar iç gözümüzü ve sevgimizi kendimize yöneltiyorlar; oysa sağlıkla güç, dizginleri Aşk'a bırakıyor ve düşünce ve duygular söz konusu olduğunda istediği yere gidebiliyor. Keşke Arthur bunu bilseydi! Canım, canım, uyurken kulakların çınlıyor olmalı, benimkiler uyanıkken çınlıyor.

Ah, dün gecenin keyifli uykusu! O sevgili, iyi Dr. Seward başımda beklerken nasıl da uyudum. Ve bu gece uyumaya korkmamalıyım çünkü çok yakınımda, bana yalnızca seslenme mesafesinde. Bana bu denli iyi davrandıkları için herkese çok teşekkürler! Tanrı'ya şükür! İyi geceler, Arthur.

Dr. Seward'nı güncesi

10 Eylül - Profesör'ün elinin başımın üstünde olduğunu fark ettim ve ânında uyandım. Bu, her ne pahasına olursa olsun, akıl hastanesinde öğrendiğimiz şeylerden biridir.

“Peki hastamız nasıl?”

“Şey, yanından ayrıldığımda, daha doğrusu, yanımdan ayrıldığında,” diye yanıtlamaya başladım.

“Gel, bakalım,” dedi. Ve birlikte odaya girdik.

Perde çekiliydi ve Van Helsing, sessizce kedi gibi yatağa doğru ilerlerken ben de yavaşça perdeyi açmaya gittim.

Perdeyi açmamla ve sabah güneşinin odaya dolmasıyla Profesörün iç çekişini duydum ve bunun ne kadar ender olduğunu bildiğimden yüreğime ölümcül bir korku saplandı. yanına doğru gittiğimde geri çekildi ve dehşete düştüğünün göstergesi olan *“Gott in Himmel!”*[→] nidasının yüzündeki acı dolu ifadeyle vurgulanmasına gereksinimi yoktu. Elini kaldırıp yatağa işaret etti; sert yüzü asılmış ve kül gibi solmuştu. Dizlerimin titremeye başladığını hissettim.

Korkutucu derecedeki beyaz rengiyle her zamankinden daha yorgun görünen Lucy, bayılmış gibi yatağın üstünde yatıyordu. Dudakları bile bembeyazdı ve uzun bir hastalıktan sonra bazen cesetlerde gördüğümüz gibi dişetleri çekilmiş görünüyordu. Van Helsing, kızgınlıkla yere vurmak üzere ayağını havaya kaldırdı, ama yaşam içgüdüsü ve yaşadığı uzun yılların alışkanlığı onun bunu yapmasına engel oldu ve yavaşça ayağını indirdi. “Çabuk!” dedi. “Brendiyi getir.” Yemek odasına fırladım ve içki sürahisiyle döndüm. Zavallı beyaz dudakları onunla ıslattı ve ikimiz birlikte avuç içini, bileklerini ve kalbini ovaladık. Van Helsing, Lucy'nin kalbini yokladı ve birkaç saniye süren acı dolu bir belirsizlikten sonra şöyle dedi:

“Henüz çok geç değil. Kalbi atıyor, zayıf da olsa atıyor. Yaptığımız her şey boşa gitti; baştan başlamalıyız. Genç Arthur artık burada değil; bu kez senden istemeliyim dostum John.” Konuşurken elini çantasına daldırmış kan nakli için gereken araç gereci çıkartıyordu; ceketimi çıkartmış, gömleğimin kolunu sıvamıştım. Şu an uyuşturucu ilaç olanağı da gereği de yoktu; böylece, bir an bile kaybetmeden işleme başladık. Bir süre sonra -o süre kısa gelmemişti çünkü her ne kadar isteyerek verilse de, birinin kanının boşaltılması korkunç bir duygu- Van Helsing beni uyarmak üzere parmağını kaldırdı. “Kıpırdama,” dedi, “ama korkarım, artmakta olan gücü yüzünden uyanabilir ve bu durum tehlikeli olabilir, ah, hem de büyük tehlike yaratabilir. Önlem almalıyım. Deri altına morfin enjekte edeceğim.” Hızla ve ustaca, amacını yerine getirmek için işe koyuldu. Bu işlemin Lucy üzerindeki etkisi kötü değildi çünkü baygınlığı, zarif biçimde, uyuşturucu etkisindeki uykuya karıştı. Kişisel bir gururla benzi atmış yanaklara ve dudaklara belli belirsiz bir rengin geri geldiğini görebiliyordum. Hiçbir erkek, kendi kanının sevdiği kadının damarlarına çekildiğinin nasıl bir duygu olduğunu deneyimlemeden bilemez.

Profesör, beni eleştirel gözlerle izliyordu. “Bu kadar yeter,” dedi. “Bu kadar çabuk mu?” diye karşı çıktım. “Art'tan çok daha fazlasını almıştınız.” Bu dediğime yanıt verirken hüzünlü bir gülümsemeyle güldü:

“O, küçükhanımın sevgilisi, onun nişanlısı. Senin, onun için ve başkaları için yapacak işin, çok işin var ve şimdilik bu kadarı yetecek.”

İşlemi durduğumuz zaman, ben kesiğe parmağımla baskı uygularken o da Lucy'yle ilgilendi. Benimle ilgilenmesi için işinin bitmesini beklerken uzandım, çünkü kendimi çok bitkin ve biraz da hasta hissediyordum. Çok geçmeden yaramı sardı ve kendime bir kadeh şarap almam için beni alt kata gönderdi. Odadan çıktığım sırada peşimden geldi ve neredeyse fısıldayarak şöyle dedi:

“Dikkat et, bu konuda hiçbir şey söylenmemek. Eğer genç âşığımız daha önce olduğu gibi beklenmediği bir anda ortaya çıkarsa, ona tek söz etme. Bu, onu hemen korkutur ve kıskandırır. Bunların hiçbiri olmamalı. İşte bu yüzden!”

Geri döndüğümde bana dikkatlice baktı ve şöyle dedi:

“Çok kötü olmadın. Odaya git ve kanepende uzanıp bir süre dinlen; sonra bolca kahvaltı et ve buraya yanıma gel.”

Talimatlarını yerine getirdim çünkü onların doğru ve akıllıca olduklarını biliyordum. Üzerime düşeni yapmıştım ve bundan sonraki görevim, gücümü korumaktı. Kendimi çok güçsüz hissediyordum ve bu güçsüzlükte olup bitenler nedeniyle yaşadığım şaşkınlığın bir kısmı yok olmuştu. Ama Lucy'nin nasıl olup da böyle kötüleştiğini ve en ufak iz bırakmadan nasıl böylesine çok miktarda kan kaybettiğini merak ederek kanepede uykuya daldım. Sanırım merakımı rüyamda da sürdürmüş olmalıyım ki, uyuyup uyanırken düşüncelerim hep boynundaki küçük deliklere ve kenarlarının -her ne kadar minicik olsalar da- pürüzlü, hamur gibi görünüşün üzerinde dönüp duruyordu.

Lucy günün ilerleyen saatlerine kadar güzelce uyumayı sürdürdü; uyandığında -önceki günkü kadar olmasa da- epeyce iyi ve güçlüydü. Van Helsing onu gördükten sonra yanından bir an bile ayrılmamam konusunda kesin emir verip beni sorumlu olarak bırakarak yürüyüşe çıktı. Holde, en yakındaki telgraf ofisinin yolunu soran sesini duydum.

Lucy, benimle rahatça sohbet etti, bir şeyler olduğunun bilincinde değil gibiydi. Onu oyalamaya ve ilgisini çekmeye çalıştım. Annesi onu görmek için yukarı geldiğinde herhangi bir değişiklik fark etmemiş gibi göründü, ama minnetle bana şöyle dedi:

“Dr. Seward, tüm yaptıklarınız için size çok şey borçluyuz ama cidden, fazla çalışmamaya özen göstermelisiniz. Siz de solgun görünüyorsunuz. Size bakacak, sizinle ilgilenecek bir eş gerek size; evet öyle!” O bunları söylerken, Lucy bir anlığına da olsa kızardı çünkü hastalıktan eriyip bitmiş damarları, başına uzun süre böylesi alışılmamış miktarda kan akıtmaya dayanamadı. Buna tepkisi, yakaran gözlerle bana döndüğünde aşırı miktarda solgunluk oldu. Gülümseyip başımı salladım ve parmağımı dudaklarıma götürdüm; iç çekerek yastıklarının arasına gömüldü.

Birkaç saat içinde Van Helsing geri geldi ve hemen şöyle dedi: “Sen şimdi eve git ve çok yiyip yeterince iç. Kendini güçlendir. Bu gece burada ben kalacağım ve küçükhanımın başında sabahlayacağım. İkimiz vakayı izlemeliyiz ve başka kimsenin durumu öğrenmesine izin vermemeliyiz. Bunun için çok önemli gerekçelerim var. Hayır, ne olduklarını sorma; ne istersen onu düşün. En akla yatkın olmayanı bile düşünmeye çekinme. İyi geceler.”

Holde iki hizmetçi yanıma gelip ikisinin birden ya da içlerinde birinin Miss Lucy'nin yanında sabahlayıp sa-bahlayamayacağını sordular. Onlara

izin vermem için yalvardılar; Dr. Van Helsing'in arzusunun yalnız kendisi ya da benim Lucy'nin başında sabahlamamız olduğunu söylediğimde oldukça yürek parçalayıcı biçimde, “yabancı beyefendiden rica etmemi istediler. İncelikleri bana çok dokunmuştu. Belki şu an zayıf olduğum için bu kadar etkilenmiştim ya da belki ortaya koydukları bağlılık tümüyle Lucy yüzündendir, çünkü kadınların inceliklerine ilişkin benzer durumları defalarca görmüştüm. Geç bir akşam yemeği için zamanında buraya döndüm; hastalarımı kontrol ettim - hepsi iyiydi; ve uykuyu beklerken bunları kaydediyorum. İşte, uyku da geliyor.”

11 Eylül. - Bugün öğleden sonra Hillingham'a gittim. Van Helsing'i mükemmel bir ruh hali içinde ve Lucy'yi de çok daha iyi buldum. Oraya varışımdan kısa süre sonra, Profesör'e yurtdışından büyük bir paket geldi. Çok etkilenmiş görünerek -sözümona tabii- paketi açtı ve kocaman bir demet beyaz çiçek gösterdi.

“Bunlar sizin için, Miss Lucy,” dedi.

“Benim için mi? Ah, Dr. Van Helsing!”

“Evet, canım, ama oynamanız için değil. Bunlar ilaç.” Bunu duyunca Lucy yüzünü buruşturdu. “Hayır, ama bunların kaynatılarak özü çıkartılmayacak ya da mide bulandırıcı bir şekil almayacaklar; o yüzden, bu güzel burnunuzu kıvırmanıza gerek yok, yoksa dostum Arthur'a böylesine sevdiği böylesi bir güzelliği çarpıtılmış görerek ne acılara katlanması gerekebileceğini söyleyeceğim. Hah, tatlı küçükhanım, işte o güzel burun yine düzeldi. Bunun iyileştirici özelliği var, ama nasıl olduğunu bilmiyorsunuz. Bunu pencerenize yerleştiriyorum, güzel bir *girland*[→] yapıyorum ve onu boynunuza asacağım ki iyi uyuyun. Ah, evet! Lotus çiçeği gibi bunlar sizin sıkıntılarınızı unutturacak. *Lethe*'nin[→] suları gibi kokuyor, *conquistador*'ların[→] Florida'da arayıp çok geç buldukları o gençlik çeşmesinin suları gibi.”

Profesör konuşurken, Lucy çiçekleri inceleyip kokluyordu. Yarı gülüp yarı tiksinerek hemen çiçekleri yere attı ve şöyle dedi:

“Ay Profesör, sanırım bana şaka yapıyorsunuz. Bu çiçekler bildiğimiz sarmısak.”

Tersine, Van Helsing ayağa kalktı ve demirden çenesi kasılmış, fırça gibi kaşları birleşmiş biçimde, tüm sertliğiyle şöyle dedi:

“Beni hafife almayın! Ben asla şaka yapmam! Yaptığım her şeyde çetin bir amaç vardır ve sizi uyarıyorum, bana karşı çıkmayın. Kendi iyiliğiniz için olmasa bile başkalarının iyiliği için dikkat edin.” Sonra zavallı Lucy' nin, haklı olarak korktuğunu görünce, sözlerini daha nazik biçimde sürdürdü: “Ah, küçükhanım, canım, benden korkmayın. Bunları sizin iyiliğiniz için yapıyorum; ama bu sıradan çiçeklerde size yarayacak çok büyük güç var. Bakın, onları kendi ellerimle odanıza yerleştiriyorum. Boynunuza takacağınız girlandı kendi ellerimle yapıyorum. Ama şişşt! Çok meraklı sorular soran başkalarına anlatmak yok. Söz dinlemeliyiz ve sessizlik de söz dinlemenin bir parçasıdır; söz dinlemek, sizi bekleyen sevgi dolu kollara güçlü ve sağlıklı gitmenizi sağlayacak. Şimdi biraz kıpırdamadan durun. Benimle gel, John, dostum ve odayı da arkadaşım Vanderpool'un yıl boyunca serasında yetiştirdiği, Haarlem'den gelen sarmısağımla donatalım. Dün telgraf çekmek zorunda kaldım, yoksa bugün burada olamazlardı.”

Çiçekleri de yanımıza alıp odaya girdik. Profesörün hareketleri kesinlikle tuhaftı ve bu yaptığımız, duyduğum hiçbir ilaç kitabında bulunmayacak türdendi. Önce pencereleri kapatıp mandalları sıkılaştırdı; sonra eline bir avuç çiçek alıp sanki içeri girebilecek her esintinin sarmısak kokusuyla dolacağından emin olmak istercesine pencere kanatlarına boydan boya sürdü. Sonra, o demetle kapı pervazının tümünü, altını, üstünü, iki yüzünü de ovaladı ve şöminenin çevresine de aynısını yaptı. Tüm bunlar bana çok anlamsız geliyordu ve hemen şöyle dedim:

“Peki, Profesör, yaptığınız şeyler için her zaman bir nedeniniz olduğunu biliyorum, ama bu kesinlikle kafamı karıştırıyor. İyi ki burada bir kuşkucu yok, yoksa kötücül ruhları dışarıda tutmak için büyü yaptığınızı söylerdi.”

“Belki de öyle yapıyorumdur!” Lucy'nin boynuna takacağı girlandı hazırlamaya başladığı için sessizce yanıtlamıştı.

Sonra, Lucy'nin gece için hazırlanmasını bekledik ve genç hanım yatağa girdiğinde Profesör odaya girdi ve sarmısak girlandını kendi elleriyle boynuna geçirdi. Lucy'ye söylediği son sözler şu oldu:

“Bunu ellememeye dikkat edin; oda size boğucu gelse de bu gece pencere ya da kapıyı açmayın.”

“Söz veriyorum,” dedi Lucy, “Ve ikinize de bana gösterdiğiniz incelik için binlerce teşekkür! Ah, böylesi arkadaşlarla kutsanmak için ne yaptım?”

Bizi bekleyen tek atlı arabamla evden ayrılırken, Van Helsing şöyle dedi:

“Bu gece huzur içinde uyuyabilirim ve uykuya ihtiyacım var - iki gece yolculuk, aradaki günde bolca okuma, onu izleyen gün bolca kaygı ve gece gözümü bile kırpmadan sabahlamak. Yarın sabah erkenden uğrayıp beni al ve birlikte üzerinde çalıştığım ‘büyü'mle çok daha güçlenen güzel küçükhanımımızı görmeye gelelim. Ho! Ho!”

Öyle kendinden emin görünüyordu ki, iki gece önce hissettiğim yıkıcı etkisi olan özgüvenimi hatırlayıp korkuya ve belli belirsiz dehşete kapıldım. Bunu dostuma anlatmaya çekinmemin nedeni zayıflığım olsa gerek, ama bunu giderek daha da artarak, dökülmemiş gözyaşları gibi hissediyordum.

XI

Lucy Westenra'nın güncesi

12 Eylül - Hepsi bana karşı ne kadar da iyiler. O sevgili Dr. Van Helsing'i çok seviyorum. Bu çiçekler konusunda neden bu kadar istekli olduğunu merak ediyorum. Beni kesinlikle çok korkuttu, öyle öfkeliydi ki. Ama yine de bu konuda haklı olmalı, çünkü çiçekler daha şimdiden beni rahatlattılar. Her nasılsa, bu gece yalnız olmaktan çekinmiyorum ve korkmadan uykuya dalabilirim. Pencerenin dışındaki kanat çırpmalara aldırmayacağım. Ah, son zamanlarda uykuya karşı verdiğim bu korkunç savaş; uykusuzluğun ya da bana böylesine bilinmeyen dehşetler getiren uykudan korkmanın acısı! Yaşamlarında korku, dehşet, çekinme olmayan, uykunun her gece bir nimet olarak geldiği ve beraberinde tatlı rüyalar dışında hiçbir şey getirmediği bazı insanlar nasıl da kutsanmış. İşte bu gece buradayım, uykuyu bekliyor ve oyundaki Ophelia gibi “bekâret girlandları ve genç kız çiçekleriyle uzanmışım. Daha önce sarmısağı hiç sevmezdim ama bu gece çok hoş geliyor! Kokusunda huzur var; şimdiden uykunun geldiğini hissediyorum. Herkese iyi geceler.

Dr. Seward'ın güncesi

13 Eylül - Berkeley'ye uğradım ve Van Helsing'i her zamanki gibi tam zamanında hazırlanmış buldum. Otel tarafından çağrılan at arabası bizi bekliyordu. Profesör, artık sürekli yanında taşıdığı çantasını aldı.

Her şeyi tam olarak yazalım. Van Helsing'le ben saat sekizde Hillingham'a vardık. Güzel bir sabahtı; parlak güneş ışığı ve sonbahar

başlangıcının tazeliği doğanın yıllık görevini sona erdirişi gibi görünüyordu. Yapraklar türlü türlü güzel renklere bürünmekteydi, ama henüz ağaçlardan dökülmeye başlamamışlardı. Eve girdiğimizde oturma odasından çıkmakta olan Mrs. Westenra'yla karşılaştık. Hep erken kalkar. Bizi sıcak biçimde selamladı ve şöyle dedi:

“Lucy'nin daha iyi olduğunu öğrendiğinize sevineceksiniz. Sevgili yavrucak hâlâ uyuyor, odasına baktım ve onu gördüm, ama rahatsız etmeyeyim diye içeri girmedim.” Profesör gülümsedi ve çok sevinçli göründü. Ellerini ovuşturup, “Aha! Vakaya tanı koyduğumu düşünmüştüm. Tedavim işe yarıyor,” deyince Mrs. Westen-ra şöyle yanıtladı:

“Tüm payı kendinize çıkarmayın Doktor. Lucy'nin bu sabahki durumu biraz da benim sayemde.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Profesör.

“Pekâlâ, gece kızım için kaygılandım ve odasına gittim. Deliksiz uyuyordu - öyle deliksizdi ki, odaya girişim bile onu uyandırmadı. Ama oda son derece havasızdı. Her yerde o korkunç, ağır kokulu çiçeklerden vardı; ayrıca bir demeti de boynuna asılmıştı. Bu ağır kokunun zayıf durumdayken zavallı çocuğa fazla gelmesinden korktum ve bu yüzden, hepsini alıp biraz temiz hava girmesi için pencereyi araladım. Eminim, durumundan memnun kalacaksınız.”

Genellikle erken saatlerde kahvaltısını ettiği kendi odasına doğru yürüdü. Mrs. Westenra konuşurken Profesörün yüzünü izledim ve kül grisi rengini aldığını gördüm. Zavallı hanımefendi yanımızdayken kendine hâkim olmayı başardığını gördüm, çünkü kadıncağızın durumunu ve ani bir sarsıntının ona nasıl zarar verebileceğini biliyordu; aslına bakılırsa, odasına girmesi için ona kapıyı açtığında Mrs. Westenra'ya gülümsedi bile. Fakat hanımefendi gözden kaybolur kaybolmaz birdenbire sert bir hareketle beni yemek odasına çekti ve kapıyı kapattı.

O zaman, yaşamımda ilk kez Van Helsing'in kendini kaybettiğini gördüm. Sessiz bir umutsuzluk içinde ellerini başının üzerine kaldırdı ve sonra çaresizlik içinde avuçlarını birbirine vurdu; sonunda koltuğa oturdu ve yüzünü elleriyle kapatarak yüreğinin çektiği acıdan geliyormuş gibi görünen yüksek, kuru hıçkırıklarla hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sonra sanki tüm evrene sesleniyormuşçasına yine kollarını kaldırdı. “Tanrım! Tanrım! Tanrım!” dedi. “Biz ne yaptık, bu zavallı şey ne yaptı ki böylesi acılarla kuşatıldık? Eskinin putperest dünyasından indirilmiş kader hâlâ

aramızda mı ki böyle şeyler, bu şekilde olmak zorunda? Her şeyden habersiz ve her şeyin en iyisini isteyen bu zavallı anne, kızının bedenine ve ruhuna zarar veren böyle bir şey yapıyor; üstelik ona söylememeliyiz, hatta onu uyarmamalıyız bile, yoksa ölür, ikisi de ölür. Ah, nasıl da sıkıştık! Şeytanın tüm güçleri nasıl da aleyhimize çalışıyor!” Birdenbire ayağa fırladı. “Gel,” dedi, “gel, duruma bakıp eyleme geçmeliyiz. Karşımızdaki şeytan ya da değil, ya da tüm şeytanlar bir arada, hiç fark etmez; ne olursa olsun savaşacağız.” Çantasını almak için hol kapısına gitti ve birlikte Lucy'nin odasına çıktık.

Van Helsing yatağa doğru giderken ben yine perdeyi açtım. Bu kez, aynı korkunç, solgun, zavallı yüze bakarken (irkmedi. Yüzünde, katı bir üzüntü ve sonsuz acıma ifadesi vardı.

Çok şeyler anlatan burundan nefes alıp vererek “Tam da beklediğim gibi,” diye mırıldandı. Tek kelime etmeden gidip kapıyı kilitledi ve yeni bir kan nakli işlemi için gereken araç gereçleri ufak masanın üzerine dizmeye başladı. Bu zorunluluğu çok önceden fark ettim ve ceketimi çıkartmaya başladım, ama eliyle beni uyarıp durdurdu. “Hayır!” dedi. “Bugün işlemi sen yürütmeksin. Kanı ben vereceğim. Sen zaten zayıf düştün.” Bunları söylerken ceketini çıkarttı ve gömleğinin kolunu sıvadı.

Yine kan nakli işlemi; yine uyuşturucu ilaç; yine kül rengi yanaklara dönmeye başlayan hafif renk ve sağlıklı uykuyu gösteren düzenli nefes alış verişler. Bu sefer ben, Van Helsing'in iyileşip dinlenmesini izledim.

Biraz sonra, Mrs.Westenraya, kendisine danışmadan Lucy'nin odasından bir şey çıkartmamasını, çiçeklerin iyileştirici değeri olduğunu, onların kokusunu solumanın, iyileştirme sürecinin parçası olduğunu söyleme fırsatını elde etti. Sonra, bu gece ve yarın gece nöbet tutacağını ve gelmem gerektiğinde bana haber yollayacağını söyleyerek vakayla kişisel olarak ilgilenmeye karar verdi.

Bir saat daha geçince Lucy, tazelenmiş, canlı ve başına gelen korkunç olaya karşın çok da kötü görünmeyerek uykusundan uyandı.

Tüm bunlar ne anlama geliyor? Deliler arasında bu kadar uzun süre yaşamaya alışmanın kendi beynimi olumsuz etkilemeye başlayıp başlamadığını merak etmeye başlıyorum.

Lucy Westenra'nın güncesi

17 Eylül. - Dört gün dört gece süren huzur. Yine öyle güçlendim ki kendimi zor tanıyorum. Sanki güzel güneş ışığıyla çevremi saran temiz sabah havasını görmek üzere uzun bir kâbustan henüz uyanmışım gibi. Uzun, kaygılı bekleyişlere ve korkulara, mevcut gerginliği daha da yıkıcı hale getirecek en ufak bir umut acısının bile olmadığı karanlığa, uzun süreli unutuşlara ve suyun ağır basıncından kurtulan dalgıç misali yaşama dönüşe ilişkin bulanık, yarım yamalak anılarım var. Ama, Dr. Van Helsing yanımda olduğu için tüm bu kötü rüyalar geçmişe benziyor; beni aklımı yitirtecek kadar korkutan seslerin tümü -penceredeki kanat sesleri, çok yakınımdaymış gibi gelen ama uzaktan duyulan sesler, nereden geldiğini ve bana kim bilir neler yapmamı emreden sert sesler- geçmiş gibi. Artık uyumaya korkmadan yatıyorum. Uyanık kalmaya çalışmıyorum bile. Sarmısaktan oldukça hoşlanmaya başladım ve her gün benim için Haarlem'den bir kutu dolusu geliyor. Bu gece Dr. Van Helsing gidiyor çünkü bir günlüğüne Amsterdam'da bulunması gerekiyor. Ama başımda nöbet tutulmasına gerek yok; yalnız bırakılacak kadar iyiyim. Tanrı annemden, sevgili Arthurdan ve son derece nazik davranan tüm dostlarımızdan razı olsun! Yalnız kaldığımı hissetmem bile, çünkü dün gece Dr. Van Helsing uzunca süre koltuğunda uyudu. Onu, uyandığımda iki kez uyurken buldum; ama ağaç dallarının, yarasaların ya da başka bir şeyin pencerelere neredeyse öfkeyle çarpmalarına karşın, yine uykuya dalmaktan korkmadım.

‘Tall Mall” gazetesi,

18 Eylül KAÇAK KURT

Muhabirimizin korku dolu röportajı Hayvanat bahçesi bakıcısıyla röportaj

Çok sayıda araştırma ve neredeyse bir o kadar da geri çevrilmeden ve Pall Mall gazetesi sözcüklerini bir tür tılsım olarak sürekli dile getirdikten sonra, hayvanat bahçesinde kurt bölümünün içinde bulunduğu kısmın bakıcısını bulmayı başardım. Thomas Bilder, fil evinin hemen arkasındaki kulübelerin birinde yaşıyor ve onu bulduğumda tam da çayına oturmaktaydı. Thomas ve karısı konuksever, yaşlıca, çocuksuz insanlar ve eğer konukseverliklerinden payıma düşen sıradan bir örnekse, yaşamları oldukça rahat olmalı. Bakıcı, “iş” dediği konuya yemek bitene kadar

girmedi ve hepimiz bu durumdan memnunduk. Sonra, masa toplandığında piposunu yaktı ve konuşmaya başladı:

“Efendim, artık, konuşmaya başlayabilir ve bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Yemekten önce profesyonel konuları konuşmayı reddettiğim için beni affedeceksin. Bizim bölümdeki kurtlara, çakallara ve sırtlanlara soru sormadan önce onlara çaylarını veririm.”

Onu konuşkan bir havaya sokmak arzusuyla, “Onlara soru sormakla ne kastediyorsunuz?” diye sordum.

“Delikanlıların kızlarına biraz gösteriş yapmak için yaptıkları taşkınlık gibi, kafalarına sopayla vurmak bir yol; kulaklarını çekmek başka bir yol. Hangisinin önce yapılacağına aldırmam - yemeklerini bırakmadan önce sopayla vurmaya ya da deyim yerindeyse, kulak kaşımaya, geçmeden önce şerilerini ve kahvelerini almalarını bekliyorum. Unutmayın,” diye düşünceli biçimde ekledi, “bizde de hayvan doğasından biraz var. Gelmiş işim hakkında sorular soruyorsun ve ben, huysuz ihtiyarın teki gibi kahrolasıca on şilinin için sana cevap vermeden önce şişip patladığını görmeyi yeğlerdim. Alay eder gibi, bana soru sormadan önce bunun için Şef'in iznini almamı isteyip istemediğimi sorduğunda bile. Darılma ama, sana cehennemin dibine git dedim mi?”

“Dediniz.”

“Küfürlü konuştuğum için beni şikâyet edeceğini söylediğinde beynimden vurulmuşa döndüm, ama on şilin durumu kurtardı. Kavga etmeyecektim, onun için yemeği bekledim; kurtlar, aslanlar ve kaplanlar gibi yaptım. Ama Tanrı seni seviyor olmalı ki ihtiyar hatun, kekinden koca bir dilimi içime sapladı ve çiçekli eski çaydanlığıyla içimi çalkalıyor, rahatladım ve istediğin kadar kulaklarımı kaşıyabilirsin, benden tek bir guruldama bile duymayacaksın. Başla sorularına. Konuyu kaçan kurda getireceğini biliyorum.”

“Kesinlikle. Bana o konudaki düşüncelerinizi söylemenizi istiyorum. Yalnızca nasıl olduğunu anlatın; somut gerçekleri öğrendiğimde bunun nedeninin ne olduğunu ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağını düşündüğünüzü anlatmanızı isteyeceğim.”

“Peki patron. İşte tüm hikâye şöyle: Bersicker adını verdiğimiz kurt, Norveç'ten Jamrach'a[→] gelen üç boz kurttan biriydi ve onu dört yıl önce oradan satın aldık. Hakkında konuşulacak tek bir soruna neden olmamış,

tatlı, terbiyeli bir kurttu. Buradaki başka hiçbir hayvanın değil de onun kaçmak istemesine çok şaşırdım. Ama işte, kurtlara da kadınlara olduğu gibi güvenemiyorsun.”

“Ona kulak asmayın, efendim!” diyerek neşeli bir gülümsemeyle araya girdi Mrs. Tom. “O kadar uzun zamandır hayvanlara bakıyor ki, kendi bir kurda dönüşmedi diye şükretmeli! Ama içinde kötülük yoktur.”

“Evet, efendim, dün kargaşayı ilk duyduğumda hayvanların yemeklerini vereli yaklaşık iki saat olmuştu. Hata genç bir puma için maymun kafesinde otlardan yatak hazırlıyordum; ama kısık kısık havlamayı ve ulumayı duyunca hemen geldim. Bersicker sanki dışarı çıkmak istiyormuşçasına parmaklıklarda deli gibi yırtınıyordu. O gün çevrede pek kimse yoktu, yakında tek bir adam vardı; uzun ve zayıf, kanca burunlu, tek tük beyazları olan sivri sakallı biriydi. Sert ve soğuk görünüşü, kırmızı gözleri vardı ve ondan pek hoşlanmadım, çünkü hayvanlar ona kızmış gibiydi. Ellerinde beyaz eldivenler vardı ve bana hayvanları gösterip, ‘Bakıcı, bu kurtlar bir şeyden huylanmış gibiler,' dedi.”

“‘Belki senden huylanmışlardır,' dedim çünkü kendine verdiği havadan hoşlanmamıştım. Umduğum gibi kızmadı, ama beyaz, sivri dişlerle dolu ağzıyla küstah küstah güldü. ‘Ah hayır, benden pek hoşlanmazlar,' dedi.

‘Ah, evet, hoşlanırlar,' dedim onu taklit ederek. 'Çay zamanı dişlerini temizlemek için bir-iki kemiğe bayılırlar; sende bunlardan çuval dolusu var gibi.'

Şey, tuhaftır ama hayvanlar konuştuğumuzu görünce yere yattılar ve Bersicker'in yanına gittiğimde her zamanki gibi kulaklarını kaşımama izin verdi. Sonra o adam da geldi ve elini koyup yaşlı kurdun kulaklarını kaşımadıysa ne olayım!”

‘Dikkat et,' dedim. ‘Bersicker atiktir.'

‘Boş ver,' dedi. ‘Onlara alışığım!'

‘Sen de mi bu iştesin?' dedim, kurt gibi hayvanlarla uğraşan biri bakıcıların dostu olduğu için şapkamı çıkartarak.

‘Hayır!' dedi, ‘Tam olarak bu işte değilim ama çok hayvan besledim.' Ve bunu söylerken şapkasını lord gibi kaldırdı ve yürüyüp gitti. Yaşlı Bersicker, gözden kaybolana kadar adamın arkasından baktı, sonra gidip bir köşede yattı ve tüm akşam yerinden kıpırdamadı. Şey, dün gece, ay yükselir yükselmez buradaki tüm kurtlar ulumaya başladı. Ulumaları için bir neden

yoktu. Park caddesinde köpeğine seslendiği belli biri dışında, yakınlarda kimse yoktu. Her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak için bir-iki kez dışarı çıktım; her şey yolundaydı ve sonra uluma kesildi. Saat tam on ikiden önce içeri girmeden bir tur daha attım ve lanet olsun! Yaşlı Bersicker'in kafesinin önüne geldiğimde parmaklıkların kırılıp büküldüğünü ve kafesin boş olduğunu gördüm. Ve tam olarak bildiklerimin hepsi bu.”

“Başka biri bir şey görmüş mü?” “Bahçıvanlarımızdan biri o sırada korudan gelirken bahçe çitlerinden gri bir köpeğin geldiğini görmüş. En azından, öyle söylüyor. Pek inanmıyorum, çünkü eğer öyleyse, eve geldiğinde hanımına bu konuda tek söz etmemiş; ancak kurdun kaçtığı ortaya çıktığında ve tüm gece hayvanat bahçesinde Bersicker için arama yapıldığında bir şey gördüğünü hatırladı. Bence o koru kafasını karıştırmış.” “Şimdi Mr. Bilder, kurdun neden kaçtığına ilişkin bir düşünceniz var mı?”

“Şey, efendim,” dedi kuşkulu bir alçakgönüllülükle. “Sanırım var; ama senin bu görüşten tatmin olup olmayacağını bilemem.”

“Elbette olurum. Sizin gibi, hayvanları deneyimle tanıyan biri bile iyi bir tahmin yürütme riskini alamayacaksa, kim bunu deneyebilir ki?”

“Peki o zaman, efendim, şu şekilde açıklıyorum; bana kalırsa kurt buradan kaçtı, çünkü dışarı çıkmak istedi.” Thomas ve karısının bu şakaya nasıl da içten güldüklerini görünce, daha önce işe yaradığını ve tüm açıklamanın ayrıntılı bir aldatmaca- olduğunu anlayabiliyordum. Muhterem Thomas'la şaka konusunda başa çıkamazdım, ama yüreğine giden daha kesin bir yol biliyordum ve şöyle dedim:

“Şimdi Mr. Bilder, o altın paranın ilk yarısının işe yaradığını ve neler olacağını düşündüğünüzü anlattığınızda kardeşinin de sizin olacağını düşünelim.”

Çabucak, “Haklısın,” dedi. “Sana takıldığım için kusuruma bakma ama bu yaşlı kadın, şakayı sürdürmemi istercesine bana göz kırptı.”

“Hiç de bile!” dedi yaşlı kadın.

“Şöyle düşünüyorum: Kurt bir yerlerde saklanıyor. Bahçıvan onun, kuzeye doğru, bir atın gidebileceğinden daha hızlı dörtnala koştuğunu söyledi; ama ben ona inanmıyorum, çünkü bilirsin efendim, kurtlar dörtnala koşmaz, köpekler de böyle yapmaz, böyle yaratılmamışlar. Kurtlar masal kitaplarında iyidirler ve bana kalırsa, sürü olduklarında ve kendilerinden

daha fazla korkan bir şeyi kovalarlarken büyük gürültü yapıp kovaladıkları her neyse onu parça parça edebilirler. Ama Tanrı sizi korusun, gerçek hayatta, kurt, iyi bir köpeğin yarısı kadar bile akıllı ya da cesur olmayan güçsüz bir yaratıktır ve içinde onun dörtte biri kadar bile dövüşme isteği yoktur. Bu kurt, dövüşmeye ya da kendine bakmaya bile alışık değil ve büyük olasılıkla hayvanat bahçesinin bir yerinde saklanmış titreşiyordur ve eğer birazcık düşünebiliyorsa, kahvaltısını nereden bulacağını merak ediyordur; ya da biraz aşağılara gitmiş ve bir kömürlüktedir. Haydi canım! Bir şişe rom almak için aşağı inen aşçının teki onun yeşil gözlerinin üzerine dikildiğini görünce şaşırmayacak mı! Eğer yemek bulamazsa, aramak zorunda kalacak, belki de bir süre sonra şans eseri bir kasap dükkânı gözüne ilişir. Eğer öyle olmazsa, askerin tekiyle yürüyüşe çıkan ve bebeği bebek arabasında bırakıp - şey, eğer nüfus sayımında bir bebek eksik çıkarsa şaşmayacağım. Hepsi bu kadar.”

Pencerede bir şey belirdiği sırada, ona yarım altını uzatıyordum ve Mr. Bilder'ın yüzü şaşkınlıktan normal uzunluğunun iki katına çıktı.

“Tanrı beni kutsasın!” dedi. “Eğer yaşlı Bersicker kendi kendine geri gelmediyse!”

Gidip kapıyı açtı; bana göre oldukça gereksiz bir hareket. Her zaman, vahşi bir hayvanın, aramızda sert bir engel olduğundaki kadar güzel görünmediğini düşünmüşümdür; kişisel bir deneyim bu düşünceyi zayıflatacağına güçlendirdi.

Ama sonuç olarak, alışkanlık gibisi yok çünkü Bilder'ın da, karısının da kurt hakkındaki düşünceleri benim köpekler için düşündüklerimden farklı değildi. Hayvanın kendisi, tüm tanınmış kurtların atası, Kırmızı Başlıklı Kız'ın eski dostu, kılık değiştirmiş biçimde kızın güvenini kazanırkenki kadar barışçı ve terbiyeliydi.

Tüm bu tablo sözcüklerle tarif edilemez bir trajikomediydi. Tüm Londra'yı yarım gün boyunca felce uğratan ve şehirdeki çocukların ayakkabılarının içinde tir tir titremesine neden olan kötü kurt, pişmanlık içinde kapıda duruyordu ve kurnaz, savurgan oğul gibi karşılanıp okşandı. Yaşlı Bilder, onu baştan aşağıya yumuşak bir kaygıyla inceledi ve bu tövbekârla işi bittiğinde şöyle dedi:

“İşte, zavallı ihtiyarın başını derde sokacağını biliyordum; başından beri böyle demedim mi? Kafası, kesikler ve kırık cam parçası dolu. Lanet olasıca bir duvar ya da başka bir şeyin üzerinden atlamış olmalı. İnsanların

duvarlarının üstüne kırık şişeler koymalarına izin verilmesi çok ayıp. Bakın işte sonunda böyle oluyor. Gel bakalım. Bersicker.”

Kurdu alıp herhalde miktar olarak besili bir buzağıya uyan bir et parçasıyla birlikte kafese kapattı ve durumu haber vermeye gitti.

Ben de, hayvanat bahçesindeki tuhaf kaçışa ilişkin bugün verilen tek özel bilgiyi haber vermek üzere çıktım.

Dr. Seward'ın güncesi

17 Eylül - Akşam yemeğinden sonra, başka işlerin baskısı ve Lucy'ye yapılan çok sayıdaki ziyaret yüzünden ne yazık ki kalan işlerimi tamamlamak üzere odamda çalıştım. Birdenbire kapı açıldı ve yüzü öfkeden çarpilmiş hastam içeri daldı. Şaşkına döndüm, çünkü bir hastanın kendi isteğiyle Yöneticinin odasına girdiği neredeyse hiç görülmemiş bir şeydi. Bir an bile duraksamadan doğrudan üzerime geldi. Elinde yemek bıçağı vardı ve gördüğüm kadarıyla tehlikeli olduğu için masayı aramızda tutmaya çalıştım. Ama bana göre fazlasıyla hızlı ve fazlasıyla güçlüydü; bu nedenle, ben dengemi sağlayana kadar bıçağı bana isabet ettirdi ve sol el bileğimi oldukça ciddi biçimde kesti. Ama yine saldırmasına fırsat vermeden sağ elimle üzerine atıldım ve sırtüstü yere serildi. Bileğim çok kanıyordu ve halıya damlayarak küçük bir göl oluşturmuştu. Dostumun daha fazla çabalamak amacında olmadığını gördüm ve yere serili şahıstan gözümü ayırmadan bileğimi sarmakla meşgul oldum. Hastabakıcılar içeri koştuklarında ve dikkatimizi ona yönelttiğimizde uğraştığı şeyi görmek kesinlikle midemi bulandırdı. Yere karınüstü yatmış, köpek gibi, yaralı bileğimden dökülmüş kanı yalıyordu. Kolayca yakalandı ve beni şaşırtarak, hastabakıcılarla birlikte oldukça uysal biçimde gitti; giderken sürekli şu sözleri yineliyordu: “Kan yaşamdır! Kan yaşamdır!”

Şu anda kan kaybetmeyi göze alamam: Fiziksel yönden iyiliğim için fazlasıyla kan kaybettim, hem sonra, Lucy'nin hastalığının ve dehşet verici aşamalarının neden olduğu uzun gerginlik beni kötü etkiliyor. Aşırı heyecanlı ve bitkinim; dinlenmem, dinlenmem, dinlenmem gerek. Neyse ki Van Helsing beni çağırmadı, o yüzden uykumdan vazgeçmem gerekmiyor; bu gece onsuz yapamazdım.

Anvers'teki Van Helsing'den Carfax,taki Seward,a telgraf

(İlçe belirtilmediği için Carfax, Sussex,e gönderilmiş; yirmi iki saat geç ulaşmış.)

17 Eylül. - Bu gece Hillingham'da olmayı ihmal etme. Eğer sürekli başında bekleyemezsen, sık sık odasına git ve çiçeklerin yerinde olduklarından emin ol; çok önemli; ihmal etme. Gelince olabildiğince erken yanında olacağım.

Dr. Seward'ın güncesi

18 Eylül. - Londra treni için yola yeni çıktım. Van Helsing'in telgrafının gelişi çok canımı sıktı. Koca bir gece kaybedildi ve acı bir deneyim sayesinde, bir gecede neler olabileceğini biliyorum. Elbette, her şeyin yolunda olma olasılığı var, ama neler olmuş olabilir? Belli ki üzerimizde dolanan korkunç bir kader var, çünkü yapmaya çalıştığımız her şeyde olabilecek her türlü kaza bizi engelliyor. Bu silindiri de yanıma alacağım ve böylece kaydımı Lucy'nin fonografında tamamlayabilirim.

Lucy Westenra tarafından bırakılan pusula

17 Eylül. Gece. - Bunu yazıyor ve görülmesi için bırakıyorum ki benim yüzümden kimsenin başı derde girmesin. Bu, bu gece olanların tam kaydı. Zayıflıktan ölüyorum sanırım ve kendimde yazacak gücü zar zor bulabiliyorum, ama bunu yaparken ölsem bile yazmalıyım.

Her zamanki gibi, çiçeklerin Dr. Van Helsing'in gösterdiği yerlere konulup konulmadıklarına dikkat ederek yattım ve kısa süre sonra uykuya daldım.

Mina'nın beni kurtarmış olduğu, Whitby'deki yamaçtaki uyurgezerliğimden sonra başlayan ve artık çok iyi bildiğim, pencere dışından gelen kanat sesleriyle uyandım. Korkmuyordum, ama Dr. Seward'm -Dr. Van Helsing'in söylediği gibi- yan odada olmasını dilerdim, böylece ona seslenebilirdim. Uyumaya çalıştım, ama uyuyamadım. Sonra, yine eskiden olduğu gibi uyumaya korktum ve uyanık kalmaya karar verdim. Aksi gibi, ne zaman uyumak istemesem uyku gelmeye çalışır; böylece, yalnız kalmaya korktuğum için kapımı açtım ve, “Kimse yok mu?”

diye dışarı seslendim. Yanıt gelmedi. Annemi uyandırmaya çekindim ve böylece yine kapımı kapattım. Sonra, dışarıdaki çalılığın oradan köpeğinkini andıran, ama onunkinden daha sert ve derinden bir uluma duydum. Pencereye gittim ve dışarı baktım ama kanatlarını açıkça pencereye çarpan büyük bir yarasa dışında hiçbir şey göremedim. Bu yüzden yatağa döndüm, ama uyumamaya karar verdim. Biraz sonra kapı açıldı, annem içeri baktı; hareket edişimden uyumadığımı anladı ve içeri girip yanıma oturdu. Alışılmıştan bile daha tatlı ve yumuşak biçimde şöyle dedi: “Senin için kaygılanıyordum hayatım ve iyi olup olmadığını görmek için geldim.”

Burada oturup üşütmesinden korktum ve yanıma gelip benimle uyumasını istedim, böylece yatağa girdi ve yanıma uzandı; sabahlığını çıkartmadı çünkü yalnızca biraz kalıp kendi yatağına döneceğini söyledi. Orada, o benim, ben de onun kollarında yatarken, yine pencereden kanat sesi geldi. Annem ürktü, biraz korktu ve, “O da ne?” diye bağırdı. Onu yatıştırmaya çalıştım, sonunda bunu başardım ve sessizce yattı; fakat zavallı kalbinin deli gibi attığını duyabiliyordum. Bir süre sonra çalılıklardan yine o derin uluma sesi geldi ve kısa süre sonra pencerede büyük bir şangırtı koptu ve yere çok miktarda kırık cam parçası saçıldı. İçeri dalan rüzgârla perde açıldı; kırık penceredeki açıklıkta dev gibi, sıska, boz bir kurdun başı duruyordu. Annem korkuyla çığlık attı ve yatakta oturur konuma geçmek için çabalayıp ona yardımı dokunabilecek bir şey bulmak için atıldı. Başka şeylerle birlikte Dr. Van Helsing'in boynuma takmam için ısrar ettiği girlandı da kaptı ve boynumdan söküp aldı. Bir-iki saniye kadar kurdu işaret ederek oturdu, boğazından tuhaf ve dehşet verici bir guruldama geliyordu; sonra sanki yıldırım çarpmışçasına devrildi ve başı alnıma çarpınca bir-iki saniyeliğine sersemlememe neden oldu. Oda ve çevredeki her şey dönüyor gibiydi. Gözlerimi pencereye kilitledim, ama kurt başını geri çekti ve kırık pencereden içeri binlerce küçük zerrecik giriyordu ve gezginlerin, samyeli olduğunda çölde gördüklerini söyledikleri tozdan bir sütun gibi çevrede dönüyor, daireler çiziyordu. Kendime gelmeye çalıştım, ama üzerimde büyü var gibiydi ve şimdiden soğumaya başlayan zavallı annemin bedeni -çünkü sevgili kalbi çarpmayı bırakmıştı- üzerimde ağırlık yapıyordu; bir süre hiçbir şey hatırlamadım.

Bilincim yerine gelene kadar geçen zaman uzun değil, ama çok, çok korkunç geldi. Yakınlarda bir yerlerde çan çalıyordu; civardaki tüm köpekler uluyordu ve bizim çalılıkta, tam dışarıda, bir bülbül ötüyordu. Acı,

dehşet ve zayıflıkla afallamış ve aptallaşmıştım, ama bülbülün sesi, beni rahatlatmak için geri gelmiş ölü annemin sesi gibiydi. Ses, hizmetçileri de uyandırmış gibiydi, çünkü kapımın dışından çıplak ayaklarının sesini duyabiliyordum. Onlara seslendim, içeri girdiler ve neler olduğunu, yatağımda yatanın ne olduğunu anladıklarında çığlık çığlığa bağırdılar. Rüzgâr pencereden içeri doldu ve kapı çarptı. Sevgili annemin naaşım kaldırdılar ve ben kalktıktan sonra yatağa yatırıp üzerini örttüler. Öyle korkmuş ve gergindiler ki onlara yemek odasına gidip birer kadeh şarap içmelerini emrettim. Kapı bir anlığına açılıp yine kapandı. Hizmetçiler çığlık attı ve hep birlikte yemek odasına gittiler; ben de tüm çiçeklerimi annemin göğsüne serdim. Onlar oradayken Dr. Van Helsing'in bana söylediği şeyi hatırladım, ama onları kıpırdatmak istemedim hem ayrıca, artık hizmetçilerin bazılarının benimle sabahlamalarını isteyecektim. Hizmetçilerin geri gelmemesine şaşırdım. Onlara seslendim, ama yanıt almadım, böylece, onları aramak için yemek odasına gittim.

Neler olduğunu gördüğümde mahvoldum. Dördü de ağır ağır nefes alarak çaresizce yerde yatıyordu. Şeri sürahisi masada yarı dolu duruyordu, ama çevrede tuhaf, kekremsi bir koku vardı. Kuşkulandım ve içki sürahisini inceledim. Afyonruhu kokuyordu ve büfeye baktığımda annemin doktorunun onun için kullanmakta olduğu -ah, bir zamanlar kullandığı- şişenin boş olduğunu gördüm. Ne yapacağım? Ne yapacağım? Annemin yanına odaya döndüm. Onu bırakamam ve birilerinin ilaç verip uyuttuğu hizmetçileri saymazsak tek başımayım. Ölüyle tek başına! Dışarı çıkmaya cesaret edemem, çünkü kırık camdan kurdun derin ulumasını duyabiliyorum.

Oda, pencereden giren hava akımında süzülüp daireler çizen zerrelerle dolu gibi ve ışıklar, mavi ve loş bir parıltı saçıyor. Ne yapacağım? Tanrım, bu gece beni başıma gelebilecek felaketten koru! Bu kâğıdı, beni gömmeye hazırladıkları zaman bulsunlar diye göğsümde saklayacağım. Sevgili anneciğim gitti! Artık benim de gitme zamanım geldi. Eğer bu geceyi sağ salim atlatamazsam, elveda, sevgili Arthur. Tanrı seni korusun canım ve Tanrı bana yardımcı olsun!

XII

Dr. Seward'ın güncesi

18 Eylül. - Hemen arabayla Hillingham'a gittim ve erken saatlerde oraya vardım. Arabamı bahçe kapısında bekleterek eve giden ağaçlıklı yolda tek başıma yürüdüm. Yavaşça kapıyı vurdum ve olabildiğince sessizce zili çaldım çünkü Lucy ya da annesini rahatsız etmekten korkuyordum ve kapıya yalnızca hizmetçilerden birini getirtmeyi umuyordum. Bir süre sonra, yanıt alamayınca kapıyı bir kez daha vurup zili çaldım; yine yanıt yoktu. Bu saatte -çünkü saat on olmuştu- yatakta olabilecek hizmetçilerin tembelliğine lanet ettim ve bu yüzden daha sabırsızca bir kez daha kapıyı vurup zili çaldım, ama hâlâ yanıt yoktu. Şimdiye dek yalnız hizmetkârları suçlamıştım, ama şimdi içime büyük bir korku dolmaya başlamıştı. Bu terk edilmişlik, çevremizi gittikçe daha da sıkı saran kötü haberler zincirinin yeni bir halkası mıydı? Gerçekten de çok geç kaldığım bu ev, geldiğim bir ölüm evi miydi? Birkaç dakika, hatta saniye geç kalmanın, sorununun nüksetmesi durumunda Lucy için uzun saatler sürecek tehlike anlamına gelebileceğini biliyordum; şans eseri herhangi bir yerde giriş bulabilir miyim diye evin çevresini dolaştım.

Eve girmek için bir yol bulamadım. Tüm kapı ve pencereler kapatılıp kilitlenmişti ve şaşkınlık içinde sundurmaya döndüm. Oraya gittiğim sırada, fişek gibi sürülen bir atın ayaklarından gelen hızlı sesi duydum. Sesler kapıda sona erdi ve birkaç saniye sonra ağaçlıklı yola koşan Van Helsing'le karşılaştım. Beni gördüğünde nefes nefese konuşmaya başladı:

“Demek o şendin ve yeni geldin. O nasıl? Çok mu geç kaldık? Telgrafımı almadın mı?”

Elimden geldiğince hızlı ve anlaşılır biçimde telgrafını ancak bu sabah erken saatlerde aldığımı ve buraya gelmek için bir dakika bile kaybetmediğimi ve evde kimsenin beni duymasını sağlayamadığımı açıkladım. Durdu ve şapkasını çıkartırken ciddiyetle şöyle dedi:

“O zaman, korkarım çok geç kaldık. Tanrı'nın iradesi olur!” Her zamanki iyileştirici enerjisiyle sözlerini sürdürdü: “Gel. Eğer içeri girmemiz için açık bir yol yoksa, o zaman biz yol açmalıyız. Zaman artık bizim için her şey.” Mutfak penceresinin bulunduğu evin arka tarafına dolandık. Profesör, çantasından ufak bir cerrahi testere çıkarttı ve onu bana uzatarak pencereyi koruyan demir parmaklıklara işaret etti. Hemen hamle yaptım ve kısa süre içinde üç tanesini kestim. Sonra, uzun, ince bir bıçakla pencere kanatlarının mandallarını geri ittik ve pencereyi açtık. Profesör'ün içeri girmesine yardım ettim ve onun ardından gittim. Mutfakta ya da hemen yakınındaki hizmetçi odalarında kimse yoktu. İlerlerken tüm odaları denedik ve kepenklerin arasından giren ışıkla belli belirsiz aydınlanan yemek odasında dört hizmetçi kadını yerde yatarken bulduk. Öldüklerini düşünmek için neden yoktu, çünkü hırıltılı nefes alış verişleri ve odadaki kekremsi afyonruhu kokusu, durumlarına ilişkin kuşkuya yer vermiyordu. Van Helsing'le ben birbirimize baktık ve yürürken, “Onlarla sonra ilgilenebiliriz,” dedi. Sonra, Lucy'nin odasına çıktık. Bir-iki saniyeliğine içeriyi dinlemek için odanın kapısında durduk, ama duyabileceğimiz bir ses yoktu. Bembeyaz suratlar ve titreyen ellerle kapıyı yavaşça açtık ve odaya girdik.

Gördüğümüz şeyi nasıl anlatabilirim ki? Yatakta iki kadın, Lucy ve annesi yatıyordu. Annesi daha ötede yatıyordu ve üzerine, kırık pencereden giren rüzgârla köşesi süzgün, beyaz ve korkuyla donakalmış yüzünü gösterecek biçimde açılmış beyaz bir örtü örtülmüştü. Yanında bembeyaz yüzü ve daha da süzgün görüntüsüyle Lucy yatıyordu. Daha önce boynunda duran çiçekleri annesinin göğsünde bulduk ve boğazı, daha önce fark ettiğimiz iki küçük yarayı gösterecek biçimde çıplaktı, ama dehşet verici derecede beyaz ve ezilmiş görünüyordu. Profesör, tek kelime etmeden, başı neredeyse Lucy'nin göğsüne değerek yatağa eğildi; sonra dinleyen birinin yaptığı gibi başını hızla çevirdi ve ayağa fırlayarak bana doğru bağırdı:

“Henüz çok geç değil! Çabuk! Çabuk! Brendiyi getir!”

Aşağı koştum ve brendiyle döndüm; bunun da masanın üstünde bulduğum şeri sürahisi gibi ilaçlanıp ilaçlanmadığını anlamak için onu

koklamayı ve tatmayı ihmal etmedim. Hizmetçiler hâlâ nefes alıyorlardı, ama nefes alış verişleri daha da huzursuzlaşmıştı ve uyuşturucunun etkisini yitirmeye başladığını düşündüm. Emin olmak için orada kalmak yerine Van Helsing'in yanına döndüm. Başka bir seferinde yaptığı gibi, Lucy'nin dudaklarına, dişetlerine, el bileklerine ve avuç içlerine brendi sürdü. Bana şöyle dedi:

“Bunu yapabiliyorum, şu an için yapabileceğimiz tek şey bu. Sen gidip şu hizmetçileri uyandır. Yüzlerine ıslak bir havluyla vur; sıkı vur. Ateş yakmalarını ve sıcak banyo hazırlamalarını sağla. Bu zavallıcık, neredeyse yanındaki kadıncağız kadar soğuk. Başka bir şey yapabilmemiz için önce ısıtılması gerekiyor.”

Hemen gittim ve kadınların üçünü uyandırmakta pek güçlük çekmedim. Dördüncüsü, genç bir kızdı ve belli ki ilaç onu daha güçlü etkilemişti, bu yüzden onu kanepeye taşıdım ve uyumasına izin verdim. Ötekiler, önce biraz sersem gibiydiler, ama hafızaları yerine gelince isterik biçimde bağırıp ağladılar. Ama onlara karşı serttim ve konuşmalarına izin vermedim. Onlara, bir can yitirmenin yeterince kötü olduğunu ve eğer gecikirlerse Miss Lucy'yi kurban edeceklerini söyledim. Böylece, hıçkıra hıçkıra ağlayarak yarı giyinik vaziyette işe koyuldular ve ateşle suyu hazırladılar. Neyse ki, mutfak ve buhar kazanının ateşi hâlâ yanıyordu ve sıcak su sıkıntısı yoktu. Banyoyu hazırladık ve Lucy'yi olduğu gibi taşıyıp küvete yerleştirdik. Biz kollarını bacaklarını ısıtmakla uğraşırken, hol kapısı vuruldu. Hizmetçilerden biri koştu, aceleyle üzerine bir şeyler daha giydi ve kapıyı açtı. Geri geldi ve Mr. Holmwood,dan mesaj getiren genç bir beyefendinin geldiğini fısıldadı. Ondan, adamın beklemesi gerektiğini söylemesini istedim, çünkü şu an kimseyi göremezdik. Bu mesajla gitti ve işimize odaklanıp adamı tümüyle unuttum.

Profesörü hayatımda hiç böyle ölümüne çalışırken görmemiştim. Onun gibi, ben de ölüme karşı savaş verdiğimizi biliyordum ve ara verdiğimizde bunu ona söyledim. Anlamadığım bir biçimde ve yüzünün takınabileceği en ciddi ifadeyle karşılık verdi:

“Eğer sırf öyle olsaydı şimdi olduğumuz yerde durur, huzur içinde sönüp gitmesine izin verirdim, çünkü ufukta hiç yaşam ışığı görmüyorum.” İşini -eğer böyle bir şey olanaklıysa- yenilenmiş ve daha coşkulu bir güçle sürdürdü.

Biraz sonra, ikimiz de ısının biraz işe yaramaya başladığını fark ettik. Lucy'nin kalbi stetoskopta birazcık daha duyularak atıyordu ve ciğerlerinde somut bir hareket vardı. Van Helsing'in yüzü neredeyse ışımıştı ve Lucy'yi banyodan çıkartıp kurutmak için sıcak bir örtüye sararken, bana şöyle dedi:

“İlk raund bizim! Şah!”

Lucy'yi o zamana kadar hazırlanmış olan öteki odaya götürdük ve yatağa yatırıp zorla boğazından aşağı birkaç damla brendi akıttık. Van Helsing'in, Lucy'nin boynuna yumuşak, ipek bir mendil doladığını fark ettim. Lucy, hâlâ kendinde değildi ve daha kötü olmasa da onu biraz önce gördüğümüz kadar kötüydü.

Van Helsing kadınlardan birini çağırdı ve Lucy'nin yanında kalmasını, biz dönene kadar gözlerini ondan ayırmamasını söyledi ve sonra bir işaretiyle beni dışarı çıkarttı.

Merdivenleri inerken, “Ne yapılması gerektiği konusunda fikir alışverişinde bulunmalıyız.” Holde, yemek odasının kapısını açtı ve o, arkasından dikkatlice kapıyı kapatırken içeri geçtik. Kepenkler açılmıştı, ama perdeler, altsınıf İngiliz kadınlarının her zaman sıkı sıkıya uydukları ölümde uygulanan görgü kurallarına uygun biçimde çoktan kapatılmıştı. Bu nedenle oda loştu. Yine de amaçlarımız için yeterince aydınlıktı. Van Helsing'in sertliği bir tür şaşkınlık nedeniyle azalmıştı. Belli ki zihnine bir konuda işkence ediyordu, bu yüzden biraz bekledim; sonra konuşmaya başladı:

“Şimdi ne yapmalıyız? Yardım için nereye bakmalıyız? Bir kan nakli daha yapmalıyız ve yakında olmalı yoksa o zavallı kızın ömrü bir saat bile sürmeyecek. Sen çoktan tükendin; ben de tükendim. Kabul edecek cesaretleri olsa bile o kadınlara güvenmeye korkuyorum. Onun için damarlarını açacak birini bulmak için ne yapmalıyız?”

“Bende ne sorun var ki?”

Ses, odanın karşısındaki kanepeden gelmişti ve ses tonu yüreğime rahatlama ve neşe getirdi çünkü ses,

Quincey Morris'e aitti. Van Helsing sesi ilk duyduğunda öfkeyle yerinden fırladı, ama sonra yüzü yumuşadı ve ben “Quincey Morris!” diye haykırıp ellerimi uzatarak ona doğru koşarken, gözlerine memnun bir ifade geldi.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordum ellerimiz birleşirken.

“Sanırım, Art.”

Bana bir telgraf uzattı:

Seward'dan üç gündür haber almadım ve çok kaygılıyım. Buradan ayrılamıyorum. Babam hâlâ aynı durumda. Bana Lucy'nin nasıl olduğunu söyle. Gecikme. - HOLMWOOD.

“Sanırım tam zamanında geldim. Bana ne yapmam gerektiğini söylemen yeterli, biliyorsun.”

Van Helsing uzun adımlarla ilerledi ve elini tuttu, doğrudan gözlerine bakarak şöyle dedi:

“Bir kadının başı dertteyken cesur bir adamın kanı bu dünyadaki en iyi şeydir. Siz bir erkeksiniz, buna kuşku yok. Evet, şeytan tüm gücüyle bize karşı çalışıyor olabilir, ama Tanrı ne zaman ihtiyacımız olsa bize adam gönderiyor.”

Yine o korkunç işlemi gerçekleştirdik. Ayrıntılara girecek yüreğim yok. Lucy müthiş bir sarsıntı geçirmişti ve üzerindeki etkisi her zamankinden fazla olmuştu, çünkü damarlarına bol miktarda kan gitmesine karşın, bedeni tedaviye önceki seferlerde olduğu gibi iyi yanıt vermiyordu. Yaşama dönmek için verdiği savaş, görülmesi ve işitilmesi korkunç bir şeydi. Ama hem kalbin hem de ciğerlerin işlevi iyiye gitti ve Van Helsing, önceden olduğu gibi deri altına morfin enjekte etti; bu, yine çok işe yaradı. Baygınlık hali yerini hafif bir uykuya bıraktı. Ben Quincey Morris'le birlikte aşağı inip hizmetçilerden birini, beklemekte olan arabacılara para verip yollamaları için gönderirken Van Helsing, Lucy'nin başında nöbet tuttu. Bir bardak şarap aldıktan sonra uzanan Quincey'nin yanından ayrıldım ve aşçıya iyi bir kahvaltı hazırlamasını söyledim. Sonra aklıma bir düşünce geldi ve Lucy'nin şimdi bulunduğu odaya gittim. Yavaşça içeri girdiğimde Van Helsing'i elinde bir-iki not kâğıdıyla buldum. Belli ki onu okumuştu ve elini alnına götürmüş otururken onun üzerine düşünüyordu. Yüzünde, bir kuşkuyu gideren bir insana ait tatsız bir doygunluk ifadesi vardı. Bana kâğıdı uzatırken yalnızca şunu dedi: “Onu banyoya taşıdığımız sırada Lucy'nin göğsünden düştü.”

Onu okuduktan sonra Profesöre bakarak durdum ve biraz bekledikten sonra şunu sordum: “Tanrı aşkına, tüm bunlar ne demek oluyor? Deli miydi ya da deli mi? Ya da bu ne tür bir korkunç tehlike?” Öyle afallamıştım ki,

ne diyeceğimi bilmiyordum. Van Helsing elini uzattı ve kâğıdı alırken şöyle dedi:

“Şimdi bu konuda kaygılarıma. Şimdilik bunu unut. Zamanı gelince her şeyi öğrenip anlayacaksın; ama daha sonra. Peki şimdi bana ne demek için geldin?” Bu, beni gerçeklere döndürdü ve yine kendime geldim.

“Ölüm belgesi hakkında konuşmaya geldim. Eğer uygun biçimde ve akıllıca hareket etmezsek soruşturma açılabilir ve bu belgenin sunulması gerekebilir. Umarım, soruşturmaya gerek olmaz, çünkü eğer öyle olursa başka bir şey olmasa da, bu mutlaka zavallı Lucy'nin ölümüne neden olur. Mrs. Westenranın kalp hastası olduğunu ben biliyorum, siz biliyorsunuz ve onunla ilgilenen doktor biliyor; bu hastalıktan öldüğünü doğrulayabiliriz. Gelin, hemen bu belgeyi dolduralım; ben nüfus memuruna götüreyim ve oradan cenazeyi kaldıracak görevliye geçeyim.” “Güzel, ah dostum John! İyi düşünmüşsün! Gerçekten de Miss Lucy çevresini kuşatan düşmanlarla üzülüyor olsa da, en azından onu seven dostlarla mutlu oluyor. Biri, ikisi, üçü, hepsi ve bir de yaşlı adam onun için damarlarını açıyorlar. Ah evet, biliyorum, John dostum; kör değilim! Seni bunun için daha da seviyorum! Şimdi git.”

Holde, elinde Arthura Mrs. Westenra,nın öldüğünü, Lucy'nin de hasta olduğunu, ama artık daha iyiye gittiğini ve Van Helsing'le benim de onun yanında olduğunu haber veren telgrafı tutan Quincey Morris'le karşılaştım. Ona, nereye gittiğimi söyledim ve beni aceleyle uğurladı, ama tam ben giderken şöyle dedi:

“Jack, geri geldiğinde, seninle baş başa iki kelime konuşabilir miyim?” Başımı sallayarak evet dedim ve çıktım. Kayıt konusunda hiç zorlukla karşılaşmadım ve cenazeyi kaldıracak görevliyi, akşam gelip tabut için ölçü alması ve düzenlemeleri yapması için ayarladım.

Geri geldiğimde Quincey beni bekliyordu. Lucy hakkında bilgi alır almaz onu göreceğimi söyledim ve Lucy'nin odasına çıktım. Hâlâ uyuyordu ve Profesör de görünüşe göre yatağının yanındaki iskemleden kıpırdamamış gibiydi. Parmağını dudaklarına götürmesinden, Lucy'nin çok geçmeden uyanmasını beklediği ve doğal akışın önüne geçmekten korktuğu sonucuna vardım. Bu yüzden, Puincey'nin yanına indim ve onu, perdelerin kapalı olmadığı ve öteki odalara kıyasla biraz daha neşeli -ya da daha az neşesiz- kahvaltı salonuna götürdüm. Yalnız kaldığımızda şöyle dedi:

“Jack Seward, kendimi olmaya hakkım olmadığı bir yere sokuşturmak istemiyorum; ama bu sıradan bir durum değil. Bir zamanlar o kızı sevdiğimi ve onunla evlenmek istediğimi biliyorsun; ama tüm bunlar geçmişte kalmış olsa da onun için kaygılanmaktan kendimi alamıyorum. Sorunu ne? Hollandalı adam -ve iyi bir adam olduğunu görebiliyorum- odaya girdiğiniz sırada, bir kan nakli işlemi daha gerçekleştirmeniz gerektiğini ve senin de onun da tükenmiş olduğunuzu söyledi. Siz tıp adamlarının aranızda özel konuştuğunuzu ve sıradan bir insanın onların aralarında görüş alışverişinde bulundukları konuları öğrenmeyi beklememeleri gerektiğini biliyorum. Ama bu sıradan bir durum değil ve her ne ise payıma düşeni yaptım. Öyle değil mi?”

“Evet, öyle,” dedim; o da sözlerini sürdürdü:

“Hem senin hem de Van Helsing'in, bugün yaptığım şeyi önceden yapmış olduğunuzu sanıyorum. Öyle değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Ve sanırım Art da işin içinde. Dört gün önce kendi evinde onu gördüğümde tuhaf görünüyordu. Güney Amerika bozkırlarındayken sevdiğim bir kısrağın bir gece içinde ölüp gitmesinden beri hiçbir şeyin bu denli çabuk çöktüğünü görmemiştim. Vampir dedikleri büyük yarasalardan biri gece ona yapışmış ve tıka basa doyduktan sonra damarını açık bırakmıştı ve onu ayakta tutmaya yetecek kanı kalmadığı için yatarken ona bir kurşun sıkmak zorunda kalmıştım. Jack, güvene ihanet etmeni istemiyorum, ama Arthur ilkti, değil mi?” Konuşurken, zavallı dostum son derece kaygılıydı. Sevdiği kadınla ilgili kuşkuyla işkence çekiyordu ve sevdiği kadını çevreleyen o korkunç gizeme ilişkin hiçbir şey bilmemesi acısını artırıyordu. Yüreği kan ağlıyordu ve tümüyle kendini kaybetmesini engellemek tüm erkekliğine -ve onda, krallara layık miktarda bulunuyordu- mal oluyordu. Yanıtlamadan önce durdum, çünkü Profesör'ün sır olarak saklanmasını istediği hiçbir şeyi açık etmemem gerektiğini hissediyordum; ama zaten öyle çok şey biliyor ve tahmin ediyordu ki yanıt vermemek için neden olamazdı, bu yüzden aynı şekilde yanıtladım: “Evet, öyle.”

“Ve bu ne kadar süredir böyle sürüyor?”

“Yaklaşık on gündür.”

“On gün mü! Öyleyse, Jack, bu süre içinde hepimizin sevdiği o zavallı güzel yaratığın damarlarına dört güçlü adamın kanını aldığını sanıyorum.

Onun tüm bedeni bu kadar kanı taşıyamazdı.” Sonra, bana yaklaşarak sert biçimde yarı fısıldayarak şöyle dedi: “Kanı çeken ne?”

Bilmiyorum anlamında başımı salladım. “İşte,” dedim, “sorun bu. Van Helsing bu konuda çok heyecanlı ve ben de ne yapacağımı bilemiyorum. Tahminde bulunmaya bile cüret edemiyorum. Lucy'nin uygun biçimde izlenmesine ilişkin tüm hesaplarımızı çöpe atan bir dizi ufak olay meydana geldi. Ama bunlar bir daha olmayacak. Her şey düzelene -ya da bozulana- kadar burada kalacağız. Quincey elini uzattı. “Beni de sayın,” dedi. “Sen ve Hollandalı adam bana ne yapacağımı söyleyeceksiniz, ben de onu yapacağım.”

O akşamüstü geç saatlerde uyandığında, Lucy'nin yaptığı ilk şey, göğsünü yoklamak ve beni şaşırtacak biçimde, Van Helsing'in okumam için bana verdiği kâğıdı göğsünden çıkartmak oldu. Dikkatli Profesör, uyandığında kaygılanmasın, diye onu çıktığı yere geri koymuştu. Sonra, gözü Van Helsing'le bana kaydı ve sevindi. Sonra, odaya bakındı ve nerede olduğunu görünce irkildi; yüksek sesle çığlık attı ve zavallı incecik elleriyle solgun yüzünü kapadı. Bunun ne anlama geldiğini -annesinin ölümünü tümüyle algıladığını- ikimiz de anladık; bu yüzden onu rahatlatmak için elimizden geleni yaptık. Kuşkusuz duygudaşlık onu biraz rahatlattı ama zihinsel ve ruhsal olarak çok güçsüzdü; uzun uzun sessizce ve güçsüzce ağladı. Ona birimizin ya da ikimizin birden hep onunla kalacağını söyledik; bu onu biraz rahatlatmış gibiydi. Alacakaranlığa doğru hafif bir uykuya daldı. Bu sırada çok tuhaf bir şey oldu. Uykusunda kâğıdı göğsünden çıkarttı ve yırttı. Van Helsing yanına gitti ve kâğıt parçalarını elinden aldı. Ama buna karşın, Lucy sanki kâğıt hâlâ elindeymiş gibi yırtma eylemini sürdürdü; sonunda ellerini kaldırdı ve sanki parçaları saçıyormuş gibi ellerini açtı. Van Helsing şaşırmış göründü ve kaşları, düşünceye dalmışçasına birleşti, ama bir şey söylemedi.

19 Eylül. - Dün gece boyunca, hep uyumaktan korkarak ve her uyanışında bir biçimde daha da güçsüzleşerek kesik kesik uyudu. Profesör ve ben nöbetleşe başında bekledik ve onu bir an bile yalnız bırakmadık. Quincey Morris, planı konusunda hiçbir şey söylemedi, ama bütün gece boyunca evin çevresinde devriye gezdiğini biliyordum.

Gündüz olduğunda, gün ışığı, zavallı gücünün nasıl hasar gördüğünü gözler önüne serdi. Kafasını zar zor çevirebiliyordu ve alabildiği az miktarda gıdanın da ona yararı dokunmuyormuş gibi görünüyordu. Zaman

zaman uyuyordu ve Van Helsing'le ben uyuduğu ve uyanık olduğu zamanlar arasındaki farkı görebiliyorduk. Uyurken daha çelimsiz ve nefes alış verişi daha hafif olsa da daha güçlü görünüyordu; açık ağzı çekilmiş, solgun dişetlerini ortaya seriyordu ve bu yüzden dişleri kesinlikle daha uzun, daha sivri görünüyordu; uyandığında gözlerindeki yumuşaklık belli ki ifadesini değiştiriyordu, çünkü ölmekte olsa da kendi gibi görünüyordu. Öğleden sonra Arthur'u istedi ve ona telgraf çekti. Quincey onu karşılamak için istasyona gitti.

Arthur geldiğinde saat neredeyse altı olmuştu; güneş batıyor, kırmızı ışık pencereden içeri akıyor, solgun yanaklarına biraz daha renk veriyordu. Onu gördüğünde, Arthur heyecandan boğulacak gibi oldu, hiçbirimiz konuşamadık. Geçen saatler içinde, sağlıklı uykular ya da öyle kabul edilen koma benzeri durumlar daha sıklaştı ve bu yüzden konuşmanın olası olduğu aralar kısaldı. Ama Arthur'un varlığı, uyarıcı işlevi görüyordu; Lucy biraz kendine gelmişti ve onunla konuşurken buraya geldiğimizden bu yana olmadığı kadar canlıydı. Arthur da kendini toparlamıştı, olabildiğince neşeli konuşuyordu, böylece her şey olabildiğince iyiye gidiyordu.

Saat neredeyse bir olmuştu ve Arthurla Van Helsing, Lucy'nin yanında oturuyorlardı. On beş dakikaya kadar nöbeti onlardan devralacağım ve bu kaydı Lucy'nin fonografında yapıyorum. Saat altıya kadar dinlenmeye çalışacaklar. Korkarım yarın nöbetimizi sona erdirecek, çünkü bu sarsıntı fazlasıyla büyüktü; zavallı çocuk iyileşemeyecek. Tanrı hepimize yardım etsin.

Mina Harker'dan Lucy Westenra,ya mektup (Alıcı tarafından açılmamış.)

17 Eylül

Çok sevgili Lucy

Senden haber almayalı ya da aslında sana yazmayalı, bir asır geçmiş gibi. Tüm haberlerimi okuyunca hatalarımdan ötürü beni bağışlayacaksın biliyorum. Pekâlâ, kocamı sağ salim teslim aldım; Exeter'a vardığımızda orada bizi araba bekliyordu ve gut hastalığı geçirmekte olmasına karşın Mr. Hawkins arabadaydı. Bizi, bize ayrılan tüm odaların hepsinin çok hoş

ve rahat olduğu kendi evine götürdü ve birlikte akşam yemeği yedik. Yemekten sonra Mr. Hawkins şöyle dedi:

“Canlarım, sağlığınıza ve mutluluğunuza içmek istiyorum; dilerim tüm güzellikler sizinle olsun. İkinizi de çocukluğunuzdan beri tanıyorum ve sevgi ve gururla büyümenizi izledim. Şimdi yuvanızı burada yanımda kurmanızı istiyorum. Ne karım, ne çocuğum kaldı; hepsi gitti ve vasiyetimde her şeyi size bıraktım." Jonathan ve yaşlı adam el sıkışırlarken ağladım, Lucy'ciğim. Akşamımız çok çok çok mutlu geçti.

İşte buraya, bu güzel eski eve yerleştik ve hem yatak odamdan hem oturma odasından yakındaki katedralin, büyük kara gövdeleri katedralin eski sarı taşlarına karşı koyan büyük karaağaçlarını görebiliyorum; başımızın üstündeki kargaların bütün gün ses çıkardıklarını, cırcır ettiklerini ve kargalarla insanların tavırları hakkında dedikodu yaptıklarını duyabiliyorum. İşler ve ev yönetimi konusunda düzenlemeler yapmakla uğraştığımı söylememe gerek yok. Jonathan ve Mr. Hawkins bütün gün çalışıyorlar; çünkü artık Jonathan ortak oldu. Mr. Hawkins ona müşterilerle ilgili her şeyi anlatmak istiyor.

Sevgili annenin durumu nasıl? Keşke sizi görmek için bir-iki günlüğüne kasabaya gelebilseydim canım ama omzumda bunca yük varken henüz buna cesaret edemem; Jonathan'ın da hâlâ bakıma ihtiyacı var. Kemiklerinin üstü biraz et dolmaya başladı, ama uzun süren hastalıktan fena halde zayıflamıştı; şimdi bile bazen uykusunda birdenbire yerinden fırlıyor ve ben onu tatlı dille her zamanki uysallığına döndürebilene kadar tir tir titreyerek uyanıyor. Yine de, Tanrıya şükür, bu durumlar günler geçtikçe daha az sıklıkta oluyor ve zamanla tümden yok olacaklarına inanıyorum. Evet, işte sana haberlerimi verdim, seninkileri sorayım. Ne zaman ve nerede evleneceksiniz, düğünü kim yönetecek ve ne giyeceksin, davetlilere açık bir düğün mü olacak yoksa aranızda mı yapacaksınız? Bana her şeyi anlat canım; bana tüm bunlarla ilgili her şeyi anlat çünkü seni ilgilendirip de benim için önemli olmayan hiçbir şey yok. Jonathan sana “en derin saygılarını” iletmemi istedi, ama bunun HaWkins & Harker şirketinin küçük ortağından gelecek bir selamlama için yeterli olduğunu sanmıyorum; bu yüzden, sen beni sevdiğine ve o beni sevdiğine ve ben seni sözcüğün tüm zamanları ve anlamları ile sevdiğime göre, sana onun yerine kısaca Jonathan'ın “sevgilerini” yolluyorum. Hoşça kal sevgili Lucy ve tüm iyilikler üzerinde olsun.

Sevgilerimle,

MINA HARKER

Patrick Hennessey; M.D., M.R.C.S.,

L. K.P.C.P.I.[→] **vs. vs.den**

John Seward; M. D.ye rapor

20 Eylül

Sayın Beyefendi,

İstekleriniz doğrultusunda, sorumluluğuma bırakılan şeylere ilişkin raporu ekte gönderiyorum. Hastaya, Renfield'a ilişkin daha söylenecek şeyler var. Korkunç bir sonu olabilecek, ama şansımıza öyle sonuçlanmayan bir nöbet daha geçirdi. Bugün öğleden sonra üzerinde iki adamla bir taşımacı arabası arazisi bizimkine bitişik boş eve -hatırlarsınız, hastanın iki kez kaçtığı ev- geldi. Adamlar buranın yabancısı oldukları için kapıcıya yolu sormak için kapımızda durdular. Ben, yemekten sonra sigaramı içerken çalışma odasının penceresinden dışarı bakıyordum ve adamlardan birinin eve yaklaştığını gördüm. Renfield'ın odasının penceresinin önünden geçtiğinde hasta onu içerden azarlamaya başladı ve ona ağzına gelen her türlü kötü sözle seslendi. Yeterince efendi birine benzeyen adam ona, "Kes sesini seni küfürbaz dilenci," demekle yetindi, bunun üzerine adamımız onu kendisini soymakla ve öldürmekle suçladı ve eğer asılacak bile olsa, onu engelleyeceğini söyledi. Pencereyi açtım ve adama önemsememesi için işaret ettim, böylece, adam, etrafa şöyle bir bakıp geldiği yerin nasıl bir yer olduğuna karar verdikten sonra, "Tanrı sizi korusun beyefendi, lanet olasıca bir tımarhanede bana ne dendiğini önemsemem. Onun gibi vahşi bir hayvanla birlikte bu evde yaşamak zorunda olduğunuz için size ve müdüre acıyorum," demekle yetindi. Sonra kibarca yolu sordu; ona boş evin kapısının nerede olduğunu anlattım; adamımızın tehditlerini, küfürlerini ve sövmelerini peşine takıp uzaklaştı. Neden bu şekilde öfkelendiğini anlayabilir miyim diye aşağı indim, çünkü genelde çok terbiyelidir ve vahşi nöbetleri dışında bu tarz bir şey daha önce hiç yaşanmamıştı. Çok şaşırtıcı, ama onu oldukça sakin ve ılımlı bir tavır içinde buldum. Onu olay hakkında konuşturmaya çalıştım, ama bana tatlılıkla ne demek istediğimi sorup durdu ve konudan tümüyle habersiz

olduğunu düşünmeme neden oldu. Üzülerek belirtmeliyim ki, bu yalnızca şeytanlığının bir başka göstergesiymiş, çünkü yarım saat sonra ondan yeni bir haber daha aldım. Bu sefer, odasının penceresinden çıkmış ağaçlıklı yoldan aşağı koşuyordu. Hastabakıcılara peşimden gelmelerini söyleyip hastanın ardından koştum çünkü birine zarar vermesinden korkuyordum. Üzerinde birkaç büyük tahta sandıkla, demin geçen arabanın yolda ilerlediğini gördüğümde korkumda haklı çıktım. Adamlar, sanki vahşice egzersiz yapmışlar gibi alınlarını siliyorlardı ve yüzleri kızarmıştı. Ben daha ona ulaşamadan, hasta, adamların üstüne atıldı ve içlerinden birini arabadan indirerek başını yere vurmaya başladı. Eğer zamanında onu yakalamasaydım sanırım adamı hemen oracıkta öldürecekti. Öteki adam aşağı atladı ve kırbacının küt tarafıyla hastanın kafasına vurdu. Korkunç bir darbeydi; ama aldırmışa benzemiyordu ve onu da yakalayıp sanki kedi yavrusuymuşuz gibi bizi bir ileri bir geri çekiştirerek üçümüzle birden mücadele etti. Biliyorsunuz, hafif değilim, öteki ikisi de cüsseli adamlardı. Önceleri, kavga ederken sessizdi; ama onu bastırmaya başladığımızda ve hastabakıcılar ona deli gömleği giydirirlerken bağırmaya başladı: "Onları engelleyeceğim! Beni soyamayacaklar! Beni yavaş yavaş öldüremeyecekler! Efendim için savaşacağım!" Bu ve buna benzeyen abuk sabuk şeyler söyledi. Onu hatrı sayılır güçlükle eve götürüp minderli odaya koydular. Hastabakıcılardan birinin, Hardy'nin bir parmağı kırıldı. Ama her şeyi yoluna koydum ve artık durumu iyi.

İki taşıyıcı, önceleri verilen zarar için alınacak hukuki önlemlere ilişkin tehditlerini bağıra bağıra savurdular ve hukukun verebileceği tüm cezaları üzerimize yağdıracaklarını söylediler. Ama tehditleri, ikisinin de çelimsiz bir deli tarafından yenilmelerine ilişkin dolaylı bir savunmayla iç içe geçmişti. Güçleri yola gidecek ağır sandıkları taşıyıp arabaya kaldırmakla harcanmış olmasaydı adamı çabucak halledebileceklerini söylediler. Yenilgileri için bir başka neden olarak mesleklerinin tozlu doğası gereğince içine düştükleri alışılmamış susuzluk durumu ve işlerinin herhangi bir eğlence mekânına ayıplanası derecede uzak olmasını gösterdiler. Amaçlarını çok iyi anladım; bir ya da birden fazla kadeh rom ve her birinin eline bırakılan birer altınla saldırıyı önemsememeye başladılar ve size bu satırları yazan böylesi "lanet olasıca iyi bir herifle tanışma zevkine erişmek için daha beter bir deliyle karşılaşmayı kabul edeceklerine yemin ettiler. İleride gerekli olursa diye adlarını ve adreslerini aldım. Bilgileri şöyle: Dudding Evleri, King George Yolu, Gre-at Walworth,tan Jack Smollet ve

Peter Parley Evleri, Gu-ide Meydanı, Bethnal Green'den Thomas Snelling. İkisi de Orange Master's Yard, Soho'da bulunan Harris & Oğulları Taşıma ve Nakliye Şirketi'nde çalışıyorlar.

Burada meydana gelen ve ilgi çekebilecek her konuyu size yazacak ve önemli bir şey olması durumunda bir an önce telgraf çekeceğim.

Bana inanın, Efendim.

Saygılarımla,

PATRICK HENNESSEY

Mina Harker'dan Lucy Westenra,ya mektup (Alıcı tarafından açılmamış.)

18 Eylül

Çok sevgili Lucy

Öyle büyük bir felaket yaşadık ki! Mr. Hawkins birdenbire öldü. Bazıları, bunun bizim için çok üzücü olmadığını düşünebilir, ama ikimiz de onu öyle sevmiştik ki, cidden sanki babamızı yitirmişiz gibi geliyor. Annemi de babamı da tanımadığım için bu sevgili yaşlı adamın ölümü benim için büyük şok oldu. Jonathan oldukça sıkıntılı. Yalnızca yaşamı boyunca ona arkadaşlık etmiş ve sonunda ona kendi oğlu gibi davranıp bizim gibi alçakgönüllü yetiştirilmiş kişilere hayallerinin ötesinde bir servet bırakan bu iyi adam için üzüntü, büyük üzüntü duymakla kalmıyor, Jonathan başka konuda da sıkıntı yaşıyor. Bu durumla birlikte üzerine yüklenen sorumluluk miktarının onu tedirgin ettiğini söylüyor. Kendinden kuşku duymaya başlıyor. Onu neşelendirmeye çalışıyorum ve ona olan inancım, onun kendine inanmasına yardımcı oluyor. Ama yaşadığı bu ağır şok onu en çok bu konuda etkiliyor. Ah, onunki gibi tatlı, sade, soylu, güçlü bir yaradılışın - sevgili, iyi dostumuzun yardımıyla onu birkaç yıl içinde hukuk danışmanlığından ustalığa yükselten yaradılış- gücünün özünü yok edecek biçimde yaralanmış olması çok zor. Kendi mutluluğunun ortasında seni dertlerimle kaygılandırıyorsam beni bağışla canım; ama sevgili Lucy, birine anlatmalıyım çünkü Jonathan'ın karşısında cesur ve neşeli görünmeye çabalamak beni yoruyor ve burada sırrımı paylaşabileceğim

kimse yok. yarın Londra'ya gelmek zorundayız, ama buna çekiniyorum; Mr. HaWkins vasiyetinde babasıyla aynı mezara gömülmek istediğini söylemiş. Başka hiç akrabası olmadığı için, Jonathan'ın cenaze sahibi görevini üstlenmesi gerekiyor. Bir-iki dakikalığına da olsa, seni görmeye geleceğim, canım. Canını sıktığım için beni bağışla. Tüm iyi dileklerimle.

Seni seven

MİNA HARKER

Dr. Seward'ın güncesi

20 Eylül - Yalnızca kararlılık ve alışkanlık bu gece buraya not düşmeme izin verebilir. Öyle acması durumdayım, öyle üzgün, yaşam da dahil, dünyadan ve içindeki her şeyden öylesine bıktım ki, şu an ölüm meleğinin kanat çırpışını duysam umursamam. Ve son zamanlarda o acımasız kanatlarını belli bir amaç uğruna çırpıyor -Lucy'nin annesi, Arthur'un babası ve şimdi de... İşime döneyim.

Van Helsing'den Lucy'nin başında nöbet tutma görevini tam zamanında devraldım. Arthur'un da gidip dinlenmesini istedik, ama önce kabul etmedi. Ancak, gün içinde yardımını isteyeceğimizi ve Lucy'nin kötüye gitmesi durumunda dinlenme ihtiyacıyla bitkin düşmememiz gerektiğini söylediğimde gitmeyi kabul etti. Van Helsing ona karşı çok sevecendi. “Gelin çocuğum,” dedi; “gelin benimle. Hasta ve güçsüzsünüz ve gücünüzü yoran o bildiğimiz yükün yanı sıra büyük üzüntü ve zihinsel acı da yaşadınız. Yalnız kalmamalısınız; çünkü yalnız kalmak, korku ve dehşetle dolmak demektir. Büyük bir ateşin yandığı ve iki kanepenin bulunduğu oturma odasına gelin. Siz birine, ben birine uzanırız ve konuşmasak ve hatta uyusak bile duygudaşlığımız birbirini avutur.” Arthur, Lucy'nin, yastığındaki ve neredeyse keten bezinden bile daha beyaz yüzüne özlemle bakarak Profesörle birlikte odadan çıktı. Lucy, oldukça hareketsiz yatıyordu ve ben de her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu görmek için odaya bakındım. Profesör'ün öbür odada olduğu gibi bu odada da sarmısak kullarıma kararlılığını sürdürdüğünü görebiliyordum; tüm pencere çerçeveleri sarmısak kokuyordu ve Lucy'nin boynunda, Van Helsing'ın takmasını istediği ipek mendilin üstünde aynı kokulu çiçeklerden yapılma

kaba bir girland vardı. Lucy'nin nefes alış verişi biraz hırıltılıydı ve yüzü, açık ağzından solgun dişetleri meydana çıktığı için berbat durumdaydı. Loş ve belirsiz ışığın altında dişleri sabahkinden daha uzun ve sivri gibi geliyordu. Özellikle, bir tür ışık oyunuyla, köpekdişleri ötekilerden daha uzun ve sivri görünüyordu. yanına oturdum ve hemen sıkıntılı biçimde hareket etti. Tam da o anda pencerede tekdüze kanat sesleri duyuldu. Yavaşça pencereye gittim ve perdenin köşesinden dışarı baktım. Dolunay vardı ve gürültünün dönüp duran -çok loş olsa da kuşkusuz ışığın çekiciliğine kapılan- ve ara sıra kanatlarıyla pencereye vuran büyük bir yarasa tarafından yapıldığını görebildim. Koltuğuma döndüğümde, Lucy'nin hafifçe kıpırdamış olduğunu ve sarmısak çiçeklerini boğazından kopartıp atmış olduğunu fark ettim. Onları elimden geldiğince yerlerine yerleştirdim ve onu izlemek üzere oturdum.

Biraz sonra uyandı ve ona, Van Helsing'in reçetelediği biçimde yemeğini verdim. Çok az yedi ve isteksizdi. Şimdiye dek hastalığının göstergesi olan yaşam ve güç savaşımı yok gibiydi. Bilinci yerine gelir gelmez sarmısak çiçeklerini göğsüne bastırması tuhafıma gitmişti. Ne zaman hırıltılı nefes alış verişle o uyku haline girse çiçekleri kendinden uzaklaştırması, ama uyandığında onlara sıkı sıkı sarılması kuşkusuz tuhaftı. Bu konuda hata yapmanın olasılığı yoktu, çünkü takip eden uzun saatler içinde çok sayıda uyku ve uyanına dönemi geçirdi ve bu iki eylemi de çok kere yineledi.

Saat altıda Van Helsing nöbeti benden devralmaya geldi. Bu süre içinde Arthur uyuyakalmış ve Profesör de acıma duygusuyla, onun uyumaya devam etmesine izin vermişti. Lucy'nin yüzünü gördüğünde, nefes alışındaki tıslamayı duyabiliyordum ve sertçe fısıldayarak şöyle dedi: “Perdeyi aç; ışık istiyorum!” Sonra eğildi ve yüzü neredeyse Lucy'ninkine değerek dikkatli biçimde onu inceledi. Çiçekleri ve ipek mendili boynundan aldı. Bunu yaparken irkildi ve sanki boğulurcasına, “Mein Gottl” dediğini duydum. Ben de eğilip baktım ve Van Helsing'i ürküten şeyi gördüğümde içimi tuhaf bir ürperti sardı. Lucy'nin boğazındaki yaralar tümüyle yok olmuştu. Tam beş dakika boyunca Van Helsing, en sert yüz ifadesiyle Lucy'ye bakarak orada durdu. Sonra bana döndü ve soğukkanlı biçimde şöyle dedi:

“Ölüyor. Artık uzun sürmeyecek. Dikkat et; bilinci yerindeyken ya da uykusunda ölmesi pek çok şeyi değiştirecek. O zavallı çocuğu uyandır, gelip onu son kez görsün; bize güveniyor ve ona söz verdik.”

Yemek odasına gittim ve Arthur'u uyandırdım. Bir an sersemledi, ama kepenklerin kenarlarından süzülen gün ışığını gördüğünde geç kaldığını sandı ve korkusunu dile getirdi. Onu Lucy'nin hâlâ uyuduğuna inandırdım, ama elimden geldiğince nazik biçimde Van Helsing'in de benim de sonun yakın olduğundan korktuğumuzu söyledim. Yüzünü elleriyle örttü ve kanepenin dibinde dizlerinin üstüne düştü; orada belki bir dakika boyunca başı eğik dua ederek ve o sırada omuzları üzüntüden sarsılarak kaldı. Elinden tuttum ve onu ayağa kaldırdım. “Gel,” dedim, “sevgili eski dostum, tüm cesaretini topla; onun için en iyisi ve en kolayı bu olacak.”

Lucy'nin odasına geldiğimizde Van Helsing'in her zamanki sağduyusuyla her şeyi düzelttiğini ve olabildiğince hoş hale getirdiğini görebildim. Lucy'nin saçını bile fırçalamıştı, böylece saçları yastığında her zamanki güneşli dalgalarla uzanıyordu. Biz odaya girdiğimizde gözlerini açtı ve onu gördüğünde yavaşça fısıldadı:

“Arthur! Ah, sevgilim. Geldiğin için çok mutluyum!” Tam Lucy'yi öpmek üzere eğiliyordu ki Van Helsing onu geri çekti. “Hayır,” diye fısıldadı, “henüz olmaz! Elini tutun; bu, onu daha çok rahatlatacak.”

Böylece Arthur onun elini tuttu ve yanına diz çöktü; Lucy gözlerinin meleksi güzelliğine uyan yumuşak çizgileriyle her zamankinden güzel görünüyordu. Sonra yavaş yavaş gözleri kapandı ve uykuya daldı. Kısa süreliğine, göğsü hafifçe inip kalktı, nefes alıp verişi yorgun bir çocuğunki gibiydi.

Ve sonra belli belirsiz biçimde, gece fakına vardığım tuhaf değişim meydana geldi. Nefes alış verişi hırıltılı bir hal almaya başladı, ağzı açıldı ve geri çekilmiş solgun dişetleri dişlerini hiç olmadığı kadar uzun ve keskin gösterdi. Uykudan uyanırcasına, belli belirsiz, bilinçsiz biçimde birdenbire donuklaşan ve katılaşan gözlerini açtı ve daha önce dudaklarından çıktığını hiç duymadığım yumuşak, şehvetli bir sesle şöyle dedi:

“Arthur! Ah, sevgilim. Geldiğin için çok mutluyum! Öp beni!” Arthur onu öpmek için hevesle eğildi, ama tam o anda, Lucy'nin sesiyle tıpkı benim gibi irkilen Van Helsing, Arthur'un üstüne çullandı ve iki eliyle onu boynundan yakalayarak asla sahip olamayacağını düşündüğüm bir güçle onu geri çekti - daha doğrusu onu neredeyse odanın öbür ucuna fırlattı.

“Hayatta olmaz!” dedi, “senin ve onun yaşayan ruhu için hayatta olmaz!” Ve bir kapları gibi ikisinin arasına dikildi.

Arthur öylesine afallamıştı ki bir an için ne yapacağını ya da ne diyeceğini bilemedi; herhangi bir şiddet dürtüsü onu ele geçirmeden önce yeri ve durumu algılayıp sessiz kalıp bekledi.

Gözlerim, tıpkı Van Helsing'inkiler gibi Lucy'ye dikiliydi; bir gölge gibi, yüzünden bir öfke kasılmasının geçtiğini gördük; sivri dişleri birbirine vurdu. Ardından, gözleri kapandı ve derin derin nefes aldı.

Oldukça kısa süre sonra, tüm yumuşaklığıyla gözlerini açtı ve kendi zavallı solgun, ince elini uzatıp Van Helsing'in iri, kahverengi elini tuttu; eli kendine çekerek öptü. “Gerçek dostum,” dedi, bitkin bir ses ve sözlerle anlatılamayacak kadar büyük bir dokunaklılıkla, “benim ve Arthur'un gerçek dostu! Ah, onu koruyun ve beni huzura erdirin!”

Van Helsing, “Söz veriyorum!” dedi ağırbaşlılıkla ve Lucy'nin yanında diz çökmüş yemin eden biri gibi elini kaldırarak. Sonra Arthur'a döndü ve ona şöyle dedi: “Gelin, oğlum, elini elinize alın ve onu alnından öpün, yalnızca bir kez.”

Dudakları yerine gözleri buluştu ve böylece ayrıldılar.

Lucy'nin gözleri kapandı; onları yakından izleyen Van Helsing, Arthur'un kolunu tuttu ve onu uzaklaştırdı.

Ve ardından, Lucy'nin nefes alışı yine hırıltılı hal aldı ve birdenbire durdu.

“Her şey bitti,” dedi Van Helsing. “Öldü!”

Arthuru kolundan tuttum ve oturma odasına götürdüm, orada oturdu ve görünce neredeyse içimi parçalayacak biçimde hıçkırarak elleriyle yüzünü örttü.

Odaya geri döndüm; Van Helsing'i zavallı Lucy'ye bakarken buldum, Profesörün yüzü her zamankinden daha katıydı. Lucy'nin bedeninde bazı değişiklikler olmuştu. Ölüm, güzelliğinin bir kısmını geri vermişti, çünkü alnı ve yanakları akıcı hatlarının bir kısmını geri kazanmıştı; hatta dudakları ölüyü andıran solgunluğunu yitirmişti. Sanki artık kalbi çalıştırmak için gereksinim duyulmayan kan, ölümün acımasızlığını olabildiğince daha az kaba kılmak için oralara gitmişti.

Uyurken ölüyor sandık,

Ve öldüğünde uyuyor.[→]

Van Helsing'in yanında durdum ve şöyle dedim: “Ah, işte zavallı kız, sonunda huzur içinde. Son geldi!” Bana döndü ve ağır bir ciddiyetle yanıt verdi: “Hayır; heyhat, öyle değil. Bu, yalnızca başlangıç!” Ne demek istediğini sorduğumda yalnızca başını salladı ve şöyle dedi:

“Şu an için bir şey yapamayız. Bekle ve gör.”

XIII

Dr. Seward'ın güncesi (devam)

Lucy ile annesi birlikte gömülebilsinler, diye cenaze töreni, yarından sonraki gün olacak şekilde ayarlandı. Tüm berbat resmî işlerle ilgilendim ve görgülü cenaze memuru, tüm ekibinin de kendi aşırı saygılı nezaketiyle lanetlendiğini - ya da kutsandığını kanıtladı. Ölüler için son görevleri yerine getiren kadın bile ölü odasından çıkarken bana gizli ve dostane bir profesyonellik içinde şöyle dedi:

"Çok güzel bir ceset oldu, beyefendi. Onunla ilgilenmek büyük bir ayrıcalık. Kurumumuzu yücelteceğini söylemek fazla olmayacaktır!"

Van Helsing'in oradan hiç uzaklaşmadığını fark ettim. Evdeki işlerin düzensizliği bunu olanaklı kılıyordu. Yakında hiçbir akraba yoktu; Arthur da ertesi gün babasının cenazesine katılmak için dönmek zorunda olduğundan çağrılması gereken kimseye haber vermeyi başaramadık. Bu şartlar altında Van Helsing'le ben, belgeleri incelemek ve bunun gibi işleri üzerimize aldık. Van Helsing, Lucy'nin belgelerini kendisi incelemek için ısrar etti. Bir yabancı olarak, İngiliz yasal gereksinimlerini iyi bilmeyebileceği ve böylece bilmeden, gereksiz bazı sorunlar yaratmasından korkarak niye, diye sordum. Şöyle yanıtladı: "Biliyorum; biliyorum. Benim bir doktor olmakla birlikte avukat olduğumu unutuyorsun. Ama bu yalnızca yasa için değil. Tıbbi inceleme memurundan kaçındığında bunu biliyordun. Benim kaçınacak ondan fazla şeyim var. Daha başka belgeler olabilir - örneğin bunun gibi." Konuşurken cep defterinden, Lucy'nin göğsünde bulunan ve uykusunda yırttığı kâğıdı çıkarttı. "Merhum Mrs. Westenra için çalışan hukuk müşavirinin kim olduğuna ilişkin bir şey bulduğunda tüm belgelerini mühürle ve bu gece ona mektup yaz. Bana gelince, bütün gece bu odada ve Miss Lucy'nin odasında nöbet tutacağım ve ne bulabilirim diye

araştırma yapacağım. Tüm düşüncelerinin yabancıların eline geçmesi iyi değil.”

İşin bana düşen kısmıyla ilgilenmeyi sürdürdüm ve yarım saat daha geçtikten sonra Mrs. Westenra'nın hukuk müşavirinin adını ve adresini bulup ona yazdım. Zavallı hanımefendinin tüm belgeleri düzenlenmişti; defin yerine ilişkin açık ve net talimatlar verilmişti. Mektubu ancak mühürlemiştim ki Van Helsing beni şaşırtarak odaya girdi ve şöyle dedi:

“Sana yardım edebilir miyim dostum John? İşim yok ve izin verirsen hizmetindeyim.”

“Aradığınızı buldunuz mu?” diye sorunca şöyle yanıt verdi:

“Belli bir şey aramıyordum. Yalnızca, orada olan şeyleri bulmayı umuyordum - ve buldum; yalnızca birkaç mektup ve biraz not kâğıdı ve yeni başlanmış bir günlük. Ama buradalar ve şimdilik onlar hakkında bir şey söylememeliyiz. Yarın zavallı genci göreceğim ve onun onayıyla bunların bazılarını kullanacağım.”

Elimizdeki işi bitirdiğimizde konuşmasını sürdürdü: “Ve şimdi dostum John, bence yatabiliriz. Senin de benim de uykuya ve toparlanmak için dinlenmeye ihtiyacımız var. Yarın yapacak çok işimiz var ve bu gecelik bize gerek yok. Yazık!”

Yatmaya gitmeden önce zavallı Lucy'ye bakmaya gittik. Cenazeci işini kesinlikle iyi yapmıştı, çünkü oda küçük bir chapelle *arderıte*'a[→] dönmüştü. Güzel beyaz çiçeklerden oluşan bir kır görüntüsü vardı ve ölüm, olabildiğince az itici kılınmıştı. Kefenin ucu, yüzünün üstüne örtülmüştü; Profesör eğilip örtüyü çektiğinde ikimiz de uzun mumların yeteri kadar aydınlattığı ve önümüzde uzanan güzellik karşısında irkildik. Öldüğünde Lucy'nin tüm güzelliği geri gelmişti ve geçen saatler, “çürümenin yok edici parmaklarının[→] izlerini bırakacağına yaşamın güzelliğini, bir cesede bakmakta olduğuma inanamayacağım bir biçimde yeniden canlandırmıştı.

Profesör, katı bir ciddiyet içinde görünüyordu. Lucy' yi benim gibi sevmemişti ve gözlerinde yaşlar olmasına gerek yoktu. “Ben dönene kadar burada kal,” deyip odadan çıktı. Holde bekleyen ve henüz açılmamış kutudan bir avuç dolusu yabani sarmısak alıp geldi ve çiçekleri, ötekilerin arasına, yatağın orasına burasına yerleştirdi. Sonra boynundan, yakasının altından küçük altın bir haç çıkarttı ve Lucy'nin ağzına yerleştirdi. Kefeni eskisi gibi örttü ve birlikte odadan çıktık.

Tam kendi odamda üzerimi değiştiriyordum ki, kapıyı çalarak odama girdi ve hemen konuşmaya başladı: “Yarın, akşam olmadan bana bir otopsi neşteri takımı getirmeni istiyorum.”

“Otopsi yapmamız şart mı?” diye sordum.

“Evet ve hayır. Bir işlem yapmak istiyorum, ama düşündüğün gibi değil. Sana şimdi açıklayayım, ama başka kimseye tek söz söylemek yok. Onun kafasını kesip kalbini çıkartmak istiyorum. Ah, sen bir cerrahsın ve böylei sine şaşırdın! Sen ki, kendi gözlerimle, başkalarının tüylerini diken diken eden ölüm kalım ameliyatlarını elin ya da yüreğin titremeden yaptığını gördüm. Ah, ama sevgili dostum John, onu sevdiğini unutmamalıyım; ama unutmuş değilim ve o yüzden işlemi ben gerçekleştireceğim ve sen yalnızca yardım edeceksin. Bunu bu gece yapmak istiyorum, ama Arthur un hatrı için yapmamalıyım; yarın babasının cenazesinden sonra özgür olacak ve onu görmek isteyecek. Sonra, ertesi gün için tabuta konduğunda, herkes uyurken sen ve ben geleceğiz. Tabutun kapağını açacak ve işlemi gerçekleştireceğiz; sonra, bizden başka kimse bilmesin diye her şeyi yerine koyacağız.”

Ama tüm bunları neden yapıyoruz? Kız öldü. Neden gereksiz yere zavallı bedenini kesip biçelim? Ve eğer otopsi yapmaya gerek yoksa ve bundan elde edilecek bir şey yoksa -ne ona ne bize ne bilime ne insan bilgisine yararı yoksa- niye yapıyoruz? Bir gereği yoksa, bu canavarca!”

Yanıt olarak, elini omzuma koydu ve sonsuz bir duyarlılıkla şöyle dedi:

“Dostum John, zavallı kanayan yüreğine acıyorum; bu şekilde kanadığı için seni daha da seviyorum. Eğer elimden gelseydi, taşıdığın yükü üzerime alırdım. Ama bilmediğin ve öğreneceğin şeyler var ve bildiğim için bana dua et, çünkü hiç hoş şeyler değil. John, oğlum, yıllardır dostumsun ve haklı bir gerekçe olmadan hareket ettiğimi gördün mü hiç? Hata yapabilirim - insanım; ama yaptığım her şeye inanıyorum. Bu büyük dert başgösterdiğinde beni çağırma nedenin bunlar değil miydi? Evet! Ölmek üzere olmasına karşın Arthur'un sevgilisini öpmesine izin vermeyip tüm gücümle onları ayırdığımda şaşırmadın mı - hayır, dehşete düşmedin mi? Evet! Ama yine de, ölmekte olan o güzelim gözleriyle, o güçsüz sesiyle bana nasıl teşekkür ettiğini ve kaba yaşlı ellerimi öpüp beni kutsadığını görmedin mi? Evet! Ve o, gözlerini minnetle kapatırken ona söz verdiğimi duymadın mı? Evet!

Eh, şimdi, yapmak istediğim her şey için haklı bir nedenim var. Uzun yıllar boyunca bana güvendin; seni pekâlâ kuşkulandırabilecek pek çok tuhaf şeyin yaşandığı geçen haftalarda bana inandın. Bana biraz daha inan, dostum John. Eğer bana güvenmezsen, sana ne düşündüğümü söylemek zorundayım; bu büyük olasılıkla iyi bir şey olmayacak. Ve eğer bana güvenen dostum olmadan çalışırsam -ki güven olsun olmasın çalışacağım- içime sinmeden ve olabilecek tüm yardım ve yürekliliğe gereksinim duyarken kendimi çok yalnız hissederek çalışacağım!" Bir an durdu ve ağırbaşlılıkla sözlerini sürdürdü: "Dostum John, önümüzde tuhaf ve korkunç günler var. İki kişi değil, tek kişi olalım ve bu şekilde iyi bir son için çalışalım. Bana inancın olmayacak mı?"

Elini tuttum ve ona söz verdim. Odadan çıkarken kapımı açık tuttum ve kendi odasına girip kapıyı kapatmasını izledim. Hareketsiz dururken, hizmetkârlardan birinin sessizce koridordan geçtiğini -arkası bana dönüktü, o yüzden beni görmedi- ve Lucy'nin yattığı odaya girdiğini gördüm. Gördüğüm şey bana dokundu. Bağlılık çok az rastlanır bir şey ve onu sevdiklerimize karşılıksız gösterenlere minnet duyuyoruz. İşte karşımızda, doğal olarak ölüme karşı duyduğu derin korkuları bir kenara bırakıp zavallı bedeni sonsuz istirahatgâhına yerleştirilmeden önce yalnız kalmasın diye sevdiği hanımının tabutunun başında tek başına beklemeye giden zavallı bir genç kız var...

Uzun ve derin bir uyku çekmiş olmalıyım, çünkü Van Helsing odama gelerek beni uyandırdığında gün iyice ışımıştı. Yatağımın yanına geldi ve şöyle dedi:

"Neşterleri dert etmene gerek yok; o işi yapmayacağız."

"Neden?" diye sordum. Çünkü bir önceki gece ciddiyeti beni derinden etkilemişti.

"Çünkü," dedi sert biçimde, "Artık çok geç - ya da çok erken. Bak!" Tam burada, küçük altın haçı kaldırdı. "Bu, dün gece çalındı."

"Şimdi elinizde olduğuna göre," diye sordum merakla, "nasıl çalındı?"

"Çünkü onu çalan değersiz sefilden, yaşayanları da ölüleri de soyan kadından geri aldım. Elbet cezası gelecek, ama bunu benden görmeyecek; ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yok ve bilmeden, yalnızca hırsızlık yaptı. Şimdi beklemeliyiz."

Bunu söyler söylemez beni düşünecek yeni bir gizem, boğuşacak yeni bir bulmacayla bırakarak çıktı.

Öğleden önceki saatler iç sıkıcıydı, ama öğlen hukuk danışmanı geldi: Wholeman, Oğulları, Marquand & Lidderdale'den Mr. Marquand. Çok güler yüzlüydü ve yaptıklarımızı takdir edip ayrıntılarla ilgilenme işini üzerimizden aldı. Öğle yemeği sırasında Mrs. Westenra'nın bir süredir kalbi yüzünden ansızın ölmeyi beklediğini ve işlerini eksiksiz bir düzene soktuğunu söyledi; Lucy'nin babasına ait ve doğrudan vârisi olmadığından ailenin uzak bir koluna giden bir mülk dışında taşınabilir ve taşınmaz malların tümüyle Arthur Holmwood'a kaldığını açıkladı. Bize bunları anlattıktan sonra sözlerini şöyle sürdürdü:

“Açıkçası, vasiyetnameyle ilgili böylesi bir düzenlemeden kaçınmak için elimizden geleni yaptık ve kızının beş parasız kalmasına ya da bir evlilik bağına göre hareket etmesi durumunda çok da özgür olamayacağı belli bazı olasılıklara dikkat çektik. Cidden, konunun üzerine öyle gittik ki neredeyse fikir ayrılığına düşmek üzereydik, çünkü kendisinin arzularını yerine getirmeye hazır olup olmadığımızı sordu. Elbette, o an kabul etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Prensipte haklıydık ve olayların mantığıyla yüzde doksan dokuz düşüncemizin doğruluğunu kanıtlayabilirdik. Ama açıkçası, bu durumda başka türlü bir tavır isteklerini yerine getirmemizi olanaksız hale getirirdi. Çünkü kızından önce ölmesi durumunda kızı malvarlığının sahibi olacaktı ve annesinden beş dakika bile fazla yaşamış olsa, ortada bir vasiyetname olmaması durumunda -ki böyle bir durumda vasiyetname olanaksız olurdu- vasiyetname bırakmamış sayılacaktı. Böyle bir durumda, Lord Godalming, çok iyi bir dost olmasına karşın, hiçbir hakka sahip olamazdı; mirasçılar, uzak akraba olduklarından, tümüyle yabancı birine ilişkin duygusal nedenlerle haklarından vazgeçmezlerdi. Sizi temin ederim, sayın beyefendiler, bu sonuç beni sevindiriyor, çok sevindiriyor.”

Hukuk danışmanı iyi biriydi ama böylesi büyük bir trajedinin küçük bir bölümü -resmî olarak ilgili olduğu bölümü- karşısında sevinmesi, duygudaş anlayışın sınırları konusunda bir ders niteliğindeydi.

Adam yanımızda uzun kalmadı, ama gün içinde ilerleyen saatlerde gelip Lord Godalming'i göreceğini söyledi. Ama gelişi bizi kesinlikle rahatlatmıştı, çünkü eylemlerimiz için düşmanca bir eleştiriden korkmamamız konusunda bize güvence vermişti. Arthur'un saat beşte gelmesi bekleniyordu, bu yüzden o saatten kısa süre önce ölü odasını

ziyaret ettik. Şimdi hem anne hem kızı orada yattığı için gerçekten de ölü odasıydı. Mesleğine sadık cenaze görevlisi mallarını en iyi şekilde sergileyecek biçimde çalışmıştı ve mekânda moralimizi hemen bozan bir ölüm havası vardı. Van Helsing, Lord Godalming'in çok yakında geleceğini ve nişanlısından kalanları tek başına görmesinin yüreğini daha az parçalayacağını açıklayarak, önceki düzene sadık kalınmasını emretti. Cenaze görevlisi, kendi aptallığı karşısında şaşkına döndü ve her şeyi bir gece önce bıraktığımız hale döndürmek için çok uğraştı, böylece Arthur geldiğinde duygularının geçirebileceği sarsıntıyı engellemiş olduk.

Zavallı adam! Aşırı üzgün ve çökmüş görünüyordu; gözüpek erkekliği bile bir biçimde çokça sınanmış duygularının gerginliği altında çökmüşe benziyordu. Biliyorum ki babasına gerçekten ve özveriyle bağlıydı; onu yitirmek, hem de böylesi bir zamanda yitirmek onun için çok acı bir darbeydi. Benimleyken, her zamanki gibi sıcaktı ve Van Helsing'e karşı da hoş bir nezaket gösterdi; ama kendini biraz tuttuğunu görmeden edemedim. Profesör de bunu fark etti ve bana Lord Godalming'i yukarı getirmemi işaret etti. Öyle yaptım ve onu, Lucy'yle yalnız kalmak isteyeceğini hissettiğim için odanın kapısında bıraktım; ama kolumdan tutup beni içeri sokarken şöyle dedi:

“Sen de onu sevdin eski dostum; bana her şeyi anlattı ve yüreğinde seninkinden daha yakın bir yeri olan hiçbir dostu yoktu. Ona tüm yaptıkların için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Henüz düşünemiyorum...”

Tam burada kendini kaybetti ve kollarını omuzlarıma atıp başını göğsüme yasladı ve ağlayarak şöyle dedi: “Ah, Jack! Jack! Jack! Ne yapacağım? Tüm yaşam birdenbire elimden alınmış gibi geliyor ve koca dünyada uğruna yaşayacağım hiçbir şey kalmadı.”

Onu elimden geldiğince teselli ettim. Bu gibi durumlarda insanın fazla söze gereksinimi olmaz. Eli sıkıca tutmak, kolun omza atılması, birlikte hıçkırmak, bir erkeğin yüreğine dokunan duygudaşlık dışavurumlarıdır. Hıçkırıkları dinene kadar kıpırdamadan, sessizce durdum ve sonra yavaşça şöyle dedim:

“Gel ve ona bak.”

Birlikte yatağa doğru ilerledik ve ince keten bezini yüzünden kaldırdım. Tanrım! Ne kadar güzeldi. Geçen her saat güzelliğini artırıyor gibiydi. Bu, beni bir biçimde korkuttu ve şaşırttı; Arthur'a gelince, titremeye tutuldu ve

sonunda sıtma ateşine yakalanmışçasına kuşkuyla sarsıldı. Sonunda, uzun bir duraksamadan sonra, hafif bir fısıltıyla şöyle dedi:

“Jack, o gerçekten öldü mü?”

Üzülerek, öyle olduğuna ikna ettim ve ölümden sonra yüzlerin yumuşamasının ve hatta gençliklerindeki güzelliğe dönmelerinin sıklıkla rastlanan bir durum olduğunu; bunun özellikle, ağır ve uzun süreli acı çekiş sonrası gelen ölümlerde görüldüğünü öne sürerek sözlerimi sürdürdüm - çünkü böylesi korkunç bir kuşkunun bir andan fazla sürmesine izin veremeyeceğimi hissettim. Bu açıklama bütün kuşkuları ortadan kaldırmış gibi görünüyordu ve bir süre sedirin yanında diz çöktükten ve Lucy'ye sevgi dolu biçimde uzun uzun baktıktan sonra başını yana çevirdi. Ona, tabutun hazırlanması gerektiği için veda etmesini söyledim; böylece geri döndü ve Lucy'nin elini eline alıp öptü, eğildi ve onun alnını öptü. Yürürken, omzunun üstünden ona sevgiyle bakarak odadan çıktı.

Arthur'u oturma odasında bıraktım ve Van Helsing'e Lord Godalming'in veda ettiğini söyledim; böylece, Profesör cenaze görevlisinin adamlarına hazırlıkları sürdürmelerini ve tabuta çivileri çakmalarını söylemek üzere mutfağa gitti. Odadan bir kez daha çıktığında ona Arthur' un sorusunu aktardım ve şöyle yanıtladı:

“Şaşırmadım. Demin bir anlığına ben de kuşkuya düştüm!”

Hep birlikte akşam yemeği yedik; zavallı Arthur'un elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını görebiliyordum. Van Helsing yemek boyunca sessizdi, ama purolarımızı yaktığımızda şöyle dedi:

“Lord,” ama Arthur sözünü kesti:

“Hayır, hayır, öyle değil, Tanrı aşkına! Ne olursa olsun henüz değil. Beni bağışlayın efendim: Saldırgan biçimde konuşmayı istemedim; yalnızca, kaybım çok taze olduğu için.”

Profesör çok tatlı biçimde yanıtladı:

“O adı kullanmamın tek nedeni kuşkuya düşmüş olmamdı. Size 'Mr.' diye hitap etmemeliyim ve sizi Arthur olarak sevmeye, evet sevgili oğlum, sevmeye başladım.”

Arthur elini uzatıp yaşlı adamın elini içtenlikle tuttu.

“Bana dilediğiniz biçimde hitap edebilirsiniz,” dedi. “Dilerim, her zaman dost unvanına sahip olurum. Ve lütfen izin verin, zavallı sevgilime

göstermiş olduğunuz iyilik için size teşekkür edecek sözleri bulamadığımı söyleyeyim.” Bir an durdu ve sözlerini sürdürdü: “İyiliğinizi benden bile iyi anlamış olduğunu biliyorum; eğer kabalık ettiysem ya da siz öyle davranırken - hatırlarsınız,” Profesör başını salladı, “bir biçimde kusurum olduysa, beni bağışlamalısınız.”

Profesör, ağırbaşlı bir nezaketle yanıtladı:

“O sıralar bana güvenmenin sizin için zor olduğunu biliyorum, çünkü böylesi bir şiddete inanmak anlamayı gerektirir; şimdi bana güvenmediğiniz -güvenemediğiniz- sonucunu çıkartıyorum çünkü henüz anlamıyorsunuz. Ve daha pek çok kereler anlayamazken -isteseniz de anlayamazken- ve anlamamanız gerekirken bana güvenmenizi isteyeceğim. Ama bana tümüyle güven duyacağınız, sanki gün ışığı içinden geçmişçesine anlayacağınız zamanlar gelecek. İşte o zaman, kendi hatrınız için, başkalarının hatrı için ve korumaya yemin ettiğim genç hanımefendinin tatlı hatrı için beni başından sonuna kadar kutsayacaksınız.”

“Cidden, cidden, efendim,” dedi Arthur sıcakkanlılıkla, “Size her açıdan güveneceğim. Çok soylu bir yüreğiniz olduğunu, Jack'in dostu olduğunuzu, Lucy'nin de dostu olduğunuzu biliyor ve buna inanıyorum. Ne isterseniz yapabilirsiniz.”

Profesör, sanki konuşacakmış gibi birkaç kez boğazını temizledi ve sonunda şöyle dedi:

“O zaman şimdi size bir şey sorabilir miyim?,, “Elbette.”

“Mrs. Westenra'nın tüm malvarlığını size bıraktığını biliyorsunuz herhalde?”

“Hayır, zavallıcık; bunu hiç düşünmemiştim.”

“Ve hepsi sizin olduğuna göre onu istediğiniz gibi idare etme hakkına sahipsiniz. Sizden bana Miss Westenra'ya ait tüm belgeleri ve mektupları okumama izin vermenizi rica ediyorum. İnanın, bu gereksiz bir merak değil. İnanın, onun onaylayacağı bir gerekçem var. Belgelerin tümü burada. Onları, yabancı bir el dokunmasın -ruhunun sözcüklerine yabancı bir göz bakmasın diye, her şeyin size ait olduğunu öğrenmeden önce almıştım. Eğer izin verirseniz bende kalsınlar; siz bile onları daha görmeyin, ama onları güvende tutacağım. Hiçbir sözcük kaybolmayacak ve zamanı gelince onları size geri vereceğim. İstediğim zor bir şey ama Lucy'nin hatrı için bunu yapacaksınız, öyle değil mi?”

Arthur, eskiden olduğu gibi, candan konuştu:

“Dr. Van Helsing, ne istiyorsanız yapabilirsiniz. Bunu söylerken, sevdiğimin onaylayacağı şeyi yaptığımı hissediyorum. Zamanı gelinceye kadar sizi sorularımla sıkmayacağım.”

Yaşlı Profesör ayağa kalkarken ciddi bir tavırla şöyle dedi:

“Ve haklısınız. Hepimiz için acı olacak; ama hepsi acı olmayacak ve bu acı, son acı olmayacak. Biz ve siz de -en çok da siz sevgili oğlum- tatlı sulara ulaşmadan önce acı sulardan geçmek zorunda kalacağız. Ama yüreğimiz cesur olmalı, bencil olmamalıyız ve görevimizi yapmalıyız; her şey yoluna girecek!”

O gece Arthur un odasındaki kanepede uyudum.

Van Helsing hiç yatmadı. Sanki evde devriye geziyormuşçasına bir ileri bir geri yürüyüp durdu ve Lucy'nin tabutu içinde yattığı ve geceye, zambak ve gül kokularının arasından baskın bir koku gönderen yabani sarmısak çiçekleri serpilmiş odayı gözünün önünden hiç ayırmadı.

Mina Harker'ın güncesi

22 Eylül - Exeter treni. Jonathan uyuyor. Buraya son yazışım sanki dün gibi, Whitby,de olduğum ve tüm dünyanın önümde olduğu, Jonathan'ın uzaklarda olduğu ve ondan hiç haber alamadığım o zamandan bu yana ne çok şey oldu; şimdi, Jonathan'la evliyim, Jonathan hukuk danışmanı, ortak, zengin ve kendi işinin sahibi oldu, Mr. Hawkins öldü ve gömüldü; Jonathan, ona zarar verebilecek bir nöbet daha geçirdi. Günün birinde bana onun hakkında bir şeyler sorabilir. Hepsini yazıyorum. Stenom paslanmış - beklenmedik mutluluk bize ne yapıyor, gör- ama şu ya da bu biçimde, alıştırma yaparak stenomu canlandırmam da iyi olur...

Cenaze töreni çok sade ve ağırbaşlıydı. Yalnızca biz, hizmetçiler, Exeter'dan bir-iki dostu, Londra temsilcisi, Sir John Paxtonh temsil eden bir beyefendi, Birleşmiş Hukuk Derneği Başkanı oradaydı. Jonathan'la ben el ele durduk ve en iyi, en yakın dostumuzun bizi bıraktığını hissettik...

Hyde Park Corner'a giden bir otobüse binip sessizce şehre döndük. Jonathan, bir süreliğine Row'a gitmemin ilgimi çekebileceğini düşündü ve

böylece oturduk; ama çok az insan vardı; bu kadar çok sayıda boş iskemle görmek üzüntü verici ve kasvetliydi. Bu, bize evdeki boş iskemleleri düşündürdü; böylece kalkıp Piccadilly'ye yürüdük. Jonathan, ben okula gitmeden önceki eski günlerde olduğu gibi kolumdan tutuyordu. Bunun çok uygunsuz olduğunu hissettim, çünkü çuvaldızı kendine batırmadan yıllar boyunca başka kızlara görgü kuralı ve adap öğretemezsin; ama söz konusu olan Jonathan'dı ve o, benim kocamdı; bizi görenlerin hiçbirini de tanımıyorduk -bizi görüp görmemelerini umursamıyorduk-böylece, yürümeyi sürdürdük. Tam, Giulino'nun yerinin dışındaki bir arabada oturan geniş şapkalı çok güzel bir kıza bakıyordum ki, Jonathan'ın canımı acıtacak derecede kolumu sıktığını hissettim; fısıldamasına, “Aman Tanrım!” dedi. Jonathan için hep kaygılanıyorum çünkü sinir krizinin onu yine allak bullak etmesinden korkuyorum; bu nedenle çabucak ona döndüm ve onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu sordum.

Çok solgundu ve o güzel kızı izleyen uzun, ince, gaga burunlu, kara bıyıklı, sivri sakallı bir adama bakarken gözlerinin yarı dehşet, yarı şaşkınlıkla yuvalarından fırlamış gibi olduğunu gördüm. Adam genç kıza öyle dikkatle bakıyordu ki ikimizi de görmedi, böylece, onu iyice inceledim. Yüzü iyi bir yüz değildi; sert, acımasız ve tenseldi ve dudakları fazlasıyla kırmızı olduğu için iyice beyaz görünen büyük beyaz dişleri bir hayvanınkiler gibi sivri uçluydu. Jonathan, adamın fark etmesinden korkmama neden olana dek ona bakmayı sürdürdü. Adamın bunu yanlış anlamasından korktum, çok acımasız ve terbiyesiz görünüyordu. Jonathan'a neden rahatsız olduğunu sordum, konu hakkında kendisi kadar bilgim olduğunu düşünerek yanıtladı: “Onun kim olduğunu görüyor musun?”

“Hayır canım,” dedim, “onu tanımıyorum; kim o?” Yanıtı beni şaşırttı ve korkuttu çünkü sanki konuştuğu kişinin ben, Mina olduğunu bilmiyormuş gibi söylenmişti:

“İşte o adamın ta kendisi!”

Zavallı sevgilimin bir şeyden korktuğu - fazlasıyla korktuğu belliydi; dayanması ve ona destek olmak için yanında olmasaydım yere yığdırdı sanırım. Adama bakmayı sürdürdü; elinde küçük bir paketle bir adam dükkândan çıktı ve onu, paketi aldıktan sonra arabasıyla uzaklaşan genç hanımefendiye verdi. Karanlık adamın gözleri kızın üzerindeydi ve araba Piccadilly'de ilerleyince o da aynı yönde peşinden gitti ve bir at arabası

çağırdı. Jonathan, onun arkasından bakmayı sürdürdü ve sanki kendi kendine konuşurcasına şöyle dedi:

“Sanırım o, Kont'tu ama gençleşmiş. Tanrım, eğer öyleyse! Ah, Tanrım! Tanrım! Bir bilebilseydim! Bir bilebil-seydim!” Kendini öyle kahrediyordu ki, soru sorup zihninin konuyla meşgul olmasına neden olmaktan korktum, bu yüzden sessiz kaldım. Onu oradan sessizce uzaklaştırdım, kolumu tutarak direnmeden geldi. Biraz daha yürüdük ve Green Park'a gidip bir süre orada oturduk. Sonbahar için sıcak bir gündü ve gölgede rahat bir bank vardı. Birkaç dakika boşluğa baktıktan sonra Jonathan'ın gözleri kapandı ve başı omzumda, sessizce uykuya daldı. Onun için en iyisinin bu olduğunu düşündüm, bu yüzden onu rahatsız etmedim. Yaklaşık yirmi dakika içinde uyandı ve oldukça neşeli biçimde şöyle dedi:

“A! Uyudum mu Mina? Ah, bu kadar kaba olduğum için beni bağışla. Gel, bir yerde oturup çay içelim.” Belli ki, hastalığı yüzünden bu olayın ona hatırlattığı her şeyi unuttuğu gibi, karanlık beyefendiye ilişkin her şeyi de unutmuştu. Bu unutkanlık durumundan hoşlanmıyorum; beyne zarar verebilir ya da mevcut zararı sürdürebilir. Ona sormamalıyım, çünkü yarardan çok zarar vermekten korkuyorum; ama bir biçimde yurtdışındaki yolculuğuna ilişkin gerçekleri öğrenmeliyim. Korkarım o çıkını açıp içinde neler yazılı olduğunu öğrenme zamanı geldi. Ah, Jonathan, hata yapıyorsam beni bağışlayacağını biliyorum ama bu senin sevgili hatrın için.

Daha sonra. -Her açıdan eve hüzün dolu bir dönüş- bize bu kadar iyi davranan o sevgili insan evde yok; Jonathan, hastalığının hafifçe nüksetmesi yüzünden hâlâ solgun ve sersem gibi; her kimse, Van Helsing diye birinden gelen telgraf:

Mrs. Westenra'nın beş gün önce öldüğünü ve Lucy'nin de dünden önceki gün öldüğünü öğrendiğinize üzüleceksiniz. İkisi de bugün toprağa verildi.

Ah, birkaç sözcükle anlatılan ne büyük bir keder! Zavallı Mrs. Westenra! Zavallı Lucy! Bir daha asla bize dönmemek üzere gitmişler, gitmişler! Ve böylesi bir tatlılığı hayatından kaybeden zavallı, zavallı Arthur! Tanrım, sıkıntılarımıza göğüs germemizde bize yardım et.

Dr. Seward'ın güncesi

22 Eylül - Her şey bitti. Arthur, Ring'e geri döndü ve Quincey Morris'i de yanına aldı. Quincey ne iyi bir adam! Tüm kalbimle inanıyorum ki Lucy'nin ölümü yüzünden bizim kadar acı çekti; ama o süreçte erdemli bir Viking gibi davrandı. Eğer Amerika böyle adamlar yetiştirmeyi sürdürürse, gerçekten de dünyada önemli bir güç olacak. Van Helsing, yolculuğu öncesinde dinlenmek için uzanıyor. Bu gece Amsterdam'a gidiyor, ama yarın gece döneceğini, yalnızca, kişisel olarak ilgilenmesi gereken bazı düzenlemeler yapmak istediğini söylüyor. Sonra, eğer becerebilirse benimle kalacak; Londra'da biraz zamanını alabilecek bazı işleri olduğunu söylüyor. Zavallı yaşlı adam! Korkarım, geçen haftanın gerilimi, onun demirden gücünü yıprattı. Bütün cenaze töreni boyunca, kendini korkunç biçimde sıktığını görebiliyordum. Her şey sona erdiğinde, Lucy'ciğinin damarlarına kendi kanının nakledildiği işlemdeki rolünden söz eden zavallı Arthur'un yanında duruyorduk; Van Helsing'in yüzünün sırayla bir beyaz, bir mor olduğunu görebiliyordum. Arthur, o zamandan beri, gerçekten evlenmiş gibi olduklarını, Lucy'nin Tanrı'nın gözünde karısıymış gibi olduğunu hissettiğini söylüyordu. İkimiz de öteki işlemlerle ilgili tek söz etmedik, asla etmeyeceğiz. Arthur ve Quincey birlikte istasyona gittiler, Van Helsing'le ben de buraya geldik. Arabada yalnız kaldığımız anda Van Helsing bir histeri krizi geçirdi. O zamandan beri bunun histeri olduğunu reddediyor ve yalnızca korkunç şartlar altında kendini gösteren mizah anlayışı olduğunu söylüyor. Ağlamaya başlayana kadar güldü ve birileri bizi görüp yanlış anlamasın diye güneşlikleri indirmek zorunda kaldım; sonra, yine gülene kadar ağladı; sonra bir kadın gibi aynı anda hem güldü hem ağladı. Tıpkı bu durumdaki kadınlara yapıldığı gibi ona karşı katı olmaya çalıştım; ama hiç etki etmedi. Kadınların ve erkeklerin sinirsel güçlerini ve güçsüzlüklerini dışa vuruşları öyle farklı ki! Sonra, yüzü ciddi ve sert bir ifadeye bürününce neden neşelendiğini ve neden böyle bir zamanda neşelendiğini sordum. Yanıtı, kendine özgüydü, çünkü mantıklı, etkileyici ve gizemliydi. Şöyle dedi:

‘Ah, anlamıyorsun dostum John. Gülsem de üzgün olmadığımı düşünme. Bak, gülmekten boğulurken bile ağladım. Kapını çalıp, ‘Girebilir miyim?' diyen kahkahanın gerçek kahkaha olmadığını hep aklıda tut. Hayır! O bir kraldır ve istediği zaman istediği biçimde gelir. Kimseye sormaz, uygun zamanı kollamaz. ‘Ben geldim/ der. Bak, örneğin, o çok tatlı genç kız için yüreğim kan ağlıyor; yaşlı ve bitkin olmama karşın, onun için kanımı veriyorum; zamanımı, yeteneğimi, uykumu veriyorum; sırf o, hepsini

alabilsin diye öteki hastalarımın bundan yoksun kalmalarına izin veriyorum. Ama yine de tam mezarındayken gülebiliyorum - zangocun küreğinden, kanım yanaklarımdan çekilinceye kadar tabutunun üzerine toprak düşerken ve yüreğime, ‘Pat! Pat!' diye seslenirken gülebiliyorum. Yüreğim, o zavallı çocuk için - eğer yaşasaydı onunla aynı yaşta olacak ve saçıyla gözleri tıpkı onunki gibi olacak kendi oğlumla aynı yaşta olan sevgili çocuk için kan ağlıyor. İşte, neden onu bu kadar çok sevdiğimi artık biliyorsun. Ama kocalık yüreğimi can evinden vuran ve babalık yüreğimin başka kimse için olmadığı kadar duygulanmasına neden olduğunda -senin için bile değil dostum John, çünkü seninle deneyimlerimiz baba oğulunkinden daha eşit- böyle zamanlarda bile Kral Kahkaha yanıma gelip, kan dans ederek gelip yanında taşıdığı gün ışığının bir kısmını yanağıma getirene kadar, kulağıma ‘İşte geldim! İşte geldim!' diye bağırıp böğürüyor. Ah, dostum John, bu dünya tuhaf, kederli bir dünya, mutsuzluk, acı, dert dolu bir dünya ve Kral Kahkaha geldiğinde hepsinin çaldığı ezgiyle dans etmesini sağlıyor. Kanayan yürekler kilise bahçesindeki kuru kemikler ve düşerken yanan gözyaşları - hepsi de onun o gülümsemeyen ağzıyla yaptığı müzikle dans ediyor. Ve inan bana, dostum John, iyi ki geliyor. Ah, biz kadınlar ve erkekler, bizi farklı yönlere çeken gergin ipler gibiyiz. Son gözyaşları geliyor; iplerin üstündeki yağmur damlaları gibi, belki de gerginlik fazla olup biz kopana kadar bizi güçlendiriyor. Ama Kral Kahkaha, gün ışığı gibi geliyor, gerilimi yine hafifletiyor ve o iş her ne ise, işimizi sürdürmeye katlanıyoruz.”

Düşüncesini anlamamış gibi yaparak onu incitmek istemedim; ama hâlâ kahkahasının nedenini anlamadığım için bunu ona sordum. Bana yanıt verirken yüzü sertleşti ve oldukça farklı bir tonda şöyle dedi:

“Ah, tüm bunların arasındaki acı alay oydu -çiçeklerle giydirilmiş, biz teker teker gerçekten öldü mü, diye merak edene kadar yaşıyor gibi güzel görünen bu güzel hanımefendi; o ıssız kilise bahçesinde kendi soyundan pek çok kişinin yattığı, onu çok seven ve kendisinin de çok sevdiği annesiyle birlikte yattığı o güzel mermer evde yatıyor; o kutsal çan, ‘Çın! Çın! Çın!' diye üzgün ve yavaş çalıyor; o kutsal adamlar, meleklerin beyaz giysileriyle kitap okuyormuş gibi yapıyor, ama gözleri asla sayfalara gitmiyor; hepimizin başı eğik. Tüm bunlar ne için? O öldü; ee! Öyle değil mi?”

“Eh, ne yaparsam yapayım Profesör/' dedim, “bunda gülünecek bir şey göremiyorum. Açıklamanız, onu eskisinden de zor bir bilmeceye çevirdi. Defin töreni gülünç bile olsa, zavallı Art ve onun derdine ne demeli. Açık açık yüreği parçalanıyordu.”

“Kesinlikle öyle. Damarlarına kanının nakledilmesiyle, Lucy'nin tam anlamıyla karısı olduğunu söylemedi mi?”

“Evet ve bu, onun için tatlı ve rahatlatıcı bir düşünceydi.”

“Kuşkusuz. Ama orada bir sorun vardı dostum John. Eğer öyleyse, peki ya diğerlerine ne demeli? Ha, ha! O zaman bu tatlı genç kız çok kocalı ve ben de, benim için ölmüş ama Kilise kanunlarıyla hâlâ hayatta olan, ama aklı olmayan, aklı tümden gitmiş karımla - bu artık yok olan karımla ben bile iki eşliyim.”

“Burada komik olan ne, onu da göremiyorum!” dedim; böyle şeyler söylediği için ondan çok da hoşnut değildim. Elini koluma koydu ve şöyle dedi:

“Dostum John, eğer acı veriyorsam beni bağışla. Yaralayabilecekken, duygularımı başkalarına göstermedim, ama bunları yalnızca güvenebildiğim sana, eski dostuma gösterebiliyorum. Eğer gülmek istediğimde yüreğimin derinliklerine bakabilseydin; eğer kahkaha geldiğinde bunu yapmış olabilseydin; eğer bunu şimdi, Kral Kahkaha uzaklara, benden çok uzaklara ve çok çok uzun süreliğine gideceği için tacını ve her şeyini toplarken yapabilseydin belki de herkesten çok bana acırdın.”

Sesindeki sevecenlik içime dokundu ve neden, diye sordum.

“Çünkü biliyorum!”

Ve şimdi hepimiz perişan durumdayız; uzun günler boyunca yalnızlık, çatılarımızın üstünde derin düşüncelere dalmış kanatlarıyla oturacak. Lucy, akrabalarının mezarında, kalabalık Londra'dan uzakta ıssız kilise bahçesindeki azametli ölü evinde yatıyor; burada hava temiz, güneş Hampstead Tepesi'nin üzerinden yükseliyor ve yabançiçekleri kendi kendilerine yeşeriyorlar.

Böylece artık bu günceyi bitirebilirim; bir yenisine başlayıp başlamayacağımı yalnız Tanrı bilir. Eğer başlarsam ya da bunu bir daha açarsam, bu, farklı insanlar ve farklı konulardan söz etmek için olacak; çünkü hayatımın aşkının anlatıldığı burada, iş yaşamımın iplerini elime almaya dönmeden önce üzülerek ve umutsuzca söylüyorum.

SON

“Westminster” gazetesi, 25 Eylül

HAMPSTEAD GİZEMİ

Hampstead çevresi şu sıralar manşetlerde, “Kensing-ton Dehşeti” ya da “Bıçaklayan Kadın” ya da “Siyahlı Kadın” olarak geçen olaylarla benzerlik gösteren bir dizi gelişme yüzünden heyecanlı günler geçiriyor. Son iki-üç gün içinde evden uzaklaşan ya da *Heath*'de[→] oyun oynamaya gidip oradan dönmeyen küçük çocuklara ilişkin çok sayıda olay yaşandı. Bu vakaların tümünde çocuklar, kendilerini doğru dürüst ifade edemeyecek kadar küçüktüler, ama açıkladıkları sözde nedenlerinin ortak noktası, “güzel” bir hanımın yanında olduklarıydı. Hepsi gecenin geç saatlerinde ortadan kaybolmuşlardı ve iki olayda çocuklar, ertesi günün erken saatlerine kadar bulunamadılar. Kaybolan çocukların ilki gerekçe olarak “güzel hanımım kendisiyle yürüyüşe çıkmasını istediğini söylemişti, ötekilerin de bu deyimi örnek alıp gerekçe olarak kullandıklarına ilişkin yaygın bir kanı vardı. Bugünlerde ufaklıkların en sevdiği şey, küçük oyunlarla birbirlerinin aklını çelmek olduğu için bu çok anlaşılır bir durum. Muhabirlerden biri, küçük çocukların “güzel hanım”cılık oynadıklarını görmenin son derece komik olduğunu yazıyor. Bazı karikatüristlerimizin, gerçekle temsili karşılaştırılınca ortaya çıkan groteskin ince alayı konusunda bu çocuklardan ders alabileceklerini ekliyor. “Güzel hanım”ın bu *alfresco*[→] oyunlarının gözde rolü olması, insan doğasının genel ilkeleriyle uyum içinde. Muhabirimiz, Ellen Terry'nin[→] bile, rol yapan -ve hatta kendilerinin gerçekten “güzel hanım” olduğunu sanan- bu pis suratlı küçük çocukların bazıları kadar sevimli bir çekiciliğe sahip olamayacağını söylüyor büyük saflıkla.

Ama belki de sorunun ciddi bir yanı olabilir çünkü çocuklardan bazılarının -aslında gece kaybolanların tümünün- boğazlarında küçük yırtıklar ve yaralar oluşmuş. Yaralar, fare ya da küçük köpekler tarafından yapılmış olabileceğe benziyor ve tek başlarına pek önemli olmasalar da onları yapan hangi hayvansa, kendine özgü bir sistemi ya da yöntemi olduğunu gösteriyor. Bölge polisine Hampstead Heath içinde ve çevresinde başıboş dolaşan çocuklara, özellikle de çok küçük olanlara ve çevrede

başıboş dolaşabilecek herhangi bir köpeğe karşı çok dikkat etmesi emri verildi.

“Westminster” gazetesi; 25 Eylül Çok özel

HAMPSTEAD DEHŞETİ

BİR ÇOCUK DAHA YARALANDI

“Güzel hanım”

Az önce aldığımız habere göre, dün gece kaybolan bir başka çocuk ancak ertesi sabah öğlene doğru, Hamstead Heath'in öteki kısımlarına kıyasla daha az kullanılan Shooter's Hill[→] tarafındaki bir karaçalının dibinde bulunabildi. Onun boğazında da öteki vakalarda da fark edilen küçük yaradan var. Son derece güçsüzdü ve bir deri bir kemik görünüyordu. O da, kısmen kendine geldiğinde, “güzel hanım” tarafından aklının çelindiğine ilişkin o ortak öyküyü anlattı.

XIV

Mina Harker'ın güncesi

23 Eylül. - Kötü bir gece geçirdik, ama Jonathan şimdi daha iyi. Yapacak çok işi olduğu için memnunum çünkü iş, zihnini korkunç şeylerden uzaklaştırıyor; yeni konumunun getirdiği yükümlülükler altında ezilmediği için sevinçliyim. Eski haline döneceğini biliyordum, şimdi Jonathan'ımı terfisinin zirvesine tırmandığını ve omzuna binen yükümlülüklere her açıdan ayak uydurduğunu görmek beni nasıl da gururlandırıyor. Bütün gün, geç saatlere kadar dışarıda olacak, çünkü öğle yemeğini evde yiyemeyeceğini söyledi. Ev işlerim tamamlandı, böylece yurtdışmda tuttuğu günceyi alabilir ve kendimi odama kilitleyip onu okuyabilirim...

24 Eylül. - Dün gece yazacak yüreğim yoktu; Jonthan'ın o dehşet verici defteri beni öyle allak bullak etti ki! Zavallı sevgilim! Yazdıkları ister gerçek ister tümüyle hayal ürünü olsun, kim bilir nasıl acı çekmişti! Yazılanlarda hiç gerçek payı var mı merak ediyorum. Önce beyin hummasına yakalanıp tüm bu dehşet verici şeyleri sonra mı yazdı; yoksa tüm bunlar için bazı gerekçeleri var mıydı? Konuyu ona açmaya asla cüret edemeyeceğim için sanırım bunu asla öğrenemeyeceğim... Peki ya bu durumda, dün gördüğümüz o adam! Jonathan ondan çok emin görünüyordu... Zavallı sevgilim! Sanırım onu altüst eden ve zihnini bu tür düşüncelere geri götüren şey cenazeydi. Kendisi tüm bunlara inanıyor. Düğün günümüzde şöyle dediğini hatırlıyorum: "Önemli bir görev, ben uyurken ya da uyanıkken, aklımı yitirmişken ya da aklım başımdayken, o acı saatlere dönmemi gerektirmediği sürece." Tüm bunlarda bir tür mantıksal bağ varmış gibi görünüyor. O korkutucu Kont, Londra'ya geliyordu. “Eğer bu gerçekleşirse ve Kont, milyonlarca insanla dolu Londra'ya gelmişse.” Önemli bir görev olabilir ve bu görevden

kaçınmamalıyız. Hazırlıklı olmalıyım. Hemen şimdi daktilomu alacağım ve bu defterin kopyasını çıkartmaya başlayacağım. Böylece, eğer gerekirse başka gözlerin de onu okuması için hazırlanmış olacağız. Ve eğer gereksinim doğarsa; sonra belki de, eğer ben hazır olursam, zavallı Jonathan bu olaylar yüzünden daha da sarsılmaz, çünkü onun adına konuşabilir ve bu konu yüzünden canının sıkılmasını, bu yüzden kaygılanmasını engelleyebilirim. Eğer Jonathan, bu tedirginliğin üstesinden gelirse bana tüm bunları anlatmak isteyebilir ve o zaman ona sorular sorup bir şeyler öğrenebilir, onu nasıl rahatlatabileceğimi anlayabilirim.

Van Helsing'den Mrs. Harker'a mektup

24 Eylül (Gizli)

Sayın Hanımefendi,

Size Miss Lucy Westenra'nın üzücü ölüm haberini yazmış olduğum için yalvarırım beni bağışlayın. Lord Godalming'in nezaket göstermesi üzerine genç hanımefendinin mektuplarını ve belgelerini okuma yetkisine sahibim, çünkü hayati önem taşıyan bazı konular hakkında derin kaygılarım var. Bu kâğıtların arasında nasıl yakın dost olduğunuzu ve sizin onu nasıl sevdiğinizi gösteren bazı mektuplarınızı buldum. Ah, Madam Minayalvarırım, o sevginin hatrına bana yardım edin. Bunu başkalarının iyiliği için istiyorum -büyük bir hatayı onarmak ve büyük ve korkunç sıkıntıları ortadan kaldırmak için- ki bunlar, tahmin edebileceğinizden bile büyük olabilirler. Sizi görmem mümkün olabilir mi? Bana güvenebilirsiniz. Dr. John Seward ve Lord Godalming'in (Miss Lucy'nin Arthurüydu) dostuyum. Şimdilik bunu herkesten saklanmalıyım. Eğer, gelme ayrıcalığına sahip olabileceğimi, ne zaman nerede bulunmam gerektiğini söylerseniz hemen sizi görmeye Exetera geleceğim. Zavallı Lucy'ye yazdığınız mektupları okudum, sizin ve kocanızın ne acılar çektiğinizi biliyorum; bu yüzden size yalvarırım, ona zararı dokunmaması için, mümkünse ona bu konuda bilgi vermeyin. Bir kez daha affınıza sığınıyorum, beni bağışlayın.

VAN HELSING

Mrs. Harker'dan Van Helsing'e telgraf

25 Eylül. - Eğer yetişebilirseniz bugün onu çeyrek geçe treniyle gelin. Ne zaman gelirseniz sizi görebilirim.

WILHELMINA HARKER

Mina Harker'ın güncesi

25 Eylül- Dr. Van Helsing'in ziyareti yaklaştıkça korkunç derecede heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum çünkü bir biçimde, bu ziyaretin Jonathan'ın üzücü deneyimine ışık tutacağını umuyorum; son hastalık sürecinde Lucy'yle ilgilenmiş olduğu için bana onunla ilgili her şeyi anlatabilir. Gelişinin nedeni bu; Jonathan'la değil, Lucy ve onun uyurgezerliğiyle ilgili. O zaman, gerçeği asla şimdi öğrenemem! Nasıl da aptalım! O korkunç günce, düş gücümü ele geçirdi ve her şeyi hafif hafif kendi rengine boyuyor. Elbette, bu ziyaret Lucy'yle ilgili.

Zavallıcık, eski alışkanlığına dönmüştü ve tepedeki o korkunç gece onu hasta etmiş olmalı. Dr. Van Helsing'e tepedeki uyurgezerlik serüvenini ve benim bunu bildiğimi anlatmış olmalı; ve şimdi de Doktor, ona bunu anlatmamı istiyor ki durumu anlayabilsin. Umarım Mrs. Wes-tenra'ya bundan söz etmemekle doğruyu yapmışımdır; eğer herhangi bir eylemim, hatta eylemsizliğim, zavallı sevgili Lucy'ye zarar verdiyse kendimi asla bağışlamam. Dr. Van Helsing'in de beni suçlamayacağını umuyorum; son zamanlarda öyle sıkıntı ve kaygılara maruz kaldım ki artık daha fazlasına katlanamazmışım gibi hissediyorum.

Sanırım, zaman zaman ağlamak bize çok iyi geliyor - yağmur gibi havayı temizliyor. Belki de beni altüst eden, dün günceyi okumam ve Jonathan'ın evliliğimizin başından bu yana ilk kez bütün bir gün ve gece boyunca yanımda olmamasıydı. Umarım sevgili kocam kendine dikkat eder ve onu üzecek hiçbir şey olmaz. Saat iki oldu, doktor birazdan burada olacak. Bana onunla ilgili bir şey sormadığı sürece, ona Jonathan'ın güncesi hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Kendi güncemi daktiloda yazdığım için çok memnunum, böylece, Lucy hakkında soru sorması durumunda ona günceyi verebilirim; bu, bizi pek çok sorudan kurtaracaktır.

Daha sonra. - Dr. Van Helsing geldi ve gitti. Ah, nasıl da tuhaf bir buluşmaydı ve nasıl da başımı döndürdü! Rüyada gibiyim. Tüm bunlar, hatta bir kısmı bile, mümkün olabilir mi? Önce Jonathan'ın güncesini

okumuş olmasaydım en ufak bir olasılığı bile kabul etmezdim. Zavallı, zavallı sevgili Jonathan! Nasıl da acı çekmiş olmalı! Lütfen yüce Tanrım, tüm bunlar yine onu allak bullak etmesin. Onu bundan korumaya çalışacağım; ama gözlerinin, kulaklarının ve zihninin onu yanıltmadığı, hepsinin gerçek olduğunu kesin olarak bilmek -her ne kadar korkunç ve sonuçları açısından kötü olsa daonun için avuntu olabilir ve ona yardım edebilir. Belki de onu rahatsız eden şey kuşkudur; belki de bu kuşku giderildiğinde, tüm bunların gerçek olduğu kanıtlanınca daha memnun olur ve bu sarsıntıya daha iyi katlanabilir. Eğer Arthur'la Dr. Seward'ın dostuysa ve onu Lucy'yle ilgilenmesi için ta Hollanda'dan getirttilerse, Dr. Van Helsing akıllı biri olduğu kadar iyi bir adam olmalı. Onu gördükten sonra, iyi, nazik ve soylu bir yaradılışa sahip biri olduğunu hissediyorum. Yarın geldiğinde ona Jonathan'ı soracağım; ve sonra, lütfen Tanrım, tüm bu üzüntü ve kaygılar iyi bir sona ulaşsın. Hep röportaj yapmak isteyeceğimi düşünürdüm; Jonathan'ın Exeter News tâ ki arkadaşı ona böyle bir işte belleğin her şey olduğunu - yani, daha sonradan bazı yerlerini düzeltmeniz gerekse bile söylenen her sözcüğü aynen kağıda dökebilmeniz gerektiğini söylemişti. Bu, ender rastlanır bir görüşmeydi; onu sözcüğü sözcüğüne kâğıda dökmeye çalışacağım.

Kapı çalındığında saat iki buçuktu. Cesaretimi topladım ve bekledim. Birkaç dakika içinde Mary kapıyı açtı ve, “Dr. Van Helsing geldiler,” dedi.

Ayağa kalkıp başımla selam verdim, Doktor bana yaklaştı; orta boylu, geniş, derin göğsünün üzerinde yerleşmiş omuzları ve gövdesinin üzerindeki boynu da boynunun üzerindeki başı gibi iyi dengelenmiş güçlü yapılı bir adam. Başının duruşu, düşünce ve güç göstergesi olarak hemen insanı çarpıyor; başı, soylu, büyük, geniş ve kulaklarının arkasında daha da genişliyor. Tıraşlı yüzü, kemikli bir çeneyi, büyük, kararlı bir ağzı, düz hatlı ama keskin, duyarlı, geniş, çalı gibi kaşları aşağı sarkıp ağzı gerildiğinde genişliyormuş gibi görünen burun delikleriyle iyi boyutlarda bir burnu gözler önüne seriyor. Alnı geniş ve güzel, ilk başta neredeyse dümdüz yükseliyor ve sonra birbirinden ayrık iki çıkıntı ve yükseltinin üzerinde geriye doğru eğim yapıyor; öyle bir alın ki, kızılımsı saçlar, onu bir türlü aşamıyor ve doğal biçimde geriye ve yanlara düşüyor. İri, koyu mavi gözleri, birbirinden ayrık, atak ve adamın ruh hallerine göre yumuşak ya da acımasızdı. Bana şöyle dedi:

“Mrs. Harker, değil mi?” Onaylayarak başımı eğdim.

“Eskiden Miss Mina Murray olan, öyle değil mi?” Yine başımla onayladım.

“O zavallı sevgili çocuğun, Lucy Westenra'nın dostu olan Mina Murray'yi görmeye geldim. Madam Mina, ölü için geldim.”

“Beyefendi,” dedim, “Lucy ^Vestenra'nın dostu ve ona yardım eden biri olarak benim üzerimde daha iyi bir hakka sahip olamazdınız.” Ve elimi uzattım. Elimi tuttu ve yumuşakça şöyle dedi:

“Ah, Madam Mina, o zavallı tertemiz kızın dostunun iyi biri olduğunu biliyordum, ama yine de bunu öğrenmem gerekiyormuş.” Konuşmasını soylu biçimde eğilerek tamamladı. Beni ne hakkında görmek istediğini sordum, böylece hemen söze başladı:

“Miss Lucy'ye yazdığınız mektupları okudum. Beni bağışlayın, ama araştırmaya bir yerden başlamak zorundaydım ve çevrede soracak kimse yoktu. Whitby'de onunla birlikte olduğunuzu biliyorum. Zaman zaman tuttuğu bir güncesi varmış -şaşırmış görünmenize gerek yok Madam Mina; günce tutmaya onun yanından ayrılmanızın ardından başlamış ve sizi taklit etmiş- bu güncede, çıkarım yoluyla sizin onu kurtardığınızı yazdığı bir uyurgezerlik olayının izini sürüyor. Kafam son derece karışmış olarak size geldim ve bana hatırladığınız her şeyi anlatma inceliğini göstermenizi rica ediyorum.”

“Dr. Van Helsing, sanırım size her şeyi anlatabilirim.”

“Ah, o zaman olanları, ayrıntıları çok iyi hatırlıyorsunuz, öyle mi? Genellikle genç hanımlarda çok rastlanan bir durum değildir.”

“Hayır, Doktor ama o zaman her şeyi yazmıştım. Eğer isterseniz size yazdıklarımı gösterebilirim.”

“Ah, Madam Mina, minnettar olurum; bana büyük iyilik etmiş olacaksınız.” Onun kafasını biraz karıştırmak için ayartılmaya karşı koyamadım -sanırım bu, tadı hâlâ damağımızda kalan o ilk elmanın kalıntısı- ve böylece ona stenoyla yazılmış günlüğü uzattım. Onu şükranla başını eğerek aldı ve şöyle dedi:

“Okuyabilir miyim?”

“Eğer isterseniz,” diye yanıtladım elimden geldiğince ağırbaşlı bir tavırla. Günlüğü açtı ve bir anlığına yüzü düştü. Sonra ayağa kalktı ve beni başıyla selamladı.

“Ah, sizi akıllı kadın!” dedi. “Uzun zamandır Mr. Jonathan'ın minnet duyması gereken biri olduğunu biliyordum; ama baksanıza, karısı her türlü güzel niteliğe sahip. Ve acaba bana bu şerefi bahşedip bunu benim için okuyarak yardımcı olur musunuz? Yazık! Steno bilmiyorum.” Bu süre içinde, küçük şakam sona ermişti ve neredeyse utanç içindeydim; bu yüzden, daktilo edilmiş kopyayı iş sepetimden çıkartıp ona uzattım.

“Beni bağışlayın,” dedim, “kendime engel olamadım; ama sevgili Lucy hakkında soru sormayı arzuladığınızı düşünmüş ve beklemek zorunda kalmayın diye -sırf kendi hesabıma değil, çünkü zamanınızın değerli olması gerektiğini biliyorum- sizin için onu daktiloda yazdım.” Kâğıtları eline aldı ve gözleri ışıldadı. “Çok iyisiniz,” dedi, “peki bunu şimdi okuyabilir miyim? Okurken size bazı şeyler sormak isteyebilirim.”

“Elbette,” dedim, “ben hizmetkârlara öğle yemeği hazırlamalarını söylerken siz okuyun; sonra birlikte yemek yerken bana sorularınızı sorabilirsiniz.” Başını eğdi ve sırtını ışığa verip koltuğa yerleşti; ben aslında o güncemi okurken rahatsız olmasın diye öğle yemeğiyle ilgilenmeye giderken kâğıtlara daldı. Geri geldiğimde odada hızla bir ileri bir geri yürüdüğünü gördüm; yüzü heyecandan alev alevdi. Bana koştu ve beni iki elimden yakaladı.

“Ah, Madam Mina,” dedi, “size ne çok şey borçlu olduğumu nasıl anlatabilirim? Bu kâğıt gün ışığı gibi. Bana kapıyı açıyor. Bu kadar çok ışıkla karşılaşınca sersemledim, gözlerim kamaştı; ama yine de her seferinde ışığın arkasına bulutlar yığılıyor. Ama bunu anlamıyorsunuz, anlayamıyorsunuz. Ah, ama size minnettarım, siz akıllı kadın! Madam,” -bunu büyük bir ciddiyetle söyledi- “eğer Abraham Van Helsing'in siz ya da sevdikleriniz için yapabileceği bir şey olursa, bana söyleyeceğinizi umuyorum. Dostunuz olarak size hizmet edebilirsem bu benim için büyük bir zevk ve memnuniyet olacak; dostunuz olarak, öğrendiğim her şey, yapabildiğim her şey siz ve sevdiklerinizin iyiliği için olacak. Yaşamda karanlıklar ve ışıklar var; siz bu ışıklardan birisiniz. Mutlu ve iyi bir yaşamınız olacak ve kocanız sizinle kutsanmış olacak.”

“Ama Doktor, gönlümü fazla okşuyorsunuz ve - ve beni tanımıyorsunuz.”

“Sizi tanımıyor muyum - artık belli bir yaşın üstünde olan ve tüm yaşamım boyunca erkekleri ve kadınları incelemiş olan ben; uzmanlığı beyin, beyinle ilgili her şey ve bunun sonucu çıkan her şey olan ben! Benim

için çok iyi biçimde yazmış olduğunuz ve her satırında gerçeği soluyan günceyi okudum. Zavallı Lucy'ye evliliğinizi ve güveninizi anlatan o tatlı mektubunuzu okuyan ben, sizi tanımıyor muyum! Ah, Madam Mina, iyi kadınlar tüm yaşamlarını, meleklerin okuyabileceği türden şeyleri, gün gün, saat saat, dakika dakika anlatırlar; ve biz, öğrenmek isteyen erkekler, içimizde meleklerin gözleri gibi şeyler taşırız. Kocanızın soylu bir yaradılışı var, siz de soylusunuz, çünkü güven duyuyorsunuz ve güven, kötü bir yaradılışın olduğu yerde bulunamaz. Ve kocanız

- bana onu anlatın. İyi mi? Tüm o ateş geçti mi, güçlü mü dinç mi?" Burada ona Jonathan konusunu danışacak bir boşluk gördüm ve böylece şöyle dedim:

"Neredeyse tümüyle iyileşmişti ki, Mr. Hawkins'in ölümüyle oldukça sarsıldı." Burada araya girdi:

"Ah, evet, biliyorum, biliyorum. Son iki mektubunuzu okudum." Sözlerimi sürdürdüm:

"Bunun onu allak bullak ettiğini sanıyorum çünkü geçen perşembe şehirdeyken bir tür sarsıntı yaşadı." "Sarsıntı, demek, hem de beyin hummasından bu kadar kısa süre sonra! Bu iyi olmamış. Ne tür bir sarsıntıydı?"

"Ona korkunç bir şeyi anımsatan, beyin hummasına neden olan olayı anımsatan birini gördüğünü sandı." Ve burada tüm bu olanlar, büyük hızla beni etkisi altına almış gibiydi. Jonathan'a karşı hissettiğim acıma duygusu, deneyimlediği dehşet, günlüğündeki bütün o korkutucu gizem ve o zamandan beri içimde kuluçkaya yatmış bekleyen korku; hepsi büyük bir kargaşayla üzerime üzerime geldi. Sanırım histerik bir durumdaydım, çünkü kendimi dizlerimin üzerine attım ve ellerimi Doktor'a doğru kaldırıp ona kocamı iyileştirmesi için yakardım. Ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı ve kanepeye yerleştirip yanıma oturdu; elimi ellerinin arasına aldı ve ah, sonsuz bir tatlılıkla şunları söyledi:

"Yaşamım ıssız, yalnız bir yaşam ve öylesine iş dolu ki dostluklara ayıracak çok zamanım olmadı; ama dostum John Seward tarafından buraya çağrıldığımdan beri öyle iyi insanlar tanıdım, öyle soyluluklar gördüm ki, yaşamımın yalnızlığını -ki ilerleyen yaşımla daha da büyümüştü- artık her zamankinden fazla hissediyorum. Buraya, size sonsuz saygı duyarak geldiğime ve yaşamlarıyla, doğrularıyla gelecekte doğacak çocuklara iyi dersler verebilecek iyi kadınlara ilişkin umut verdiğinize -aradığım şeyi

bulmaya yönelik olmasa da hâlâ yaşamı mutlu kılacak kadınlar kaldığına ilişkin bir umut bu- inanın. Memnunum, burada sizin işinize yarayabileceğim için memnunum; çünkü eğer kocanız acı çekerse benim çalışma alanıma özel deneyimlerim çerçevesinde acı çeker. Size söz veriyorum, onun için elimden gelen her şeyi -onun yaşamını güçlü ve erkeksi, sizinkini de mutlu kılmak için her şeyi- memnuniyetle yapacağım. Şimdi, yemek yemelisiniz. Aşırı heyecanlı ve belki de aşırı kaygılısınız. Kocanız Jonathan sizi çok solgun görmek istemez ve sevdiği kişide sevmediği şeyler görmek onun yararına olmaz. İşte bu nedenle, onun hatrı için yemeli ve gülümsemelisiniz. Bana Lucy'yle ilgili her şeyi anlattınız, bu yüzden, artık bizi üzmemesi için ondan söz etmeyelim. Bu gece Exeter'da kalacağım, çünkü bana anlattıklarınız üzerine uzun uzun düşünmek istiyorum ve düşündükten sonra, eğer izin verirseniz, size sorular soracağım. Sonra siz de bana, elinizden geldiğince, kocanız Jonathan'ın sorununu anlatacaksınız, ama henüz değil. Şimdi yemek yemelisiniz; daha sonra bana her şeyi anlatacaksınız.”

Öğle yemeğinden sonra, oturma odasına geri döndüğümüzde bana şöyle dedi:

“Şimdi bana onunla ilgili her şeyi anlatın.” İş, bu büyük, eğitimli adamla konuşmaya gelince, benim zayıf bir aptal, Jonathan'ın ise deli olduğunu -o günce o kadar tuhaf ki- düşünmesinden korkmaya başladım ve sözlerimi sürdürmeye çekindim. Ama öyle tatlı, öyle nazikti, üstelik yardım etmeye söz vermişti ve dahası ona güveniyordum, bu yüzden şöyle dedim:

“Dr. Van Helsing, şimdi size anlatmak zorunda olduğum şey öyle tuhaf ki benimle de kocamla da alay etmemelisiniz. Dünden beri kuşkuların pençesindeyim; bana karşı nazik olmalı ve çok tuhaf bazı şeylere az da olsa inandığım için akılsız olduğumu düşünmemelisiniz.” Hem tavrı hem de sözleriyle güvence verdi:

“Ah, canım, burada bulunmama neden olan konunun ne kadar tuhaf olduğunu bilseydiniz, alay eden siz olurdunuz. Ne kadar tuhaf olursa olsun, insanların inançlarını küçük görmemeyi öğrendim. Açık fikirli olmaya çalışıyorum; açık fikirliliği yok eden, yaşamın sıradan unsurları değil, tuhaf şeyler, olağandışı şeyler, insanı deli ya da akıllı olduğu konusunda kuşkulandıran şeylerdir.”

“Teşekkürler, binlerce kez teşekkürler! Zihnimden büyük bir yük aldınız. Eğer izin verirseniz, size okumanız için bir belge vereceğim. Uzun bir

metin, ama onu daktiloya çektim. Size benim ve Jonathan'ın sıkıntılarını anlatacak. Yurt dışındayken tuttuğu ve başına gelen her şeyi yazdığı güncenin kopyası. Onun hakkında bir şey söylemeye cüret edemiyorum; kendiniz okuyun ve karar verin. Ve sonra sizi gördüğümde, belki ne düşündüğünüzü söylemek inceliğini gösterirsiniz.”

Ona belgeleri verdiğimde, “Söz veriyorum,” dedi, “izniniz olursa sabah, elimden geldiğince erken gelip sizi ve kocanızı göreceğim.”

“Jonathan saat on bir buçukta burada olacak; bizimle öğle yemeği yemeye gelmeli ve onu o zaman görmelisiniz; sizi saat sekizden önce Paddington'a götürecek 3.34 hızlı trenini yakalayabilirsiniz.” Trenlere ilişkin hiç düşünmeden verdiğim bu bilgiler karşısında şaşırmıştı; olur da acele etmesi gerekir diye Jonathan'a yardımcı olmak amacıyla Exeter'a giden ve oradan gelen tüm tren tarifelerini ezberlediğimi bilmiyor.

Böylece belgeleri yanına alıp gitti ve ben de burada oturup düşünüyorum - ne düşündüğümü bilmiyorum.

Van Helsing'den Mrs. Harker'a mektup (elyazısıyla)

25 Eylül, akşam saat

Sevgili Madam Mina,

Kocanızın müthiş güncesini okudum. Kuşkuya düşmeden uyuyabilirsiniz. Tuhaf ve korkutucu olsa da, yazılanlar gerçek! Yaşamım üzerine yemin ederim. Başkaları için durum daha kötü olabilir; ama siz ve kocanız için korkacak bir şey yok. O, soylu biri; ve erkeklere ilişkin deneyimlerime dayanarak size şunu söyleyebilirim ki, onun gibi o duvardan aşağı inip o odaya giren biri -evet, hem de iki kez- bir sarsıntının yinelenmesiyle zarar görmez. Beyni ve kalbi iyi durumda; daha onu görmeden buna yemin ederim; bu yüzden, rahat olun. Ona başka konularda soracak çok sorum olacak. Bugün sizi görmeye geldiğim için kendimi kutsanmış hissediyorum, çünkü birdenbire o kadar çok şey öğrendim ki yine büyülendim - her zamankinden çok büyülendim ve düşünmeliyim.

En sadık dostunuz

ABRAHAM VAN HELSING

Mrs. Harker'dan Van Helsing'e mektup

25 Eylül, akşam 6.30

Sevgili Dr. Van Helsing,

Zihnimden büyük bir yük kaldıran nazik mektubunuz için binlerce teşekkür. Ama yine de, eğer bu doğruysa, dünyada nasıl dehşet verici şeyler oluyor ve eğer o adam, o canavar gerçekten Londra'daysa bu ne korkunç bir şey! Düşünmeye korkuyorum. Şimdi bu satırları yazarken Jonathan'dan bu akşam 6.25 itibariyle Launceston'dan ayrıldığını, saat 10.18'de burada olacağını ve bu yüzden bu gece korkmamam gerektiğini söyleyen bir telgraf aldım. Bu nedenle, yarın bizimle öğle yemeği yemek yerine, eğer sizin için çok erken olmazsa sabah sekizde kahvaltıya gelir misiniz lütfen? Eğer aceleniz varsa, sizi 2.35 itibariyle Paddington'a götürecek 10.30 treniyle gidebilirsiniz. Bu mektuba yanıt vermeyin, böylece eğer sizden haber almazsam kahvaltıya geleceğinizi anlayacağım.

Bana inanın, Sadık ve minnettar dostunuz

MINA HARKER

Jonathan Harker'ın güncesi

26 Eylül - Bu günceye bir daha asla yazmayacağımı düşünmüştüm, ama zamanı geldi. Dün gece eve geldiğimde Mina yemeği hazırlatmıştı; yemekten sonra bana Van Helsing'in ziyaretinden söz edip ona kopyası çıkartılmış iki günceyi verdiğini ve benim için çok kaygılandığını anlattı. Bana, Doktor'un yazdığı ve güncemde kaleme aldığım her şeyin doğru olduğunu söyleyen mektubu gösterdi. Bu, beni yepyeni bir adam yaptı sanki. Beni yıkan şey tüm bu olanların gerçekliğine ilişkin kuşkuydu. Kendimi yetersiz, karanlıkta ve güvensiz hissediyordum. Ama şimdi gerçeği bildiğime göre, korkmuyorum - Kont'tan bile! Demek ki, en sonunda Londra'ya gelme tasarısında başarılı olmuştu ve gördüğüm kişi oydu. Gençleşmişti, peki ama nasıl? Eğer Mina'nın anlattığı gibi biriyse, Kont'un maskesini düşürecek ve onu araştırıp bulacak kişi Van Helsing'di. Mina'yla geç saatlere kadar oturduk ve baştan sona bu konuyu konuştuk. Mina giyiniyor, ben de bir-iki dakikaya kadar otele uğrayıp Van Helsing'i buraya getireceğim...

Sanırım, beni gördüğüne şaşırdı. Bulunduğu odaya girdiğimde ve kendimi tanıttığımda beni omzumdan tutup yüzümü ışığa doğru tuttu ve beni dikkatlice inceledikten sonra şöyle dedi:

“Ama Madam Mina bana hasta olduğunuzu, sarsıntı geçirdiğinizi söyledi.” Bu kibar ve güçlü yüzlü yaşlı adamın karımdan “Madam Mina” diye söz etmesi gülünçtü. Gülümsedim ve şöyle yanıtladım:

“Hastaydım, sarsıntı geçirdim; ama siz beni daha şimdiden iyileştirdiniz.”

“Peki ama nasıl?”

“Dün akşam Mina'ya yazdığınız mektupla. Kuşku içindeydim; sonra her şey gerçekdışılığa büründü ve neye güveneceğimi şaşırdım, hatta kendi duyularımın bulgularına bile. Neye güveneceğimi bilmeden, ne yapacağımı bilemedim; bu nedenle, şimdiye dek yaşamım boyunca edindiğim alışkanlığı sürdürerek işe gömülmek zorundaydım. Bu alışkanlığın artık bana yararı olmuyordu ve kendime güvenmiyordum. Doktor, her şeyden, kendinizden bile kuşku duymanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Hayır, bilemezsiniz; sizinki gibi kaşlarla bunu, bilemezsiniz.” Memnun olmuşa benziyordu ve bana karşılık verirken gülümsedi:

“Demek fizyonomi uzmanısınız. Her geçen saat, burada yeni şeyler öğreniyorum. Memnuniyetle size kahvaltıya geliyorum; ah, beyefendi, yaşlı bir adamın övgüsünü hoş görün, ama karınızla kutsanmışsınız.” Onun Mina'yı övmesini bir gün boyunca dinleyebilirdim, bu nedenle yalnızca başımla onayladım ve sessiz durdum.

“O, Tannanın biz öteki erkeklere ve kadınlara gidebileceğimiz bir cennet olduğunu ve burada, dünyada da ışık olabileceğini göstermek için kendi elleriyle şekillendirdiği kadınlarından biri. Öyle içten, öyle tatlı, öyle soylu, öyle bencillikten uzak ki - bu, size söyleyeyim, bizimki gibi kuşkucu ve bencil bir çağda çok önemlidir. Ve siz, beyefendi - zavallı Miss Lucy'ye yazılmış tüm mektupları okudum; içlerinden bazıları sizden söz ediyordu, bu nedenle başkalarını tanımadan önce sizi tanıdım; ama sizin gerçek kişiliğinizi dün gece öğrendim. Bana elinizi verirsiniz, değil mi? Gelin, tüm yaşamımız boyunca dost olalım.”

El sıkıştık, öyle içten, öyle inceydi ki boğazım düğümlendi.

“Şimdi,” dedi, “sizden biraz daha yardım isteyebilir miyim? Yapmam gereken büyük bir iş var ve işin başı öğrenmekten geçiyor. Bana burada

yardım edebilirsiniz. Bana, Transilvanya'ya gidişinizden önce neler olduğunu anlatabilir misiniz? Daha sonra biraz daha yardım isteyebilirim, bu sefer başka türlü; ama başlangıçta bu kadarı yeterli.”

“Bakın, beyefendi,” dedim, “yapmanız gereken şey Kont'la mı ilgili?”

“Evet,” dedi ağırbaşlılıkla.

“O zaman, canıgönülden sizinleyim. Saat 10.30 treniyle gideceğinizden, onları okuyacak zamanınız olmayacak; ama kâğıt destesini getireceğim. Onları yanınıza alabilir ve trende okuyabilirsiniz.”

Kahvaltıdan sonra onu istasyona uğurladım. Ayrılırken şöyle dedi:

“Belki, sizi çağırtırsam şehre gelirsiniz ve Madam Mina'yı da getirirsiniz.”

“İstediğiniz zaman ikimiz de geliriz,” dedim.

Ona sabah gazetelerini ve bir önceki gecenin Londra gazetelerini getirmiştim ve trenin kalkmasını beklediğimiz sırada vagonun penceresinde konuşurken gazeteleri evirip çevirdi. Birdenbire gözü içlerinden birine, Westminster gazetesinde -renginden tanıyordum- takılmış gibi oldu ve rengi attı. Kendi kendine söylenerek okumaya daldı: “Tanrım! Tanrım! Bu kadar çabuk! Bu kadar çabuk!” O an, beni hatırladığını sanmıyorum. Tam o sırada düdük öttü ve tren hareket etti. Bu, onu kendine getirdi, pencereden dışarı sarkıp elini sallayarak şöyle dedi: “Madam Mina'ya sevgiler; size elimden geldiğince çabuk yazacağım.”

Dr. Seward'ın güncesi

26 Eylül - Gerçekten de, sona eriş diye bir şey yok. Daha “son” diyeli bir hafta bile olmadı ve işte yine taze bir başlangıç yapıyorum ya da aynı kaydı sürdürüyorum. Bu akşamüstüne dek, neler.olduğunu düşünmeme gerek olmamıştı. Renfield, ne açıdan bakılırsa bakılsın, hiç olmadığı kadar aklı başında. Sinek işinde zaten epey ilerlemişti; kısa süre önce örümcek dizisine de başlamıştı; bu yüzden bana hiç sorun yaratmıyordu. Arthur'dan Pazar günü yazılmış bir mektup aldım ve bu mektuptan, yaşadıklarına mükemmel biçimde göğüs gerdiğini anlıyorum. Quincey Morris yanında, bunun büyük yardımı oluyor, çünkü kendisi büyük bir moral kaynağı. Quincey de bir satır yazmıştı ve ondan, Arthur'un eski canlılığına kavuşmaya başladığını öğrendim; böylece bu konuda içim rahatladı. Bana gelince, eskiden sahip olduğum şevkle işimin başına oturuyordum; böylece

zavallı Lucy'nin bende bıraktığı yaranın kabuk bağlamaya başladığını dürüstçe söyleyebilirdim. Ama tüm yaralar yeniden açıldı; sonunun ne olacağını ancak Tanrı bilir. Van Helsing'in kendisinin de bildiğini düşündüğünü sanıyorum, ama her seferinde ancak merak uyandıracak kadarını ağzından kaçırıyor. Dün Exeter'a gitti ve tüm gece orada kaldı. Bugün döndü ve saat beş buçuk gibi neredeyse kelimenin tam anlamıyla odama dalıp dün akşamki Westminster gazetesini elime tutuşturdu.

Geride durup kollarını kavuşturarak, “Buna ne diyorsun?” diye sordu.

Gazeteye göz gezdirdim çünkü gerçekten de ne demek istediğini anlamamıştım; ama gazeteyi elimden aldı ve Hampstead'de kandırılarak uzaklara kaçırılan çocuklarla ilgili bir paragrafı işaret etti. Bu, bana pek bir şey ifade etmedi, ta ki boğazlarındaki küçük deliklerden oluşan yaraların betimlendiği bölüme gelene kadar. Aklıma bir fikir geldi ve başımı kaldırdım. “Ee?” dedi. “Zavallı Lucy'ninkiler gibi.”

“Peki bundan ne anlam çıkartıyorsunuz?”

“Yalnızca bu iki olayın nedeninin bağlantılı olduğunu. Lucy'ye zarar veren her neydiyse onlara zarar veren de aynı şey.” Yanıtını pek anlamadım:

“Bu, doğrudan olmasa da dolaylı olarak doğru.”

“Ne demek istiyorsunuz, Profesör?” diye sordum. Ciddiyetini biraz hafife almak eğilimindeydim -çünkü sonuç olarak, dört günlük dinlenme ve yakıcı, asap bozucu kaygılardan kurtulmak insanın neşesinin yerine gelmesine yardımcı oluyor- ama yüzünü görünce aklım başıma geldi. Onu, bugüne kadar hiç (zavallı Lucy'yle ilgili umarsızlığımızın ortasında bile) bundan daha sert görmemiştim.

“Söyleyin bana!” dedim. “Tahmin edemiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum ve varsayımda bulunmak için kullanacak veri de yok elimde.”

“Yani bana, zavallı Lucy'nin ölüm nedenine ilişkin kuşkulandığın herhangi bir şey olmadığını mı söylemek istiyorsun dostum John; yalnızca olaylar değil, ben de o kadar ipucu vermişken?”

“Lucy, büyük miktarda kan kaybını izleyen sinir bozukluğundan öldü.”

“Peki ya kan kaybı?” Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Bir adım ileri attı ve yanıma oturup konuşmasını sürdürdü:

“Sen akıllı birisin dostum John; iyi akıl yürütüyorsun ve gözüpek bir aklı var; ama çok önyargılısın. Ne gözlerinin görmesine ne de kulaklarının

duymasına izin veriyorsun ve günlük yaşamının dışında kalanların senin için hiç önemi yok. Anlayamasan da var olan birtakım şeyler olduğuna, bazılarının göremediği şeyleri bazı insanların gördüğüne inanmıyor musun? Ama insanların gözleriyle görmemeleri gereken eski ve yeni şeyler vardır, çünkü bu kişiler, başka insanların onlara anlattıkları şeyleri bilirler -ya da bildiklerini sanırlar. Ah, bilimimizin kusuru her şeyi açıklamak istemesidir; eğer açıklamazsa, açıklayacak bir şey olmadığını söyler. Ama her gün çevremizde kendilerini yeni sanan yeni inanışların geliştiğini görüyoruz; ama aslında bunlar yeni görünmeye çalışan eski inanışlardır -tıpkı operadaki hoş hanımlar gibi. Sen sanırım şimdi madde transferine inanmıyorsun. Hayır mı? Ne de maddeleştirmeye. Hayır mı? Ne de ruhlara. Hayır mı? Ne de düşünce okumaya. Hayır mı? Ne de hipnotizmaya..."

"Evet," dedim, "Charcot onu çok iyi kanıtladı." Sözlerini sürdürürken gülümsedi: "Demek o konu içine sindi. Evet mi? Ve elbette o zaman nasıl işlediğini biliyorsun ve büyük Charcot'nun -ne yazık ki artık yok- düşüncelerini etkilediği hastanın ruhuna kadar izleyebiliyorsun. Hayır mı? O zaman dostum John, senin yalnızca gerçeği kabul ettiğin ve önermeyle sonuç arasında boşluk olmasına izin vermenin içine sindiği sonucunu mu çıkartmalıyım? Hayır mı? O zaman söyle bana -çünkü ben beyni inceliyorum- nasıl oluyor da hipnotizmayı kabul edip düşünce okumayı reddediyorsun. Sana şunu söyleyeyim, dostum, bugün elektrik biliminde elektriği bulan adamların kendilerinin bile -ki onlar da kısa zaman öncesine kadar büyücülükten yakılırlardı- dine aykırı olduğunu düşüneceği şeyler yapılmakta. Yaşamda her zaman gizemler vardır. Neden Metuşelah[→] dokuz yüz yıl ve İhtiyar Parr[→] yüz altmış dokuz yıl yaşadı da zavallı damarlarında dört erkeğin kanı dolaşan o zavallı Lucy bir gün bile yaşayamadı? Çünkü bir gün daha yaşasaydı onu kurtarabilirdik. Yaşam ve ölümün tüm gizemini biliyor musun? Karşılaştırmalı anatomiyi her yönüyle biliyor ve neden bazı insanlarda hayvani özellikler olduğunu ve neden başkalarında olmadığını açıklayabiliyor musun? Bana bazı örümceklerin küçükken ve çabucak ölürken, büyük bir örümceğin neden eski İspanyol kilisesinin kulesinde yüzyıllarca yaşayıp aşağı inerek tüm kilise lambalarının yağını içene kadar büyüdüğünü söyleyebilir misin? Bana neden Pampa'da, evet başka yerlerde de, gece gelip sığırların ve atların damarlarını açıp onları kurutan yarasalar olduğunu; Batı denizlerinin bazı adalarında nasıl tüm gün ağaçlardan sarkan ve görenlerin, devasa ceviz ya da ipekböceği kozası olarak betimlediği ve hava sıcak olduğu için

güvertede uyuyan denizcilerin üzerlerinde uçuşan yarasaların varlığını ve sonra - ve sonra sabah o denizcilerin, Miss Lucy kadar beyaz, ölü bulunduklarını açıklayabilir misin?”

“Aman Tanrım, Profesör!” dedim irkilerek. “Bana Lucy'nin bu türden bir yarasa tarafından ısırıldığını ve böyle bir şeyin on dokuzuncu yüzyılda Londra'da olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?” Susmam için elini salladı ve sözlerini sürdürdü:

“Bana kaplumbağanın neden insan nesillerinden daha uzun yaşadığını; filin neden hanedanlar görecek kadar uzun süre yaşamayı sürdürdüğünü, papağanın neden kedi ya da köpek ısırığı ya da bir başka hastalık dışındaki nedenlerle ölmediğini söyleyebilir misin? Bana çağlar boyunca ve dünyanın her köşesinde neden bazı insanların izin verilirse sonsuza dek yaşayan az sayıda insanın varlığına -ölemeyen kadın ve erkeklerin varlığına- inandığını söyleyebilir misin? Biliyoruz ki -çünkü bilim bu gerçeği onayladı- binlerce yıl boyunca kayaların içinde sıkışıp kalmış karakurbağalar var; onları dünyanın gençliğinden bu yana tutan küçücük bir deliğin içinde kapalı kalmış. Bana Hint fakirinin nasıl kendi kendinin ölmesini sağlayıp gömdürdüğünü, mezarının mühürlenip üzerine mısır ekilip, hasat yapılıp biçildiğini ve sonra yine ekilip hasat yapılıp biçildiğini ve ardından, insanların gelip kırılmamış mührü kaldırdıklarında Hint fakirinin orada ölmemiş biçimde uzandığını ve ayağa kalkıp eskisi gibi aralarında dolaştığını söyleyebilir misin?” Burada sözünü kestim. Sersemlemeye başlamıştım; aklımı doğanın tuhaflıkları ve olası olanaksızlıklarla öyle doldurmuştu ki, hayal gücüm bu durum karşısında yetersiz kalmıştı. Uzun zaman önce Amsterdam'daki çalışma odasında yaptığı gibi bana ders vermekte olduğuna ilişkin belli belirsiz bir fikre kapıldım; ama o zamanlar bana öğrettiği şeyin ne olduğunu söylerdi, böylece o konu sürekli aklımda olurdu. Ama şimdi, bana yardım etmiyordu, yine de dediklerini kavramak istiyordum ve bu yüzden şöyle dedim:

“Profesör, izin verin yine gözde öğrenciniz olayım. Bana savınızı söyleyin ki siz konuşmanızı sürdürürken bilginizi bu sava uygulayabileyim. Şu anda, zihnimin içinde bir düşüncenin peşinden giden akıllı biri gibi değil, bir deli gibi, konudan konuya atlıyorum. Kendimi, nereye gittiğini bilmeden körlemesine ilerlemeyi sürdürüp bir ot öbeğinden bir diğerine atlarken tökezleyip sisin içindeki bataklığa düşen acemi gibi hissediyorum.”

“Bu, iyi bir imge,” dedi. “Pekâlâ, sana söyleyeceğim. Savım şu: İnanmanı istiyorum.”

“Neye inanmamı?”

“İnanamayacağın şeylere inanmanı. Şöyle bir örnekle açıklayayım: Bir keresinde inancı, ‘doğru olmadığını bildiğimiz şeylere inanmamızı sağlayan şey' olarak açıklayan bir Amerikalı olduğunu duymuştum. Özellikle bu adamın peşinden gidiyorum. Açık fikirli olmamız gerektiğini ve yük vagonunun karşısına çıkan küçük taş parçası gibi, ufak bir gerçeklik kırıntısının daha büyük bir gerçekliğe engel olmasına izin vermememiz gerektiğini söylemek istiyor. Önce küçük gerçeği öğreniyoruz. Güzel! Onu tutuyor ve ona değer veriyoruz, ama bununla birlikte onun, evrendeki tüm gerçeklik olduğunu düşünmesine izin vermemeliyiz.”

“O zaman, geçmişe ait bir görüşün, zihnimin tuhaf bir konuyu algılayış biçimine zarar vermesine izin vermememi istiyorsunuz. Dersinizi doğru anlamış mıyım?” “Ah, hâlâ en sevdiğim öğrencimsin. Sana öğretmeye değiyor. Şimdi, anlamaya hazır olduğuna göre anlamaya giden yolda ilk adımı attın. O zaman, çocukların boyunlarındaki küçük deliklerin, Miss Lucy'nin boynundaki deliği açanla aynı şey tarafından yapıldığını mı düşünüyorsun?”

“Sanırım öyle!”

Ayağa kalktı ve ağırbaşlılıkla şöyle dedi:

“Öyleyse yanılıyorsun. Ah, keşke öyle olsaydı. Ama heyhat! Hayır! Daha beter, çok çok daha beter.”

“Tanrı aşkına, Profesör Van Helsing, ne demeye çalışıyorsunuz?” diye haykırdım.

Umarsız bir hareketle kendini iskemleye bıraktı ve dirseklerini masaya dayayıp konuşurken yüzünü elleriyle örttü:

“Onları Miss Lucy yaptı!”

XV

Dr. Seward'ın güncesi (devam)

Bir süre, katıksız bir öfkenin etkisi altına girdim; sanki Doktor, hayattayken Lucy'nin yüzüne vurmuş gibi geldi. Sertçe masaya vurdum ve şunu söylerken ayağa kalktım: “Dr. Van Helsing, deli misiniz?” Başını kaldırıp bana baktı ve her nasılsa yüzündeki sevecenlik beni hemen yatıştırdı. “Keşke öyle olsaydım!” dedi. “Böyle bir gerçeğe katlanmaktansa delilik çok daha kolay. Ah, dostum, sence neden lafı dolandırdım, neden sana böyle basit bir şeyi anlatmam bu kadar uzun sürdü? Senden nefret ettiğim ve tüm yaşamım boyunca nefret ettiğim için mi? Sana acı çektirmek istediğim için mi? Hayatımı kurtardığın, beni dehşet verici bir ölümden kurtardığın o zamanın geç de olsa intikamını almak istediğim için mi? Ah, hayır!”

“Beni bağışlayın,” dedim. Konuşmasını sürdürdü: “Dostum, çünkü sana bu kötü haberi verirken nazik olmak istemiştim, çünkü senin o çok tatlı hanımefendiyi sevdiğini biliyorum. Ama şimdi bile inanmanı beklemiyorum. Soyut bir gerçeği hemen kabullenmek öyle zordur ki hep bunun ‘olmaz' olduğuna inanmış olduğumuz zaman böyle bir şeyin olasılığından kuşku duyarız; böyle bir somut gerçeği kabullenmek, hele ki bu gerçek Miss Lucy hakkında olunca daha da zor. Bu gece bunu kanıtlamaya gideceğim. Benimle gelmeyi göze alır mısın?”

Bu, beni şaşırttı. İnsan böyle bir gerçeği kanıtlamak istemez; Byron, kıskançlık sınıfını bunun dışında tutmuştu.

Ve o en çok tiksindiği gerçeği kanıtlamak.[→]

Çekincemi görüp şöyle dedi:

“Mantık basit: Bu kez, sisli bataklıkta bir ot öbeğinden bir diğerine atlayan delinin mantığı değil. Eğer doğru değilse, o zaman kanıtlamak

rahatlamak demek olacak; en kötü koşulda, bunun zararı dokunmayacak. Eğer doğruysa! Ah, işte dehşet burada; ama dehşetin ta kendisi amacıma hizmet edecek, çünkü içinde biraz inanç ihtiyacı olacak. Gel, sana önerimi anlatayım: Öncelikle, şimdi gidip hastanedeki o çocuğu göreceğiz. Gazetelerde çocuğun yattığı söylenen North Hastanesinden Dr. Vincent dostum ve ikiniz de Amsterdam'da aynı sınıfta olduğunuza göre sanırım senin de dostun. İki dostunun bunu yapmasına izin vermeyecek olsa bile, iki bilimadamının, vakasını görmesine izin verecektir. Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz, yalnızca neler olduğunu öğrenmek istediğimizi söyleyeceğiz. Ve sonra...”

“Ve sonra ne?”

Cebinden bir anahtar çıkartıp havaya kaldırdı. “Ve sonra, sen ve ben geceyi Lucy'nin yattığı kilise bahçesinde geçireceğiz. Bu anahtar, mezarın anahtarı. Arthur'a vermek üzere mezarcıdan aldım.”

Önümüzde dehşet verici bir sınav olduğunu hissettiğim için yüreğim eziliyordu. Ama elimden bir şey gelmiyordu, bu yüzden tüm cesaretimi toplayıp çabuk davranmamız gerektiğini söyledim çünkü akşamüstü yaklaşmaktaydı...

Çocuğu uyanık bulduk. Uyumuş ve biraz yemek yemişti; durumu tümüyle iyiye gidiyordu. Dr. Vincent boynundaki sargıyı çıkarttı ve bize tenindeki delikleri gösterdi. Lucy'nin boynundakilerle arasındaki benzerlikte yanılgı payı yoktu. Daha küçüktüler ve kenarları daha taze görünüyordu; hepsi bu. Vincent bunları neye bağladığını sorduk; hayvan ısırığı, belki fare ısırığı olması gerektiğini söyledi; ama kendi payına, Londra'nın kuzeyindeki yüksekliklerde çok sayıda bulunan yarasalardan biri olduğunu düşünme eğilimindeydi. “Onca zararsız tür arasında,” dedi, “Güney'in daha zarar verici türlerinden vahşi bir tip olabilir. Denizcinin biri evine getirmiş ve o da kaçmayı başarmış olabilir; ya da hayvanat bahçesinden genç bir yarasa serbest kalmış ya da orada vampir yarasayla çiftleşip üremeye neden olmuş olabilir. Böyle şeyler oluyor, biliyorsunuz. Yalnızca on gün önce hayvanat bahçesinden bir kurt kaçtı ve sanırım bu yöne doğru izi sürüldü. Bir hafta sonra çocuklar buradaki tüm sokak aralarında Heath'deki Kırmızı Başlıklı Kız'dan başka bir şey oynamaz oldular ta ki, bu ‘güzel hanım' korkusu ortaya çıkana kadar. Hatta bu ufak çocuk bile bu sabah uyandığında hemşireye, ‘Gidebilir miyim?' diye sordu.

Hemşire ona neden gitmek istediğini sorunca, ‘güzel hanım'la oynamak istediğini söyledi.”

“Umarım,” dedi Van Helsing, “çocuğu eve yollarken anne babasını onu sıkıca izlemeleri konusunda uyaracaksın. Bu tür kaçma arzuları en tehlikeli şeylerdir; eğer çocuk dışarıda bir gece daha kalmış olsaydı, bu durum ölümcül olurdu. Ama her durumda, onu birkaç gün daha bırakmayacağını sanıyorum, öyle değil mi?”

“Elbette, en azından bir hafta tutacağım; eğer yara iyileşmezse daha da uzun.”

Hastane ziyaretimiz beklediğimizden çok daha fazla zamanımızı aldı, biz çıkmadan güneş batmıştı. Van Helsing, havanın ne kadar karardığını görünce şöyle dedi:

“Aceleye gerek yok. Düşündüğümden daha geç olmuş. Gel, yemek yiyecek bir yer arayalım ve sonra yola koyulalım.”

Akşam yemeğimizi “Jack Straw'un Şatosu” adındaki handa bir grup bisikletliyle ve neşeyle gürültü yapan bir başka grupla birlikte yedik. Saat on gibi handan ayrılıp yola çıktık. Hava o sırada çok karanlıktı, sağa sola serpiştirilmiş lambalar her birinin etki alanından çıktığımızda karanlığı daha da büyütüyordu. Profesör belli ki gideceğimiz yolu not etmişti, çünkü hiç duraksamadan ilerliyordu; ama bana gelince, nerede olduğumuz konusunda kafam epeyce karışmıştı. İlerledikçe daha da az insanla karşılaşıyorduk, ta ki sonunda olağan şehir dışı mahalle devriyesine çıkmış bir atlı polisle karşılaştığımız zaman şaşırana kadar. Sonunda kilise bahçesinin duvarına ulaşıp tırmandık. Biraz güçlükle -çünkü çok karanlıktı ve tüm bu yer bize çok yabancı geliyordu- Westenra aile mezarını bulduk. Profesör anahtarı çıkarttı ve gıcırdayan kapıyı açtı; nazikçe ama oldukça bilinçsizce geride durup onun önünden içeri girmem için eliyle işaret etti. Bu öneride, böylesi korkunç bir durumda bile kibarca tercih yapmasında nefis bir ironi vardı. Arkadaşım çabucak ardımdan geldi ve kilidin yaylı değil, düşen cinsten olduğundan iyice emin olduktan sonra dikkatlice kapıyı kapattı. Eğer öbür türlü olsaydı zor durumda kalırdık. Sonra el yordamıyla çantasını karıştırdı ve bir kibrit kutusuyla bir parça mum çıkartarak ışık yakmaya girişti. Mezar, gün ışığında ve taze çiçeklerle bezendiğinde bile yeterince çirkin ve korkutucu görünmüştü; ama şimdi, törenden birkaç gün sonra, çiçeklerin beyaz kısımları pas rengine, yeşil kısımları kahverengine dönerken örümcekler ve böcekler alışılmış egemenliklerine yeniden kavuşmuşken,

zamanla rengi solmuş taşlar ve tozla kaplanmış beton, paslı, küflü demir, lekelenmiş pirinç ve gümüş kaplama, mumun güçsüz ışığını yansıtırken ortaya çıkan etki, hayal edilebilenden çok daha acması ve sefildi. Göçüp gidebilen tek şeyin yaşam -canlıların yaşamı- olmadığı düşüncesini karşı konulmaz şekilde yansıtıyordu.

Van Helsing, belli bir sistemle çalışmaya koyuldu. Mezarlardaki plakaları okuyabilsin diye mumu tutarak ve ispermeçetin beyaz parçalar halinde akıp metale değdikleri anda donacağı şekilde tutarak Lucy'nin mezarını buldu. Çantasında bir arama daha yaptı ve tornavidasını çıkarttı.

“Ne yapacaksınız?” diye sordum.

“Tabutu açacağım. Hâlâ ikna edilmen gerekiyor.” Hemen vidaları sökmeye başladı ve sonunda alttaki kurşun kaplamayı ortaya çıkartacak şekilde kapağı kaldırdı. Manzara, neredeyse dayanamayacağım kadar etkiledi beni. Bu durum, yaşarken, uykusunda giysilerinin üzerinden çıkartılması gibi, ölüye yapılan bir hakaret gibi görünmüştü; aslında Van Helsing'i durdurmak için onun elini tuttum. Ağzından çıkan tek şey, “Göreceksin,” oldu ve yine çantasını karıştırarak içinden ince kıl testeresini çıkarttı. Beni ürküten bir çeviklikle tornavidayı kurşuna indirdi ve ancak testerenin ucunun içeri girmesine izin verecek büyüklükte, küçük bir delik açtı. Bir haftalık cesetten gaz çıkmasını beklemiştim. Yaptığımız işin risklerini bilmek zorunda kalan biz doktorlar, böyle şeylere alışığızdır ve bu yüzden kapıya doğru geri çekildim. Ama Profesör bir an bile durmadı; kurşun tabutun bir yanı boyunca testereyle yaklaşık altmış santimlik bir yarık açtı, sonra tabutun karşı kenarını, ardından da öteki kenarlarından birini kesti. Kalkan kısmı tutarak tabutun ayak ucuna doğru eğdi ve mumu açılan kısma doğru tutarak bakmam için bana işaret etti.

Yaklaştım ve baktım. Tabut boştu.

Bu benim için kesinlikle sürpriz olmuştu ve beni şoka sokmuştu, ama Van Helsing gördüğü şeyden hiç etkilenmedi. Artık, gerekçesinden her zamankinden daha çok emindi ve böylece görevini sürdürmek konusunda yüreklenmişti. “Şimdi tatmin oldun mu, dostum John?” diye sordu.

Ona yanıt verirken, kişiliğimin inatçı tartışmacı yanının harekete geçtiğini hissettim:

“Lucy'nin cesedinin tabutun içinde olmadığına tatmin oldum; ama bu tek bir şeyi kanıtlar.”

“Peki nedir o, dostum John?”

“Burada olmadığını.”

“İyi bir mantık,” dedi, “belli bir yere kadar. Peki ama burada olmamasını nasıl açıklıyorsun - açıklayabiliyorsun?”

“Belki bir mezar hırsızı,” diye tahminde bulundum. “Cenaze görevlisinin adamlarından bazıları onu çalmış olabilir.” Aptalca konuştuğumu hissediyordum, ama yine de bu ortaya atabileceğim tek gerçek nedendi. Profesör iç çekti. “Ah, pekâlâ!” dedi, “Daha çok kanıt bulmalıyız. Gel benimle.”

Tabutun kapağını yerine koydu, tüm eşyalarını topladı ve onları çantasına yerleştirdi, ışığı söndürdü, mumu da çantaya koydu. Kapıyı açtık, dışarı çıktık. Arkamızdan kapıyı kapatıp kilitledi. Bana anahtarı verirken, “Sende kalsın mı? Emin olsan daha iyi olur,” dedi. Ona, anahtarı saklayacağımı söylerken güldüm - söylemem gerekir ki, çok neşeli bir gülüş değildi. “Anahtar bir şey değil,” dedim; “Yedekleri olabilir; nasıl olsa böyle bir kilidi maymuncukla açmak zor olmaz.” Bir şey demedi, ama anahtarı cebine koydu. Sonra kendisi kilise bahçesinin bir tarafını gözetlerken, benim de öbür tarafı gözetlememi söyledi. Bir porsukağacının arkasında yerimi aldım ve aramıza giren mezar taşlarıyla ağaçlar, Doktor'un koyu renk siluetini tümüyle gözlerden saklayana kadar ilerlediğini gördüm.

Issız bir gece nöbetiydi. Yerimi aldıktan hemen sonra uzaktaki bir saat on ikiyi vurdu, sonra biri ve ikiyi vurdu. Çok üşümüştüm, cesaretim kırılmıştı; Profesöre beni böyle bir işe soktuğu, kendime de ona uyup buraya geldiğim için kızıyordum. Hevesle çevreye bakıp dikkat edemeyecek kadar üşüyordum, uykum vardı, ama bana olan güvenini sarsacak kadar da uykulu değildim; bu yüzden hepten can sıkıcı ve perişan zaman geçiriyordum.

Arkamı döndüğümde birdenbire kilise bahçesinin mezara en uzak köşesinde, iki porsukağacının arasından beyaz çizgi gibi bir şeyin hareket ettiğini gördüğümü sandım; aynı anda, Profesör'ün olduğu taraftan koyu renk bir kütle hareket etti ve telaşla o yöne gitti. Sonra ben de harekete geçtim, ama mezar taşlarının ve parmaklıklarla çevrili mezarların çevresinden dolanmam gerekiyordu; mezarların üzerinde tökezliyordum. Gökyüzü bulutluydu, uzaklarda bir yerde erkenci bir horoz öttü. Biraz uzakta, kiliseye giden yolu işaret eden aralıklı bir dizi ardıç ağacının arkasında beyaz, belli belirsiz bir şekil hızla mezara doğru gidiyordu. Mezarın kendisi ağaçların ardında gizleniyordu ve gördüğüm siluetin

nereye yok olduğunu göremiyordum. Beyaz şekli ilk gördüğüm yerde, taze bir hışırtı duydum, oraya gittiğimde Profesör'ü, kollarında minik bir çocuğu tutarken buldum. Beni görünce çocuğu bana doğru kaldırdı ve şöyle dedi:

“Şimdi tatmin oldun mu?"

“Hayır,” dedim saldırgan olduğunu hissettiğim biçimde.

“Çocuğu görmüyor musun?”

“Evet, bu bir çocuk, ama onu buraya kim getirdi? Ve yaralı mı?” diye sordum.

“Göreceğiz,” dedi Profesör ve ani bir hareketle Profesörün kucağında çocukla kilise bahçesinden çıktık.

Biraz uzaklaştığımızda ağaçlıkların arasına gittik, kibrit yaktık ve çocuğun boğazına baktık. Tek bir sıyrık ya da iz yoktu.

Muzaffer bir tavırla, “Haklı mıymışım?” diye sordum.

“Tam zamanında yetiştik,” dedi Profesör şükranla.

Şimdi çocuğu ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu ve bu konuda fikir alışverişinde bulunduk. Eğer onu polis merkezine götürürsek geceki eylemlerimize ilişkin hesap vermemiz gerekirdi; en azından, nasıl olup da çocuğu bulduğumuza ilişkin açıklama yapmamız gerekirdi. Bu yüzden, sonunda çocuğu Heath'e götürmeye ve polisin geldiğini duyunca çocuğu mutlaka bulabileceği bir yere bırakmaya karar verdik; sonra, elimizden geldiğince çabuk evin yolunu tutacaktık. Her şey yolunda gitti. Hampstead Heath'in kenarında bir polisin ağır adımlarla yürüdüğünü duyduk ve çocuğu yola yatırarak polis, fenerini oraya buraya tutarken çocuğu görene kadar bekleyip izledik. Polisin şaşkınlık nidasını duyduk ve ardından sessizce oradan uzaklaştık. Şansa, “İspanyol Hanı”nın yakınlarında bir araba bulduk ve şehre gittik.

Uyuyamıyorum, o nedenle bunu yazıyorum. Ama birkaç saat uyumaya çalışmalıyım çünkü Van Helsing öğlen uğrayıp beni alacak. Onunla bir başka keşif gezisine çıkmam için ısrar ediyor.

27 Eylül - Girişimimiz için uygun fırsatı bulduğumuzda saat iki olmuştu. Öğlenki cenaze töreni tümüyle sona ermişti ve acılı topluluğun son üyeleri de miskin miskin uzaklaşıyorlardı; dikkatlice akçaağaç kümesinin arkasından baktığımızda zangocun kapıyı arkalarından kilitlediğini gördük. O zaman burada, eğer istersek, sabaha kadar rahat hareket edebileceğimizi

anladık; ama Profesör en fazla bir saate gereksinim duyacağımızı söyledi. Bir kez daha, olayların gerçekliği konusunda hayal gücünün göstereceği çabaların yersiz kaçtığı o korkunç hisse kapıldım; bu hiç de kutsal olmayan iş sonucunda maruz kalacağımız hukuksal tehlikelerin farkındaydım. Ayrıca, tüm bunların işe yaramayacağını da hissediyordum. Neredeyse bir hafta önce ölmüş bir kadının gerçekten ölüp ölmediğini görmek için kurşun bir tabutu açmak çok çirkindi; şimdi kendi gözlerimizle tabutun boş olduğuna tanıklık etmiş olmamıza karşın, tabutu yine açmak aptallığın zirvesi gibi görünüyordu. Ama omuzlarımı silktim ve sessizce durdum çünkü Van Helsing'in, kim karşı çıkarsa çıksın kendi yolunda ilerlemek gibi bir yöntemi vardı. Anahtarı aldı, mezarı açtı ve yine soylu bir hareketle önden girmemi işaret etti. Bir gece önceki kadar ürkütücü değildi, ama ah, gün ışığı içeri girdiğinde sözlerle anlatılamayacak kadar kötü göründü. Van Helsing, Lucy'nin tabutuna doğru ilerledi, ben de peşinden gittim. Eğildi ve yine kurşun tabakayı kanırttı; o zaman içim büyük bir şaşkınlık ve dehşetle doldu.

Lucy, neredeyse tam da cenazesinden önceki gece gördüğümüz şekliyle tabutun içinde yatıyordu. Eğer böyle bir şey mümkünse, her zamankinden daha da ışıltılı bir güzelliğe sahipti; karşımdakinin ölü olduğuna inanamıyordum. Dudakları kırmızıydı, hem de eskisinden de kırmızıydı ve yanaklarında hafif bir renk vardı.

Van Helsing'e, “Bu bir aldatmaca mı?” dedim.

“Şimdi ikna oldun mu?” dedi Profesör yanıt olarak; konuşurken elini uzatıp tüylerimi diken diken ederek ölü dudakları çekti ve beyaz dişleri gösterdi.

“Bak,” diye sözlerini sürdürdü, “bak, eskisinden de sivriler. Bununla ve bununla,” -köpekdişlerinin birine ve altındakine dokundu- “küçük çocuklar ısırılabilir. Artık inanıyor musun dostum John?” Bir kez daha içimde düşmanca karşı çıkma isteği uyandı. İleri sürdüğüne benzer kahredici bir düşünceyi kabul edemezdim; böylece, o anda bunları söylerken bile utandığım bir tartışma girişimiyle konuşmaya başladım:

“Rahatlıkla, dün geceden sonra buraya yerleştirilmiş olabilir.”

“Gerçekten mi? Eğer öyleyse, kim tarafından?”

“Bilmiyorum. Birisi yapmış.”

“Ama yine de bir haftadır ölü. Bu süre içinde pek çok kişi böyle görünemezdi.” Buna verecek yanıtım yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Van Helsing, sessizliğimi fark etmişe benzemiyordu; yine de ne kırgınlık ne de zafer belirtisi gösterdi. Dikkatle, gözkapaklarını kaldırıp gözlerine bakarak ve bir kez daha dudakları açıp dişleri inceleyerek ölü kadının yüzüne bakıyordu. Ve sonra bana bakıp şöyle dedi:

“Burada tüm kayda geçenlerden farklı bir şey var; burada sıradan olmayan ikili bir yaşam var. Kendinde değilken, uykusunda yürürken bir vampir tarafından ısırıldı -ah, irkildin; bunu bilmiyorsun dostum John, ama daha sonra her şeyi öğreneceksin- ve vampirin daha fazla kanı emmesi için en iyi zaman onun kendinden geçmesiydi. Kendinde değilken öldü ve yine kendinde değilken Ölü Olmayan oldu. İşte, bu yönüyle ötekilerden farklı. Genellikle Ölü Olmayanlar evde uyurlarken,” -konuşurken, bir vampir için “ev”in ne olduğunu göstermek üzere koluyla kapsamlı bir alanı işaret etti- “yüzleri gerçekte ne olduklarını ele verir, ama bu, geçmişte çok tatlı olan kız, Ölü Olmayan olmadığında, sıradan ölülerin yokluklarına geri dönüyor. Burada habis yok, bak, bu yüzden, onu uyurken öldürmek zorunda kalmam zor oluyor.” Bu, kanımı dondurdu ve Van Helsing'in kuramlarını kabul ettiğim gerçeği kafama dank etmeye başladı; ama Lucy gerçekten ölüyse onu öldürme düşüncesinde dehşet verici ne vardı ki? Profesör, kafasını kaldırıp bana baktı ve belli ki yüzümdeki değişimi gördü çünkü neredeyse neşeyle şöyle dedi:

“Ah, artık bana inanıyorsun, öyle mi?”

Yanıt verdim: “Bana böyle baskı yapmayın. Kabul etmeyi istiyorum. Bu kanlı işi nasıl yapacaksınız?”

“Başını kesecek, ağzını sarmısakla dolduracak ve vücuduna kazık saplayacağım.”

Sevdiğim kadının bedeninin bu şekilde kesilip biçileceğim düşünmek tüylerimi ürpertti. Ama yine de, bu duygu beklediğim kadar güçlü değildi. Aslında, bu varlığın, Van Helsing'in deyişiyle bu Ölü Olmayan'ın, karşısında tüylerim ürperiyordu ve ondan tiksinmeye başlıyordum. Aşkın tümüyle öznel ya da tümden nesnel olabilmesi olanaklı mıydı?

Epeyce bir süre, Van Helsing'in başlamasını bekledim, ama sanki düşüncelere dalmış gibi durdu. Biraz sonra çantasının kilidini çat diye kapattı ve şöyle dedi:

“Düşündüm ve en iyisinin ne olacağına ilişkin kararımı verdim. Eğer şimdi, yalnızca ne yapılması gerektiğine ilişkin eğilimimin peşinden gidersem ardından başka şeyler çıkar ve bu şeyler arasında henüz bilmediğimiz, binlerce kat daha kötü şeyler var. Bu basit. Zaman meselesi olsa da henüz can almadı; şimdi eyleme geçmek sonsuza dek tehlikeyi ondan uzaklaştırmak olur. Ama sonra Arthur'a gereksinim duyabiliriz; ona bunu nasıl anlatacağız? Eğer, Lucy'nin boynundaki yaraları gören ve hastanedeki çocuğun boynundaki çok benzer yaraları gören sen; eğer, dün gece tabutu boş gören ve bugün içinde ölümünden sonraki hafta cildinin daha da pembeleşmesi, daha da güzelleşmesi dışında hiç değişmeyen bir kadın olduğunu gören sen - eğer bunu ve dün gece çocuğu kilise bahçesine getiren beyaz silueti biliyorsan ve kendi duyularına karşın inanmıyorsan, nasıl olur da bunların hiçbirini bilmeyen Arthur'un inanmasını bekleyebilirim? Ölürken, onu Lucy'nin öpüşünden alıkoyduğumda benden kuşkulanmıştı. Yanlış bir düşünceyle, vedalaşmasına engel olacak şeyler yaptığım için beni bağışladığını biliyorum; daha da yanlış bir düşünceyle, bu kadının diri diri gömüldüğünü düşünebilir; en kötüsü, bizim, onu öldürdüğümüzü düşünebilir. Sonra bize, onu düşüncelerimizle öldürenin biz olduğumuz şeklinde karşılık verecek; böylece hep çok mutsuz olacak. Yine de asla emin olamayacak, en kötüsü de bu. Ve zaman zaman, sevdiğinin diri diri gömüldüğünü düşünecek ve bu düşünce, rüyalarını Lucy'nin ne büyük acılar çektiğine ilişkin dehşetli imgelerle boyayacak; yine, haklı olabileceğimizi ve sonuç olarak, sevdiğinin Ölü Olmayan olduğunu düşünecek. Hayır! Ona daha önce bir kez söyledim ve o zamandan bu yana çok şey öğrendim. Şimdi, bunun tümüyle doğru olduğunu bildiğime göre, yüz bin kat daha iyi biliyorum ki, tatlı sulara ulaşmak için acı sulardan geçmesi gerek. Zavallı adam, cennetin yüzünü onun için karartacak bir saat yaşamak zorunda; sonra, iyi amaçlarla harekete geçecek ve onu huzura kavuşturabileceğiz. Kararımı verdim. Gidelim. Bu gecelik evine, akıl hastanene dön ve her şeyin yolunda olduğundan emin ol. Bana gelince, bu geceyi burada, kilise bahçesinde kendime göre geçireceğim. Yarın gece saat onda bana Berkeley Oteli'ne geleceksin. Arthur'un gelmesi için de haber yollayacağım ve kanını veren o hoş Amerikalı genç adamın da. Sonra, hepimizin yapacak işi olacak. Seninle Piccadilly'ye kadar gelecek ve orada yemek yiyeceğim, çünkü günbatımından önce buraya geri gelmeliyim.”

Böylece, mezarı kilitledik, oradan ayrıldık ve kilise bahçesinin duvarını aşıp -ki bu büyük bir iş değildi- arabayla Piccadilly'ye döndük.

Van Helsing'in Berkeley Otelindeki bavuluna Dr. John Seward adına bıraktığı not (Teslim edilmedi.)

27 Eylül

Dostum John,

Bir şey olması durumunda bu notu bırakıyorum. Tek başıma nöbet tutmaya o kilise bahçesine gidiyorum. Ölü Olmayan Miss Lucy'nin bu gece ayrılmayacak ve böylece yarın gece daha da istekli olabilecek olması beni memnun ediyor. Bu nedenle, hoşuna gitmeyecek bazı şeyler -sarmısak ve haç- yerleştirecek ve böylece mezarın kapısını mühürleyeceğim. Ölü Olmayan olarak henüz genç ve bunlardan sakınacaktır. Dahası, bunlar yalnızca onun dışarı çıkmasına engel olmak için; içeri girmek istemesi durumunda işe yaramayabilirler; çünkü o zaman Ölü Olmayanlar umarsız olur ve her ne olursa olsun, en az dirençle karşılaşmalıdırlar. Gece günbatımından gün doğumu sonrasına kadar yakınlarda olacağım ve öğrenilebileceğim şeyler olursa onları öğreneceğim. Miss Lucy için ya da ondan korkmuyorum; ama onu Ölü Olmayana döndüren o ötekinin, şimdi onun mezarını arayıp sığınmaya gücü vardır. Mr. Jonathan'ın deneyimlerinden ve Miss Lucy'nin yaşamı için bizimle oynadığı ve bizim de yenilgiye uğradığımız tüm o zaman boyunca bizi nasıl aptal yerine koyduğundan bildiğim kadarıyla hin biri; Ölü Olmayanlar pek çok yönden güçlüdürler. Ellerinde her zaman yirmi kişinin gücü olur; Miss Lucy'ye gücümüzü veren biz dördümüzün de tüm gücü içinde. Ayrıca kurtlarını ve başka kim bilir nelerini toplayabilir. Bu yüzden, bu gece oraya gelirse beni bulacak; ama başka kimse bulamayacak - çok geç olana kadar. Ama burayı denemeyebilir de. Gelmesi için bir neden yok; av sahasında Ölü Olmayan kadının uyuduğu ve yaşlı adamın tekinin nöbet tuttuğu kilise bahçesinden daha fazla avlanacak şey olur.

Bu yüzden, ne olur ne olmaz diye bu mektubu yazıyorum. Bunun yanında duran kâğıtları al, Harker'ın güncesi ve öteki kâğıtlar; onları oku ve sonra bu büyük Ölü Olmayan'ı bul, kafasını kes ve kalbini ateşe ver ya da ona kazık sapla ki dünya ondan kurtulsun.

Eğer görüşemezsek elveda.

VAN HELSING

Dr. Seward'ın güncesi

28 Eylül - İyi bir gece uykusu insana nasıl iyi geliyor. Dün, neredeyse Van Helsing'in canavarca düşüncelerini kabullenmeye istekliydim; ama şimdi bu düşünceler, sağduyuya hakaret olarak önümde korkunç biçimde duruyorlar. Onun, tüm bunlara inandığına kuşkum yok. Herhangi bir biçimde aklını yitirmiş olabilir mi diye merak ediyorum. Kuşkusuz, tüm bu gizemli şeylerin mantıklı bazı açıklamaları olmalı. Bunu Profesörün kendisinin yapmış olması olanaklı mı? Öyle olağandışı bir aklı var ki, eğer aklını kaçırmışsa sabit bir fikre ilişkin amacını mükemmel bir biçimde gerçekleştirecektir. Bunu düşünmek istemiyorum ve gerçekten de Van Helsing'in deli olduğunu görmek, neredeyse öteki durum kadar şaşılacak bir şey olurdu; ama her durumda, Van Helsing'i dikkatlice gözlemleyeceğim. Belki, gizeme ışık tutacak bir şey bulabilirim.

29 Eylül, sabah. - Dün gece, saat ondan biraz önce Arthur ve Quincey, Van Helsing'in odasına geldiler; bize yapmamızı istediği her şeyi anlattı, ama bunu yaparken, sanki hepimizin iradesi onun üzerinde yoğunlaşıyormuş gibi, özellikle Arthur'a hitap ediyordu. Sözlerine, hepimizin onunla geleceğini umduğunu söyleyerek başladı, “Çünkü,” dedi, “orada yerine getirilmesi gereken ciddi bir görev var. Kuşkusuz mektubuma şaşırdınız, değil mi?” Bu soru doğrudan Lord Godalming'e yöneltilmişti.

“Evet. Daha çok, beni allak bullak etti. Son zamanlarda, evimin çevresinde öyle çok dert vardı ki, daha fazlası olmadan yaşayabilirim. Quincey'yle ben bunun üzerine konuştuk; ama üzerinde konuştukça kafamız daha çok karıştı; kendi adıma şöyle söyleyebilirim ki şimdiye kadar herhangi bir şeye herhangi bir anlam yükleyemeyecek kadar kararsızlık içindeyim.”

“Ben de,” dedi Quincey kısa ve öz olarak.

“Ah,” dedi Profesör, “o zaman ikiniz de başlangıca, başlamak için bile uzunca bir yolu geri gelmek zorunda kalan dostum John'dan daha yakınsınız.”

Belli ki, tek kelime etmeme gerek kalmadan eski kuşkucu düşünce yapısına döndüğümü fark etmişti. Sonra, öbür ikisine dönerek yoğun bir ciddiyetle şöyle dedi:

“Bu gece, iyi olacağını düşündüğüm bir şeyi yapmak için izninizi istiyorum. Bunun, çok fazla şey istemek olduğunu biliyorum ve ancak ne yapmayı önerdiğimi öğrendiğinizde ne çok şey istediğimi anlayacaksınız. Bu yüzden, henüz bir şey bilmiyorken bana söz vermenizi isteyebilir

miyim? Böylece bir süreliğine bana kızgın olsanız bile -kendimden böyle bir şeyin olabileceği olasılığını gizleyemem- ileride hiçbir şey için kendinizi suçlamazsınız.” “Yine de açıkyüreklilik bu,” diye araya girdi Quincey. “Ben Profesör'e kefil olurum. Amacını pek anlamıyorum, ama dürüst olduğuna yemin ederim; bu da benim için yeterli.”

“Size teşekkür ediyorum, beyefendi,” dedi Van Helsing gururla. “Kendime sizi güvenilir bir dost olarak sayma şerefini bahşettim ve bu açıklama benim için çok önemli.” Elini uzattı, Quincey de onun elini sıktı.

Sonra, Arthur konuştu:

“Dr. Van Helsing, İskoçların da dediği gibi ‘gözü kapalı alışverişi' hiç sevmem; bir beyefendi olarak onurumu ve bir Hıristiyan olarak inancımı ilgilendiren durumlarda böyle bir söz veremem. Eğer amacınızın bu ikisinden birini ihlal etmeyeceğine ilişkin güvence verebilirseniz hemen razı gelirim; başım hakkı için, ne demek istediğinizi anlamasam bile buna razı gelirim.”

“Sınırlamalarınızı anlıyorum,” dedi Van Helsing, “ve sizden istediğim tek şey herhangi bir eylemimi kınamak zorunda olduğunuzu hissederseniz, öncelikle bu konuyu iyi düşünmeniz ve eylemimin şartlarınızı ihlal etmediğine inanmanızdır.”

“Kabul!” dedi Arthur, “Bu durum adil görünüyor. Ve şimdi *pourparlers*[→] sona erdiğine göre, ne yapacağımızı sorabilir miyim?”

“Benimle Kingstead'deki kilise bahçesine gelmenizi istiyorum, benimle oraya gizlice gelmenizi istiyorum.”

Arthur'un suratı şaşkınlık içinde asıldı:

“Zavallı Lucy'nin gömüldüğü yere mi?” Profesör başını eğdi. Arthur sözlerini sürdürdü: “Peki orada nereye gideceğiz?”

“Mezara!” Arthur ayağa fırladı.

“Profesör, ciddi misiniz, yoksa bu, canavarca bir şaka mı? Beni bağışlayın, ciddi olduğunuzu görüyorum.” Yeniden oturdu, ama değerlerinden ödün vermeyen biri gibi sertçe ve gururla oturduğunu görebiliyordum. Bir kez daha sorana kadar sessizlik oldu:

“Peki ya mezarda ne yapacağız?”

“Tabutu açacağız.”

“Bu kadarı çok fazla!” dedi yine kızgınlıkla kalkarak. “Akla yatkın her şeye sabır göstermeye istekliyim ama bu sevdiğimin mezarına böyle saygısızlık edilmesi...” Adeta kızgınlıktan nefesi tıkanır gibi oldu. Profesör acıyarak ona baktı.

“Eğer sizi acıdan koruyabilseydim sevgili dostum,” dedi, “Tanrı biliyor ya bunu yapardım. Ama bu gece ayaklarımız dikenli yolları adımlamak yoksa sonra, sonsuza dek sevdiğiniz o ayaklar ateşten yollarda yürümek zorunda kalacak!”

Arthur, donuk, beyaz bir yüzle bakıp şöyle dedi: “Dikkat edin, beyefendi, dikkat edin!”

“Ne söyleyeceğimi dinlemek iyi olmaz mı?” dedi Van Helsing. “O zaman, en azından amacımın sınırlarını öğrenmiş olursunuz. Devam edeyim mi?”

“Bu oldukça makul,” diye araya girdi Morris.

Bir anlık duraksamadan sonra Van Helsing, belli ki çaba sarf ederek sözlerini sürdürdü:

“Miss Lucy öldü; öyle değil mi? Evet! O zaman ona kötülük gelemez. Ama eğer ölü değilse...”

Arthur ayağa fırladı.

“Aman Tanrım!” diye haykırdı. “Ne demek istiyorsunuz? Hata mı yapıldı; diri diri mi gömüldü?” Umudun bile yumuşatamadığı bir acıyla inledi.

“Hayatta olduğunu söylemedim, çocuğum; hiç öyle düşünmedim. Onun Ölü Olmayan olduğunu söylemekten ileri gitmeyeceğim.”

“Ölü Olmayan mı? Hayatta değil mi? Ne demek istiyorsunuz? Tüm bunlar kâbus mu, yoksa ne bu?”

“İnsanların yalnızca tahminde bulunabileceği, çağdan çağa ancak bir bölümünü çözebileceği gizemler vardır. Bana inanın, şu an böyle bir gizemin eşiğindeyiz. Ama ben yapmadım. Ölü Miss Lucy'nin kafasını kesebilir miyim?”

“Tanrı aşkına! Hayır!” diye haykırdı Arthur bir öfke fırtması içinde. “Onun ölü bedenini kesip biçmenizi, dünyaları verseler kabul etmem. Dr. Van Helsing, sabrımı fazlasıyla zorluyorsunuz. Size ne yaptım ki, bana böyle işkence ediyorsunuz? O zavallı, tatlı kız size ne yaptı ki,

mezarını bu şekilde lekelemek istiyorsunuz? Deli misiniz ki böyle şeyler söylüyorsunuz, yoksa bunları dinlediğim için ben mi deliyim? Böyle bir saygısızlığı daha fazla düşünmeye cüret etmeyin; hiçbir şey yapmanıza izin vermeyeceğim. Onun mezarını hakaretten korumak benim görevim ve bunu yapacağım!”

Van Helsing tüm bu süre boyunca oturmuş olduğu yerden kalkıp ciddi ve sert bir ifadeyle şöyle dedi:

“Lord Godalming, benim de yerine getirmem gereken bir görev var, başkalarına, size, ölüye karşı bir görev ve Tanrı'nın yardımıyla, bunu yapacağım! Şimdi sizden tek istediğim, benimle gelmeniz, izlemeniz ve dinlemeniz; eğer ileride aynı ricada bulunduğumda onu yerine getirmek için benden bile daha istekli olmazsanız o zaman görevimi yaparım; her ne olduğunu düşünürsem düşüneyim. Ve sonra siz Lordumun arzularını kollamak için, ne zaman nerede isterseniz hesap vermek üzere hizmetinizde olacağım.” Sesi biraz çatladı ve acıma dolu bir sesle sözlerini sürdürdü:

“Ama size yalvarıyorum, öfkeyle üzerime gelmeyin. Sıklıkla hoş olmayan ve içimi sızlatan eylemlerle dolu olan uzun yaşamımda, hiç şimdiki kadar ağır bir görevim olmamıştı. İnanın, benim hakkımdaki düşüncenizi değiştireceğiniz zaman gelirse, tek bir bakışınız tüm bu üzücü zamanı silecek, çünkü sizi üzüntüden korumak için bir insanın yapabileceği her şeyi yaparım. Yalnızca düşünün. Kendime neden böyle büyük bir iş ve böyle büyük üzüntü yükleyeyim? Buraya kendi ülkemden, iyiliğiniz için elimden geleni yapmaya geldim; ilk önce dostum John'u memnun etmeye, sonra sevmeye de başladığım tatlı, genç hanımefendiye yardım etmeye. Ona -bu kadarını anlatmaya utanıyorum, ama bunu incelikle söylüyorum- sizin verdiğiniz şeyi verdim: Ona damarlarımdaki kanı verdim, sizin gibi, onun sevgilisi olmayan, ama yalnızca doktoru ve dostu olan ben. Ona günlerimi ve gecelerimi verdim - ölümden önce, ölümden sonra ve eğer şimdi bile, yani ölümüz Ölü Olmayan'a dönüştüğünde bile ölümüm onun yararına olacaksa, buna rahatça sahip olacaktır.” Bunu çok ciddi, tatlı bir gururla söyledi ve Arthur çok etkilendi. Yaşlı adamın elini tuttu ve kırgın bir sesle şöyle dedi:

“Ah, bunu düşünmek zor ve anlayamıyorum; ama en azından sizinle gidecek ve bekleyeceğim.”

XVI

Dr. Seward'ın güncesi (devam)

Alçak duvarın üzerinden aşıp kilise bahçesine girdiğimizde saat yalnızca on ikiye çeyrek vardı. Gece, gökyüzünde süzülen ağır bulutların arasındaki çatlaklardan çıkıp zaman zaman parlayan ay ışığına karşın, karanlıktı. Bir biçimde hepimiz birbirimize yakın yürüyorduk; Van Helsing bize yolu gösterdiğinden biraz önümüzden gidiyordu. Mezara yaklaştığımızda Arthur a dikkatle baktım, çünkü böylesine hüzünlü anılarla dolu bir yere yaklaşmanın onu altüst etmesinden korkuyorum; ama iyi dayanıyordu. Yapılacak işlemin yarattığı gizemin bir biçimde kederine engel olduğu sonucuna vardım. Profesör kapının kilidini açtı ve çeşitli nedenlerle hepimizde doğal bir çekince olduğunu görünce sorunu, önce kendi girerek çözdü. Biz diğerleri, peşinden gittik ve ardımızdan kapıyı kapattı. Sonra loş bir ışık yaktı ve tabutu işaret etti. Arthur çekinerek ilerledi; Van Helsing bana şöyle dedi: “Dün benimle buradaydın. Miss Lucy'nin cesedi dün tabutta mıydı?”

“Evet.” Profesör, şöyle diyerek ötekilere döndü: “Duyuyorsunuz ve yine de bana inanmayan biri var.” Sonra, tornavidasını aldı ve tabutun kapağını kaldırdı. Arthur çok solgun bir yüzle ama sessizce izledi; kapak kaldırıldığında, öne çıktı. Belli ki tabutun kurşun olduğunu bilmiyordu ya da en azından bunu düşünmemişti. Kurşundaki yarığı gördüğünde bir an yüzüne kan hücum etti, ama sonra yine aynı hızla çekildi; öyle ki beti benzi atmış halde bembeyaz kaldı; hâlâ sessizdi. Van Helsing, kurşun kanadı geriye attı ve hepimiz tabutun içine bakıp irkildik.

Tabut boştu!

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Sessizlik Quincey Morris tarafından bozuldu:

“Profesör, size kefil oldum. Tek istediğim, sizin söyleyecekleriniz; normalde böyle bir şey istemezdim -kuşku ima ederek onurunuza leke sürmezdim; ama bu, tüm onur ve onursuzlukların ötesinde bir gizem. Bu sizin işiniz mi?”

“Kutsal saydığım her şeyin adına yemin ederim ki, onu ne taşıdım ne de dokundum. Şöyle oldu: İki gece önce dostum Seward'la ben buraya geldik -iyi amaçlarla, inanın bana. O zaman mühürlü olan o tabutu açtım ve şimdiki gibi boş bulduk. Sonra bekledik ve ağaçların arasından beyaz bir şeyin geldiğini gördük. Ertesi gün gündüz yine geldik ve orada yatıyordu. Öyle değil mi dostum John?”

“Evet.”

“O gece tam zamanında gelmiştik. Küçük bir çocuk daha kaybolmuştu ve Tanrı'ya şükür, onu mezarların arasında zarar görmemiş halde bulduk. Dün buraya gün-batımından önce geldim çünkü Ölü Olmayanlar günbatımında hareket ederler. Tüm gece, güneş yükselene kadar burada bekledim, ama hiçbir şey görmedim. Bu çok makuldü, çünkü kapının kenarlarını Ölü Olmayanların hiç dayanamadığı sarmısakla ve onların sakındığı başka şeylerle kaplamıştım. Dün gece çıkan olmadı, o nedenle bu gece güneş batmadan önce sarmısağımı ve öteki şeyleri oradan aldım. Ve böylece bu tabutu boş bulduk.

Ama beni sabırla dinleyin. Şu âna kadar, çok tuhaf şeyler oldu. Dışarıda görünmeden ve duyulmadan benimle bekleyin, çok daha tuhaf şeyler olacak. Bu yüzden,” -burada lambasının kapağını kapattı- “şimdi dışarı.” Kapıyı açtı, bizim peşimiz sıra yürüyüp kapıyı arkasından kapattı ve tek sıra halinde dışarı çıktık.

Ah! O mezardan sonra gece havası taze ve saf geldi. Bulutların geçişini ve hızla geçip giden bulutların arasından süzülen ay ışığını -insan yaşamındaki sevinçler ve kederler gibi- görmek ne tatlıydı; hiç ölüm ve çürüme bulaşmamış temiz havayı solumak ne tatlıydı; tepenin ardındaki gökyüzünde kırmızı aydınlığı görmek ve büyük şehrin yaşantısının belirtisi olan o boğuk uğultuyu duymak ne kadar da insanlaştırıcıydı. Herkes kendi yöntemiyle çok ciddiydi ve yaşananların üstesinden geliyordu. Arthur sessizdi, bu gizemin amacını ve ruhsal anlamını kavramaya' çabalıyordu. Ben, oldukça sabırlıydım ve kuşkuyu bir kenara atıp Van Helsing'in vardığı sonuçları kabul etmeye yarı meyilli gibiydim. Quincey Morris, her şey kabul eden ve her şeyi, tehlikeye atması gereken şeylerle birlikte soğukkanlı

bir cesaret havasında kabul eden birinin sakinliği içindeydi. Sigara içemediğinden, kendine irice bir parça çiğneme tütünü kesmiş, onu çiğniyordu. Van Helsing'e gelince, özel bir işle meşguldü. Önce çantasından beyaz peçeteye dikkatlice sarılmış incecik, bisküvi gibi bir şey çıkarttı; sonra hamur ya da macuna benzeyen iki avuç dolusu beyaz bir şey aldı. Bisküviyi iyice un ufak etti ve avucunun içindeki şeye yedirdi. Sonra bunu aldı ve ince şeritler halinde yuvarladıktan sonra onları mezardaki kapıyla kapı kasası arasındaki gediklere yerleştirmeye başladı. Buna biraz şaşırmıştım ve yakınında olduğum için ona ne yaptığını sordum. Arthur'la Quincey de yakınımıza gelmişti çünkü onlar da meraklanmışlardı. Profesör, şöyle yanıtladı:

“Mezarı kapatıyorum ki, Ölü Olmayan giremesin.”

“Ve buraya koyduğunuz bu şey mi bunu sağlayacak?” diye sordu Quincey. “Aman Tanrım! Bu bir oyun mu?”

“Evet.”

“Kullandığınız şey nedir?” Bu kez soru Arthur'dan geliyordu. Van Helsing saygıyla şapkasını kaldırarak yanıtladı:

“Komünyon ekmeği. Onu Amsterdam'dan getirdim. Günahlarımı bağışlattım.” Bu, en kuşkucumuzu bile şaşırtan bir yanıttı ve hepimiz ayrı ayrı, Profesör'ünki gibi ciddi bir amacın, yani en kutsal nesnelerin bile kullanılabileceği amacın karşısında, güvensizlik sergilemenin olanaksız olduğunu hissettik. Saygı dolu bir sessizlik içinde mezarın yakınında, ama yaklaşan herhangi birinin gözlerinden saklanılabilecek yerlerimizi aldık. Ötekilere acıdım, özellikle Arthur'a. Bundan önceki ziyaretlerim yüzünden bu nöbet dehşetindeki acemiliğim sona ermişti; ama yine de bir saat öncesine kadar kanıtları reddeden ben, yüreğimin çökmekte olduğunu hissediyordum . Mezarlar gözüme hiç böyle korkutucu derecede beyaz görünmemişti; servi, porsukağacı ya da ardıç hiç bu şekilde cenaze kederinin somut hali gibi görünmemişti; ağaç ya da çimen hiç böyle uğursuzca dalgalanıp hışırdamamıştı; ağaç dalı hiç bu kadar gizemli çatırdamamıştı ve uzaklarda uluyan köpekler geceye hiç bu kadar kederli işaretler göndermemişti.

Uzun süren bir sessizlik oldu, büyük, ağrılı bir boşluk ve sonra Profesörden keskin bir “şişşt” sesi geldi. Bir yeri işaret etti ve aşağıda, uzaklardaki porsukağaçlı yolun oradan beyaz bir şeklin yaklaştığını gördük - göğsünde kara bir şey tutan belli belirsiz beyaz bir şekil. Şekil durdu ve o

an, ay ışığı huzmesi geçip giden bulutların arasından süzüldü; koyu renk saçlı, kefenler içinde bir kadının gözler önüne serildiğini görünce şaşkına döndük.

Yüzünü göremedik çünkü açık renk saçlı bir çocuk olduğunu anladığımız şeyin üzerine eğilmişti. Bir duraksama oldu ve sonrasında uykudaki küçük bir çocuğun ya da ateşin başında yatıp rüya gören bir köpeğinkine benzeyen keskin, kısa bir çığlık duyuldu. Tam ileri doğru atılıyorduk ki Profesörün, porsukağacının ardında durduğu için gördüğümüz, bizi uyaran eliyle durduk; sonra ona doğru bakarken beyaz şekil yine öne doğru yürümeye başladı. Artık açıkça görebileceğimiz kadar yakınımızdaydı ve ay ışığı hâlâ yerindeydi. Kalbim buz kesmişti ve Arthur'un güçlükle nefes aldığını duyabiliyordum, çünkü Lucy Westenra'nın vücut hatlarını tanımıştık. Gördüğümüz, Lucy Westenra'ydı ama nasıl da değişmişti. Tatlılığı elmas gibi sert, kalpsiz acımasızlığa ve saflığı şehvet dolu amaçsızlığa dönüşmüştü. Van Helsing öne çıktı ve onun hareketine uyarak biz de ilerledik; mezarın kapısına sıralandık. Van Helsing lambasını kaldırdı ve kapağını kaldırdı; yüzüne düşen yoğun ışık sayesinde Lucy'nin dudaklarının taze kanla kıpkırmızı olduğunu ve kanın çenesine akıp patiskadan yapılma ölü giysisini lekelediğini görebiliyorduk.

Dehşetle ürperdik. Titrek ışıkta Van Helsing'in bile sinirlerinin bozulduğunu görebiliyordum. Arthur yanımda duruyordu ve eğer kolunu tutup destek olmasaydım düşecekti.

Lucy -karşımızdaki bu şeye “Lucy” diyorum çünkü onun şeklini almıştı- bizi gördüğünde, hazırlıksız yakalanan kedi gibi kızgın bir hırıltıyla geri çekildi; sonra gözleri üzerimizde dolaştı. Şekli ve rengiyle Lucy'nin gözleriydi bunlar; ama bildiğimiz saf, nazik gözbebekleri yerine günahkâr ve cehennem ateşi dolu gözler vardı. O anda, sevgimden kalanlar, nefret ve tiksintiye dönüştü; eğer o zaman öldürülmesi gerekseydi, bunu acımasız bir zevkle yerine getirebilirdim. Baktığında, gözleri kötücül ışıkla parıldadı ve yüzü şehvetli bir gülümsemeyle taçlandı. Ah Tanrım! Bunu görmek nasıl da tüylerimi diken diken etti! Dikkatli bir hareketle, şu âna kadar gayretle göğsüne tutmakta olduğu çocuğu iblisi andıran katı yürekli bir hareketle yere fırlattı ve bunu yaparken, kemiğe hırlayan köpek misali ona doğru hırladı. Çocuk, tiz bir çığlık attı ve inleyerek yerde yattı. Eylemin kendisinde, Arthur'un inlemesine neden olan bir soğukkanlılık vardı; Lucy

ona kolları açık ve hafifmeşrep bir gülümsemeyle yaklaştığında Arthur geriledi ve yüzünü ellerinin arkasında sakladı.

Ama o hâlâ baştan çıkarıcı ve şehvetli bir incelikle ilerliyordu:

“Bana gel, Arthur. Öbürlerini bırak ve bana gel. Kollarım sana aç. Gel ve birlikte huzura erelim. Gel, kocacığım, gel!”

Sesinde, sözlerin başkasına söylendiğini bilen bizlerin bile beyninde çınlayan -vurduğunuzda bardaktan gelen çınlama benzeri- şeytani bir tatlılık vardı. Arthur'a gelince, sanki büyü etkisindeymiş gibiydi; ellerini yüzünden çekerek kollarını kocaman açtı. Lucy, tam ona doğru fırlamıştı ki, Van Helsing ileri atıldı ve küçük, altın haçını ikisinin arasında havaya tuttu. Lucy, haçtan irkildi ve birdenbire eciş bücüş, öfke dolu bir yüzle mezara girmek istercesine Profesörün yanından fırladı.

Ama kapıya yaklaşık yarım metre kala sanki karşı koyulamaz bir güç tarafından yakalanmış gibi durdu. Sonra döndü ve yüzü, açıkça parlayan ay ışığının ve Van Helsing'in demirden sinirlerinin titretmediği lambanın ışığında gözler önüne serildi. Daha önce bir yüzde hiç böylesi melun bir şaşkınlık görmemiştim ve inanıyorum ki böylesi bir daha asla ölümlü gözler tarafından görülmeyecek. Teninin güzel rengi canlandı, gözleri cehennem ateşinin kıvılcımlarını saçıyormuş gibi göründü; alnı, sanki etinin kıvrımları Medusa'nın yılanlarıymışçasına buruştu ve güzel, kanlı ağzı Yunanların ve Japonların dinİ oyunlarda kullandıkları maskeler gibi kare biçiminde açıldı. Eğer insan yüzünün ölüm anlamına gelmesi olanaklıysa -eğer bakışlar öldürebilirse- o an bunu görmüştük.

Ve böylece, sonsuz gibi gelen tam yarım dakika boyunca havaya kaldırılmış haçla giriş yolundaki kutsal engel arasında kaldı. Van Helsing Arthur'a dönerek sessizliği bozdu:

“Bana yanıt ver ah dostum! İşime devam edeyim mi?”

Arthur kendini dizlerinin üstüne attı ve yüzünü ellerinin arasında gizleyerek yanıtladı:

“İstediğinizi yapın dostum; istediğinizi yapın. Bir daha asla bunun gibi bir dehşet görülemez!” Ve tüm ruhuyla inledi. Quincey'yle ben aynı anda ona doğru ilerledik ve onu kollarından tuttuk. Van Helsing'in elindeki lambanın söndürülme sesini duyduk; mezara yaklaşarak daha önceden oraya yerleştirdiği kutsal simgelerin bazılarını gediklerden aldı. Profesör geriye çekildiğinde, kadının, o an bizimki kadar gerçek görünen maddesel

bedeninin ancak bir bıçak ağzının girebileceği çatlaktan geçtiğini görünce dehşet dolu bir şaşkınlıkla bakakaldık. Profesör'ün macunu yine sakince kapının kenarlarına yerleştirdiğini görünce hepimiz memnuniyetle rahatladık.

Bu iş bittiğinde, Profesör çocuğu yerden kaldırdı ve şöyle dedi:

“Şimdi gelin dostlarım; yarına kadar başka bir şey yapamayız. Öğlen burada cenaze var, bu yüzden törenden sonra çok zaman geçmeden buraya geleceğiz. Ölünün dostları saat ikiye kadar gitmiş olurlar, zangoç kapıyı kilitlediğinde burada kalacağız. O zaman, yapacak başka işler olacak; ama bu geceki gibi değil. Bu ufaklığa gelince, fazla zarar görmemiş ve yarın akşama kadar iyileşmiş olacak. Onu geçen geceki gibi, burada, polislerin bulacağı yerde bırakalım ve sonra da eve gidelim.” Arthur'a yaklaşarak şöyle dedi:

“Dostum Arthur, acı bir sınavdan geçtiniz, ama daha sonra, geriye dönüp baktığınızda, bunun nasıl gerekli olduğunu göreceksiniz. Şimdi acı sulardasınız çocuğum. Yarın bu saatlerde, Tanrının izniyle, bu sınavları geçmiş ve tatlı suları tatmış olacaksınız; bu yüzden fazla yas tutmayın. O zamana kadar, sizden beni bağışlamanızı istemeyeceğim.”

Arthur'la Quincey benimle birlikte eve geldiler, yol boyunca birbirimizi neşelendirmeye çalıştık. Çocuğu güvenli bir yere bırakmıştık ve yorgunduk; bu yüzden nerdeyse gerçek uykuya benzeyen bir biçimde uyuduk.

29 Eylül, gece. - Saat on ikiden biraz önce üçümüz -Arthur, Quincey Morris ve ben- Profesör'e uğradık. Hepimizin oybirliğiyle siyah giysiler giydiğini fark etmek tuhaftı. Elbette Arthur siyah giyinmişti, çünkü derin yastaydı; ama kalanlarımız içgüdüsel olarak böyle giyinmiştik. Saat bir buçukta kilise bahçesine vardık ve görevlilerin gözlerinden uzak durarak çevrede dolandık, böy-lece mezar kazıcılar işlerini bitirdiğinde ve zangoç, herkesin gitmiş olduğu inancıyla, kapıyı kilitlediğinde tüm mekân bize kaldı. Van Helsing'in yanında küçük siyah çantası yerine uzun, kriket çantasını andıran deri bir çanta vardı; çok ağır olduğu belliydi.

Yalnız kaldıktan ve kilise bahçesinden çıkan son ayak seslerinin de yolda yok olduğunu duyduktan sonra sessizce, sanki bu amaç için emir almış gibi, Profesör'ü mezara kadar izledik. Kapının kilidini açtı ve kapıyı arkamızdan kapatarak içeri girdik. Sonra çantasından lambayı çıkartıp yaktı; ardından çantasından, uçlarını yakıp eriterek öteki tabutların üzerine yapıştırdığı iki mum çıkarttı ki çalışmaya yetecek kadar ışık verebilsinler. Lucy'nin

tabutunun kapağını yine kaldırdığında hepimiz içine baktık -Arthur kavak gibi titriyordu- ve cesedin, tüm ölü güzelliğiyle orada yattığını gördük. Ama kalbimde hiç sevgi yoktu; kalbimde, ruhu olmadan Lucy'nin şeklini alan o iğrenç Şey'den tiksinmek dışında hiçbir duygu yoktu. Arthur'un yüzünün bile tabutun içine baktıkça katılaştığını görebiliyordum. Biraz sonra Van Helsing'e şöyle dedi:

“Bu gerçekten Lucy'nin bedeni mi yoksa yalnızca onun şekline girmiş bir iblis mi?”

“Onun bedeni, ama yine de o değil. Ama biraz bekleyin; onun geçmişte ne olduğunu ve artık ne olduğunu göreceksiniz.”

Gördüğümüz şey, orada yatarken Lucy'nin kâbusu gibiydi; sivri dişler, kanlı, şehvetli dudaklar -ki bu, insanın tüylerini ürpertiyordu- Lucy'nin tatlı saflığının şeytani taklidi gibi görünen tüm o cinsellik dolu ve tinsel olmayan görünüş. Van Helsing, tüm olağan sistemliliğiyle çantasından çeşitli şeyler çıkartmaya ve onları kullanıma hazır hale getirip yerleştirmeye başladı. Önce lehim havyası ve biraz lehim, sonra mezarın bir köşesinde yakıldığında şiddetle mavi alevlerle yanıp gaz yayan küçük gaz lambası, ardından, el altında bıraktığı cerrahi bıçaklarını ve son olarak da yedi-sekiz santim genişliğinde ve yaklaşık doksan santim uzunluğunda yuvarlak tahta kazık çıkarttı. Kazığın ucu ateşte kavrularak sertleştirilmiş ve iyice sivriltilmişti. Bu kazıkla birlikte evlerde, kömürlükteki iri parçaları kırmak için kullanılanlara benzeyen ağır bir çekiç çıktı. Bana göre, Doktorun herhangi bir iş için hazırlığı ufuk açıcı ve canlandırıcıdır, ama bunların Arthur ve Quincey üzerindeki etkisi onları bir tür dehşete düşürmekti. Ama ikisi de cesaretlerini korudular ve sessiz sakin durdular.

Her şey hazır olduğunda Van Helsing konuşmaya başladı:

“İşe başlamadan önce size şunu söyleyeyim; yapacağımız şey kadimlerin ve Ölü Olmayanların gücü üzerine çalışmış herkesin bilgi ve deneyiminden gelmekte. Ölü Olmayan'a dönüştüklerinde ölümsüzlük laneti de onunla birlikte gelir; ölemezler, ama aralarına yeni kurbanlar ekleyip dünyanın kötülüklerini katlayarak çağlar boyunca yaşamak zorundadırlar; çünkü Ölü Olmayanlar tarafından avlanarak ölenlerin kendileri de Ölü Olmayan'a dönüşür ve kendi türleriyle beslenirler. Ve böylece çember, suya atılan taşın yarattığı dalgalar gibi sonsuza dek genişler. Dostum Arthur, eğer Lucy ölmeden önceki o öpücüğü kabul etseydin ya da yine, dün gece kollarını ona açtığında onu öpmüş olsaydın öldüğünde, Doğu Avrupa'da dedikleri

gibi *nosferatu*[→] olacaktın ve hiç durmadan, bizi korkuyla dolduran o Ölü Olmayanlardan yaratmayı sürdürecektin. Bu çok mutsuz sevgili hanımefendinin kariyeri daha yeni başladı. Kanını emdiği o çocukların durumu henüz çok da kötü değil; ama Lucy, Ölü Olmayan olarak yaşamayı sürdürürse çocuklar kanlarını daha çok kaybedecekler ve üzerlerindeki güç yüzünden ona geliyorlar; böylece o çok günahkâr ağzıyla kanlarını emiyor. Ama eğer gerçekten ölürse, o zaman hepsi sona erecek; boğazlardaki yaralar yok olacak ve neler olduğunu hiç bilmeden oyunlarına dönecekler. Ama hepsinden iyisi, şimdi Ölü Olmayan olan bu şey, gerçek bir ölü olarak huzura kavuşturulacak ve ardından, sevdiğimiz o zavallı hanımefendinin ruhu yine özgür kalacak. Geceleri kötülük yapıp gündüzleri onu özümseyerek daha da küçük düşeceğine, öteki meleklerin yanındaki yerini alacak. Bu yüzden dostum, onu özgür kılacak darbeyi indiren kutsal bir el olacak. Buna gönüllüyüm; ama aramızda buna daha çok hakkı olan kimse yok mu? Bundan sonra gecenin sessizliğinde, 'Onu yıldızlara gönderen benim elimdi, onu en çok sevenin eliydi; eğer seçme şansı olsaydı, hepsinin içinde kendisinin de seçeceği eldi,' diye düşünmek sevinç olmayacak mı? Aramızda böyle birinin olup olmadığını söyleyin bana."

Hepimiz Arthur'a baktık. O da ne yaptığımızı gördü, Lucy'yi günahkâr değil, kutsal bir anı olarak bize geri getirecek elin onunki olması gerektiğini öneren sonsuz nezaketi gördü; bir adım öne çıkıp elinin titremesine ve yüzünün kar gibi beyaz olmasına karşın cesurca şöyle dedi: "Benim gerçek dostum, size kırık kalbimin ta derinliklerinden teşekkür ediyorum. Ne yapmam gerektiğini söyleyin ve duraksamayacağım!" Van Helsing elini Arthur un elini omzuna koydu ve şöyle dedi:

"Cesur genç! Bir anlık cesaret ve hepsi bitecek. Bu kazığın ona çakılması gerekiyor. Dehşet verici, çetin bir sınav olacak -bu konuda aldanmayın- ama kısa sürecek ve sonra acınızın büyüklüğünden daha fazla sevineceksiniz; bu çirkin mezardan, sanki havada yürüyormuşsunuz gibi çıkacaksınız. Ama başladıktan sonra hiç duraksamamalısmız. Yalnızca, bizim, gerçek dostlarınızın, çevrenizde olduğumuzu ve hep sizin için dua ettiğimizi düşünün." "Devam edin," dedi Arthur boğuk bir sesle, "ne yapmam gerektiğini söyleyin."

"Bu kazığı, ucunu onun kalbine yerleştirmeye hazır biçimde sol elinize ve çekici de sağ elinize alın. Sonra ölü için edeceğimiz duaya başlayacağız - ben okuyacağım, kitap işte burada ve ötekiler de beni izleyecek- Tanrı adına

saplayın ki, sevdiğimiz bu ölüyle ilgili her şey iyi olsun ve Ölü Olmayan göçüp gitsin.”

Arthur kazıkla çekici aldı ve zihni harekete geçer geçmez elleri bir an olsun titremedi. Van Helsing dua kitabını açıp okumaya başladı, Quincey'yle ben de elimizden geldiğince onu takip ettik. Arthur kazığın ucunu kalbin üzerine yerleştirdi; baktığımda, ette meydana getirdiği küçük çukuru görebiliyordum. Sonra, tüm gücüyle vurdu.

Tabuttaki Şey acıyla kıvrandı; açık, kırmızı dudaklardan iğrenç, kanı donduran bir çığlık çıktı. Bedeni sarsılıp titredi ve vahşi biçimde çarpılıp büküldü; keskin beyaz dişleri, dudaklarını kesip ağzı, kırmızı köpükle dolana kadar birbirine çarptı. Ama Arthur hiç duraksamadı. Kolu hiç titremeden kalkıp inerken, bağışlayıcı kazığını, parçalanmış kalpten kan fışkırırken daha da derine saplıyordu. Yüzü kararlıydı ve yüzündeki kutsal görev ifadesi parıldıyordu; bu manzara bize cesaret verdi, böy-lece seslerimiz küçük mezar odasında çınlıyor gibiydi.

Ve sonra, bedenin kıvranıp titremesi azalmaya başladı ve dişler, birbirine çarpmayı, yüzü titremeyi bıraktı. Sonunda kıpırdamadan yattı. Dehşet verici görev sona ermişti.

Çekiç, Arthur'un elinden düştü. Sendeledi, eğer onu tutmasaydım düşecekti. Alnından iri ter damlaları fışkırıyordu ve nefesi, kesik kesik, güçlükle geliyordu. Onun için gerçekten de korkunç bir gerilim olmuştu; onu bu göreve insani düşüncelerden çok daha fazlası zorlamış olmasaydı bu işe asla girişmezdi. Bir-iki dakikalığına hepimiz onunla öyle çok ilgilendik ki, tabutun olduğu tarafa bakmadık bile. Ama tabuta baktığımızda, her birimizden bir şaşkınlık mırıltısı duyuldu. Öyle aşkla bakıyorduk ki, yerde oturan Arthur kalktı ve o da gelip baktı; sonra yüzü memnun, tuhaf bir gülümsemeyle aydınlandı ve bu gülümseme, yüzündeki dehşetin kasvetini tümüyle dağıttı.

Artık tabutta, o kadar iğrendiğimiz ve yok edilmesi buna en çok yetkisi olan kişiye bırakılan o iğrenç Şey değil, benzersiz tatlılığı ve saflığıyla yaşarken gördüğümüz haliyle Lucy yatıyordu. Yaşarken gördüğümüz gibi kaygı, acı ve bitkinlik izleri olduğu doğruydu; ama bunların hepsi bizim için değerliydi çünkü bunlar, onun eskiden tanıdığımız haliyle gerçekliğine işaret ediyordu. Hepimiz, o harap yüzün ve bedenin üzerinde gün ışığı gibi uzanan kutsal sakinliğin, sonsuza dek hüküm sürecek sakinliğin dünyevi göstergesi ve simgesi oluğunu hissediyorduk.

Van Helsing geldi ve elini Arthur'un omzuna koyup şöyle dedi:

“Ve şimdi Arthur, dostum, sevgili genç adam, bağışlanmadım mı?”

Arthur'un bu korkunç gerilime verdiği tepki yaşlı adamın elini eline alıp dudaklarına götürmesiyle ortaya çıktı:

“Bağışlanmak mı! Sevgilime ruhunu geri kazandırdığınız ve beni huzura kavuşturduğunuz için Tanrı sizi kutsasın.” Ellerini Profesör'ün omzuna koydu ve başını göğsüne yaslayarak, biz hiç kıpırdamadan dururken, bir süre sessizce ağladı. Başını kaldırdığında Van Helsing ona şöyle dedi:

“Ve şimdi, çocuğum, onu öpebilirsiniz. Eğer isterseniz onun ölü dudaklarını öpün; seçme şansı olsaydı o da bunu isterdi. Çünkü artık sırıtan bir iblis değil - sonsuza kadar yaşayacak iğrenç bir Şey değil artık. Artık şeytanın Ölü Olmayan'ı değil. Ruhu artık Tanrı'nın yanında olan gerçek bir ölü!”

Arthur eğildi ve Lucy'yi öptü, sonra Arthur'la Quin-cey'yi mezarın dışında yolladık; Profesörde ben, ucunu bedenin içinde bırakacak biçimde kazığı kestik. Ardından, Lucy'nin başını kestik ve ağzının içini sarmısakla doldurduk. Kurşun tabutu lehimledik, tabutun kapağını vidaladık ve eşyalarımızı toplayıp oradan ayrıldık. Profesör kapıyı kilitlediğinde anahtarı Arthur'a verdi.

Dışarıda hava tatlıydı, güneş parlıyor, kuşlar ötüyordu ve sanki tüm doğa başka bir ses perdesine geçiş yapmış gibiydi. Her yerde neşe, sevinç ve huzur vardı, çünkü hepimiz bir nedenden ötürü huzur bulmuştuk ve hafif bir neşeyle olsa da memnunduk.

Oradan uzaklaşmadan önce, Van Helsing şöyle dedi: “Şimdi, dostlarım, işimizin bir adımı, bizim için en üzücü olanı tamamlandı. Ama önümüzde daha büyük bir görev var: Tüm bu acılarımıza neden olan şeyi bulup başını ezmek. Peşinden gidebileceğimiz çeşitli ipuçlarım var; ama bu uzun ve zorlu bir görev, içinde tehlike ve acı var. Hepiniz bana yardım etmeyecek misiniz? İnanmayı öğrendik, hepimiz - öyle değil mi? Böyle olduğuna göre, görevimizi görmüyor muyuz? Evet! Ve hepimiz sonuna kadar gitmeye söz vermiyor muyuz?”

Sırayla hepimiz elini sıktık ve böylece söz verilmiş oldu. Sonra oradan uzaklaşırken Profesör şöyle dedi: “Bundan iki gece sonra benimle buluşacaksınız ve saat yedide dostumuz John'la akşam yemeği yiyeceğiz. Henüz tanımadığınız iki kişiden daha rica edeceğim; işimizle gelişmekte

olan planımız için hazır olacağım. Dostum John, sen benimle eve geliyorsun, çünkü seninle fikir alışverişinde bulunmam gereken çok şey var ve sen bana yardım edebilirsin. Bu gece Amsterdam'a doğru yola çıkıyorum, ama yarın akşam döneceğim. Ve sonra büyük arayışımız başlayacak. Ama önce söyleyecek çok şeyim olacak, böylece ne yapılacağını ve neden çekinileceğim öğreneceksiniz. Sonra birbirimize verdiğimiz söz yinelenecek; çünkü önümüzde korkunç bir iş var ve ayağımızı bir kez pulluk demirine koyduk mu bir daha geri çekmemeliyiz.”

XVII

Dr. Seward'ın güncesi (devam)

Berkeley Oteli'ne vardığımızda, Van Helsing kendisini bekleyen bir telgraf buldu:

Trenle geliyorum. Jonathan, Whitby'de. Önemli haberler.

MINA HARKER

Profesör çok sevindi. “Ah, o mükemmel Madam Mi-na,” dedi, “Kadınlar arasında bir inci! Geliyor ama ben kalamam. Senin evine gitmeli dostum John. Onu istasyonda karşılamalısın. Ona yoldan telgraf çek ki, hazırlıklı olsun.”

Telgraf çekildiğinde Van Helsing bir fincan çay içti; çayını içerken Jonathan Harker tarafından yurtdışındayken tutulan günceden söz edip bana hem onun hem de Mrs. Harker'ın Whitby'deki güncesinin daktilo edilmiş birer kopyasını verdi. “Al bunları,” dedi, “ve iyice incele. Geri döndüğümde tüm gerçeklere hâkim olacaksın, böylece araştırmamıza daha iyi başlayabiliriz. Onları iyi koru, çünkü içlerinde hazine değerinde şeyler var. Bugünkü gibi bir deneyim yaşamış olsan da tüm inancına gereksinim duyacaksın. Burada anlatılan şeyler,” konuşurken elini şiddetle ve ciddi biçimde kâğıt destesinin üzerine koydu, "sen, ben ve başka pek çok kişi için sonun başlangıcı olabilir ya da kulağa, yeryüzünde dolaşan Ölü Olmayanların ölüm haberi gibi gelebilir. Hepsini, şana yalvarırım, açık fikirlilikle oku ve eğer burada anlatılanlara ekleyeceklerin olursa lütfen ekle çünkü hepsi önemli. Tüm bu tuhaf olaylara ilişkin bir günce tuttun, öyle değil mi? Evet! O zaman, bir araya geldiğimizde, tüm bunların üstünden birlikte geçeceğiz.” Sonra, ayrılmak üzere hazırlandı ve kısa süre sonra

arabayla Liverpool Caddesi'ne gitti. Bense, trenin gelmesinden on beş dakika önce vardığım Paddington'a doğru yola çıktım.

Geliş platformundaki alışılmış canlılıktan sonra kalabalık dağıldı; konuğumu kaçırmış olmayayım, diye huzursuzlanmaya başlamıştım ki sevimli yüzlü, çıtı pıtı görünümlü bir kız yanıma geldi ve şöyle bir baktıktan sonra, “Doktor Seward, öyle değil mi?” dedi.

“Ve siz de Mrs. Harker'sımz!” diye hemen yanıtladım; bunun üzerine elini uzattı.

“Sizi, zavallı sevgili Lucy'nin betimlemesinden biliyorum, ama,” birdenbire durdu ve yüzü hızla kıpkırmızı oldu.

Benim yanaklarıma da yayılan kızarıklık ikimizi de rahatlattı, çünkü bu, sorusuna sessiz bir yanıt olmuştu. İçinde daktilo da bulunan bagajını aldım ve Mrs. Harker'a bir oturma odası ve yatak odası hazırlaması için kâhyama telgraf çektikten sonra metroyla Fenchurch Caddesi'ne gittik.

Eve zamanında vardık. Elbette, buranın akıl hastanesi olduğunu biliyordu, ama içeri girdiğimizde hafifçe ürpermekten kendini alamadığını görebiliyordum.

Anlatacağı çok şey olduğu için eğer mümkünse hemen çalışma odama gelmek istediğini söyledi. Bu yüzden, şimdi onu beklerken bir yandan da fonograf günceme yaptığım bu kaydı bitiriyorum. Önümde açık durmalarına karşın, şimdiye dek Van Helsing'in bana bıraktığı belgelere göz atma şansım olmadı. Mrs. Harker'ın ilgisini çekecek bir şey bulmalıyım ki bu belgeleri okuma fırsatı bulabileyim. Zamanın ne kadar değerli olduğunu ya da elimizdeki işin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Onu korkutmamaya özen göstermeliyim. Geldi işte!

Mina Harker'ın güncesi

29 Eylül - Kendime çekidüzen verdikten sonra Dr. Seward,ın çalışma odasına indim. Kapıda bir an durdum, çünkü birisiyle konuştuğunu duyduğumu sandım. Ama çabuk olmam konusunda beni sıkıştırdığı için kapıyı çaldım ve “İçeri girin,” diye seslenmesi üzerine odaya girdim.

Meğer içeride kimse yokmuş. Yapayalnızdı ve karşısındaki masada betimlenişinden fonograf olduğunu anladığım şey duruyordu. Daha önce hiç görmemiştim ve' çok ilgimi çekti.

“Umarım sizi bekletmemişimdir,” dedim; “ama konuştuğunuzu duyunca ve yanınızda birinin olduğunu düşündüğüm için kapıda bekledim.”

“Ah,” diye yanıtladı gülerek, “yalnızca günceme bir şeyler kaydediyordum.”

“Güncenize mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet,” diye yanıtladı. “Burada tutuyorum.” Konuşurken elini fonografın üstüne koydu. Bu konuda çok heyecanlandım ve pat diye şöyle dedim:

“Ya! Ama bu stenoyu bile yener! Bir şeyler söylediğini duyabilir miyim?”

“Elbette,” diye yanıtladı hevesli biçimde makineyi çalıştırmak üzere ayağa kalktı. Sonra durdu ve yüzüne sıkıntılı bir ifade yayıldı.

“Gerçek şu ki,” diye söze başladı beceriksizce, “buna yalnızca güncemi kaydediyorum; ve bu tümüyle -neredeyse tümüyle- vakalarım hakkında, uygunsuz olabilir -yani, demek istiyorum ki”- durdu ve ona utancından kurtulması için yardım etmeye çalıştım:

“Siz son günlerinde Lucy'ye bakılmasına yardım ettiniz. Nasıl öldüğünü anlatın bana; onunla ilgili öğrenebildiğim her şey için çok minnettar olurum. Benim için çok çok önemli biriydi.”

Beni şaşırtarak, yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle yanıtladı:

“Size ölümünü mü anlatayım? Dünyada olmaz!” “Neden olmasın?” diye sordum, çünkü üzerime korkunç bir his çökmeye başlamıştı. Bir kez daha duraksadı, bahane uydurmaya çabaladığını görebiliyordum. Sonunda kekeleyerek şöyle dedi:

“Gördüğünüz gibi, güncenin belli bir bölümünü nasıl seçeceğimi bilmiyorum.” Konuşurken aklına dank eden bir şey oldu ve bilinçsiz bir basitlikle, farklı bir ses tonuyla ve bir çocuğun saflığıyla, “Bu gerçekten de çok doğru, onurum üstüne yemin ederim. Yalan söylüyorsam ne olayım!” dedi. Gülümsemekten kendimi alamadım, o da bunun üzerine yüzünü ekşitti. “Bu kez kendimi ele verdim!” dedi. “Ama biliyor musunuz, aylardır günce tutmama karşın eğer geri dönüp bakmak istersem belli bir bölümü nasıl bulacağım hiç aklıma gelmedi.” Bu süre içinde, Lucy'yle ilgilenmiş Doktor un güncesinde o dehşet verici Yaratık'a ilişkin bilgilerimize eklenecek bir şeyler olabileceği kanısına varmıştım ve cesurca şöyle dedim:

“O zaman, Dr. Seward, sizin için daktilomda kopyasını çıkartmama izin verseniz daha iyi olur.” Yanıt verirken kesinlikle beti benzi atmıştı:

“Hayır! Hayır! Hayır! Dünyada olmaz, o dehşet verici öyküyü öğrenmenize izin veremem!”

Demek ki dehşet vericiydi, sezgim doğruydu! Bir an düşündüm ve gözlerim odada dolaşıp bilinçsizce bana yardımcı olabilecek bir şey ya da fırsat ararken masadaki daktilo edilmiş büyük kâğıt yığınına takıldı. Gözleri, gözlerimdeki bakışı yakaladı ve düşünmeden onların yöneldiği yönü izledi. Kâğıt yığınını görünce ne demek istediğimi anladı.

“Beni tanımıyorsunuz,' dedim. “Bu kâğıtları -daktilo ettiğim güncemi ve kocamın güncesini- okuduğunuz zaman beni daha iyi tanıyacaksınız. Bu amaç için yüreğimdeki tüm düşünceleri paylaşmaktan çekinmedim, ama elbette beni tanımıyorsunuz - henüz tanımıyorsunuz ve bu aşamada bana bu denli güvenmenizi beklememeliyim.”

Kesinlikle soylu bir yaradılışa sahip, zavallı Lucy onun hakkında yanılmamış. Ayağa kalktı ve içinde siyah balmumuyla kaplanmış çok sayıda delikli metal tüp kutuların dizili olduğu geniş çekmeceyi açtı.

“Çok haklısınız. Size güvenmedim çünkü sizi tanımıyordum. Ama artık sizi tanıyorum, sizi uzun zaman önce tanımış olmam gerektiğini söyleyeyim. Lucy'nin size benden söz ettiğini biliyorum, bana da sizden söz etti. Elimden gelen tek telafi yöntemini kullanabilir miyim? Bu silindirleri alın ve dinleyin - ilk yarım düzinesi kişisel şeyler ve sizi korkutmayacaktır, o zaman beni daha iyi tanıyacaksınız. O zamana kadar yemek hazırlanmış olur. Bu süre içinde ben de bu belgelerin bir kısmını baştan okuyacak ve bazı şeyleri daha iyi anlayacağım.” Fonografı kendi elleriyle oturma odama taşıdı ve benim için ayarladı. Şimdi bazı hoş şeyler öğreneceğim, buna eminim; çünkü bana zaten bir yanını bildiğim gerçek aşk öyküsünün öteki yüzünü anlatacak...

Dr. Seward,ın güncesi

29 Eylül. - Jonathan Harker'ın ve karısının o müthiş güncelerine öyle dalmıştım ki, zamanın düşünmeden akıp geçmesine izin verdim. Hizmetçi gelip akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurduğunda Mrs. Harker henüz aşağı inmemişti, bu yüzden, “Muhtemelen yorgundur; yemek bir saat beklesin,” dedim ve işime devam ettim. Mrs. Harker içeri geldiğinde,

güncesini tam da yeni bitirmiştim. Tatlı bir güzellik içindeydi, ama üzgün görünüyordu ve gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Bu, her nedense beni çok etkiledi. Tanrı biliyor ya, son zamanlarda gözyaşı dökmek için çok nedenim oldu! Ama gözyaşlarının rahatlatıcı etkisi benden esirgendi ve şimdi yakın zamanda dökülmüş gözyaşlarıyla parıldayan o tatlı gözlerin görüntüsü doğrudan yüreğime dokundu. Bu yüzden, elimden geldiğince nazikçe şöyle dedim:

“Korkarım sizi üzdüm.”

“Ah, hayır! Üzmediniz,” diye yanıtladı, “ama daha çok, acınızdan anlatamayacağım kadar çok etkilendim. Bu mükemmel bir araç, ama acımasızca gerçekçi. Bana, kendi sesiyle, yüreğinizin kederini anlattı. Bir daha kimse bunların dile getirildiğini duymamalı! Bakın, faydalı olmaya çalıştım. Söylenenleri daktilomda yazdım, böy-lece başka kimsenin, benim gibi, sizin kalp atışınızı duyması gerekmeyecek,”

“Bilmesi gerekmeyen kimse bilmeyecek,” dedim kısık sesle. Elini elimin üzerine koydu ve çok ciddiyetle şöyle dedi:

“Ah, ama duymak zorundalar!”

“Zorundalar mı! Ama neden?” diye sordum.

“Çünkü, bu, korkunç bir öykünün ve zavallı sevgili Lucy'nin ölümünün ve buna neden olan olayların bir bölümü; dünyayı bu korkunç canavardan kurtarmak için önümüzde uzanan savaşta her türlü bilgiyi ve alabileceğimiz her türlü yardımı almalıyız. Bana verdiğiniz silindirlerde, öğrenmemi istediğinizden fazlası olduğunu sanıyorum; ama kayıtlarınızda, bu karanlık gizeme ışık tutacak çok şey olduğunu görebiliyorum. Yardım etmeme izin vereceksiniz, değil mi? Belli bir yere kadar her şeyi biliyorum; günceniz beni yalnızca 7 Eylül'e kadar götürse de zavallı Lucy'nin nasıl dört bir yandan kuşatıldığını ve korkunç kaçınılmaz sonunun nasıl yaklaştığını çoktan anlıyorum. Jonathan'la ben, Profesör Van Helsing'in bizi görmeye gelişinden beri gece gündüz çalışıyoruz. Jonathan daha fazla bilgi almak için Whitby'ye gitti, yarın da bize yardım etmek üzere buraya gelecek. Aramızda sır olmasına gerek yok; birlikte ve karşılıklı mutlak güven içinde çalışırsak, kuşkusuz içimizden bazılarının karanlıkta bırakılmasından daha güçlü oluruz.” Bana öyle yalvaran gözlerle bakıyordu ve aynı zamanda duruşunda öyle cesaret ve kararlılık vardı ki, isteklerine hemen razı oldum. “Bu konuda,” dedim, “istediğiniz gibi davranacaksınız. Eğer hata yapıyorsam Tanrı beni bağışlasın! Daha öğrenilecek korkunç şeyler var,

ama Lucy'nin ölümüne kadar geldinizse, biliyorum ki karanlıkta kalmaktan hoşnut olmayacaksınız. Dahası, işin sonu -tam sonu-size huzur verebilir. Gelin, yemek hazır. Bizi bekleyen şeyler için birbirimizi güçlü tutmalıyız; acımasız ve tüyler ürpertici bir görevimiz var. Yemeğinizi yediğinizde gerisini öğreneceksiniz ve soracağınız tüm soruları -orada bulunan bizler için her şey açık olsa da, anlamadığınız bir şey olursa- yanıtlayacağım.

Mina Harker'ın güncesi

29 Eylül. - Yemekten sonra Dr. Seward'la birlikte çalışma odasına geldim. Fonografı odamdan geri getirdi ve ben de daktilomu aldım. Beni rahat bir koltuğa oturttu, ona dokunmak için ayağa kalkmam gerekmesin diye fonografı ayarladı ve ara vermek istersem nasıl durduracağımı gösterdi. Sonra, büyük bir düşüncelilikle olabildiğince özgür kalabileyim diye sırtını bana verecek biçimde iskemle çekti ve okumaya başladı. Çatal biçimindeki metal parçayı kulaklarıma yerleştirdim ve dinledim.

Lucy'nin ölümü ve - ve sonrasında olan her şeye ilişkin o korkunç öykü sona erdiğinde güçsüzce sırtımı koltuğumun arkasına yasladım. Dr. Seward beni gördüğünde korku dolu bir nidayla ayağa fırladı ve telaşla dolaptan küçük bir şişe çıkartıp birkaç dakika içinde beni kendime getiren bir miktar brendi verdi. Beynim fırıl fırıl dönüyordu ve tüm bu dehşet dolu öykünün arasından sevgili, sevgili Lucy'ının sonunda huzura kavuştuğuna ilişkin kutsal ışık gelmesiydi taşkınlık yapmadan buna dayanamazdım diye düşünüyorum. Her şey öyle vahşi, gizemli ve tuhaf ki, eğer Jonathan'ın Transilvanya'daki deneyimlerini bilmeseydim bunlara inanamazdım. Bu durumda bile, neye inanacağımı bilmiyordum ve böylece içinde bulunduğum güçlükten başka bir şeyle uğraşarak çıktım. Daktilomun kılıfını kaldırdım ve Dr. Seward'a şöyle dedim:

“İzninizle tüm bunları yazayım. Geldiğinde Dr. Van Helsing için hazır olmalıyız. Jonathan'a, Whitby'den Londra'ya varır varmaz buraya gelmesini söyleyen bir telgraf çektim. Bu olayda, tarihler her şey demek ve eğer tüm malzememizi hazırlarsak ve tüm maddeleri tarihsel sıraya göre düzenlersek çok iş yapmış oluruz. Lord Godalming'le Mr. Morris'in de geleceğini söylediniz. Geldiklerinde bunları onlara da anlatabilecek durumda olalım.“ Bunun için, fonografı yavaş hıza ayarladı ve yedinci silindirin başından itibaren daktilo etmeye başladım. Kopya kâğıdı kullanıyordum ve böylece öteki tüm belgelerde olduğu gibi güncenin de üçer kopyasını çıkarttım. İşi

bitirdiğimde saat geç olmuştu, ama Dr. Seward hastalarını dolaşmaya gitmişti; işini bitirdiğinde geri geldi ve çalışırken kendimi fazla yalnız hissetmeyeyim diye yakınıma oturup okudu. Ne kadar iyi ve düşünceli biri; dünya iyi adamlarla dolu gibi görünüyor - canavarlara rağmen. Yanından ayrılmadan önce, Jonathan'ın güncesinde, Profesör'ün Exeterdaki istasyonda akşam gazetesinde okuduğu bir şey yüzünden tedirgin olduğuna ilişkin yazdıkları aklıma geldi; bu nedenle, Dr. Seward'ın gazetelerini sakladığını görünce, Westminster ve Pall Mall gazetelerinin dosyalarını ödünç alıp odama götürdüm. Bazı kupürler kestiğim Dailygraph ve Whitby gazetelerinin Kont Dracula karaya indiğinde Whitby'de meydana gelen korkunç olayları anlamamıza ne kadar çok yardım ettiğini hatırladım; bu yüzden, o zamandan bu yana çıkan tüm akşam gazetelerine bakacağım, böylece belki de yeni bir ışık bulurum. Uykum yok ve iş yapmak beni yatıştıracak.

Dr. Seward'ın güncesi

30 Eylül -Mr. Harker saat dokuzda geldi. Karısının telgrafını yola çıkmadan hemen önce almış. Eğer yüzüne bakıp değerlendirmek olanaklıysa, eşine az rastlanır derecede akıllı ve enerji dolu biri. Eğer güncesinde yazılanlar doğruysa -ve şaşılası kişisel deneyimlerime göre değerlendirilecek olursa, öyle olmalı- aynı zamanda sinirleri de çok güçlü biri. Mezar odasına ikinci kez inmesi hatrı sayılır bir cesaret örneği. Olanlara ilişkin yazdıklarını okuduktan sonra iyi bir erkeklik örneğiyle karşılaşmaya hazırlıklıydım, ama bugün buraya gelen sakin, işadamı görünümlü beyefendiyle karşılaşmaya pek hazır değildim.

Daha sonra. - Öğle yemeğinden sonra Harker'la karısı kendi odalarına döndüler ve az önce odanın önünden geçerken daktilonun tıkırtısını duydum. Bunun üzerinde çok çalışıyorlar. Mrs. Harker, ellerindeki tüm delil kırıntılarını zaman dizinsel olarak bağladıklarını söylüyor. Sandıkların Whitby'deki alıcısıyla, onlardan sorumlu Londra'daki taşımacılar arasındaki mektuplar Harker'da. Şimdi karısının daktiloya çekmiş olduğu güncemi okuyor. Ondan ne anlam çıkartacaklarını merak ediyorum. İşte geldi.

Yandaki evin Kont'un gizlenme yeri olabileceğinin hiç aklıma gelmemesi tuhaf! Tanrı biliyor ya, hastamız Renfield'ın davranışları bize yeterince kanıt sunmuştu! Evin satın alınışına ilişkin mektup destesi daktiloda yazılmış. Ah, bunlar daha önce elimizde olsaydı zavallı Lucy'yi

kurtarabilirdik! Dur; delilik bu yolda yatıyor! Harker geri döndü, yine elindekileri derleyip düzenliyor. Yemek zamanına kadar, birbiriyle bağlantılı anlatıyı bütün olarak gösterecek durumda olabileceklerini söylüyor. Bu süre içinde, şu âna kadar Kont'un geliş gidişine ilişkin bir tür dizin işlevi gören Renfield'ı görmem gerektiğini düşünüyor. Bunu henüz pek anlayamıyorum, ama tarihleri gördüğümde anlayacağım kanısındayım. Mrs. Harker'ın fonograf silindirlerini daktilo etmesi ne iyi oldu! Tarihleri başka türlü asla bulamazdık.

Renfield'ı odasında, uslu uslu ellerini kavuşturmuş, tehlikesiz biçimde gülerken buldum. O an, şimdiye dek gördüğüm herkes kadar aklı başında görünüyordu. Oturdum ve onunla, hepsine doğallıkla yaklaştığı pek çok konu hakkında konuştum. Sonra kendiliğinden eve dönmekten -bildiğim kadarıyla burada kaldığı süre boyunca daha önce hiç değinmediği bir konuydu bu- söz etmeye başladı. Aslında, hemen bırakılacağından oldukça emin konuşuyordu. Eğer Harker'la konuşmuş olmasaydım ve mektuplarla ani taşkınlıklarının tarihlerini okumamış olsaydım, kısa bir süre gözlemledikten sonra imza atmaya hazır olurdum. Bu durumda, epeyce kuşkuluyum. Tüm o taşkınlıklar bir biçimde Kont'un buraya yakınlığıyla bağlantılı. O zaman, bu mutlak rahatlık ne anlama geliyor? İçgüdüsünün, vampirin kesin utkusundan hoşnut olduğu anlamına gelebilir mi? Dur; kendisi bir zoophagous ve terk edilmiş evin şapelinin kapısındaki vahşice saçmalamalarında hep “Efendimden söz etti. Tüm bunlar, düşüncemizi doğruluyor gibi. Yine de, bir süre sora yanından ayrıldım; dostum şu an, sorularla fazla derinlemesine inceleyemeyeceğim kadar aklı başında. Düşünmeye başlayabilir ve sonra!.. Böylece yanından uzaklaştım. Onun bu sakin hallerine güvenmiyorum; bu nedenle, hastabakıcıya onunla dikkatlice ilgilenmesini ve gerekli olması durumunda elinin altında deli gömleği bulundurmasını söyledim.

Jonathan Harker'ın güncesi

29 Eylül, Londra treninde. - Mr. Billington'ın, bana elinden gelen tüm bilgiyi vereceğini söylediği nazik mektubu elime ulaştığında, Whitby'ye gitmenin ve istediğim araştırmaları tam yerinde yapmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Şimdi amacım, Kont'un o korkunç yükünün izini Londra'daki mekânına kadar sürmekti. Sonra, onunla ilgilenebilirdik. Hoş biri olan oğul Billington beni istasyonda karşılayıp o gece kalmam gerektiğine karar

verdikleri babasının evine getirdi. Gerçek Yorkshire konukseverliği gösterdiler: Konuğa her şeyi verip istediğini yapması için onu özgür bırakmak. Meşgul olduğumu ve ziyaretimin kısa süreceğini hepsi biliyordu ve Mr. Billington, sandıkların taşınmasına ilişkin tüm belgeleri çalışma odasında hazır etmişti. Şeytani tasarılarını öğrenmeden önce Kont'un masasında gördüğüm mektuplardan birini bir kez daha görmek neredeyse nöbet geçirmeme neden oluyordu. Her şey dikkatlice düşünülmüş, sistemli biçimde ve duyarlılıkla yapılmıştı. Amaçlarının gerçekleştirildiği yolda karşısına kazara çıkabilecek her engele karşı hazırlanmış görünüyordu. Modern deyişle, "işi şansa bırakmamıştı" ve talimatlarının mutlak titizlikle yerine getirilmesi, yalnızca gösterdiği özenin mantıklı sonucuydu. Faturayı gördüm ve not aldım: "Deneysel amaçlarla kullanılmak üzere elli sandık sıradan toprak." Ayrıca, Carter Paterson'a yazılmış mektubun kopyası ve yanıtları; bu ikisinin de kopyasını aldım. Mr. Billington'ın bana verebileceği tüm bilgi bu kadardı, böylece limana indim ve sahil güvenlik görevlilerini, gümrük memurlarını ve liman başkanını gördüm. Hepsinin, geminin şimdiden yerel gelenekte yerini almakta olan, tuhaf girişine ilişkin söyleyecekleri vardı; ama kimsenin basit "sıradan toprak dolu elli sandık" betimlemesine ekleyecek bir şeyi yoktu. Sonra, büyük incelikle, sandıkları gerçekte teslim alan adamlarla görüşmemi sağlayan istasyon müdürünü gördüm. Onların yük listesi de elimdeki listeyle tıpatıp aynıydı ve sandıkların "esaslı ve öldürücü derecede ağır" olduğundan ve onları yüklemenin sıkıcı bir iş olduğundan başka ekleyecekleri yoktu. İçlerinden biri, gösterdikleri çabalara teşekkürü sıvı halde yapan benden başka "benim gibi beyefendi birinin" olmamasının büyük şanssızlık olduğunu ekledi; bir ötekisi, o zaman ortaya çıkan susuzluğun aradan geçip giden zamanla bile tümüyle dinmeyen cinsten olduğunu ekleyiverdi. Yanlarından ayrılmadan önce sitemlerinin kaynağını sonsuza dek ve yeterince gidermeyi ihmal etmediğimi eklememe gerek yok.

30 Eylül. - İstasyon şefi, bana King's Cross istasyon şefi olan eski dostuna götürmem için bir not verecek kadar iyiydi, böylece ertesi sabah oraya vardığımda ona sandıkların gelişiyle ilgili sorular sorabildim. O da beni hemen iş yapan görevlilerle görüştürdü ve yük listelerinin özgün faturaya uygun olduğunu gördüm. Burada, sıra dışı susuzluk çekme fırsatları sınırlıydı; ama onlardan daha soylu biçimde yararlanılmıştı ve bir kez daha *expostfacto*[→] tavrı içinde sonuçla ilgilenmek zorunda kalmıştım.

Oradan, büyük bir nezaketle karşılandığım Carter Paterson'ın merkez ofisine gittim. Yevmiye defterlerinde ve mektup kayıt defterlerinde işlemi arayıp hemen daha fazla ayrıntı için King's Cross ofislerini telefonla aradılar. Şans eseri, ekibi oluşturan adamlar o sırada iş bekliyorlardı ve memur, hemen onlarla birlikte taşıma senedinin ve sandıkların Carfax'a teslim edilmesine ilişkin tüm belgeleri gönderdi. Burada da yük listelerinin tıpatıp uyduğunu gördüm; taşıma şirketinin adamları, yazılı sözlerin yetersizliğini birkaç söz ekleyerek kapatabildiler. Kısa süre sonra anladım ki, bunlar da yalnızca işin tozlu doğasına ve bu nedenle adamlarda yarattığı susuzluğa ilişkindi. Krallık'ın geçerli para birimiyle bu yararlı kötülüğün ileriki bir dönemde giderilmesi için fırsat yakalamam üzerine adamlardan biri şöyle dedi:

“O ev, patron, girdiğim en tuhaf evlerden biriydi. İnanın! Ama yüz yıldır falan dokunulmamıştı. Kemiklerinizi acıtmadan üzerinde uyuyabileceğiniz kadar kalın toz tabakasıyla kaplıydı ve öyle bakımsızdı ki, eski Kudüs'ün kokusunu duyabilirdiniz. Ama eski şapel - felaketti! Ortağımla ben, asla yeterince çabuk dışarı çıkamayacağımızı sandık. Tanrım! Karanlık bastıktan sonra orada durmayı bir sterlinden azına kabul etmezdim.”

O evde daha önce bulunduğumdan ona pekâlâ inanabilirdim, ama benim bildiklerimi bilseydi, bence şartlarını yükseltirdi.

Artık bir konuda tatmin olmuş durumdayım: Demeter'le Varna'dan Whitby'ye gelen sandıkların hepsi Carfax'ın eski şapeline güvenli biçimde varmış. Eğer o zamandan bu yana oradan alınmadılarsa elli tane olmalı -Dr. Seward'ın güncesine bakarsak buna ilişkin korkularım var.

Daha sonra. - Mina'yla ben bütün gün çalıştık ve tüm belgeleri sıraya koyduk.

Mina Harker'ın güncesi

30 Eylül - O kadar sevinçliyim ki, neredeyse kendime nasıl hâkim olacağımı bilemiyorum. Sanırım peşimi bırakmayan korkuya böyle tepki veriyorum: Bu korkunç olayın ve eski yarasının yeniden açılmasının Jonathan'a zararı dokunabileceği korkusu. Whitby,ye gidişini elimden geldiğince cesaretle izledim, ama kaygıdan hastalanmış gibiydim. Ama bu çaba, ona iyi geldi. Daha önce hiç şimdiki kadar kararlı, bu kadar güçlü, böylesine hiddetli bir enerjiye sahip değildi. Tam da sevgili iyi yürekli

Profesör Van Helsing'in söylediği gibiydi: Gerçek bir cesaret örneğiydi ve zayıf yaradılışlı birini öldürebilecek bir gerilim yaşarken daha da iyiye gidiyor. Döndüğünde yaşam, umut ve kararlılık doluydu; bu gece için her şeyi düzene soktuk. Heyecandan çıldırmış gibiyim. İnsanın, Kont gibi avlanan bir şeye acıması gerek. İşte bu: Bu Şey, insan değil - hayvan bile değil. Dr. Seward'ın, Lucy'nin ölümüne ve sonrasında olanlara ilişkin yazdıklarını okumak, insanın yüreğindeki merhamet kaynağını kurutmaya yetiyor.

Daha sonra. - Lord Godalming'le Mr. Morris, beklediğimizden erken geldi. Dr. Seward iş için dışarıdaydı ve Jonathan'ı da yanına almıştı, bu yüzden, onları ben karşılamak zorunda kalmıştım. Benim için acı verici bir karşılaşmaydı çünkü sevgili zavallı Lucy'nin yalnızca birkaç ay öncesindeki umutlarını hatırlatmıştı. Elbette, Lucy'nin benden söz ettiğini duymuşlardı ve Mr. Morris'in belirttiği gibi, Dr. Van Helsing de "beni göklere çıkartmıştı." Zavallı adamcağızlar, ikisi de Lucy'ye evlenme teklif ettiklerini bildiğimin farkında değiller. Konuya ilişkin ne kadar bilgi sahibi olduğumu bilmedikleri için ne diyeceklerini, ne yapacaklarını pek bilemediler; bu nedenle, sıradan konulardan konuşmayı sürdürmek zorunda kaldılar. Yine de, konu üzerine düşündüm ve yapabileceğim en iyi şeyin, onları şu âna kadar olanlar konusunda bilgilendirmek olacağı sonucuna vardım. Dr. Seward'ın güncesinden, Lucy'nin ölümü sırasında -gerçek ölümü- orada bulunduklarını ve bir sırrı zamanından önce açığa vurmaktan korkmama gerek olmadığını biliyordum. Böylece, onlara, elimden geldiğince tüm belgeleri ve günceleri okuduğumu ve kocamla benim, onları daktilo ettikten sonra, tüm belgeleri sıraya dizmeyi henüz tamamladığımızı anlattım. İkisine de kütüphanede okumaları için birer kopya verdim. Lord Godalming, kendi kopyasını alıp elinde evirip çevirince -epeyce kalın bir tomar oluşturuyordu- şöyle dedi:

"Tüm bunları siz mi yazdınız, Mrs. Harker?"

Başımla onaylayınca sözlerini sürdürdü:

"Bunun amacını pek anlamıyorum; ama sizler, öyle iyi ve ince insanlarsınız ki ve öyle ciddiyetle ve çabayla çalışıyorsunuz ki, yapabildiğim tek şey, düşüncelerinizi gözü kapalı kabul edip size yardım etmeye çalışmak. İnsanın, yaşamının son ânına kadar alçakgönüllü olmasını saylayacak gerçeklere ilişkin bir ders aldım zaten. Ayrıca, zavallı Lucy'mi sevdiğinizi biliyorum..." Burada başını başka tarafa çevirdi ve yüzünü

elleriyle örttü. Sesinde, gözyaşlarını duyabiliyordum. Mr. Morris, içgüdüsel duyarlılıkla bir anlığına elini omzuna koydu ve sessizce odadan çıktı. Sanırım kadınların doğasında, erkeklerin, erkekliklerinin küçük düştüğünü hissetmeden kendilerini tutamayıp ağlama ve hassas, duygusal yanlarına ilişkin duygularını ifade etme özgürlüğü hissetmelerine neden olan bir şey var, çünkü Lord Godalming kendisini benimle baş başa bulduğu anda kanepeye oturdu ve tümüyle, açık açık kendini bıraktı. yanına oturdum ve elini tuttum. Umarım, ileri gittiğimi düşünmemiştir ve eğer ileride olur da bu ânı düşünürse, aklına böyle bir düşünce gelmez. Burada ona haksızlık ediyorum: Öyle yapmayacağını biliyorum - kendisi gerçek bir beyefendi. Kalbinin kırıldığını görebildiğim için ona şöyle dedim:

“Sevgili Lucy'yi sevdim ve sizin için ne anlama geldiğini, sizin onun için ne anlama geldiğinizi biliyorum. O ve ben kardeş gibiydik ve şimdi o gittiğine göre, bu sıkıntılı döneminizde sizin için kardeş gibi olmama izin vermez misiniz? Her ne kadar, derinliğini ölçemesem de ne acılar çektiğinizi biliyorum. Eğer duygudaşlık ve merhamet, size kederinizde yardımcı olabilirse, biraz işe yaramama izin vermez misiniz - Lucy'nin hatrı için?”

Bir an, zavallı adamcağız kedere boğuldu. Son zamanlarda sessizce çektiği tüm acılar, birdenbire bir çıkış yolu bulmuş gibi geldi bana. Epeyce kendini kaybetti ve ellerini kaldırarak büyük acıyla avuç içlerini birbirine vurdu. Ayağa kalktı ve sonra yine oturdu, gözyaşları yağmur gibi yanaklarından süzüldü. Onun için sonsuz merhamet duydum ve düşünmeden kollarımı açtım. Hıçkırarak başını omzuma yasladı ve duyguyla sarsılarak bitkin düşen bir çocuk gibi ağladı.

Biz kadınlarda, annelik ruhunu çağıran küçük olayların üstesinden gelmemizi sağlayan anaç bir yön var; bu kocaman, kederli adamın başını, ileride göğsümde yatabilecek bebeğin başıymış gibi üzerimde hissettim ve sanki kendi çocuğummuş gibi saçını okşadım. O zaman tüm bunların ne kadar tuhaf olduğunu hiç düşünmedim.

Kısa süre sonra hıçkırıkları sona erdi ve duygusunu gizlemeden özür dileyip kalktı. Geçen günler ve geceler boyunca -bezdirici günler ve uykusuz geceler- acı çektiğinde insanın yapması gerektiği gibi kimseyle konuşamadiğini söyledi. Ona duygudaşlığı verilebilecek hiç kadın yoktu ya da kederini çevreleyen korkunç koşullar yüzünden açıkça konuşabileceği kimse yoktu. “Şimdi, ne kadar acı çektiğimi biliyorum,” dedi ve gözlerini

sildi, “ama şimdi bile, tatlı iyi niyetinizin bugün benim için ne anlama geldiğini bilemiyorum - ve benim yerimde başkası da olsa bilemez. Bunu zamanla daha iyi anlayacağım ve bana inanın, şu an nankörlük ediyor olmasam da, durumu anlamaya başladıkça minnettarlığım da artacak. Yaşamımız boyunca ağabeyiniz olmama izin vereceksiniz, öyle değil mi - sevgili Lucy'nin hatrına?”

“Sevgili Lucy'nin hatrına,” dedim el sıkışırken. “Kabul - ve sizin hatrınız için,” diye ekledi, “çünkü eğer bir erkeğin saygısı ve minnettarlığı kazanılmaya değer şeylerse, siz bugün benimkini kazandınız. Eğer gelecekte, bir erkeğin yardımına gereksinim duyacağınız zamanlar olursa, inanın bana, çağrınız boşa olmayacak. Tanrı, yaşamınızın gün ışığını bozacak böylesi zamanları size asla göstermesin, ama eğer öyle bir gün gelirse, bana haber vereceğinize söz verin.” Öyle içten ve kederi öyle tazeydi ki, bunun onu rahatlatacağını hissettim ve bu yüzden şöyle dedim:

“Söz veriyorum.”

Koridordan geçerken Mr. Morris'in pencereden dışarı baktığını gördüm. Ayak sesimi duyunca döndü. “Art nasıl?” dedi. Sonra, kırmızı gözlerimi fark edip sözlerini sürdürdü: “Ah, görüyorum ki, onu teselli ediyordunuz. Zavallı eski dostum! Buna ihtiyacı var. Yüreği dertliyken erkeklere kadınlardan başkası yardım edemez ve onu teselli edecek kimsesi yoktu.”

Kendi derdini öyle cesurca taşıyordu ki, yüreğim onun için kan ağladı. Kâğıtları elinde gördüm ve onu okuduğunda ne çok şey bildiğimi öğreneceğini biliyordum; bu nedenle ona şöyle dedim:

“Yüreğinden yaralı herkesi teselli edebilseydim keşke. Dostunuz olmama izin verecek misiniz ve eğer ihtiyacınız olursa sizi teselli etmem için bana gelecek misiniz? Daha sonra, neden böyle konuştuğumu anlayacaksınız.” İçten olduğumu gördü, eğilerek elimi tutup dudaklarına götürerek elimi öptü. Bu kadar cesur ve özverili bir ruh için bu çok ufak bir teselliydi ve hiç düşünmeden eğilip onu öptüm. Gözleri yaşla doldu ve boğazı bir anlığına tıkandı, büyük bir sakinlikle şöyle dedi:

“Küçük kız, gösterdiğiniz bu içten iyilik için yaşadığınız sürece pişmanlık duymayacaksınız!” Sonra, çalışma odasına, arkadaşının yanına gitti.

“Küçük kız!” - Lucy için kullandığı sözlerin aynısı, ama dostluğunu kanıtladı!

XVIII

Dr. Seward'ın güncesi

30 Eylül. - Saat beşte eve döndüm ve Godalming'le Morris'in gelmekle kalmayıp Harker'la mükemmel karısının hazırlayıp düzenlediği çeşitli günlük ve mektuplara ilişkin metinleri de çoktan incelemiş olduklarını gördüm. Harker, henüz Dr. Hennessey'in bana mektupla haber verdiği taşımacının adamlarının yanından dönmemişti. Mrs. Harker bize birer fincan çay verdi ve şunu dürüstçe söyleyebilirim ki, burada yaşamaya başladığımdan beri ilk kez bu eski ev, yuva gibi göründü. Çayımızı bitirdiğimizde, Mrs. Harker şöyle dedi:

“Dr. Seward, sizden bir şey rica edebilir miyim? Hastanız, Mr. Renfield'ı görmek istiyorum. Onu görmek istiyorum. Güncenizde onunla ilgili söylediğiniz şeyler çok ilgimi çekti!” Öyle çekici, öyle güzel görünüyordu ki onu reddedemezdim ve reddetmem için bir gerekçe de yoktu, bu yüzden onu alıp adamın yanına gittim. Odaya girdiğimde, adama bir hanımefendinin kendisini görmek istediğini söyledim, buna yalnızca, “Neden?” diye karşılık verdi.

“Evi dolaşıyor ve içindeki herkesi görmek istiyor,” diye yanıtladım. “Ah, pekâlâ,” dedi, “elbette, içeri girsin; ama ben burayı toparlayana kadar bir dakika bekleyin.” Toparlama yöntemi alışılmamıştı: Ben onu durduramadan kutulardaki bütün sinekleri ve örümcekleri yuttu.

İşine karışılmasından korktuğu ya da kıskançlık duyduğu çok belliydi. İğrenç işini tamamladığında, neşeyle şöyle dedi: “Hanımefendi içeri girsin,” ve başını öne eğip hanımefendinin girişini görebilsin diye gözlerini kaldırarak yatağının kenarına oturdu. Bir anlığına, adam öldürme amacı olabileceğini düşündüm; çalışma odamda bana saldırmadan hemen önce ne kadar sakin olduğunu hatırladım ve Mrs. Harker'ın üzerine atlamaya kalkarsa onu yakalayabileceğim bir yerde durmaya dikkat ettim. Mrs.

Harker, odaya herhangi bir delinin saygısını birdenbire kazanacak doğal bir incelikle girdi. Hoşça gülümseyerek Renfield'a doğru yürüdü ve elini uzattı.

“İyi akşamlar, Mr. Renfield,” dedi. “Görüyorsunuz, sizi tanıyorum, çünkü Dr. Seward bana sizden söz etti.” Renfield hemen yanıt vermedi, ama somurtkan bir ifadeyle onu baştan aşağı dikkatle inceledi. Bu bakış, kuşkuyla karışan meraka dönüştü; sonra, beni son derece şaşırtarak şöyle dedi:

“Siz, Doktorun evlenmek istediği genç kız değilsiniz, değil mi? O olamazsınız, biliyorsunuz, çünkü o öldü.” Mrs. Harker yanıt verirken tatlı tatlı gülümsedi: “Ah, hayır! Dr. Seward'ı görmeden ya da o da beni görmeden önce evlendiğim kendi kocam var. Ben Mrs. Harker'ım.”

“O zaman burada ne yapıyorsunuz?”

“Kocam ve ben Dr. Seward'ı ziyarete geldik.”

“O zaman burada kalmayın.”

“Ama neden?” Bu tarz sohbetin benim için olduğu gibi Mrs. Harker için de çok hoş olmayabileceğini düşündüm, böylece konuşmaya katıldım:

“Benim birisiyle evlenmek istediğimi nereden biliyordunuz?” Gözlerini Mrs. Harker'dan bana çevirip sonra hemen yine ona döndürdüğü kısa arada verdiği yanıtı çok küçümseyiciydi:

“Ne ahmakça bir soru!”

“Hiçbir şey anlamıyorum Mr. Renfield,” dedi Mrs. Harker hemen beni savunarak. Beni aşağılayışıyla eş büyüklükte incelik ve saygıyla ona yanıt verdi:

“Bir adamın, ev sahibimiz gibi sevildiğinde ve onurlandırıldığında onunla ilgili her şeyin küçük topluluğumuzu çok ilgilendirdiğini elbette anlayacaksınız Mrs. Harker. Dr. Seward, yalnızca ev halkı ve dostları tarafından değil, içlerinden bazılarının zihinsel dengesi zar zor bulunan, neden sonuç ilişkilerini çarpıtma eğiliminde olan hastaları tarafından bile sevilir. Akıl hastanesinde yaşadığımdan, buranın bazı sakinlerinin *non causae*[→] ve *igrıoratio elenchi*[→] gibi hatalar yapma konusundaki bilgeci eğilimleri fark etmeden geçemiyorum.” Gözlerimi kesinlikle bu yeni gelişmeye açtım. İşte benim evcil hayvan delim -bugüne dek karşılaştıklarım arasında türünün en belirgin örneği- temel felsefe tartışıyor ve bunu nazik bir beyefendi tavrıyla yapıyor. Zihninde bir noktaya dokunan

acaba Mrs. Harker'ın varlığı mıydı? Eğer bu yeni aşama kendiliğinden gerçekleşiyorsa ya da bir biçimde Mrs. Harker'ın bilinçsiz etkisinden dolayı ortaya çıkıyorsa, az rastlanır bir yeteneği ya da gücü var demektir.

Bir süre daha konuşmayı sürdürdük ve Renfield'ın görünüşte oldukça mantıklı olduğunu görünce, Mrs. Harker, bana sorgulayan gözlerle bakıp onu en sevdiği konuya yönlendirmeye cesaret etti. Yine şaşkına döndüm çünkü tümüyle aklı başında birinin tarafsızlığıyla kendini soruyu yanıtlamaya adadı, hatta belli şeylerden söz ederken kendini örnek olarak bile verdi.

“Bakın, şahsen ben de tuhaf inançları olan insanlardan biriyim. Gerçekten de dostlarımın korkmalarında ve benim kontrol altına alınmamda ısrar etmelerinde şaşılacak bir şey yok. Yaşamın olumlu ve sürekli bir varoluş olduğunu ve yaradılış sıralamasında ne kadar alçakta olurlarsa olsunlar çok sayıda canlı yiyerek insanın yaşamını süresiz olarak uzatabileceğini sanıyordum. Zaman zaman bu inancım öyle güçlü oluyordu ki, insan canı almaya da çalıştım. Buradaki Doktor, bir keresinde yaşamsal güçlerimi, kanı aracılığıyla bedenimde onun yaşamını sindirerek artırmak amacıyla kendisini öldürmeye çalıştığımı onaylayacaktır - Elbette, Kutsal Kitap' ta geçen, ‘Çünkü canlılara yaşam veren kandır'[→] cümlesine dayanarak. Ama aslında, belli bazı kocakarı ilaçlarını satan kişi işi gerçekliğe hakaret derecesinde bayağılaştırır. Doğru değil mi, Doktor?” Başımla onayladım çünkü öylesine şaşırmıştım ki, ne düşüneceğimi de ne diyeceğimi de bilemiyordum; daha beş dakika önce örümceklerini ve sineklerini yediğini gördüğümü düşünmek güçtü. Saatime baktığımda Van Helsing'i karşılamak için istasyona gitmem gerektiğini gördüm ve bu nedenle Mrs. Harker'a ayrılma zamanının geldiğini söyledim. Mrs. Harker, Mr. Renfield'a nazikçe, “Hoşça kalın , sizi sizin için daha hoş koşullar altında sıklıkla görebileceğimi umarım,” dedikten sonra hemen çıktı. Bu sözü, Mr. Renfield beni şaşırtarak yanıtladı:

“Hoşça kalın tatlım. Tatlı yüzünüzü yine görmeyeyim, diye Tanrı'ya yalvarıyorum. Tanrı sizi kutsasın ve korusun!”

Van Helsing'i karşılamak için istasyona gittiğimde çocukları arkamda bıraktım. Zavallı Art, Lucy'nin ilk hastalanışından bu yana hiç olmadığı kadar neşeli görünüyor ve Quincey uzun günlerden bu yana ilk kez kendi parlak benliğine dönmüş gibi.

Van Helsing bir çocuğun sabırsız çevikliğiyle vagondan indi. Hemen beni gördü ve hızla bana doğru yürürken şöyle dedi:

“Ah, dostum John, her şey nasıl gidiyor? İyi mi? Pekâlâ! Meşguldüm, çünkü buraya eğer gerekirse kalmaya geldim. Bende her şey ayarlandı ve anlatacağım çok şey var. Madam Mina seninle mi? Evet. Peki ya o çok hoş kocası? Ve Arthur ve dostum Quincey, onlar da senin yanındalar değil mi? Güzel!”

Arabayı eve sürerken ona neler olduğunu ve güncemin Mrs. Harker'ın önerisi üzerine nasıl işe yaradığını anlattım; bunun üzerine Profesör sözümü kesti:

“Ah, o mükemmel Madam Mina! Onda erkek beyni -çok şanslı olduğu takdirde bir erkekte olabilecek bir beyin- ve kadın kalbi var. İyi yürekli Tanrı böylesine iyi bir karışım yaparken, inan bana, onu belli bir amaç için yaratmış. Dostum John, şu âna kadar, şans o kadının bize yardım etmesini sağladı; bu geceden sonra bu korkunç olayla ilgisi kalmamalı. Böyle büyük bir tehlikeyi göze alması iyi değil. Biz erkekler bu canavarı yok etmeye kararlıyız - dahası, söz verdik, öyle değil mi? Ama bu, bir kadının görevi değil. Zarar görmese bile, yüreği, onu bunca dehşetin içinde yarı yolda bırakabilir ve bundan sonra, acı çekebilir - uyanıkken sinirleri yüzünden ve uyurken de rüyaları yüzünden. Ve ayrıca, o genç bir kadın ve evleneli çok olmamış; şimdi olmasa bile bir ara düşünülmesi gereken başka şeyler olabilir. Bana, onun her şeyi yazdığını söyledin, o zaman, bizimle görüş alışverişinde bulunmalı, ama yarın bu işe veda edecek ve biz yola yalnız devam edeceğiz.” Ona yürekten katıldım ve sonra, yokluğunda bulduğumuz şeyi anlattım: Dracula'nın satın aldığı ev, benimkinin hemen bitişiğindeki evdi. Buna çok şaşırdı ve içine büyük bir kuşku düşmüş gibiydi. “Ah, keşke bunu daha önce bilseydik!” dedi, “Çünkü o zaman zavallı Lucy'yi kurtarmak için ona zamanında ulaşabilirdik. Ama sizin de dediğiniz gibi, ‘Dökülen süte sonradan ağlanmaz.' Bunu düşünmemeli ve sonuna kadar yolumuzda ilerlemeliyiz.” Sonra, bahçe kapısından girene kadar sessizliğe gömüldü. Akşam yemeği için hazırlanmaya gitmeden önce Mrs. Harker'a şöyle dedi:

“Madam Mina, dostum John bana, sizin ve kocanızın şu âna kadar olan her şeyi doğru sıraya dizdiğinizi söyledi.”

“Şu âna kadar olanları değil Profesör,” dedi hiç düşünmeden, “bu sabaha kadar olanları.”

“Peki ama neden şu âna kadar olanları değil? Şimdiye dek, tüm ufak tefek şeylerin olaylara nasıl ışık tuttuğunu gördük. Sırlarımızı açıkladık ve henüz kimse bu yüzden daha kötü durumda değil.”

Mrs. Harker'ın yüzü kızarmaya başladı ve cebinden bir kâğıt çıkartarak şöyle dedi:

“Dr. Van Helsing, bunu okuyup rapora katılıp katılmamasını söyler misiniz? Bugüne ilişkin tuttuğum kayıt. Önemsiz bile olsa, ben de her şeyi ânında yazıya dökmenin gerekli olduğunu görmüştüm, ama bunda kişisel konular dışında çok az şey var. Bu da katılmalı mı?” Profesör, kâğıdı ciddiyetle okudu ve geri verirken şöyle dedi: “Eğer istemezseniz, katılmayabilir, ama ben katmanızı rica ediyorum. Kocanızın sizi daha çok sevmesine ve hepimizin, dostlarınızın -size daha çok değer verip sevmesinin yanı sıra- daha çok saygı duymasına neden olabilir.” Mrs. Harker, yüzü kızararak ve ışıltılı bir gülümsemeyle kağıdı geri aldı.

Ve böylece, şu saate kadar tüm kayıtlar tamamlandı ve sıraya kondu. Profesör akşam yemeğinden sonra, saat dokuzda yapılmasına karar verdiğimiz toplantımızdan önce üzerinde çalışmak için bir kopyayı aldı. Geri kalanımız zaten her şeyi okumuştuk; böylece, çalışma odasında toplandığımızda gerçekler hakkında bilgi sahibi olacak, bu korkunç ve gizemli düşmana karşı savaş planımızı yapabileceğiz.

Mina Harker'ın güncesi

30 Eylül - Saat altıdaki akşam yemeğinden iki saat sonra Dr. Seward'ın çalışma odasında buluştuğumuzda, farkında olmadan bir tür kurul ya da heyet oluşturmuştuk. Profesör Van Helsing, odaya girdiğinde Dr. Seward'ın ona işaret ettiği yere, masanın başına geçti. Beni yanına, sağma oturttu ve sekreterlik görevini üstlenmemi istedi, Jonathan yanıma oturdu. Karşımızda Lord Godalming, Dr. Seward ve Mr. Morris vardı - Lord Godalming Profesörün yanına ve Dr. Seward ortaya oturdu. Profesör şöyle dedi:

“Bu belgelerdeki gerçeklerden hepimizin haberdar olduğu çıkarımında bulunabilirim sanırım.” Bunu hepimiz onayladık ve sözlerini sürdürdü:

“O zaman, size uğraşmamız gereken düşmanın nasıl biri olduğuna ilişkin bazı şeyler anlatsam iyi olur. Sonra, size, araştırdığım kadarıyla, bu adamın tarihçesini anlatacağım. Böylece, sonra nasıl hareket edeceğimizi tartışabilir ve önlemlerimizi alabiliriz.

Vampir denilen varlıklar var; bazılarımızın, bunların gerçekten var olduklarına ilişkin kanıtları var. Kendi mutsuz deneyimimizin kanıtı olmasa da, geçmişin öğretileri ve kayıtları aklı başında insanlara yetecek kadar kanıt sağlıyor. Başta kuşkuyla yaklaştığımı kabul ediyorum. Uzun yıllar boyunca açık fikirli olmak için kendimi eğitmiş olmasaydım, böylesi bir zamanda gerçek kulağımda, ‘Bak! Bak! Kanıtlıyorum! Kanıtlıyorum!' diye gürleyene dek buna inanamazdım. Heyhat! Eğer şimdi bildiğim şeyi en başta bilseydim -hatta varsayımda bulunmuş olsaydım- böylesine değerli bir yaşam, onu seven bizlere bağışlanmış olurdu. Ama bu geçmişte kaldı; çalışmalıyız ki, koruyabileceğimiz başka ruhlar da yok olmasın. Nosferatu, arı gibi, bir kez soktuğu için ölmez. Yalnızca daha da güçlenir ve güçlendiği için kötülük yapacak daha çok gücü olur. Aramızdaki bu vampir, yirmi adam gücüne sahip, ölümlülerden daha kurnaz, çünkü kurnazlığı yüzyıllar içinde giderek gelişmiş; hâlâ, *nekromansi*[→] yardımıyla ve sözcüğün kökeninin de işaret ettiği gibi, ölüler aracılığıyla geleceği görmek ve yakınına gelebildiği ölülerin onun emrine girdiği anlamına geliyor, acımasız ve acımasızdan da fazlası, duygusuz bir şeytandır ve kalbinde duygu yoktur, belli sınırlar içinde, istediği zaman, istediği yerde ve istediği şekillerde ortaya çıkabilir, belli bir uzaklık içinde, havayı yönetebilir: Fırtına, sis, şimşek yaratabilir, daha vasat yaratıklara komuta edebilir -fare, baykuş ve yarasa- gece kelebeği, tilki ve kurt; büyüyebilir ve küçülebilir ve zaman zaman ortadan kaybolup bilinmez olabilir. O zaman, onu yok etme savaşımımıza nasıl başlayacağız? Neredeki yerini nasıl bulacağız ve onu bulduğumuzda nasıl yok edebiliriz? Dostlarım, bu çok fazla; yüklendiğimiz iş korkunç ve yürekli kimseleri titretecek sonucu olabilir. Çünkü eğer bu savaşımızda başarısız olursak, kuşkusuz o kazanmış olur; o zaman sonumuz ne olur? Yaşam önemli değil; ona aldırmıyorum. Ama burada başarısız olmak yalnızca ölüm kalım meselesi değil. Ona dönüşürüz; bundan böyle, onun gibi, gecenin iğrenç yaratıklarından oluruz - kalpsiz, vicdansız, en çok sevdiklerimizin bedenleri ve ruhlarıyla beslenen yaratıklar... Cennet'in kapıları bize sonsuza dek kapanır, çünkü bir daha kim onları bizim için açacak ki? Bizden herkes sonsuza dek tiksinecek, Tanrının gün ışığında kara bir leke, insanlık için ölen O'nun böğründe bir ok. Ama görevle yüz yüzeyiz ve böylesi bir davadan çekinmeli miyiz? Bana kalırsa, ben, hayır diyorum, ama ben yaşlıyım ve gün ışığıyla, güzel yerleriyle, kuşlarının şarkısıyla, müziğiyle ve aşkıyla yaşam çok geçmişte kaldı. Siz diğerleri,

gençsiniz. Bazıları kederi gördü, ama önünüzde hâlâ güzel günler var. Ne diyorsunuz?”

Profesör konuşurken, Jonathan elimi tutmuştu. Elinin uzandığını gördüğümde, karşı karşıya olduğumuz tehlikenin dehşet verici doğasının onu bir kez daha zayıf düşüreceğinden çok korktum, ama elinin dokunuşunu hissetmek benim için yaşam demekti - öyle güçlü, öyle kendine güvenli ve öyle kararlı. Yürekli adamın eli, onun yerine konuşabilir, onun müziğini duymak için bir kadının sevgisine bile gereksinim duyulmaz.

Profesör konuşmasını bitirdiğinde kocam gözlerime baktı, ben de onun gözlerine baktım, sözcüklerle konuşmamıza gerek yoktu.

“Mina ve kendi adıma sorumluluğu alıyorum,” dedi. “Beni de sayın, Profesör,” dedi Mr. Quincey Morris, her zamanki gibi kısa ve öz olarak.

“Ben de sizinleyim,” dedi Lord Godalming, “başka bir nedenle olmasa bile, Lucy'nin hatrı için.”

Dr. Seward yalnızca başıyla onayladı. Profesör ayağa kalktı, altın haçını masanın üstüne koyduktan sonra ellerini iki yanında uzattı. Sağ elini ben aldım, Lord Godalming sol elini, Jonathan sol eliyle benim sağ elimi tuttu ve Mr. Morris'e doğru uzandı. Böylece, hepimizin el ele tutuşmasıyla kutsal anlaşmamız yapılmış oldu. Yüreğimin buz kestiğini hissettim, ama geri çekilmek aklımın ucundan bile geçmedi. Eski yerlerimize döndük ve Dr.

Van Helsing ciddi işin başladığını gösteren bir tür neşeyle sözlerini sürdürdü. Yaşamın herhangi başka bir işinde olduğu gibi, konu ciddiyet ve sağduyuyla ele alınmalıydı.

“Pekâlâ, neye karşı savaşım vereceğimizi biliyorsunuz, ama biz de güçsüz değiliz. Yanımızda birliğin gücü var - vampir cinsinden esirgenmiş bir güce, bilimin kaynaklarına sahibiz, hareket etme ve düşünme özgürlüğüne sahibiz, günün ve gecenin saatleri eşit olarak bizim. Aslında, güçlerimiz büyüdükçe dizginsizleşiyor ve biz de onları kullanmakta özgürüz. Bir amaca adanmış özverimiz ve ulaşılacak, bencil olmayan bir son var. Bunlar önemli şeyler.

Şimdi, bize karşı sıralanan genel güçlerin nasıl sınırlandırıldıklarını, bireysel olanlarınsa bunu nasıl yapamadıklarını görelim. Uzun lafın kısası, genel olarak vampirlerin ve özel olarak da bunun sınırlarını düşünelim.

Dayanabileceğimiz tek şey gelenekler ve batıl inançlar. İş, ölüm kalım meselesi -hatta ölüm kalımdan fazlası-olduğunda bunlar ilk bakışta çok görünmez. Yine de buna sevinmeliyiz, çünkü öncelikle buna mecburuz -kontrolümüz altında olan başka bir şey yok- ve İkincisi, çünkü sonuçta bunlar -gelenek ve batıl inanç- her şey demektir. Başkaları için -ama bizim için değil- vampirlere inanış bunlara dayanmıyor mu? Bundan bir yıl önce, bilimsel, gerçekçi on dokuzuncu yüzyılın ortasında hangimiz böyle bir olasılığı kabul ederdi? Kendi gözlerimizin önünde doğrulanan inancı bile reddettik. O zaman, vampirin ve sınırlarına ilişkin inancın ve sağaltımının da bir anlığına bu temele dayandığını varsayın. Çünkü, insanoğlunun bulunduğu her yerde tanındığını söylememe izin verin. Eski Yunan'da, eski Roma'da, tüm Almanya'da yıldızı parlıyor, Fransa'da, Hindistan'da, hatta Trakya Yarımadasında, Çin'de, yani bizden her koşulda uzak olan orada bile var ve bugün bile insanlar ondan korkuyor.

İzlandalı vahşi savaşçının, şeytanın oğlu Hun'un, Slav'ın, Sakson'un, Macar'ın canlanışının ardından dünyaya geldi. O zaman, şu âna kadar eylemlerimizi dayandırabileceklerimizin tümü bu ve size bu inançların çoğunun kendi çok mutsuz deneyimimizde gördüklerimizle doğrulandıklarını söyleyeyim. Vampir yaşamayı sürdürüyor ve yalnızca zamanın geçişiyle ölemez, canlıların kanıyla beslenerek daha da sağlıklı olabilir. Dahası, biz de gördük ki, zamanla gençleşebilir bile; yaşamsal yetileri iyice işlerlik kazanır ve özel gıdası çok olduğunda kendilerini yeniliyormuş gibi görünürler. Ama bu besin düzeni olmadan sağlığını koruyamaz; başkaları gibi yemiyor. Haftalarca onun yanında kalan dostumuz Jonathan bile onun yemek yediğini hiç görmedi, hem de hiç! Gölgesi yoktu, yine Jonathan'ın gözlemlediği gibi aynada yansıması yoktur. Elinde çok sayıda adamın gücünü taşır -kapıyı kurtlara kapattığında ve onu at arabasından inerken yardım ettiğinde Jonathan yine tanık olmuştu. Köpeği parçaladığı zaman, Whitby'ye gemi yanaşmasından anladığımız kadarıyla kendini kurda dönüştürebiliyor; Madam Mina'nın onu Whitby'de pencerede görüşünden ve dostumuz John'un onu evin çok yakınında uçarken görüşünden ve dostum Quincey'nin onu Miss Lucy'nin penceresinde görüşünden anladığımız kadarıyla yarasa da olabiliyor. Kendi yarattığı sisin içinde gelebilir - o soylu geminin kaptanı bunu kanıtladı, ama bildiğimiz kadarıyla bu sisin mesafesi sınırlı ve yalnızca kendi çevresinde olabiliyor. Ay ışığında saf toz zerresi gibi geliyor - yine Jonathan'm Dracula'nın şatosunda o kız kardeşleri gördüğü gibi. Çok küçülebiliyor -

huzur bulmadan önce Miss Lucy'nin mezar kapısındaki saç kalınlığındaki aralıktan geçtiğini gördük. Bir kez yolunu buldu mu, ne kadar sıkı bağlanmış olursa olsun ya da hatta ateşle eritilip birleştirilmiş bile olsa -siz ona lehimlemek diyorsunuz- her yerden çıkıp her yere girebilir. Karanlıkta görebilir - bu, yarısı karanlıktan mahrum bir dünyada az bir güç değil. Ama ben bitirene kadar dinleyin. Tüm bunları yapabilir ama özgür değil. Hayır! Kürek mahkûmundan da, hücresindeki deliden de daha tutsak. İstediği yere gidemez; doğaya ait olmayan o, yine de bazı doğa kanunlarına uymak zorunda - neden, bilmiyoruz. İlk kez geldiği hiçbir yere, ev halkından biri davet etmediği sürece giremez, ama sonra, istediği gibi gelebilir. Günün doğuşuyla birlikte, tüm kötülüklerde olduğu gibi gücü yok olur. Yalnızca belli zamanlarda sınırlı bir özgürlüğü vardır. Eğer bağlı olduğu yerde değilse, kendini yalnızca öğle ya da tam gün doğumunda ya da günbatımında değiştirebilir. Bize anlatılanlar ve bizim bu kaydımızdan çıkarım yaparak kanıt bulabildiğimiz şeyler bunlar. Bu nedenle, toprak evinde, tabut evinde, cehennem evinde, WhitbyJde intihar edenin mezarına gittiğini gördüğümüzde olduğu gibi, kutsanmamış yerde sınırları içinde istediğini yapabilir, ama öteki zamanlarda yalnızca zamanı geldiğinde değişebilir. Ayrıca, akan sudan yalnızca durgunlaştığında ya da yükselen gelgitte geçebildiği de söylenir. O zaman, karşısında gücü olmadığı için onu kaygılandıran şeyler var; bildiğimiz kadarıyla sarmısak gibi, kutsal şeyler gibi, kesin karara vardığımızda aramızda olan bu simge, yani haç gibi, bunlar için o bir hiç, bunların huzurundayken saygıyla uzaklaşır ve sessizleşir. Aramamızda gereksinim duyabiliriz diye size anlatacağım başka şeyler de var. Tabutunun üstüne konan bir demet yabangülü, onun oradan çıkamamasını sağlar; tabuta sıkılan kutsanmış bir kurşun onu öldürür ve böylece onu gerçek ölü yapar ve içinden geçecek kazığa gelince, onun getirdiği huzuru zaten biliyoruz ya da kesilen başın huzura kavuşturduğunu. Bunu kendi gözlerimizle gördük.

Bu nedenle, bu bir zamanlar insan olanın kaldığı yeri öğrendiğimizde, eğer bildiklerimize uyarsak, onu tabutuna hapsedebilir ve yok edebiliriz. Ama akıllıdır. Budapeşte Üniversitesinden dostum *Arminius*'tan[→] onun geçmişini istedim ve tüm kaynakları kullanarak bana geçmişte nasıl biri olduğunu anlattı. Gerçekten de, adını Türk toprakları sınırındaki büyük nehirde Türklere karşı savaşında kazanan Kazıklı Voyvoda, Dracula olmalı. Eğer öyleyse, o zaman sıradan biri değil, çünkü o zamanlarda ve sonraki yüzyıllar boyunca en akıllı, en kurnaz kişi olduğu ve aynı zamanda,

‘ormanın ötesindeki ülke'nin oğullarının en yüreklisi olduğu anlatılırdı. Bu büyük beyin ve çelik gibi kararlılık onunla birlikte mezarına gitti ve şimdi bile bize karşı cephe alıyorlar. Arminius'un söylediğine göre, Draculalar, çocuklarının çağdaşları tarafından zaman zaman iblisle alışverişi olduğuna inanılan büyük ve soylu bir ırkmış. Şeytanın onuncu bilgini kendi hakkı saydığı *Hermannstadt*'daki[→] gölün üzerinde dağların arasında yer alan *Scholomance*'ta[→] İblis'in sırlarını öğrenmişler. Kayıtlarda, stregoica yani cadı, ordog ve pokol, yani Şeytan ve Cehennem gibi sözcükler bulunuyor ve bu elyazmalarının birinde Dracula'dan wampyr olarak söz ediliyor - ki bunun ne olduğunu hepimiz çok iyi anlıyoruz. Bunun tohumlarından büyük adamlar, iyi kadınlar oldu ve onların mezarları yalnız bu kötülüğün yaşayabileceği toprağı kutsuyor. Çünkü bu kötülüğün tüm iyiliklerin kökeninde bulunması en az dehşet verici yönü değil, kutsal anıların barınmadığı toprakta huzur bulamıyor.”

Onlar konuşurken Mr. Morris hiç durmadan pencereye bakıyordu ve şimdi sessizce kalkıp odadan çıktı. Kısa bir sessizlik oldu ve Profesör sözlerini sürdürdü:

"Ve şimdi ne yapacağımıza karar vermemiz gerek. Elimizde çok veri var ve savaşımızı tasarlayarak ilerlemeliyiz. Jonathan'ın araştırmasından biliyoruz ki, şatodan Whitby'ye elli sandık toprak geldi ve bunların hepsi Carfax'a teslim edildi; ayrıca, bu sandıkların en azından birkaçının başka yerlere taşındığını da biliyoruz. Bana öyle geliyor ki, ilk adımımız kalan sandıkların bugün baktığımız duvarın arkasındaki evde kalıp kalmadığını ya da taşınan başka sandıklar olup olmadığını öğrenmek olmalı. Eğer ikinci olasılık gerçekleşmişse, o zaman izlerini sürüp...”

Burada, konuşmamız korkutucu biçimde bölündü. Evin dışından silah sesi geldi; pencerenin camı, pencere pervazının tepesinden sekip odanın karşı ucundaki duvara saplanan bir kurşunla paramparça oldu. Galiba ben aslında korkağım, çünkü çığlık attım. Erkeklerin hepsi ayağa fırladı; Lord Godalming pencereye uçtu ve pencere camını kaldırıverdi. O bunu yaparken, dışarıdan Mr. Morris'in sesini duyduk:

"Özür dilerim! Galiba sizi korkuttum. İçeri gelip olanları anlatayım.” Bir dakika sonra içeri girdi ve şöyle dedi:

“Bunu yapmam aptalcaydı ve beni bağışlamanızı rica ediyorum. Mrs. Harker, gönülden özür diliyorum, galiba sizi fena halde korkuttum. Ama gerçek şu ki, Profesör konuşurken kocaman bir yarasa geldi ve pencere

eşiğine oturdu. Son yaşananlardan sonra bu lanet olasıca hayvanlardan öyle nefret ediyorum ki, onlara dayanamıyorum ve son günlerde, geceleri her yarasa gördüğümde yaptığım gibi ateş etmeye çıktım. O zamanlar, bu yüzden benimle alay ediyordun, Art.”

“Onu vurdun mu?” diye sordu Dr. Van Helsing. “Bilmiyorum, sanırım hayır, çünkü ormana doğru uçtu.” Başka bir şey söylemeden yerine oturdu ve Profesör açıklamalarını sürdürmek üzere söze başladı:

“Bu sandıkların her birinin izini sürmeliyiz ve hazır olduğumuzda bu canavarı kendi ininde ya ele geçirmeli ya da öldürmeliyiz; ya da, deyim yerindeyse, toprağı mikroplardan armdırmalıyız ki, bir daha asla toprakta güven arayamasın. Böylece, sonunda onu öğlenle günbatımı arasında insan şeklinde bulabilir ve böylece en güçsüz durumundayken onunla savaşabiliriz.

Ve şimdi size gelince Madam Mina, her şey düzelene kadar bu gece sizin için son. Bizim için, böylesi bir tehlikeye atılamayacak kadar değerlisiniz. Bu gece ayrıldığımızda, daha fazla soru sormamaksınız. Size her şeyi zamanı gelince anlatacağız. Biz erkeğiz ve dayanabiliriz; ama siz bizim yıldızımız, bizim umudumuz olmalısınız ve siz, bizim gibi tehlikede olmayınca daha da özgür hareket edeceğiz.”

Tüm erkekler, Jonathan bile, rahatlamış göründü, ama tehlikeye meydan okuyup ve belki de benim yüzümden güvenliklerini azaltmaları -çünkü güç, en büyük güvendir- bana doğru gelmedi ama kararlarını vermişlerdi ve benim için acı bir reçete olsa da beni kahramanca korumalarını kabul etmekten başka bir şey söyleyemedim.

Mr. Morris, tartışmaya geri döndü:

“Kaybedilecek zaman olmadığına göre, hemen şimdi evine bakmayı öneriyorum. Zaman onun için her şey ve hızlı hareket etmemiz yeni bir kurbanı kurtarabilir.” Eylem zamanı bu kadar yaklaştığı için yüreğimin beni yüzüstü bırakmaya başladığını itiraf ediyorum, ama bir şey söylemedim çünkü işlerine engel ya da ayak bağı olarak görünürsem, beni tümden görüşmelerinden de uzak tutarlar diye korktum. Şimdi, eve girmek amacıyla Carfax'a gittiler.

Erkekçe bir tavırla, bana yatıp uyumamı söylediler; sanki sevdikleri tehlikede olan bir kadın uyuyabilirmiş gibi! Jonathan döndüğünde,

kaygılarına bir de benimle ilgili yenileri eklenmesin diye uzanacak ve uyuyormuş gibi yapacağım.

Dr. Seward'ın güncesi

1 Ekim, sabah 4. - Tam evden çıkmak üzereyken, Renfield'dan, bana anlatacağı son derece önemli bir şey olduğu için bir an önce onu görüp göremeyeceğimi soran acil bir ileti geldi. İletiyi getirene, dilekleriyle sabah ilgileneceğimi; şu an meşgul olduğumu iletmesini söyledim. Hastabakıcı şöyle ekledi:

“Çok ısrarlı görünüyor, efendim. Onu daha önce hiç böyle sabırsız görmemiştim. Bilmiyorum, ama eğer onu kısa süre içinde görmezseniz şiddetli nöbetlerinden birini geçirebilir.” Adamın nedeni olmadan bunu söylemeyeceğini biliyordum, bu nedenle, “Pekâlâ, şimdi gideceğim,” dedim ve ötekilerden gidip “hastamı” görmem gerektiği için beni birkaç dakika beklemelerini istedim.

“Beni de yanına al, dostum John,” dedi Profesör. “Günlüğündeki vaka çok ilgimi çekti ve zaman zaman bizim davamızla da ilgisi olmuş. Onu görmeyi çok isterim, özellikle de zihni dengesizken.”

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Lord Godalming.

“Peki ya ben?” dedi Quincey Morris. Başımla onayladım ve hep birlikte koridordan indik.

Onu büyük heyecan içinde bulduk, ama konuşması ve tavrı bugüne kadar hiç görmediğim kadar mantıklıydı. Bir akıl hastasında daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen, olağandışı bir kavrayışa sahipti ve düşüncelerinin tümüyle aklı başında olan başkalarını yenebileceğinden emin görünüyordu. Dördümüz birden odaya girdik, ama ilk başta ötekiler hiçbir şey demedi. Benden istediği, onu hemen akıl hastanesinden taburcu edip evine göndermemdi. Bunu, tümüyle iyileştiğine ilişkin savlarla destekledi ve mevcut aklı başmdalığım kanıt olarak ileri sürdü. “Dostlarınıza sesleniyorum,” dedi; “belki onlar davamda hüküm vermekten çekinmezler. Bu arada, bizi tanıştırmadınız.” Öyle şaşırdım ki, akıl hastanesindeki bir delinin tanıştırılmasının tuhaflığı o anda aklıma gelmedi; hem ayrıca, adamın tavrında bir tür saygınlık vardı, ötekilerle eşitmiş gibi davranıyordu ve böylece hemen tanıştırma işlemini gerçekleştirdim: “Lord Godalming; Profesör Van Helsing; Texas'tan Mr. Quincey Morris; Mr.

Renfield.” Her biriyle el sıkıştı ve şöyle dedi: “Lord Godalming, Windham,da babanıza tanıklık etme onuruna erişmiştim, unvana sizin sahip olmanızdan üzüntüyle anladığım kadarıyla kendisi artık hayatta değil. Onu tanıyan herkesçe sevilen ve saygı duyulan bir adamdı ve duyduğum kadarıyla gençliğinde Derby[→] gecesinde çok istek gören yanmış romlu punçun yaratıcısıymış. Mr. Morris, büyük eyaletinizle gurur duymalısınız. Eyaletinizin birliğe kabulü,[→] Kutup ve Tropikal Bölge[→] de Birleşik Amerika Bayrağı'na bağlanınca büyük etkileri olan bir örnek görevi görecek. Monroe doktrini, politik yalanlar arasındaki gerçek yerini aldığında, Anlaşma çok geniş bir büyüme aracı olduğunu kanıtlayacak.

İnsan, Van Helsing'le tanışma mutluluğu hakkında ne söyler ki? Beyefendi, geleneksel önekleri söylemediğim için özür dilemiyorum. Bir birey, beynin sürekli evrimini keşfederek tedavi biliminde devrim yaptığında, geleneksel biçimler uygunsuz kaçar, çünkü bunlar o kişiyi belli bir sınıfın üyesi olarak sınırlıyor gibi görünür. Milliyetiniz, kalıtımsal özellikleriniz ya da doğal yeteneklere sahip olmanızla, devingen dünyadaki saygıdeğer konumlarınızı tutmaya layık olan siz beyefendilerin özgürlüklerine tümüyle sahip insanların en azından çoğunluğu kadar aklı başında olduğuma tanıklık etmesini istiyorum. Ve eminim ki, bilimadamı olmanın yanı sıra, insancıl biri ve adli tıp uzmanı olan siz, Dr. Seward, beni özel koşullar altındaki biri olarak ele almayı ahlaki bir görev sayacaksınız.” Son isteğini kendine has çekicilikten yoksun olmayan ince bir inanç havasıyla gerçekleştirdi.

Sanırım hepimiz şaşkına dönmüştük. Kendi payıma, adamın kişiliğine ve tarihçesine ilişkin bilgime karşın aklının başına geldiği görüşündeydim ve aklının başında olduğuna ikna olduğumu, taburcu olması için gerekli işlemlerle sabah ilgileneceğimi söylemek için güçlü bir dürtü hissettim. Ama böyle ciddi bir açıklama yapmadan önce beklemenin daha iyi olacağını düşündüm, çünkü geçmişten, bu hastanın eğilimli olduğu ani değişiklikleri biliyordum. Bu nedenle, büyük hızla ilerleme kaydettiğini söyleyen genel bir açıklama yapmakla yetindim ve sabah onunla daha uzun sohbet edeceğimi, sonra arzularını yerine getirme konusunda ne yapabileceğime bakacağımı söyledim. Bu onu hiç tatmin etmedi, çünkü hemen şöyle dedi:

“Ama korkarım Dr. Seward dileğimi çok iyi anlamadınız. Bir an önce - hemen şimdi- şu anda gitmeyi diliyorum - eğer mümkünse. Zaman

daralıyor ve ihtiyar tırpancıyla yaptığımız imalı anlaşmada sözleşmenin özü bu. Dr.

Seward gibi iyi bir doktorun önüne bu kadar basit, ama aynı zamanda bu kadar önemli bir dilekle çıkmanın, onun yerine getirileceğinden emin olmak için gerekli olduğundan eminim.” Bana sertçe baktı ve yüzümdeki olumsuz ifadeyi görünce ötekilere dönüp onları dikkatle inceledi. Yeterli yanıt bulamayınca sözlerini sürdürdü:

“Varsayımımda yanılmış olmam mümkün mü?”

“Evet,” dedim açıkça, ama aynı zamanda kendimi bir vahşi gibi hissettim. Hatrı sayılır bir sessizlik oldu ve sonra yavaşça şöyle dedi:

“O zaman yalnızca ricamın dayanağını değiştirmeliyim. Sizden şu ayrıcalığı -iyilik, imtiyaz, ne derseniz- isteyeyim. Böylesi bir vakada, kişisel nedenlerle değil, başkalarının iyiliği için yalvarmaya razıyım. Size nedenlerimin tümünü sunmakta özgür değilim, ama sizi temin ederim, bunların iyi, mantıklı ve özverili nedenler olduğuna ve en yüksek görev bilincinden kaynaklandıklarına inanabilirsiniz. Eğer yüreğimin içine bakabilseydiniz, efendim, beni harekete geçiren duyguların tümünü onaylardınız. Dahası, beni en iyi ve en gerçek dostlarınızdan sayardınız.” Bize yine delici gözlerle baktı. Tüm zihinsel yönteminin böyle birdenbire değişmesinin deliliğinin başka biçimi ya da aşaması olduğuna inanmaya başlamıştım; bu yüzden, geçmiş deneyimlerden, tüm deliler gibi sonunda kendini ele vereceğini bildiğimden, konuşmayı biraz daha sürdürmesine izin vermeye karar verdim. Van Helsing, ona büyük dikkatle bakıyordu; bakışlarındaki odaklanmayla birlikte fırça gibi kaşları neredeyse birleşiyordu. Beni o zaman şaşırtmayan, ama sanki kendisine denk birine sesleniyormuş gibi olduğu için -sonra yalnızca düşündüğümde beni şaşırtan- bir ses tonuyla Renfield'a şöyle dedi:

“Bu gece özgür kalmak istemenizin gerçek nedenini dürüstçe söylemez misiniz? Eğer beni bile -önyargısız ve açık fikirlilik alışkanlığı olan bir yabancıyı- tatmin ederseniz, Dr. Seward'ın riski ve sorumluluğu kendi üstüne alarak aradığınız ayrıcalığı size vereceğine söz veriyorum.” Renfield yüzünde kederli bir ifadeyle başını üzüntüyle iki yana salladı. Profesör sözlerini sürdürdü:

“Haydi, efendim kendinizi düşünün. Bizi tümüyle mantıklı tavrınızla etkilemeye çalıştığınıza göre, en yüksek derecede mantıklı olma ayrıcalığı talep ediyorsunuz. Bunu yapan, bu kusuru için tıbbi tedavi sürecinden

henüz çıkmadığından, aklından kuşku duyma gerekçemiz olan sizsiniz. Eğer bize en akıllıca yolu seçme çabamızda yardım etmezseniz, bize yüklediğiniz görevi nasıl yerine getirebiliriz ki? Akıllı olun ve bize yardım edin; biz de, eğer elimizden gelirse, dileğinizi elde etmenize yardımcı olalım.” Ama Renfield yine başını iki yana sallayarak şöyle dedi:

“Dr. Van Helsing, söyleyecek bir şeyim yok. Savınız eksiksiz ve eğer konuşma özgürlüğüm olsaydı bir an bile çekinmezdim, ama bu konuda kendi kendimin efendisi değilim. Yalnızca, bana güvenmenizi isteyebilirim. Eğer reddedilirsem, sorumluluk bende değil.” Artık, fazlasıyla komik biçimde ciddileşmekte olan bu sahneyi sonlandırmak gerektiğini düşündüm; böylece kapıya doğru yürürken şöyle dedim:

“Gelin dostlarım, yapacak işimiz var. İyi geceler.”

Ama ben kapıya yaklaşırken hastada yeni bir değişim oldu. Öyle bir hızla bana doğru geldi ki o an, yeniden cinayet teşebbüsünde bulunacağından korktum. Ama korkularım asılsızdı, çünkü iki elini yalvararak uzattı ve ricasını eylemle gösterdi. Duygularının aşırılığının, eski ilişkilerimizi canlandırarak, aleyhine işlediğini görünce daha da duygusallaştı. Van Helsing'e baktım ve görüşümün gözlerinde yansıdığını gördüm; bu nedenle, tavrımda, daha inatçı olmasa da biraz daha kararlı oldum ve çabalarının boşa olduğunu işaret ettim. Daha önce de, örneğin kedi istediği zaman olduğu gibi, üzerinde uzun uzun düşündüğü bir istekte bulunacağı zamanlarda aynı, sürekli büyüyen heyecanı görmüştüm; bu sefer de aynı karamsar kabullenişe dönüşü görmeye hazırdım. Beklentim gerçekleşmedi, çünkü ricasının başarıya ulaşmayacağını anlayınca çılgına döndü. Kendini dizlerinin üstüne attı, ağlamaklı bir yalvarışla ellerini kaldırdı, yanaklarından gözyaşları süzülerek ve tüm yüzü, bedeni en derin duyguları dışa vurarak bir yakarış seli döktü:

“Beni bir an önce buradan çıkartmanız için size yalvarırım Dr. Seward, size yakarıyorum. Nasıl ve nereye olursa olsun beni gönderin; yanımda kırbaçlı ve zincirli muhafızlarla gönderin; bana deli gömleği giydirsinler, kelepçelesinler, hatta hapishaneye prangalasınlar ama bırakın buradan çıkayım. Beni burada tutarak ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Yüreğimin -tam da ruhumun- derinliklerinden sesleniyorum. Kime ya da nasıl kötülük ettiğiniz bilmiyorsunuz ve bunu size anlatamam. Vah ki ne vah! Anlatamam. Kutsal saydığınız her şey adına -sevdiğiniz her şey adına- yitirdiğiniz aşkınızın adına -hâlâ yaşayan umudunuz adına- Tanrı aşkına,

beni buradan çıkarın ve ruhumu suçluluk duygusundan kurtarın! Beni duymuyor musun be adam? Anlamıyor musunuz? Hiç ders almayacak mısınız? Şimdi aklı başında ve içten olduğumu, artık delilik nöbeti geçiren bir akıl hastası olmadığımı, ruhu için savaşan aklı başında bir adam olduğumu anlamıyor musunuz? Ah, beni dinleyin! Beni dinleyin! Gitmeme izin verin! Gitmeme izin verin! Gitmeme izin verin!”

Bu durum uzadıkça, onun daha da vahşileşeceğini ve böylece bir nöbete neden olacağını düşündüm, bu yüzden onu elinden tuttum ve ayağa kaldırdım.

“Gelin,” dedim sertçe, “bu kadarı yeter, artık yeterince dinledik. Yatağınıza gidin ve daha sağduyulu davranmaya çalışın.”

Birdenbire sustu ve birkaç saniye süreyle dikkatle bana baktı. Sonra, tek söz etmeden ayağa kalktı ve yürüyüp yatağın kenarına oturdu. Tam da beklediğim gibi, daha önceki durumlarda olduğu gibi çöktü.

Ben, grubumuzun en arkasından odayı terk ederken sessiz ve soylu bir sesle şöyle dedi:

“Umarım, Dr. Seward, daha sonra, bu gece sizi ikna etmek için elimden geleni yaptığımı aklınızda tutma adaletini gösterirsiniz.”

XIX

Jonathan Harker'ın güncesi

1 Ekim, sabah 5. - Grupla birlikte, gönül rahatlığıyla aramaya katıldım, çünkü sanırım Mina'yı daha önce hiç böyle güçlü ve iyi görmemiştim. Geride kalmaya ve işi biz erkeklerin yapmasına razı olduğu için çok memnunum. Nedense, bu korkunç işin içinde olması benim için dehşet vericiydi, ama şimdi onun görevi sona erdiğine ve enerjisi, aklı ve öngörüsü sayesinde tüm öykü, her noktası açıklanacak biçimde bir araya getirildiğine göre rolünün sona erdiğini ve artık, kalan işi bize bırakabileceğini kavrayabilir. Sanrım hepimiz, Mr. Renfield'la yaşadığımız sahne yüzünden allak bullak olmuştuk. Odasından çıktığımızda, çalışma odasına dönene kadar hiç konuşmadık. Sonra Mr. Morris Dr. Seward'a şöyle dedi: “Söylesene Jack, eğer o adam blöf yapmadıysa, hemen hemen bugüne kadar gördüğüm en aklı başında deli. Emin değilim, ama ciddi bir amacı olduğuna inanıyorum ve eğer öyleyse bir şans elde edememesi onun için çok zor olmuştur/' Lord Godalming'le ben sessiz kaldık, ama Dr. Van Helsing şöyle ekledi:

“Dostum John, sen benden daha çok akıl hastası tanıyorsun ve bunun için memnunum ama korkarım, eğer karar vermek bana kalsaydı kendini kaybettiği o son taşkınlıktan önce onu serbest bırakırdım. Ama yaşıyor ve öğreniyoruz ve mevcut görevimizde, dostum Quincey'nin de söyleyeceği gibi, işi şansa bırakmamalıyız. Şu haliyle her şey yolunda.” Dr. Seward her ikisini de yanıtlarken dalgın gibiydi:

“Size katıldığımı söylemek dışında bir şey yapamayacağım. Eğer o adam sıradan bir akıl hastası olmuş olsaydı ona güvenme riskini göze alırdım, ama Kont'un işlerine -ispiyonculuk gibi bir yolla- öyle karışmış görünüyor ki, deliliklerine yardım ederek yanlış yapmaktan korkuyorum. Neredeyse aynı coşkuyla kedi almak için yalvardığını ve sonra dişleriyle boğazımı

parçalamaya çalıştığını unutamıyorum. Ayrıca, Kont'tan ‘Lordum' ve ‘Efendim' diye söz ediyor ve ona şeytani biçimde yardım etmek için buradan çıkmak istiyor olabilir. O korkunç şeyin kendisine yardım etmesi için kurtlar, fareler ve kendi türü var bu yüzden, saygıdeğer bir akıl hastasını kullanmaktan çekinmeyeceğini sanıyorum. Yine de, içten göründüğü doğru. Yalnızca, en iyisini yaptığımızı umuyorum. Bu şeyler, elimizdeki vahşi işle birlikte, insanın sinirlerini bozuyor.” Profesör ona doğru yürüdü ve elini omzuna koyarak ciddi ve nazik biçimde şöyle dedi:

“Dostum John, korkma. Çok üzücü ve korkunç bir davada görevimizi yapmaya çalışıyoruz, yalnızca en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapabiliriz. Yüce Tanrı'nın merhametinden başka ne umabiliriz ki?” Lord Godalming, birkaç dakikalığına sessizce yanımızdan ayılmış ve şimdi geri gelmişti. Küçük, gümüş bir düdüğü gösterirken şunları söyledi:

“Eski ev fare dolu olabilir, eğer öyleyse kullanıma hazır bir çarem var.” Duvardan geçerek ay ışığı parlarken çimenlikteki ağaçların gölgelerinde kalmaya özen göstererek evin yolunu tuttuk. Taraçaya vardığımızda, Profesör çantasını açtı ve içinden bir sürü şey çıkarttı; onları merdivene koyup belli ki herkese birer tane olacak şekilde dört gruba ayırdı. Sonra konuşmaya başladı:

“Dostlarım, korkunç bir tehlikeye atılıyoruz ve her türlü silaha gereksinimimiz var. Düşmanımız yalnızca tinsel değil. Yirmi adamın gücüne sahip olduğunu ve boyunlarımız ve nefes borumuz sıradan -ve dolayısıyla kırılabilir ve ezilebilir- olsa da onunkiler salt fiziksel güçten etkilenmez. Ondan daha güçlü bir adam ya da toplamda ondan daha güçlü bir grup adam bazen onu tutabilir, ama onu onun bizi incitebileceği gibi incitemezler. Bu yüzden, kendimizi onun dokunuşundan korumalıyız. Bunu kalbine yakın tut,” -bunu söylerken en yakınında ben olduğum için küçük, gümüş bir haç çıkartıp bana uzattı-“Bu çiçekleri boynunuza takın,” -Burada bana bir demet solmuş sarmısak çiçeğinden yapılma bir girland verdi -“daha sıradan düşmanlar için bu tabanca ve bu bıçak ve her şeye yardımcı olması için göğsünüze iliştirebileceğiniz bu küçük elektrikli lambalar ve son olarak hepsinden önemlisi, gereksiz yere saygısızlık etmememiz gereken bu silah.” Bu, bir zarfa koyup bana uzattığı bir parça kutsanmış ekmekti. Ötekiler de aynı biçimde donandı. “Şimdi,” dedi, “dostum John, maymuncuklar nerede? Öyleyse, daha önce Miss Lucy'ninkinde olduğu gibi eve pencereden girmemiz gerekmiyor, kapıyı açabiliriz.”

Dr. Seward bir-iki maymuncuk denedi; cerrah olarak mekanik el becerisi işine yarıyordu. Biraz sonra, uyan bir tanesini buldu, biraz ileri geri ittirmeden sonra kilit dili boyun eğdi ve paslı bir tangırtıyla döndü. Kapıyı ittik, paslı menteşeler gıcırdadı ve kapı yavaşça açıldı. Ürkütücü biçimde, Dr. Seward'ın, güncesinde Miss Westenra'nın mezarının açılışını anlattığı sahnenin bana aktarılış biçimine benziyordu; sanırım aynı düşünce ötekilerin de aklına geldi çünkü anlaşmış gibi, geri çekildiler, İlk ilerleyen Profesör oldu ve kapıdan içeri girdi.

"*In manus tuas, Domine!*"[→] dedi, eşikten geçerken istavroz çıkararak. Lambalarımızı yakmak zorunda kalıp yoldan geçenlerin dikkatini çekebiliriz diye kapıyı arkamızdan kapattık. Profesör, çıkmak için telaşa düşersek ve içeriden kapıyı açamayabiliriz diye dikkatlice kapıyı denedi. Sonra hepimiz lambalarımızı yaktık ve araştırmamıza başladık.

Minik lambaların ışıkları, ışınlar birbiriyle kesiştikçe ya da bedenlerimizin ışık geçirmezliği büyük gölgeler düşürdükçe tuhaf biçimlere dönüşüyordu. Çok uğraşmama karşın, aramızda birinin daha olduğu hissinden kur-tulamıyordum. Sanırım bu, içinde bulunduğumuz korkunç çevrenin, Transilvanya'daki o dehşet verici deneyime ilişkin anıları güçlü biçimde aklıma getirmesindendi. Bu duygunun hepimiz için geçerli olduğunu sanıyorum, çünkü ötekilerin de tıpkı benim gibi, her ses ve her yeni gölgeyle omuzlarının üstünden arkalarına bakıp durduklarını fark ettim.

Tüm mekân kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Zemin, lambamı aşağı doğru tuttuğumda gördüğüm, kalıplaşmış toz yığınının arasında küt tırnak işaretlerini görebildiğim taze ayak izlerinin olduğu yerler dışında, birkaç santim derinliğinde gibiydi. Duvarlar tozla kaplanmış ve kabarmıştı, köşelerde üzerleri tozun ağırlığıyla kısmen parçalanmış eski, yıpranmış halılar gibi görünecek kadar tozlu örümcek ağı öbekleri vardı. Holdeki masada büyük bir anahtar destesi, her bir anahtarın üzerinde de zamanla sararmış birer etiket vardı. Çok kez kullanılmışlardı, çünkü masanın üstündeki toz örtüsünde Profesör onları kaldırdığında ortaya çıkana benzer çok sayıda bozulma vardı. Profesör bana döndü ve şöyle dedi:

"Bu yeri biliyorsunuz Jonathan. Buranın planını kopyalamıştınız ve en azından bizden daha fazla bilgi sahibisiniz. Şapele giden yol hangisi?" Bir önceki gelişimde girememiş olmama karşın şapelin yönüne ilişkin bir fikrim vardı; bu nedenle, yol göstericilik yaptım ve birkaç yanlış yöne

sapıştan sonra kendimi demir kabartmalı alçak, kemerli, meşe bir kapının önünde buldum. “İşte burası,” dedi Profesör, lambasını evin, satın almaya ilişkin mektuplarımı içeren dosyadan kopyaladığım küçük planına çevirirken. Fazla sıkıntı yaşamadan destenin içinden anahtarı bulduk ve kapıyı açtık. Hoş olmayan bazı durumlara hazırdık, çünkü kapı açılırken aralıktan hafif, pis bir koku çıkıyormuş gibi oldu, ama hiçbirimiz onunla karşılaştığımızda böylesi bir koku duyacağımızı beklememiştik. Ötekilerin hiçbiri Kont'la bu kadar yakından karşılaşmamışlardı ve ben de onu ya odasındaki açlık evresinde ya da üstü açık, yıkık bir binada taze kana bulanmış zevk içinde görmüştüm, ama burada oda küçük ve havasızdı ve uzun zaman kullanılmamış olması havayı pis ve kötü kokulu yapmıştı. Daha da berbat kokan havanın içinden kuru, mikroplu toprağımsı bir koku geliyordu. Ama kokunun kendisine gelince, onu nasıl betimleyebilirim ki? Ölümlülüğün her türlü illetinden ve kanın keskin, kekremsi kokusundan oluşmakla kalmıyor, aynı zamanda, sanki çürümenin kendisi bile çürümüş gibi görünüyor. Ah! Onu düşünmek beni hasta ediyor. Canavarın verdiği her nefes mekâna yapışmış ve iğrençliğini yoğunlaştırmış gibi.

Sıradan koşullar altında böylesi pis bir koku, girişimimizi sona erdirirdi, ama bu sıradan bir dava değildi ve karıştığımız kutsal, korkunç amaç bize, salt fiziksel etmenlerin üstesinden gelen bir güç verdi. İstemsizce çektiğimiz mide bulandırıcı ilk nefesten sonra hepimiz, sanki o iğrenç yer gül bahçesiymişçesine işimize koyulduk.

Mekânı dikkatle inceledik; incelemeye başlarken Profesör şöyle dedi:

“İlk iş, kaç sandık kaldığını görmek; sonraki iş, her delik, köşe ve kuytuyu incelemeli ve öteki sandıklara ne olduğuna ilişkin bir ipucu bulup bulamayacağımıza bakmak olmalı.” Kaç tanesinin kaldığını görmek için tek bir bakış yeterliydi çünkü büyük toprak sandıkları çok iriydiler ve bu konuda yanılmak olanaksızdı.

Elli sandığın yalnızca yirmi dokuzu oradaydı. Bir ara Lord Godalming birdenbire dönüp kemerli kapının dışında uzanan karanlık koridora baktığı için ürktüm, ben de baktım ve bir anlığına kalbim durdu. Bir yerde, gölgeye dikkat ettiğimde, Kont'un şeytani yüzünün öne çıkan hatlarını, burnunun çıkıntısını, kırmızı gözlerini, kırmızı dudaklarını, korkunç solgunluğunu gördüm gibi geldi. Bu, yalnızca bir an sürdü çünkü Lord Godalming, “Bir yüz gördüğümü sandım, ama yalnızca gölgeymiş,” dedi ve yeniden incelemesine dönünce lambamı o yöne çevirdim ve koridora girdim.

Kimseden iz yoktu; hiç köşe, kapı ya da gedik olmadığı, yalnızca koridorun katı duvarları olduğu için onun için bile saklanacak bir yer olamazdı. Korkunun hayal gücüne yardım ettiği sonucuna vardım ve bir şey söylemedim.

Birkaç dakika sonra, Morris'in incelemekte olduğu bir köşeden birdenbire geri çekildiğini gördüm. Hepimiz gözlerimizle onun hareketlerini izledik, çünkü kuşkusuz hepimizin üzerine bir tür tedirginlik çöküyordu ve yıldız gibi parıldayan bir fosforlaşma yığını gördük. İçgüdüsel olarak hepimiz geri çekildik. Tüm mekân farelerle canlanıyordu.

Bir-iki saniyeliğine, böylesi bir acil duruma hazırlıklıymış gibi görünen Lord Godalming dışında hepimiz dehşete düşmüş biçimde kalakaldık. Dr. Seward'ın dışarıdan betimleyip benim de görmüş olduğum demir kabartmalı meşe ağacından yapılma kapıya koşarak kilitteki anahtarı çevirdi, büyük sürgüyü çekti ve kapıyı açtı. Sonra, küçük gümüş düdüğünü cebinden çıkararak onunla alçak, tiz bir ses çıkarttı. Bu sese, Dr. Seward'ın evinin arkasından köpek havlamalarıyla yanıt geldi ve bir dakika içinde üç teriyer evin köşesinden koşarak geldi. Bilinçsizce hepimiz kapıya doğru yürümüştük ve hareket ettiğimizde tozun çok bozulmuş olduğunu fark ettim: Dışarı çıkartılan sandıklar bu yoldan götürülmüştü. Ama geçen o bir dakika içinde farelerin sayısı çokça artmıştı. Karanlık bedenlerinin ve parlak, şeytani gözlerinin üstünde parlayan lamba ışığı, mekânı ateşböcekleriyle süslenmiş toprak yığını gibi gösterene dek hızla oraya üşüştüler. Köpekler, çabucak koştular, ama kapının eşiğinde birdenbire durup hırladılar ve sonra eşzamanlı olarak burunlarını kaldırıp acı acı havlamaya başladılar. Farelerin sayısı binlerle artıyordu, biz de dışarı çıktık.

Lord Godalming köpeklerden birini kaldırdı ve onu içeri taşıyarak yere bıraktı. Köpek, ayakları yere değer değmez eski yürekliliğine kavuşmuş göründü ve doğal düşmanlarının üzerine atıldı. Fareler, köpeklerin önünden öyle hızlı kaçıştılar ki içeri ilk giren köpek, yirmi tanesinin canını aldı ve öteki köpekler de aynı şekilde içeri taşındıklarında avlayacakları ufak bir fare grubu kalmıştı. Onların gidişiyle, sanki kötü varlık da oradan ayrılmış gibi geldi, çünkü köpekler güçsüz düşmüş düşmanlarına apansız saldırılarda bulunurlarken kuyruklarını sallayıp neşe içinde havladılar ve onları ters çevirip şiddetle sallayarak havaya fırlattılar. Hepimizin ruh hali düzelmiş gibiydi. Şapel kapısının açılışıyla öldürücü havanın temizlenmesi ya da kendimizi açıklıkta bulmanın getirdiği rahatlama yüzünden miydi

bilmiyorum, ama kesinlikle büyük korkunun gölgesi üzerimizden bir örtü gibi akıp gitmişti ve kararlılığımızda bir parça bile azalma olmamasına karşın buraya gelişimizin gerekçesi, o korkunç önemini biraz yitirmişti. Dış kapıyı kapattık, sürgüledik, kilitledik ve köpekleri yanımıza alarak evi aramaya başladık. Sıra dışı boyutlardaki toz dışında hiçbir şey bulamadık, ilk ziyaretimde bıraktığım kendi ayak izlerim dışında hiçbir şeye dokunulmamıştı. Köpekler bir an bile huzursuzluk belirtisi sergilemedi ve şapele döndüğümüzde bile sanki yazın ormanda tavşan avlıyorlarınış gibi kuyruk salladılar.

Kapıdan çıktığımızda, gün, doğudan canlanıyordu. Dr. Van Helsing hol kapısının anahtarını desteden almıştı ve kapıyı doğru biçimde kilitleyip işini bitirince anahtarı cebine attı.

“Şu âna kadar,” dedi, “gecemiz, son derece başarılıydı. Hiçbirimize korktuğum gibi zarar gelmedi ve yine de kaç sandığın eksik olduğunu belirledik. Beni bundan daha çok sevindiren, ilk -ve belki de en zor ve en tehlikeli- adımımız, tatlı Madam Minamızı buraya getirmeden ya da uyanıkken ya da uyurken aklıa gelenleri asla unutamayacağı dehşet sesleri ve kokularıyla rahatsız etmeden başarıya ulaştı. Bir ders daha aldık, eğer *a particulari*[→] tartışmamız olanaklıysa: O da, Kont'un emrindeki bu vahşi hayvanların henüz onun tinsel gücüne sahip olmadıkları, çünkü bakın, tıpkı, sizin gidişiniz üzerine şatonun tepesinden çıkıveren ya da zavallı annenin çığlığı üzerine ortaya çıkan kurtlar gibi onun çağrısı üzerine gelen bu fareler, onun buyruğuyla gelmiş olsalar bile dostum Arthur'un küçücük köpeklerinden apar topar kaçtılar. Önümüzde başka konular başka tehlikeler, başka korkular var ve o canavar - bu gece gücünü hayvanlar üzerinde ilk ya da son kez kullanmadı. Peki, başka bir yere gitmiş olsun. Güzel! Bu durum bize, insan ruhu için oynadığımız bu satranç oyununda bir biçimde, ‘Şah!' diye haykırma olanağı verdi. Artık eve gidelim. Şafak yaklaşıyor ve ilk geceki işimizden hoşnut olmak için nedenimiz var. Eğer tehlikelerle dolu olursa bunu izleyecek daha pek çok gece ve gündüzümüz olması gerekebilir, ama yola devam etmeli ve hiçbir tehlikeden çekinmemeliyiz.”

Döndüğümüzde ev, uzaktaki koğuşların birinde bağıran zavallı bir yaratık ve Renfield'ın odasından gelen alçak, inleme türü bir ses dışında sessizdi. Zavallı adamcağız, kuşkusuz delilerin tavrına uygun biçimde acı verecek gereksiz düşüncelerle kendine işkence ediyordu.

Parmak uçlarıma basarak odamıza geldiğimde Mina uyuyordu; öyle yavaş nefes alıp veriyordu ki duymak için kulağımı yaklaştırmak zorunda kaldım. Her zamankinden daha solgun görünüyor. Umarım, bu geceki toplantı onu altüst etmemiştir. Gelecekteki işimizin ve hatta kendi aramızdaki tartışmaların dışında tutulduğu için şükrediyorum. Bu bir kadının kaldıramayacağı kadar büyük bir gerilim. İlk başta böyle düşünmüyordum, ama şimdi daha iyi anlıyorum. Bu nedenle, bu şekilde karar verildiği için memnunum. Duymaktan korkacağı şeyler olabilir; yine de eğer bir sır olduğundan kuşkulanırsa bunları ondan saklamak, söylemekten daha kötü olabilir. Bundan böyle görevimiz, en azından, ona her şeyin sona erdiğini ve dünyanın, cehennemden gelen bir canavardan kurtulduğunu söyleyebileceğimiz zaman gelene dek onun için mühürlü bir kitap olmalı. Sanırım, aramızdaki güvenden sonra sessiz kalmaya başlamak zor olacak, ama kararlı davranacak ve yarın, bu gece olanlar konusunda sır vermeyecek ve olanlar hakkında konuşmayı reddedeceğim. Onu rahatsız etmemek için kanepede yatıyorum.

1 Ekim, daha sonra. - Hepimizin olağandan fazla uyumasının doğal olduğunu sanıyorum, çünkü gündüz yoğun geçmişti ve gece hiç dinlenmemiştik. Mina bile onun bitkinliğini hissetmiş olmalı, çünkü ben güneş yükselene kadar uyumuş olsam da ondan önce kalkmıştım ve o uyanana kadar iki-üç kez seslenmek zorunda kaldım. Gerçekten de, öyle derin uyumuştu ki birkaç saniye beni tanımadı ve bana, kötü bir rüyadan uyandırılan birinin yaptığı gibi, boş bir tür dehşet içinde baktı. Biraz yorgun olmaktan yakındı ve onun günün ilerleyen saatlerine kadar dinlenmesine izin verdim. Şimdi yirmi bir sandığın taşındığını biliyoruz ve bu taşıma işlemlerinde bunların çoğu birlikte taşındılarsa onların izini sürebiliriz. Böyle bir durum, elbette, görevimizi kolaylaştıracak ve konu ne kadar çabuk halledilirse o kadar iyi olur. Bugün Thomas Snelling'e uğrayacağım.

Dr. Seward'ın güncesi

1 Ekim. - Profesör odama girip beni uyandırdığında, neredeyse öğlene geliyordu. Her zamankinden mutlu ve neşeli görünüyordu ve dün geceki çalışmanın zihnindeki kötü düşünce yükünden bir kısmını götürdüğü belliydi. Geceki serüvenin üstünden geçtikten sonra birdenbire şöyle dedi:

“Hastan çok ilgimi çekiyor. Bu sabah seninle birlikte onu ziyarete gelebilir miyim? Ya da çok meşgulsen, eğer mümkün olursa yalnız da

gidebilirim. Felsefe konuşan ve böyle sağlıklı akıl yürüten bir akıl hastası bulmak benim için yeni bir deneyim.” İlgilenmem gereken bazı işlerim vardı, bu nedenle ona eğer yalnız giderse memnun olacağımı, böylece sonra onu bekletmek zorunda kalmayacağımı söyledim; bir hastabakıcı çağırdım ve ona gerekli talimatı verdim. Profesör odadan çıkmadan önce hastamdan herhangi bir yanlış izlenime kapılmaması konusunda onu uyardım. “Ama,” dedi, “kendisi ve canlı şeyler yemesine ilişkin çılgınlığı hakkında konuşmasını istiyorum. Güncenin dünkü bölümünden anladığım kadarıyla Madam Mina'ya bir zamanlar böyle bir inancı olduğunu söylemiş. Neden gülüyorsun, dostum Jonathan?”

“Bağışlayın beni,” dedim, “ama yanıt burada.” Elimi daktiloda yazılmış müsveddenin üzerine koydum. “Aklı başında ve eğitimli delimiz, bir zamanlar nasıl yaşam yeme alışkanlığı olduğuna ilişkin açıklama yaptığı sırada, ağzında Mrs. Harker odaya girmeden hemen önce yediği sinek ve örümceklerin iğrençliği duruyordu.” Van Hel-sing de bana gülümsedi. “Güzel!” dedi. “Hafızan seni yanıltmıyor, dostum John. Bunu hatırlamam gerekirdi. Ama yine de akıl hastalığını böylesine büyüleyici bir çalışma alanı yapan şey, düşünce ve hafızanın böyle yoldan çıkmasıdır. Belki de bu adamın deliliğinden, en bilge kişinin öğretisinden öğreneceğimden daha çok bilgi edinebilirim. Kim bilir?” İşime devam ettim ve fazla zaman geçmeden elimdekileri bitirdim. Gerçekten de zaman çok kısa gibi gelmişti, ama Van Helsing çalışma odasına geri gelmişti bile. “Rahatsız ediyor muyum?” diye sordu kibarca, kapıda dururken.

“Kesinlikle hayır,” diye yanıtladım. “İçeri girin. İşim bitti ve artık özgürüm. Eğer isterseniz, şimdi sizinle gelebilirim.”

“Gerek yok; onu gördüm!”

“Peki ne düşünüyorsunuz?”

“Korkarım beni pek beğenmiyor. Görüşmemiz kısa sürdü. Odasına girdiğimde, odanın ortasında, dirsekleri dizlerine dayanmış, yüzünde somurtkan bir hoşnutsuzluk ifadesiyle taburede oturuyordu. Onunla elimden geldiğince neşeli ve saygılı konuştum. Hiç yanıt vermedi, ‘Sizi yeterince tanıyorum, siz yaşlı aptal Van Helsing'siniz. Keşke kendinizi ve aptalca beyin kuramlarınızı alıp başka bir yere gitseniz. Bütün kalın kafalı Hollandalılara lanet olsun!' Başka tek söz bile söylemedi, ama bitmek bilmeyen somurtkanlığıyla sanki ben odada hiç yokmuşum gibi bana kayıtsız kalarak oturdu. Böylece, bu kez, böylesine akıllı bir akıl

hastasından çok şey öğrenme şansım uçup gitti; bu nedenle, eğer mümkünse, o tatlı Madam Mina'yla birkaç mutlu söz konuşup neşemi yerine getireceğim. Dostum John, ona, korkunç işlerimizle daha fazla acı çektirilmemesi, daha fazla kaygılandırılmaması beni sözcüklerle anlatılamayacak kadar sevindiriyor. Onun yardımını çok özleyecek olsak da, böylesi daha iyi.”

“Size tüm yüreğimle katılıyorum,” diye yanıtladım içtenlikle, çünkü onun bu konuda yumuşamasını istemiyordum. “Mrs. Harker'ın bu konunun dışında kalması daha iyi. İşler bizim için, görmüş geçirmiş ve zamanında çok zor yerlerde bulunmuş bizler için bile yeterince kötü, ama burası bir kadına göre değil ve eğer bu işle bir ilgisi kalsaydı, bu, zaman içinde kuşkusuz onu harap edecekti.”

Böylece, Van Helsing Mrs. Harker ve Mr. Harker'la görüşmeye gitti; Quincey'le Art ellerinden geleni yaparak toprak sandıklarının izini sürüyorlar. İşimi bitirecek ve bu gece onlarla buluşacağım.

Mina Harker'ın güncesi

1 Ekim. - Bugünkü gibi bilgilendirilmemem bana tuhaf geliyor; Jonathan'ın bunca yıldır gösterdiği sonsuz güvenden sonra belli konulardan ve en can alıcı konulardan açıkça kaçınması! Dünkü yorgunluktan sonra bu sabah geç saatlere kadar uyudum ve Jonathan da geç kalkmasına karşın bana kıyasla erkenciydi. Çıkmadan önce benimle, daha önce olmadığı kadar tatlı ve yumuşak konuştu, ama Kont'un evine yapılan ziyarette olanlara ilişkin tek söz söylemedi. Ama yine de benim ne kadar çok kaygılandığımı biliyor olmalıydı. Zavallı sevgili adamcağız! Sanırım, bu durum onu, beni üzdüğünden bile fazla üzmüş olmalı. Hep birlikte, benim bu korkunç işin içine daha fazla çekilmememe karar verdiler ve ben de buna karşı çıkmadım. Ama benden bir şey gizlediğini düşünmek! Ve şimdi bunun, kocamın büyük sevgisinden ve o öbür güçlü adamların iyi, iyi dileklerinden kaynaklandığını bilsem de aptal gibi ağlıyorum...

Bu bana iyi geldi. Bir gün Jonathan bana her şeyi anlatacak ve bir anlığına benim ondan bir şey sakladığımı düşünmesin diye, her zamanki gibi, güncemi tutuyorum. Sonra, eğer güvenimden kuşkulanırsa, sevgili gözleri okusun diye yazıya dökülmüş yüreğimden çıkan her türlü düşünceyi ona göstereceğim. Bugün kendimi tuhaf biçimde üzgün ve keyifsiz hissediyorum. O dehşet verici heyecana tepki olsa gerek.

Dün gece, erkekler gittiğinde, sırf bana bunu yapmamı söyledikleri için gidip yattım. Uykum yoktu ve insanı yiyip bitiren bir kaygı duyuyordum. Jonathan'ın Londra'ya beni görmeye geldiği günden bu yana olan her şeyi gözden geçirmeyi sürdürdüm ve her şey, kader önceden belirlenmiş bir sona ulaşmak için bıkıp usanmadan baskı yapıyormuşçasına, dehşet verici bir trajedi gibi görünüyor. Yapılan her şey, ne kadar doğru olursa olsun, en kötü bulduğumuz şeyin ta kendisine neden oluyormuş gibi. Eğer Whitby'ye gitmiş olmasaydım, belki de sevgili zavallı Lucy bugün burada bizimle olabilirdi. Eğer ben gelene kadar kilise bahçesini ziyarete gitmiş olmasaydı ve eğer gündüz benimle oraya gitmiş olmasaydı, uykusunda oraya yürümezdi ve eğer gece vakti uykusunda oraya gitmiş olmasaydı, o canavar, onu böyle yok edemezdi. Ah, neden Whitby'ye gittim ki? İşte, yine ağlıyorum! Bugün bana ne oldu böyle bilmiyorum. Bunu Jonathan'dan gizlemeliyim, çünkü sabah iki kez ağladığımı öğrenirse -ben ki, kendi başıma hiç ağlamam ve Jonathan'ım tek bir damla gözyaşı dökmeme neden olmadı- zavallı adamcağız kaygıdan mahvolur. Yürekli bir ifade takınmalıyım ve eğer ağlamaklı hissedersem, bunu asla anlamamak. Sanırım, bu, biz zavallı kadınların öğrenmesi gereken derslerden biri ...

Dün gece nasıl uykuya daldığımı hiç hatırlayamıyorum. Birdenbire başlayan köpek havlamalarını ve bu odanın altında bir yerde olan Mr. Renfield'ın odasından çok gürültülü biçimde dua ediliyormuş gibi bir sürü tuhaf ses duyduğumu hatırlıyorum. Ve sonra, her şeyin üzerine sessizlik çöktü, öyle derin bir sessizlikti ki beni ürküttü ve kalkıp pencereden dışarı baktım. Her şey karanlık ve sessizdi, ay ışığının düşürdüğü kara gölgeler kendilerine has bir gizemle dolu görünüyorlardı. Tek bir şey bile kıpırdamıyor, her şey ölüm ya da yazgı gibi korkunç ve durağan gibiydi; öyle ki, çimin üzerinde, neredeyse görülemez bir hızla eve doğru sürünüyormuş gibi görünen ince bir beyaz sis çizgisinin kendine özgü bir bilinci ve yaşamı var gibiydi. Konudan uzaklaşmanın bana iyi geldiğini sanıyorum çünkü yatağa döndüğümde üzerime bir ağırlık çökmüştü. Bir süre uzandım, ama pek uyuyamadım, bu nedenle, yine yataktan kalkıp pencereden dışarı baktım. Sis yayılıyordu ve artık eve iyice yaklaşmıştı, öyle ki sanki gizlice pencerelere uzanıyormuşçasına kalın bir tabaka biçiminde duvara yaslandığını görebiliyordum. Zavallı adam her zamankinden daha çok gürültü yapıyordu ve söylediği tek bir sözü bile ayırt edemesem de sesinde kendine has tutkulu yakarışı fark edebiliyordum. Sonra, kavga sesi geldi; hastabakıcıların onunla ilgilendiklerini biliyordum.

Öyle korkmuştum ki, sürünerek yatağa girdim ve kulaklarımı parmaklarımla tıkayarak örtüleri başımın üzerine çektim. O sırada hiç uykum yoktu, en azından öyle sanıyordum; ama uykuya dalmış olmalıyım, çünkü sabah Jonathan beni uyandırana kadar, gördüğüm rüyalar dışında, hiçbir şey hatırlamıyorum. Nerede olduğumu anlamak ve üzerime eğilenin Jonathan olduğunu anlamak için biraz çaba ve zaman harcamam gerektiğini sanıyorum. Rüyam oldukça alışılmışın dışındaydı ve neredeyse, uyanıkken düşünülenlerin rüyaya karışması ya da rüyada sürdürülmesine örnekti.

Uyuduğumu ve Jonathan'ın gelmesini beklediğimi sanıyordum. Onun için çok kaygılanıyordum ve hareket etmeye gücüm yoktu; ayaklarım, ellerim ve zihnim ağırlaşmıştı, öyle ki hiçbir şey olağan hızında ilerleyemiyordu. Bu yüzden sıkıntılı bir uyku uyudum ve düşündüm. Sonra, aklıma havanın ağırlaştığı, nemli ve soğuk olduğu geldi. Yine örtülerle yüzümü örttüm ve şaşkınlıkla, çevremin loş olduğunu gördüm. Jonathan için açık bıraktığım ama sonra kıstığım gaz lambası, belli ki iyice yoğunlaşıp odaya süzülen sisin içinde minik kırmızı bir nokta gibi görünüyordu. Sonra, yatağa girmeden önce camı kapatmış olduğumu hatırladım. Aslında bundan emin olmak için kalkardım, ama kurşundan bir çeşit ağırlık kollarımı bacaklarımı ve hatta istemimi bile zincirlemiş gibiydi. Kıpırdamadan yattım ve buna dayandım; bu kadar; gözlerimi kapattım ama hâlâ gözkapaklarımın arasından görebiliyordum. (Rüyalarımızın bize oynadığı oyunlar ve bunlara uygun hayal kurabilmemiz ne mükemmel.) Sis yoğunlaştıkça yoğunlaştı ve artık içeri nasıl girdiğini görebiliyordum çünkü o duman gibi -ya da kaynayan suyun beyaz buharıyla- pencereden değil, kapının birleşme yerlerinden içeri süzülüyordu. Sanki odanın içinde, tepesinde, gaz lambasının kırmızı bir göz gibi parladığını görebildiğim, buluttan bir sütun oluşturmuş gibi görünene kadar yoğunlaşmayı sürdürdü. Kafamdaki şeyler, tıpkı bulutlu sütunun odada dönmesi gibi, dönüp duruyordu; bunun arasında aklıma Kutsal Kitap'taki “Gündüz bulut sütunu, gece ateş sütunu”[→] deyişi geldi. Gerçekten de uykumda bana gelen bir tür ruhani yol gösterici miydi? Ama bu sütun, hem gecenin hem gündüzün yol göstericiliğinden oluşmuştu, çünkü düşününce benim için yeni bir çekicilik kazanan ateş, kırmızı gözün içindeydi; ta ki, ben bakarken ateş bölünüp sisin arasından üzerimde, tıpkı Lucy'nin, yamaçta sönmekte olan güneş ışığı Saint Mary Kilisesinin pencerelerine vurduğunda anlık zihinsel dalgınlığı sırasında sözünü ettiği iki kırmızı göz gibi parlayana dek. Birdenbire, Jonathan'ın o korkunç kadınların ay ışığında dönen sisten gerçeğe

dönüştüklerini gördüğünü anımsayıp dehşete kapıldım. Hayal gücünün son bilinçli çabası, bana sisin içinden çıkan ve üzerime eğilen çok öfkeli beyaz bir yüzdü. Böylesi rüyalara karşı dikkatli olmalıyım, çünkü çok sayıda olmaları durumunda insanın aklını alabilirler. Onları kaygılandırmaktan korkmasam, Dr. Van Helsing ya da Dr. Seward'a bana uyumam için bir ilaç yazdırtırdım. Şu anda böyle bir rüya benim için duydukları korkuların içine örülürdü. Bu gece, doğal yoldan uyumak için çabalayacağım. Eğer uyuyamazsam, yarın gece bana bir doz kloral vermelerini sağlayacağım; bir kere kullanmakla bana zararı dokunmaz, bana güzel bir gece uykusu verir. Dün gece beni öyle yordu ki, hiç uyumamış olsam bu kadar yorulmazdım.

2 Ekim, akşam 10. - Dün gece uyudum, ama rüya görmedim. Derin uyumuş olmalıyım, Jonathan'ın yatağa gelişiyle uyanmadım; ama uyku beni dinçleştirmedi, çünkü bugün kendimi korkunç derecede güçsüz ve keyifsiz hissediyorum. Dün, bütün günümü okumaya çalışarak ya da uzanıp uyuklayarak geçirdim. Öğleden sonra, Mr. Renfield beni görüp göremeyeceğini sordu. Zavallı adam çok kibardı ve yanından ayrılırken elimi öpüp Tanrı'nın beni korumasını diledi. Bu, bir biçimde beni çok etkiledi; ne zaman onu düşünsem ağlıyorum. Bu, dikkat etmem gereken yeni bir zayıflık. Eğer ağladığımı bilse, Jonathan darmadağın olur. O ve ötekiler akşam yemeğine kadar dışardaydılar ve hepsi yorgun döndü. Onları canlandırmak için elimden geleni yaptım ve sanırım bu çaba bana iyi geldi, çünkü ne kadar yorgun olduğumu unutmuştum. Yemekten sonra beni yatağa yolladılar ve dediklerine göre hep birlikte sigara içmeye çıktılar, ama gün boyunca, birbirlerine başlarına neler geldiğini anlatmak istediklerini biliyordum; Jonathan'ın tavrından, anlatmak istediği önemli bir şey olduğunu görebiliyordum. Olmam gerektiği kadar uykulu değildim; bu nedenle, onlar çıkmadan önce bir önceki gece iyi uyuyamadığım için Dr. Seward'dan bana bir çeşit uyku ilacı vermesini istedim. Kibarca bana bir uyku ilacı hazırladı, çok hafif olduğu için bana zararı olmayacağını söyleyerek verdi... İlacı aldım ve hâlâ uzaklarda olan uykunun gelmesini bekliyorum. Yanlış yapmadığımı umuyorum çünkü uyku bana kur yapmaya başlayınca yeni bir korku geliyor: Umarım, kendimi uyanına gücünden böyle yoksun bırakarak aptallık etmemişimdir. Uyanınayı isteyebilirim. İşte uyku geliyor. İyi geceler.

XX

Jonathan Harker'ın güncesi

1 Ekim, akşam. -Thomas Snelling'i, Benthal Green' deki evinde buldum, ama ne yazık ki herhangi bir şey hatırlayacak durumda değildi. Oraya gideceğimi ve bira parası verebileceğimi bilmek onu baştan çıkarmış ve erkenden sarhoş olmuştu. Ama, dürüst, zavallı birine benzeyen karısından adamın, sandıkları birlikte taşıdığı ve yetki sahibi Smollet'in sadece yardımcısı olduğunu öğrendim. Bu nedenle arabayla Walworth'a gittim ve Mr. Joseph Smollet'i evde, ceketini çıkarmış, fincan tabağından çay içerken buldum. Dürüst ve akıllı bir adam, belirgin biçimde iyi ve güvenilir bir işçi ve kendine has bir aklı var. Sandıklara ilişkin olayın tümünü hatırladı ve pantolonunun arkasındaki gizemli yuvadan çıkarttığı ve içinde kalın, yarı silik bir kurşunkalemle hiyeroglif benzeri notlar bulunan köşeleri kıvrılmış mükemmel bir defterden sandıkların varış yerlerini verdi. Carfax'tan alıp arabaya doldurduktan sonra Chicksand Caddesi, Mile End New Town, 197 numaraya bıraktığı altı sandık olduğunu ve Jamaica Yolu, Bermondsey'e bıraktığı altı sandık daha olduğunu söyledi. Eğer Kont bu iğrenç sığınaklarını Londra'nın her yanına dağıtmak amacındaysa, bu yerler, ilk teslimat yeri olarak seçilmiş, böylece daha sonra daha ayrıntılı biçimde dağıtımı tamamlayabilir. Bu işin yapılışındaki bu dizgesel tavır, bana kendisini Londra'nın iki yanıyla sınırlandırmak amacında olmadığını düşündürdü. Şimdi kuzey kıyısının doğu ucuna ve güney kıyısının doğu ucuna ve güneye yerleşmişti. Kuzey ve batının hiçbir zaman şeytani tasarısının dışında kalması amaçlanmıyordu - hele ki, şehir merkezinin ta kendisiyle Londra'nın gözde kesimleri güneybatı ve güneydeki göbeği. Yeniden Smollet'le konuşmaya başlayıp ona Carfax'tan alınmış başka sandıklar olup olmadığını söyleyip söyleyemeyeceğini sordum.

Şöyle yanıtladı:

“Şey patron, bana çok iyi davrandın,” -ona yarım altın vermiştim- “ve sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Bloxam adında bir adamın, aşağı yukarı dört gece önce Pincher's Alley'deki Hare and Hounds Meyhanesi'nde arkadaşına Purfleet'teki eski evde çok tozlu bir iş yaptığını anlattığını duydum. Burada, pek böyle iş olmaz ve düşünüyorum da belki de Sam Bloxam size bir şeyler anlatabilir.” Ona, bu adamı nerede bulabileceğimi sordum. Eğer bana adresi bulabilirse, bunun yarım altın daha değerinde olacağını söyledim. Böylece, çayının geri kalanını tek yudumda bitirdi ve araştırmaya hemen başlayacağını söyleyerek ayağa kalktı. Kapıda durdu ve şöyle dedi:

“Bana bakın, patron, sizi burada tutmanın anlamı yok. Sam'i yakında bulabilirim ya da bulamam, ama her durumda bu gece size çok şey anlatacak durumda olmaz. Sam, içmeye başladığında eşine az rastlanır biri olur. Eğer bana pul yapıştırılmış ve üzerinde adresiniz yazan bir zarf verebilirseniz, bu gece Sam'in nerede bulunabileceğini öğrenip size postalarım. Ama peşine sabah erkenden düşseniz iyi olur yoksa onu yakalayamayabilirsiniz, çünkü Sam bir önceki gece içtiği içkilere bakmaksızın erkenden kalkar.”

Bu çok uygundu; böylece çocuklardan biri bir peniyle bir zarf ve bir yaprak kâğıt alıp para üstünü kendine saklamak üzere gitti. Kız, geri geldiğinde zarfa adresi yazıp pulu yapıştırdım ve Smollet bulduğunda adresi postalayacağına bir kez daha söz verince evin yolunu tuttum. Şöyle ya da böyle, iz üstüneyiz. Bu gece yorgunum ve uyumak istiyorum. Mina derin uykuda ve biraz fazla solgun görünüyor; gözleri, sanki ağlamış gibi duruyor. Zavallı sevgilim, kendisinden sır saklanıyor olmasının onu kaygılandırdığına kuşkum yok; bu da benim ve ötekiler için iki katı kaygılanmasına neden oluyor olabilir. Fakat böylesi en doğrusu. Bu şekilde hayal kırıklığı yaşamak ve kaygı duymak, sinirlerinin bozulmasından iyidir. Bu özel sessizlik yükünü omuzlarımda taşıdığım için kararlı olmalıyım. Hiçbir koşulda onunla bu konuyu konuşmamalıyım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu zor bir iş olmayabilir, çünkü kendisi bir süredir bu konuda ketum davranıyor ve kararımızı ona açıkladığımızdan bu yana Kont ya da yaptıkları hakkında konuşmadı.

2 Ekim, akşam. - Uzun, zorlayıcı ve heyecanlı bir gün. İlk postayla, içine pis bir kâğıt parçası sıkıştırılmış, daha önceden üzerine adres yazılmış zarf geldi; kâğıtta marangoz kalemi ve geniş bir elyazısıyla şöyle yazılmıştı:

Sam Bloxam, Korkrans, Poters Meydanı, Bartel Caddesi, No: 4 Walworth. Yardımcıyı sorun.

Mektubu yataktayken almıştım ve Mina'yı uyandırmadan kalktım. Baygın gibi, uykulu ve solgundu ve hiç iyi görünmüyordu. Onu uyandırmamaya karar vermiştim, ama bu yeni araştırmadan geri döndüğümde onun Exeter'a dönüşüyle ilgili ayarlamaları yapacağım. Burada, bizim aramızda ve her şeyden habersiz olacağına, ilgisini çeken kendi günlük işleriyle kendi evinde daha mutlu olacağını düşünüyorum. Yalnızca Dr. Seward'ı bir anlığına gördüm ve bir şey bulur bulmaz geri gelip öbürlerine anlatacağıma söz vererek nereye gittiğimi söyledim. Arabayla Walworth,a gittim ve biraz zorlukla da olsa Poters M'eydanı\3ın buldum. Mr. Smollet'in bozuk elyazısı beni yanlış yönlendirmişti çünkü Potter's Meydanı yerine Poter's Meydanı'ın sormuştum. Ama meydanı bulduğumda Corcoran Pansiyonu'nu keşfetmekte hiç zorluk çekmedim. Kapıya gelen adama “yadımcı”yı sorduğumda başını iki yana salladı ve şöyle dedi: “Bilmiyorum. Burada öyle biri yok; lanet olasıca ömrüm boyunca hiç duymadım. Burada ya da herhangi bir yerde öyle biri olduğunu sanmıyorum.” Smollet'in mektubunu çıkarttım ve meydanın adı konusunda aldığım yazım dersi bana yol gösterebilirmiş gibi geldi. “Görevin ne?” diye sordum.

“Yardımcıyım,' dedi. Hemen doğru yolda olduğumu anladım; Smollet'in telaffuz ettiği biçimde yazmış olması, beni yine yanlış yönlendirmişti. Yarım kronluk bahşiş, yardımcının bildiklerini kullanımına sundu ve Corcoran' da geçirdiği gece içtiği biralardan arta kalanlardan uyuyarak kurtulmakta olan Mr. Bloxam'ın Poplar'daki işi için bu sabah saat beşte çıktığını öğrendim. Bana o yerin ya da işin nerede olduğunu söyleyemedi, ama orasının bir tür “yeni türemiş depolardan” biri olduğuna ilişkin belli belirsiz bir düşüncesi vardı ve bu zayıf ipucuyla Poplar'a doğru yola çıkmak zorundaydım. Böylesi bir binaya ilişkin tatmin edici bir belirti bulana kadar saat on iki olmuştu ve bunu da bazı işçilerin öğle yemeklerini yedikleri bir lokantada bulmuştum. Bu adamlardan biri Cross Angel Caddesi'nde böyle yeni bir “soğuk hava deposu” inşa edilmekte olduğunu ileri sürdü; ve bu da “yeni türemiş depo” durumuna uyduğu için hemen arabayla oraya gittim. Gerginlikleri krallık parasıyla alınan asık suratlı bir bekçi ve daha da asık suratlı bir ustabaşıyla yapılan görüşme, beni Bloxam'a götürdü; kişisel bir konuda birkaç soru sormama izin vermesi için günlük ücretini ustabaşına ödemeye hazır olduğumu belirtmem üzerine adam çağrıldı. Konuşması ve

duruşunun kaba olmasına karşın yeterince akıllı bir adamdı. Ona, vereceği bilgi için ödeme yapacağımı söyleyip avans verdiğimde Carfax ve Piccadilly'deki bir ev arasında iki yolculuk yaptığını ve ilk evden İkincisine kendisi tarafından bu amaç için kiralanmış at ve at arabasıyla dokuz büyük sandık - esaslı ağır şeyler”- taşıdığını söyledi. Piccadilly'deki evin numarasını söylemesini istediğimde şu yanıtı verdi:

“Şey, patron, ben. numaraları unuturum, ama büyük beyaz bir kilise ya da onun gibi bir şeyin yalnızca birkaç bina ilerisindeydi. O da, asla o lanet olasıca sandıkları aldığımız evin tozlu oluşu kadar olmasa da eski, tozlu bir evdi.” “Eğer ikisi de o sırada boştuysa, evlere nasıl girdin?” “Purfleet'teki evde beni bekleyen yaşlı biri vardı. Sandıkları kaldırıp arabaya taşımama o yardım etti. Belamı versin, beyaz bıyıklı, zayıf bir ihtiyar olsa da, rastladığım en güçlü adamdı.”

Bu sözler beni nasıl da korkuttu.

“Adam sandıkların bir ucunu, sanki çay taşıyormuş gibi kaldırıverdi, ama ben daha tuttuğum ucu kaldırana kadar oflayıp poflamaya başlamıştım - ki ben de tavuk değilimdir.”

“Piccadilly'deki eve nasıl girdin?” diye sordum. “Orada da aynı adam vardı. Benden önce yola çıkıp oraya varmış olmalı, çünkü zili çaldığımda gelip kapıyı o açtı ve sandıkları hole taşımama yardım etti.” “Dokuzunu da mı?” diye sordum.

“Evet; ilk yüklemede beş, ikinci yüklemede dört tane vardı. Epey susatıcı bir işti ve eve nasıl döndüğümü pek hatırlamıyorum.” Sözünü kestim:

“Sandıklar holde mi bırakıldı?”

“Evet; büyük bir holdü ve sandıklardan başka bir şey yoktu.” Daha fazla bilgi edinmek için bir girişimde daha bulundum:

“Anahtarın yok muydu?”

“Asla anahtar ya da öyle bir şey kullanmadım. Yaşlı adam, kapıyı o açtı ve arabayla uzaklaşırken o kapattı. Son seferi hatırlamıyorum - bira yüzünden.”

“Ve evin numarasını da hatırlayamıyorsun, öyle mi?” “Hayır, efendim. Ama bu konuda zorluk çekmezsiniz. Üzeri kemerli girişi ve kapıya uzanan yüksek basamakları olan yüksek bina. Üç-beş kuruş kazanmak için gelen üç aylakla birlikte sandıkları taşıdığım için o basamakları biliyorum. Yaşlı

adam onlara birer şilin verdi ve ne çok para aldıklarını görünce daha fazla istediler; ama adam içlerinden birini omzundan yakaladı ve adamlar küfrederek kaçana dek neredeyse onu merdivenlerden aşağı atacaktı.” Bu betimlemeyle evi bulabileceğimi düşündüm ve böylece, arkadaşıma verdiği bilgi için ödeme yapıp Piccadilly'e gitmek üzere yola koyuldum. Yeni, acı verici bir bilgi edinmiştim: Belli ki, Kont toprak sandıklarını kendi başına taşıyabiliyordu. Eğer öyleyse, zaman çok değerliydi, çünkü artık belli sayıda dağıtım yapılmasını sağladığına göre kendi zamanlamasını seçerek, işi fark edilmeden tamamlayabilirdi. Piccadilly Meydanında taksiden indim ve batıya doğru yürüdüm; Junior Constitutional'ın arkasında, tarif edilen evle karşılaştım ve bunun Dracula tarafından düzenlenen bir sonraki sığınak olduğuna ikna oldum. Ev, uzun süredir içinde oturulmuyormuş gibi görünüyordu. Pencereleri toz kaplıydı ve kepenkleri açıktı. Tüm çerçeveler zamanla kararmış, demirin üstündeki boyanın çoğu çıkmıştı. Son zamanlara kadar balkonun önünde büyük ilan tabelası olduğu belliydi, ama hoyratça oradan sökülmüştü, tabelayı tutan direkler hâlâ orada duruyordu. Balkon demirlerinin arkasında, cilasız kenarları beyaz görünen bazı gevşek tahtalar gördüm. İlan tabelasını bütün olarak görebilmek için çok şey verirdim, çünkü büyük olasılıkla evin sahibi hakkında bazı ipuçları verirdi. Carfax'ın araştırılması ve satış işlemlerine ilişkin deneyimlerini hatırladım ve eğer bir önceki ev sahibini bulabilirsem, eve giriş için bir yol olabileceğini düşünmekten kendimi alamadım.

Şu an için Piccadilly tarafında öğrenilecek ve yapacak başka bir şey yoktu; bu nedenle, bu çevreden bir şey elde edilebilir mi diye bakmak için evin arka tarafına dolandım. Piccadilly'deki evlerin çoğu dolu olduğundan, ahırlar hareketliydi. Gördüğüm bir-iki seyis ve uşağa, boş ev hakkında bana anlatabilecekleri bazı şeyler olup olmadığını sordum. İçlerinden biri, evin yakın zamanda satın alındığını duyduğunu söyledi, ama kimden alındığını söyleyemiyordu. Ama yakın zamana kadar, “Satılık” olduğunu söyleyen ilan panosunun durduğunu ve belki de emlakçılar Mitchell, Oğulları & Candy'nin bana bir şeyler anlatabileceğini söyledi, çünkü panoda o şirketin adını gördüğünü hatırladığını sanıyordu. Fazla hevesli görünmek ya da haber kaynağımın bir şeyler anlayıp fazla tahmin yürütmesini istemediğim için, her zamanki tavrımla teşekkür edip oradan ayrıldım. Artık hava kararmaya başlamıştı ve sonbahar akşamı çökmekteydi, bu nedenle hiç zaman kaybetmedim. Berkeley'deki bir adres defterinden Mitchell, Oğulları

& Candy'nin adresini öğrendikten kısa süre sonra onların Sackville Caddesindeki ofislerine ulaştım.

Beni karşılayan beyefendi, özellikle nazik tavırlı biriydi, ama eşit derecede de ağzı sıkıydı. Bana bir kez Piccadilly evinin -görüşmemiz sırasında bu binadan “konak” diye söz etti- satıldığını söyleyince işimizin bittiğini sandı. Ona, kimin satın aldığını sorduğumda gözlerini açtı ve yanıt vermeden önce birkaç saniye duraksadı: “Ev satıldı, beyefendi.”

“Beni bağışlayın,” dedim aynı nezaketle, “ama onu satın alan kişiyi öğrenmek istemek için özel nedenim var.” Biraz daha uzun duraksadı ve kaşlarını daha da kaldırdı. Kısa ve öz yanıtı yine, “Ev satıldı, beyefendi,” oldu.

“Elbette,” dedim, “bu kadarını bilmeme izin vermekte sakınca görmezsiniz.”

“Ama sakınca görüyorum,” diye yanıtladı. “Müşterilerinin işleri, Mitchell, Oğulları & Candy'nin ellerinde mutlak güvendedir.” Bu, açıkça birinci derecede kuralcılıktı ve onunla tartışmanın hiç yararı yoktu. Onunla onun yöntemini izleyerek konuşmanın en iyisi olacağını düşündüm, bu nedenle şöyle dedim:

“Müşterileriniz, sırlarını böylesi kararlılıkla koruyan bir koruyucuları olduğu için mutlu olmalılar. Ben de profesyonelim.” Burada ona kartımı uzattım. “Bu olayda, meraktan bilgi istiyor değilim, yakın zamana kadar satılık olduğunu anladığı mülke ilişkin bilgi almak isteyen Lord Godalming adına hareket ediyorum.” Bu sözler, işlere bambaşka renk kattı. Şöyle karşılık verdi:

“Elimden gelen bir şey olursa size ve özellikle de Lord hazretlerine yardımcı olmak isterim, Mr. Harker. Kendisinin Saygıdeğer Arthur Holmwood olduğu zamanlarda bir keresinde onun için bazı odalar kiralamakla ilgili küçük bir iş yürütmüştük. Eğer Lord hazretlerinin adresini almama izin verirseniz bu konuyu Şirket'e danışıp her koşulda bu gecenin postasıyla Lord hazretleriyle iletişime geçerim. Lord hazretlerinin istediği bu bilgiyle ilgili olarak kurallarımızdan sapabilirsek bizim için mutluluk olacaktır.”

Düşman değil dost edinmek istediğim için teşekkür ettim ve Dr. Seward'ın adresini verdim ve oradan ayrıldım. Artık hava kararmıştı, yorgun ve açtım. Aerated

Bread Company'de bir fincan çay içtim ve bir sonraki trenle Purfleet'e indim.

Döndüğümde herkesi evde buldum. Mina yorgun ve solgun görünüyordu, ama canlı ve neşeli görünmek için yürekli bir çaba gösteriyordu; ondan bir şey saklamak zorunda kaldığımı ve böylece onun huzursuzluğuna neden olduğumu düşünmek yüreğimi burktu. Tanrı'ya şükür, bu, toplantılarımıza seyirci kaldığı ve ona güvenmememizin acısını hissedeceği son gece olacak. Onu, amansız görevimizin dışında tutmaya ilişkin bilgece karalılığımızı sürdürmek için tüm yürekliliğimi toplamıştım. Bir biçimde artık daha barışık görünüyor ya da konunun kendisi ona artık iğrenç geliyor gibi, çünkü ne zaman konuya kazara değinilse, cidden titriyor. Kararımızı zamanında aldığımıza seviniyorum çünkü böylesi bir duyguyla birlikte gittikçe artan bilgimiz onun için işkence olurdu.

Ötekilere, o gün öğrendiklerimi yalnız kalana kadar anlatamazdım, bu nedenle akşam yemeğinden sonra -akşam yemeğinin ardından da, kendi aramızda bile görünüşü kurtarmak için biraz müzik dinledik- Mina'yı odasına götürdüm ve yatması için orada bıraktım. Sevgili kızcağız bana karşı her zamankinden daha sevecendi ve sanki alıkoymak istercesine sıkı sıkı sarıldı bana, ama konuşulacak çok şey vardı ve oradan ayrıldım. Tanrı'ya şükür, olanları anlatmayı bırakmamız aramızda bir şey değiştirmedi.

Aşağıya geri döndüğümde, ötekileri çalışma odasındaki ateşin başında toplanmış buldum. Trende, o zamana kadar olanları günceme yazmıştım ve edindiğim bilgileri onlarla aynı biçimde paylaşmanın en iyi yolu olarak basitçe yüksek sesle okudum; bitirdiğimde Van Helsing şöyle dedi:

“Müthiş bir gün olmuş, dostum John. Kuşkusuz, kayıp sandıkların izindeyiz. Eğer tümünü o evde bulursak, o zaman işimiz sona ermek üzere demektir. Ama eğer eksik sandık varsa, onları bulana kadar aramayı sürdürmeliyiz. Sonra, son copumuzu[→] indirir ve bu alçağı avlayıp gerçek ölümüne göndeririz. Bir süre hepimiz sessizce oturduk; birdenbire Mr. Morris konuştu:

“Söylesenize! O eve nasıl gireceğiz?”

“Öbürüne girdik ya,” diye yanıtladı Lord Godalming çabucak.

“Ama Art, bu başka. Carfax'a zorla girdik, ama bizi koruyan gece ve duvarlarla çevrili yeşilliğimiz vardı. Gece ya da gündüz, Piccadilly'de

hırsızlık yaparcasına eve girmek çok farklı bir şey olacak. O beş para etmez emlakçı bize anahtar bulamazsa nasıl içeri gireceğimizi anlamadığımı itiraf etmeliyim, belki de sabah ondan gelecek mektubu aldığında bunu öğreniriz.” Lord Godalming'in kaşları çatıldı ve ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı. Çok geçmeden durdu ve tek tek her birimize dönerek şöyle dedi:

“Quincey çok mantıklı. Bu hırsız gibi eve girme konusu ciddileşmeye başladı; bir keresinde kurtulduk, ama şimdi elimizde az rastlanır bir iş var - eğer Kont'un anahtar sepetini bulamazsak.”

Sabaha kadar bir şey yapılamayacağı ve Lord Godalming, Mitchell'lardan haber alana kadar beklemek akla yatkın olacağı için kahvaltıdan önce eyleme geçmemeye karar verdik. Uzun süre oturup konuyu çeşitli yönleriyle konuşarak sigara içtik; ben de güncemi buraya kadar getirme fırsatını değerlendirdim. Çok uykum var, yatmaya gideceğim. Bir satır daha. Mina deliksiz uyuyor ve nefes alıp verişi düzenli. Sanki uykusunda bile düşüncelere dalmış gibi alnında küçük kırışıklıklar olmuş. Rengi hâlâ çok solgun, ama bu sabahki kadar çok bitkin görünmüyor. Yarının tüm bunları düzelteceğini umuyorum; Exeter'da evde kendine gelecek. Oh, ama çok uykum var!

Dr. Seward'nı güncesi

1 Ekim. - Renfield beni bir kez daha şaşırttı. Ruh hali o kadar çabuk değişiyor ki takip etmekte zorlanıyorum ve her seferinde kendi iyiliğinden fazla bir anlama geldikleri için ilginçten de öte bir çalışma konusu oluşturuyorlar. Bu sabah Van Helsing'i geri çevirmesinden sonra onu görmeye gittiğimde, tavrı yazgıya hükmeden bir adamınki gibiydi. Aslında, yazgıya hükmediyordu - öznel olarak. Salt sağlığa ilişkin hiçbir şeyle ilgilenmiyordu; dalgındı ve zayıflıklarıyla biz zavallı ölümlülerin gereksinimlerini küçümsüyordu. Fırsatı geliştirip bir şeyler öğrenebilirim diye düşündüm ve bu nedenle ona şunu sordum:

“Bugünlerde sineklerden ne haber?” Bana yanıt verirken, üstünlük taslayan biçimde gülümsedi - Malvolio'nun[→] yüzü olabilecek bir gülümseme.

“Sevgili beyefendi, sineğin çarpıcı tek bir özelliği vardır: Kanatları, ruhsal yetilerin havayla ilgili özelliklerine sahiptir. Eski uygarlıklar,

kelebeği ruhun simgesi olarak belirlemekle doğru yapmışlar.”

Yaptığı bu benzetmeyi mantıklılığının sınırına götürmek istediğim için çabucak şöyle dedim:

“Ah, şimdi de ruhun peşindesin, öyle mi?” Deliliği mantığını engelliyordu ve onda çok seyrek gördüğüm bir kararlılıkla başını iki yana sallarken yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı; şöyle dedi:

“Ah, hayır! Ah, hayır! Ben ruh istemiyorum. İstediğim tek şey yaşam.” Burada canlandı: “Şu an ona karşı oldukça kayıtsızım. Yaşam fena değil; istediğim her şeye sahibim. Zoophagous'luğu incelemek arzusundaysanız, yeni bir hasta bulmalısınız, Doktor!” Bu beni biraz şaşırttı, bu yüzden üstüne gittim:

“O zaman, yaşama hükmediyorsun; Tanrı'sın o zaman, sanırım, öyle mi?” Tarifsiz sevecenlikte bir büyüklükle gülümsedi.

“Ah, hayır! İlahların özeliklerini benimsemek benden uzak olsun. O'nun özellikle ruhsal olan işleriyle bile ilgilenmiyorum. Eğer düşünsel konumumu bildirmeme izin verilirse, bir dereceye kadar tümüyle dünyevi şeyler söz konusu olduğunda tinsel olarak ele geçmiş *Hanok*'un[→] bulunduğu konumdayım!” Bu, benim için zor bir durumdu. O anda, Hanok'un önemini anımsayamadım; bu yüzden, böyle yaparak kendimi bir akıl hastasının gözünde küçülttüğümü bilmeme karşın, ona kolay bir soru sormak zorundaydım:

“Peki neden Hanok?”

“Çünkü Tanrı'yla birlikte yürüyordu.” Benzerliği göremiyordum, ama bunu kabul etmek istemedim; böylece daha önce reddettiği şeye döndüm:

“Demek yaşamla ilgilenmiyor ve hiç ruh istemiyorsun. Neden?” Huzurunu kaçırmak amacıyla sorumu hızlıca ve biraz sertçe sordum. Çabam başarılı oldu; bir anlığına bilinçsizce o gurursuz tavrı geri geldi, önümde eğildi ve aslına bakılırsa yanıt verirken bana yaltaklandı: “Hiç ruh istemiyorum, gerçekten, gerçekten! İstemiyorum. Onlara sahip olsam da onları kullanamazdım; onları hiçbir yolla kullanamam. Onları yiyemem ya da...” Birdenbire sustu ve suyun yüzeyinde akan rüzgâr gibi yüzüne eski hin ifade yerleşti. “Ve Doktor, yaşama gelince, yaşam dediğiniz nedir ki sonuçta? Gereksinim duyduğunuz her şeye sahip olduğunuzda ve bir daha asla bir şeyin eksikliğini hissetmeyeceğinizi bildiğinizde, bu her şey demektir. Sizin gibi dostlarım -iyi dostlarım- var Dr. Seward,” -bu sözler,

tarifsiz hin bir bakışla söylenmişti- “asla yaşam zenginliklerinden yoksun kalmayacağımı biliyorum.”

Deliliğinin anlaşılmazlığı içinde bende bir tür düşmanlık gördüğünü sanıyorum, çünkü hemen son sığınağına çekildi - ayak direyen sessizlik. Kısa süre sonra, şimdilik onunla konuşmanın yararı olmayacağını anladım. Küsmüştü ve böylece, oradan ayrıldım.

Daha sonraki saatlerde beni çağırttı. Genelde, özel bir neden olmadan gelmezdim, ama tam da şu anda öyle ilgimi çekiyor ki, seve seve çaba gösteririm. Ayrıca, zaman geçirmeme yardım edecek bir şey olmasına seviniyorum. Harker dışarıda, ipuçlarını izliyor, Lord Godalming'le Quincey de öyle. Van Helsing, çalışma odamda Harkerlar'ın hazırladığı kaydı inceliyor; tüm ayrıntılara ilişkin doğru bilgilerle bir ipucuna rastlayabileceğini düşünüyor gibi. Çalışırken nedensiz yere rahatsız edilmek istemez. Hastayı görmeye benimle gelmesini isteyebilirdim, ama son geri çevrilmesinin ardından bir daha gitmekle ilgilenmeyebilir diye düşündüm. Başka bir neden daha vardı: Renfield, üçüncü bir kişinin yanında, ikimiz yalnızken olduğu kadar özgür konuşamayabilir.

Onu, odanın ortasında, genellikle kendine has bir tür zihinsel etkinlik göstergesi olan, taburesinde oturur buldum. İçeri girdiğimde, sanki soru dudaklarının ucunda bekliyormuş gibi, hemen şöyle dedi:

“Ruhlara ne olmuş?” Tahminimin doğru olduğu belliydi. Bilinçsizce düşünme, akıl hastasında bile görevini yerine getiriyordu. “Sen söyle ruhlara ne olmuş?” diye sordum. Bir an yanıt vermedi, ama sanki yanıt için esin bekliyormuş gibi sağına, soluna, aşağı, yukarı bakındı.

“Ruh istemiyorum!” dedi cılız, özür dileyen bir tavırla. Konu, aklını kemiriyor gibiydi ve bu nedenle, onu kullanmaya - “iyilik için zalim olmaya”[→] - karar verdim. Bu yüzden şöyle dedim:

“Yaşamı seviyor ve yaşam mı istiyorsun?”

“Ah, evet! Ama bunda sorun yok; bunun için kaygılanmanıza gerek yok.”

“Ama,” diye sordum, “ruhu da almadan yaşamı nasıl alacağız?” Bu onun kafasını karıştırmışa benziyordu, bu nedenle, peşini bırakmadım:

“Bir gün, çevrende vızıldayan, cıvıldayan ve miyavlayan binlerce sineğin ve örümceğin ve kuşun ve kedinin ruhuyla orada uçarak giderken iyi zaman geçireceksin. Onların yaşamlarına sahipsin, biliyorsun ve ruhlarına da

dayanmak zorundasın!” Bir şey hayal gücünü etkilemiş gibiydi, çünkü parmaklarını kulaklarına götürüp gözlerini, yüzü sabunlanan küçük bir erkek çocuk gibi sıkı sıkı kapattı. Bunda, bana dokunan içler acısı bir şey vardı; ayrıca bana ders de vermişti; çünkü karşımda çocuk -hatları yıpranmış, çenesindeki sakalı beyaz olsa da sadece çocuk- varmış gibi görünüyordu. Bir tür ruhsal bozukluk sürecinden geçtiği belliydi ve geçmişteki ruh hallerinin, kendisine yabancıymış gibi görünen şeyleri nasıl yorumladığını bildiğimden, elimden geldiğince zihnine girmeyi ve onunla ilerlemeyi düşündüm. İlk adım yeniden güvenini kazanmaktı, bu yüzden, beni tıkalı kulaklarına karşın duyabilsin diye oldukça yüksek sesle şunu sordum:

“Yine çevrende sineklerin olsun diye biraz şeker ister misin!” Hemen uyanmışa benziyordu ve başını iki yana salladı. Gülerek yanıt verdi:

“Pek istemem! Sonuç olarak, sinekler zavallı canlılar!” Biraz duraksadıktan sonra ekledi. “Gelgelelim, ruhlarının çevremde vızıldamalarını istemem.”

“Ya da örümcekler,” diye sürdürdüm.

“Örümcekleri uçurmak mı? Örümceklerin ne yararı var ki? Onlarda yenecek ya da...” Sanki yasaklı bir konu hatırlatılmış gibi birdenbire durdu.

“Demek öyle!” diye düşündüm kendi kendime, “Bu, ‘içmek' sözcüğünde birdenbire ikinci duruşu; bu ne anlama geliyor?” Renfield, hata yaptığının farkında gibiydi, çünkü sanki dikkatimi bundan uzaklaştırmak istercesine telaşla sözlerini sürdürdü:

“Böyle şeylerin hesabını yapmam. Shakespeare'in dediği gibi, ‘Fareler ve sıçanlar ve küçük karacalar'; ‘ambardaki tavuk yemi' de denebilirler. Tüm bu saçmalıklar benden geçti artık. Önümdekinin ne olduğunu bilince, daha düşük etoburlarla ilgimi çekmeye çalışana kadar adamın tekinden çubuklarla molekül yemesini isteyebilirsiniz.” “Anlıyorum,” dedim. “Dişine gelecek büyük şeyler istiyorsun, öyle mi? Kahvaltını bir fille yapmaya ne dersin?” “Ne saçma konuşuyorsunuz!” Gittikçe ayılıyordu, bu nedenle üzerine daha çok gidebilirim, diye düşündüm. Onu yansıtan biçimde, “Bir filin ruhu,” dedim, “Neye benzer merak ediyorum!” Arzuladığım etki olmuştu, çünkü hemen yelkenleri suya indirdi ve yine çocuklaştı.

“Fil ruhu istemiyorum; hiçbir ruh istemiyorum!” dedi. Birkaç saniye umutsuzluk içinde oturdu. Birdenbire gözleri parlayarak ve yoğun bir

zihinsel heyecan belirtisiyle ayağa fırladı. “Sizin de, ruhlarınızın da canı cehenneme!” diye haykırdı. “Ruhlarla başımın etini yemeyin. Halihazırda, ruhları düşünmek dışında beni kaygılandıracak, acı çektirecek, aklımı karıştıracak başka derdim yok mu!” Öyle saldırgan görünüyordu ki yeni bir adam öldürme nöbetine girdiğini düşündüm ve bu nedenle, düdüğümü çaldım. Ama, bunu yaptığım anda dinginleşti ve özür dileyerek şöyle dedi:

“Beni bağışlayın, Doktor; kendimi unuttum. Yardıma gereksiniminiz yok. Öyle kaygılıyım ki çabuk kızma eğilimim var. Göğüs germem gereken ve çözmeye çalıştığım sorunu bir bilseydiniz, bana acır, beni hoş görür ve bağışlardınız. Yalvarırım bana deli gömleği giydirmeyin. Düşünmek istiyorum ve bedenim kısıtlanınca rahat düşünemiyorum. Anlayış göstereceğinize eminim!” Belli ki kendine hâkim olabiliyordu; bu nedenle, hastabakıcılar geldiğinde aldırmamalarını söyledim ve çekildiler. Renfield onların gidişini izledi; kapı kapandığında büyük bir ağırbaşlılık ve tatlılıkla şöyle dedi:

“Dr. Seward, bana karşı çok anlayışlı oldunuz. Size çok çok minnettar olduğuma inanın!” Onu bu ruh halinde bırakmanın iyi olduğunu düşündüm ve böylece odadan ayrıldım. Kuşkusuz, bu adamın durumunda üzerinde düşünülüp taşınılması gereken bir şey vardı. Eğer insan doğru sıralayabilirse, Amerikalı muhabirlerin “öykü” dediği şeyi oluşturacak çok sayıda nokta var gibi, işte bunlar:

“İçmek”ten söz etmiyor.

Herhangi bir şeyin “ruh”unun yükünü taşımaktan korkuyor.

Gelecekte “yaşam” eksikliği çekmeye ilişkin çekincesi yok.

Ruhlarının peşine düşmesinden korkmasına karşın, daha düşük yaşam biçimlerini tümden küçümsüyor.

Mantıksal olarak bütün bunlar tek bir şeyi gösteriyor! Bir biçimde, daha yüksek bir yaşamı olacağına dair güvencesi var. Bunun sonucundan korkuyor - ruhun yükü. O zaman, bel bağladığı şey insan yaşamı!

Peki ya güvence?

Bağışlayıcı Tanrım! Kont ona gitmiş ve yeni bir dehşet dolabı çevrilmekte!

Daha sonra. - Turumu tamamladıktan sonra Van

Helsing'e gittim ve ona kuşkumu anlattım. Çok ciddileşti ve konu üzerine bir süre düşündükten sonra onu Renfield'a götürmemi istedi. Öyle yaptım. Kapıya geldiğimizde, akıl hastasının, artık çok geçmişte kalmış gibi görünen zamanlarda yaptığı gibi, neşe içinde şarkı söylediğini duyduk. İçeri girdiğimizde, şaşkınlık içinde eskisi gibi şekerini yaydığını gördük; sonbaharla uyuşuklaşan sinekler odanın içinde vızıldamaya başlamışlardı. Onun, daha önceki görüşmemizdeki konu üzerine konuşturmaya çalıştık, ama bize katılmıyordu. Sanki orada değilmişiz gibi şarkı söylemeyi sürdürdü. Bir kâğıt parçası bulmuştu ve onu katlayarak defter yapıyordu. İçeri girdiğimiz kadar bilgisiz biçimde oradan ayrıldık.

Gerçekten de görülmemiş bir vakaydı; bu gece onu gözetim altında tutmalıyız.

Mitchell, Oğulları & Candy'den Lord Godalming'e mektup

1 Ekim

Lordum,

Arzularınızı yerine getirmekten her zaman büyük mutluluk duymaktayız. Lord hazretlerinizin, sizin adınıza Mr. Harker tarafından dile getirilen arzularına dayanarak, Piccadilly, 347 numaranın alım satımına ilişkin şu bilgiyi vermeyi arz ederim. İlk satıcılar merhum Mr. Archibald Winter-Suffield'in vasileri. Alıcı, satın alım işlemini kendi gerçekleştiren ve eğer Lord hazretleriniz, böyle kaba bir tabir kullandığım için beni bağışlarlarsa, satış bedelini nakit olarak “tezgâh üstünde sayan”, Kont de Ville adında yabancı bir soylu. Bunun dışında, kendisi hakkında bilgimiz yok.

Siz Lordumuzun hürmetkâr kulları

MİTCHELL, OĞULLARI & CANDY

Dr. Seward'nı güncesi

2 Ekim. - Dün gece koridora bir adam yerleştirdim ve ona Renfield'ın odasından gelebilecek her sesi eksiksiz not etmesini, tuhaf bir şey olması durumunda beni çağırmasını söyledim. Akşam yemeğinden sonra hep birlikte çalışma odasındaki ateşin çevresinde toplandığımızda -Mrs. Harker yattıktan sonra- o günün girişimlerini ve bulgularını tartıştık. Sonuç elde

eden tek kişi Harker'dı ve bulduğu ipucunun önemli olabileceğine ilişkin büyük umutlar içindeyiz.

Yatmadan önce hastanın odasının oraya gittim ve gözetleme deliğinden baktım. Deliksiz uyuyordu ve düzenli nefes alıp verişiyle göğsü inip kalkıyordu.

Bu sabah, görevli adam bana, gece yarısını biraz geçince huzursuzlandığını ve dualarını biraz yüksek sesle okuduğunu bildirdi. Ona hepsinin bu olup olmadığını sordum; duyduğu her şeyin bu olduğunu söyleyerek yanıtladı. Tavrında öyle kuşku uyandırıcı bir şey vardı ki ona doğrudan, uyuyup uyumadığını sordum. Uyuduğunu yadsıdı, ama bir süreliğine “kestirdiğini” kabul etti. Gözetlenmedikleri sürece, insanlara güvenilememesi çok kötü.

Bugün Harker ipucunun izini sürmek için dışarıda, ve Artla Quincey atlara bakıyor. Godalming, her zaman hazırda bekleyen atların olmasının iyi olacağını düşünüyor çünkü aradığımız bilgiyi elde ettiğimizde kaybedecek zamanımız olmayacak. Dışarıdan getirtilen tüm toprağı gün doğumuyla günbatımı arasında arındırmalıyız; böylece Kont'u en zayıf durumunda, hızla kaçabileceği bir sığınağı olmadan yakalayacağız. Van Helsing, eski zaman ilaçları konusunda uzman birilerini bulmak için British Museum'a gitti. Eski hekimler, kendilerinden sonraki nesilden hekimlerin kabul etmediği şeyleri göz önüne alırlardı ve Profesör, daha sonra işimize yarayabilecek cadı ve iblis tedavi yollarını arıyor.

Zaman zaman, hepimizin deli olması gerektiğini ve deli gömlekleri içinde akıl sağlığının farkına varacağımızı düşünüyorum.

Daha sonra. - Yine bir araya geldik. En azından, iz üstündeymişiz gibi görünüyor ve yarınki işimiz sonun başlangıcı olabilir. Renfield'ın dinginliğinin bununla bir ilgisi var mı merak ediyorum. Ruh halleri, Kont'un eylemlerine öyle uyuyordu ki, canavarın yaklaşan yok edilişinden bir biçimde haberdar olmuş olabilir. Bugün onunla yaptığım tartışmayla sinek yakalamaya yeniden başlaması arasındaki sürede zihninden neler geçtiğine ilişkin bir fikir edinebilseydik, bu bize değerli bir ipucu vermiş olabilirdi. Şimdi bir büyüyle dinginleşmiş gibi görünüyor... Öyle mi? - Bu vahşi çığlık onun odasından geliyor gibi...

Hastabakıcı odama daldı ve Renfield'ın bir çeşit kazaya uğradığını söyledi. Bağırışlarını duymuş, yanına gittiğinde yüzüstü yerde yatıyormuş ve her yer kanla kaplıymış. Hemen gitmeliyim...

XXI

Dr. Seward'ın güncesi

3 Ekim. - Buraya son kayıt yapışımdan bu yana olan her şeyi, hatırlayabildiğim kadarıyla ve eksiksiz kaydedeyim. Anımsayabildiğim tek bir ayrıntı bile unutulmamalı; tüm soğukkanlılığımla işe başlamalıyım.

Renfield'ın odasına geldiğimde onu yerde, sol tarafında parlayan bir kan gölü içinde yatarken buldum. Onu hareket ettirmeye gittiğimde, korkunç yaralar aldığı gerçeği hemen ortaya çıktı; beden uzuvları arasında uyuşuk da olsa amaç birliğine işaret eden bir şey görünmüyordu. Yüzü ortaya çıktığında, sanki yere çarpılmışçasına -gerçekten de yerdeki kan gölü, yüzündeki yaralardan kaynaklanıyordu- dehşet verici biçimde yara bere içinde kaldığını gördüm. Bedenin yanında diz çökmüş olan hastabakıcı, Renfield'ı ters çevirirken şöyle dedi: “Bence beli kırılmış, efendim. Bakın, sağ kolu ve bacağıyla yüzünün tüm o yanı felç olmuş!' Böyle bir şeyin olması hastabakıcıyı son derece şaşırtmıştı. Afallamış gibiydi ve konuşmasını sürdürürken kaşları çatılmıştı:

“İki şeyi anlayamıyorum. Kafasını yere vurarak yüzünü bu şekilde yaralayabilirdi. Bir keresinde Eversfield Akıl Hastanesi'nde, genç bir kadının, kimse daha ona dokunamadan bunu yaptığını görmüştüm. Ve belini, eğer o sırada bedeni tuhaf biçimde bükülmüşse, yataktan düşerken kırmış olabilir. Ama yemin ederim, ikisinin birden nasıl olduğunu hayal edemiyorum. Eğer beli kırılmışsa, kafasını vuramaz ve eğer yataktan düşmeden önce yüzü böyleydiyse, bunun izleri olurdu.” Şöyle dedim: “Dr. Van Helsing'e git ve nazikçe hemen buraya gelmesini iste. Onu, bir an bile geçmeden istiyorum.” Adam koşarak çıktı ve birkaç dakika içinde ropdöşambrı ve terlikleriyle Profesör göründü. Renfield'ı yerde görünce bir an keskin gözlerle ona baktı ve sonra bana döndü. Sanırım düşündüğüm şeyi gözlerimde gördü, çünkü sessizce, belli ki hastabakıcının kulaklarına

hitaben şöyle dedi: “Ah, üzücü bir kaza! Büyük bir dikkatle gözetim altında tutulması ve çok iyi ilgilenilmesi gerekiyor. Senin yanında kalacağım, ama önce giyinmeliyim. Eğer beklersen, birkaç dakika içinde sana katılacağım.”

Hasta şimdi hırıltıyla nefes alıyordu ve korkunç biçimde yaralanarak acı çektiğini görmek kolaydı. Van Helsing, elinde cerrahi çantasıyla olağandışı bir hızla geri geldi. Belli ki düşünmüş ve karara varmıştı, çünkü neredeyse hastaya bakmadan önce, bana şöyle fısıldadı:

“Hastabakıcıyı buradan gönder. Ameliyattan sonra kendine geldiğinde onunla yalnız olmalıyız.” Bu nedenle şöyle dedim:

“Sanırım şimdilik bu kadar yeter, Simmons. Şimdilik yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Sen en iyisi turuna dön, Dr. Van Helsing ameliyat yapacak. Herhangi bir yerde olağandışı bir şey olursa hemen haberim olsun.” Adam çekildi ve biz de dikkatli biçimde hastayı muayene etmeye giriştik. Yüzündeki yaralar yüzeyseldi; asıl yara, kafatasındaki doğrudan motor bölgeye uzanan çatlaktı. Profesör bir an düşündü ve şöyle dedi:

“Basıncı azaltmalı ve olabildiğince normal koşullara döndürmeliyiz; kızartının hızı yarasının korkunç doğasını gösteriyor. Tüm motor bölge etkilenmiş gibi. Beyindeki kanama hızla artacak, bu yüzden hemen kafatasını delmeliyiz yoksa çok geç olabilir.” O konuşurken, yavaşça kapı vuruldu. Gidip açtım ve dışarıdaki koridorda pijamaları ve terlikleriyle Arthur ve Quincey'yi buldum. Arthur konuştu:

“Adamının Dr. Van Helsing'i çağırdığını ve ona bir kazadan söz ettiğini duydum. Bu nedenle, Quincey'yi kaldırdım, daha doğrusu, henüz uyumadığı için onu çağırdım. Olaylar, böyle zamanlarda herhangi birimize deliksiz uyku uyutmayacak şekilde fazlasıyla hızlı ve fazlasıyla tuhaf ilerliyor. Yarın gece her şeyin eskisinden farklı olacağını düşünüyorum. Geçmişe -ve geleceğe- şimdiye kadar yaptığımızdan daha fazla bakmamız gerekecek. İçeri girebilir miyiz?” Başımla “evet” dedim ve onlar içeri girene dek kapıyı açık tuttum; sonra yine kapattım. Quin-cey hastanın konumuyla durumunu ve yerdeki dehşet verici gölü gördüğünde, hafifçe şöyle dedi:

“Tanrım! Ona ne olmuş? Zavallı, zavallı iblis!” Ona, kısaca olanları anlattım ve ameliyattan sonra bilincinin yerine gelmesini beklediğimizi ekledim - en azından kısa süreliğine. Hemen gitti, yatağın kenarına oturdu, Go-dalming de yanındaydı; hepimiz sabırla izledik.

“Delme işlemi için,” dedi Van Helsing, “en uygun noktayı saptayana kadar bekleyeceğiz; böylece, en hızlı ve en doğru biçimde kan pıhtısını oradan alabileceğiz çünkü kanamanın arttığı belli.”

Beklediğimiz dakikalar korkunç bir yavaşlıkla geçti. Yüreğimde korkunç bir çöküntü vardı ve Van Helsing'in yüzünden, onun da olacaklara ilişkin korku ya da kaygı duyduğu sonucuna vardım. Renfield'ın söyleme olasılığı olan sözlerden korkuyordum. Kesinlikle düşünmeye korkuyordum, ama haklarında okuduğum kadarıyla ölüm nöbetini duyanlarda olduğu gibi, neler olacağına ilişkin bir görüşüm vardı. Zavallı adamın nefesi belli belirsizdi.

Her an gözlerini açıp konuşabilirmiş gibiydi, ama sonra bunu uzun, hırıltılı soluklar izliyordu ve sonra daha da durağan bir baygınlığa geçiyordu. Hasta yataklarına ve ölüme alışık olmama karşın bu kuşku içimde büyüdü, büyüdü. Neredeyse kendi kalp atışımı duyabiliyordum ve şakaklarıma akın eden kanın sesi çekiç darbesi gibi geliyordu. Sessizlik, sonunda işkenceye döndü. Teker teker arkadaşlarıma baktım ve kıpkırmızı yüzleriyle ıslak alınlarından onların da aynı işkenceye katlandıklarını anladım. Hepimizin üzerinde, sanki en beklemediğimiz anda, başımızın üstünde korkunç bir çan çalacakmış gibi tedirgin edici bir kuşku vardı.

Sonunda hastanın hızla çöktüğünü belli eden an geldi; her an ölebilirdi. Profesöre baktım ve gözlerini benimkilere dikmiş olduğunu gördüm. Konuşurken yüzü sertti:

“Kaybedecek zaman yok. Sözleri pek çok yaşama değebilir; burada dururken bunu düşünüyordum. Tehlikede olan bir ruh olabilir! Kulağın hemen üstünden ameliyat edeceğiz.”

Başka bir söz söylemeden ameliyatı gerçekleştirdi. Birkaç dakika süreyle solunum hırıltılı olmayı sürdürdü. Sonra hasta öyle uzun bir nefes aldı ki, sanki göğsünü yutacakmış gibiydi. Birdenbire gözleri açıldı ve vahşi, umarsız bir bakışla sabidendi. Bu, birkaç dakika sürdü; sonra bakışları hoşnut bir gülümsemeye dönüşerek yumuşadı ve dudaklarından bir rahatlama iç çekişi geldi. Çırpınarak hareket ediyordu ve bunu yaparken şöyle dedi:

“Sessiz olacağım, Doktor. Onlara deli gömleğini çıkartmalarını söyleyin. Korkunç bir rüya gördüm ve beni öylesine güçsüzleştirdi ki hareket edemiyorum. Yüzüme ne oldu? Çok şiş hissediyorum ve çok acıyor.” Başını çevirmeye çalıştı; ama bunu denemesiyle bile gözleri yine

donuklaştı, bunun üzerine usulca eski haline getirdim. Ardından, Van Helsing alçak, ağırbaşlı bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Bize rüyanızı anlatın, Mr. Renfield.” Sesi duyunca sakatlığına karşın hastanın yüzü aydınlandı ve şöyle dedi:

“Bu, Dr. Van Helsing. Burada olmanız ne iyi. Bana biraz su verin, dudaklarım kurudu; size anlatmaya çalışacağım. Rüyamda...” Durdu ve bayılır gibi oldu, sessizce Quincey'ye seslendim: “Brendi çalışma odamda, çabuk!” Uçarak çıktı ve bir kadeh, brendi şişesi ve bir şişe suyla döndü. Kavrulmuş dudakları ıslattık ve hasta çabucak canlandı. Ama zavallı, yaralı beyni arada da çalışmayı sürdürmüş gibiydi, çünkü epeyce kendine geldiğinde asla unutamayacağım acı dolu bir sersemlikle delici gözlerle bana baktı ve şöyle devam etti:

“Kendimi kandırmamalıyım; rüya değil, hepsi korkunç bir gerçekti.” Sonra, gözleri odada dolaştı; yatağın kenarında sabırla oturan iki kişiyi görünce, sözlerini sürdürdü:

“Eğer çoktan emin olmasaydım, onlardan anlardım.” Bir anlığına gözleri kapandı - acıdan ya da uykudan değil, sanki dayanabilmek için tüm yetilerini topluyormuşçasına kendi isteğiyle; gözlerini açtığında telaşla ve bugüne kadar hiç göstermediği bir enerjiyle şöyle dedi:

“Çabuk, Doktor, çabuk. Ölüyorum! Sayılı dakikam olduğunu hissediyorum ve sonra ölüme -ya da daha kötüsüne- gideceğim! Dudaklarımı yine brendiyle ıslatın. Ölmeden önce söylemem gereken bir şey var ya da zavallı ezilmiş beynim ölmeden önce. Teşekkürler! Size, gitmeme izin vermeniz için yalvardığım gece, siz yanımdan ayrıldıktan sonra oldu. O zaman konuşamadım, çünkü dilim tutulmuş gibiydi; ama o zaman da şimdi olduğum gibi aklım başımdaydı. Siz yanımdan ayrıldıktan sonra uzun süre ümitsizlik acısı çektim; saatler geçmiş gibiydi. Sonra, birdenbire üzerime huzur çöktü. Aklım yine soğukkanlılığına kavuşmuş gibiydi ve nerede olduğumun farkına vardım. Evimizin arka tarafından köpeklerin havladığını duydum, ama O'nun nerede olduğunu bilmiyordum!” Renfield, konuşurken Van Helsing'in gözleri hiç kırpılmadı, ama eli uzandı, benimkiyle karşılaştı ve onu sertçe kavradı. Ama kendini ele vermedi; hafifçe başını salladı ve alçak sesle, "Devam edin,” dedi. Renfield, sözlerini sürdürdü:

"Onu daha önce sıklıkla gördüğüm gibi, sisin içinde pencereye geldi, ama bu kez, katıydı - hayalet değildi ve gözleri kızmış bir adamınki gibi

ateşliydi. Kırmızı ağzıyla kahkaha atıyordu; sıra ağaçların üzerinden, köpeklerin havladığı yere bakmak için döndüğünde sivri beyaz dişleri ay ışığında parıldadı. İstediğinin bu olduğunu -öteden beri istediği gibi- bilmeme karşın, hemen içeri davet etmedim. Sonra yine bana sözler vermeye başladı - sözlerle değil ama onları yaparak.” Profesörden gelen bir sözcükle sözü kesildi:

"Nasıl?”

"Onların olmasını sağlayarak; tıpkı güneş parlarken sinekleri içeri göndermesi gibi. Kanatlarında çelik ve safirle büyük şişman sinekler ve geceleri, sırtlarında kafatası ve çapraz kemik desenleriyle büyük gece kelebekleri.” Van Helsing, ona başını sallarken bana da bilinçsizce şunu söyledi:

“Acherontia atropos - sizin 'ölübaş kelebek' dediğiniz şey!” Hasta, durmadan konuşmasını sürdürdü:

“Sonra fısıldamaya başladı: 'Fareler, fareler, fareler! Yüzlercesi, binlercesi, milyonlarcası; ve hepsi bir yaşam; ve onları yiyecek köpekler; ve kediler de. Hepsi yaşam! Hepsi, içlerinde yıllarca yaşam saklı kırmızı kan ve yalnızca vızıldayan sinekler değil!' Ona güldüm çünkü ne yapabileceğini görmek istedim. Sonra, O'nun evindeki karanlık ağaçların ötesinden köpekler havladı. Beni; baş işaretiyle pencereye çağırdı. Ayağa kalktım ve dışarı baktım ve O ellerini kaldırdı ve söz söylemeden seslenir gibiydi. Çimlerin üzerine, ateşin alevi gibi karanlık bir kitle yayıldı; sonra O, sisi sağa ve sola hareket ettirdi ve O'nunkiler gibi kırmızı ama O'nunkilerden daha küçük, kırmızı kırmızı parlayan gözleriyle binlerce fare olduğunu görebiliyordum. Elini kaldırdı ve hepsi durdu; sanki şöyle diyormuş gibi geldi: ‘Eğer önümde diz çöker ve bana tapınırsan, tüm bu yaşamları sana vereceğim, evet, daha çoğunu ve daha fazlasını da, sayısız yüzyıllar boyunca! ' Ve sonra, kan gibi kırmızı bir bulut üzerime kapandı; daha ben ne yaptığımı bilemeden, kendimi pencereyi açarken ve O'na, ‘İçeri girin Lordum ve Efendim!' derken buldum. Farelerin hepsi gitmişti, ama O pencerenin yalnızca birkaç santim açık olmasına karşın içeri süzüldü - tıpkı, daha önceden ayın da kendisinin küçücük bir çatlaktan içeri girip tüm büyüklüğü ve görkemiyle karşımda durması gibi.”

Sesi güçsüzleşti, bu nedenle dudaklarını yine brendiyle ıslattım, o sözlerini sürdürdü, ama aklı, bu ara boyunca da çalışmayı sürdürmüş gibi görünüyordu, çünkü öyküsü ilerlemişti. Onu yine konumuza yönlendirmek

üzereydim ki Van Helsing bana şöyle fısıldadı: “Bırak, anlatmayı sürdürsün. Sözünü kesme; öyküsünde geri gelemez ve belki düşünce silsilesinin bir kez yitirirse hiç ilerleyemeyebilir.” Renfield sözlerini sürdürdü:

“Bütün gün ondan haber bekledim ama bana hiçbir şey, sinek bile göndermedi ve ay yükseldiğinde O'na epeyce kızgındım. Kapalı olmasına karşın, camı bile tıklatmadan, pencereden içeri süzüldüğü zaman, öfkeden deliye döndüm. Benimle alay etti ve kırmızı gözleriyle beyaz yüzü sisin içinden dışarı bakıyordu ve sanki O tüm buraların sahibiymiş ben de hiç kimseymişim gibi bu tavrını sürdürdü. Hatta yanımdan geçip gittiğinde kokusu bile aynı değildi. O'nu tutamadım. Bir şekilde, Mrs. Harkerm odaya girdiğini düşündüm.”

Yatakta oturan iki adam ayağa kalkıp yaklaştılar ve Renfiled, onları göremesin diye arkasında durdular, ama daha iyi duyabilecekleri bir yerdeydiler. İkisi de sessizdi, ama Profesör irkildi ve titredi, yüzü gittikçe daha da sertleşti. Renfield, bunu fark etmeden sözlerini sürdürdü: “Mrs. Harker bugün beni görmeye geldiğinde eskisinden farklıydı; demlik sulandıktan sonraki çay gibiydi.” Burada hepimiz hareketlendik, ama tek söz etmedik; Renfield konuşmasını sürdürdü:

“Konuşmaya başlayana kadar onun burada olduğunu fark etmedim, eskisi gibi görünmüyordu. Solgun insanlarla ilgilenmem, onları çok kanları olduğunda severim ve onun tüm kanı tükenmiş gibiydi. O anda bunu düşünmedim, ama gittikten sonra düşünmeye başladım ve O'nun Mrs. Harker'ın yaşamını almakta olduğunu bilmek beni delirtti.” Ötekilerin de benim gibi titrediklerini hissedebiliyordum ama yine de sessiz kaldık. “Bu yüzden, bu gece geldiğinde O'nun için hazırdım. İçeri süzülen sisi gördüm ve onu sıkıca yakaladım. Delilerin doğadışı güçleri olduğunu duymuştum ve deli olduğumu bildiğim için -en azından, zaman zaman- gücümü kullanmaya karar verdim. Evet ve bunu O da hisseti, çünkü benimle dövüşebilmek için sisin içinden çıkması gerekti. Onu sıkıca tuttum ve kazanacağımı sandım; çünkü Mrs. Harker'ın yaşamını almasına daha fazla izin vermeyecektim; ta ki, gözlerini görene kadar. Gözleri içimi yaktı ve gücüm su gibi eridi. Elimden kurtuldu ve ben O'na yapışmaya çalışınca beni havaya kaldırıp yere fırlattı. Karşımda kırmızı bir bulut ve gök gürültüsü gibi bir ses vardı ve sis, kapının altından çıkıyor gibiydi.” Sesi gittikçe güçsüzleşiyor ve nefesi daha da hırıltılı geliyordu. Van Helsing, içgüdüsel olarak ayağa kalktı.

“Artık en kötüsünü biliyoruz,' dedi. “O burada ve amacını biliyoruz. Henüz çok geç olmayabilir. Silahlanalım - tıpkı geçen gece olduğumuz gibi, ama zaman kaybetmeyelim; harcayacak tek bir saniyemiz yok.” Korkumuzu ve dahası, inancımızı, sözcüklere dökmemize gerek yoktu - bunları hepimiz paylaşıyorduk. Telaşla çıktık ve Kont'un evine girdiğimizde yanımızda olan şeyleri odalarımızdan aldık. Profesör malzemeleriyle hazırdı ve koridorda buluştuğumuzda önemle onlara işaret ederek şöyle dedi:

“Bunlar asla yanımdan ayrılmaz, bu uğursuz iş bitene kadar da ayrılmayacaklar. Mantıklı olun, dostlarım. Uğraştığımız, sıradan bir düşman değil. Heyhat! Sevgili Madam Mina'ının acı çekmek zorunda kalması ne yazık!” Durdu; sesi çatlıyordu; ben de kendi yüreğime öfkenin mi korkunun mu egemen olduğunu bilmiyorum.

Harker'ların odasının dışında durduk. Art ile Quin-cey geri çekildi ve Quincey konuştu:

“Onu rahatsız etmeli miyiz?”

“Bunu yapmalıyız,” dedi Van Helsing sertçe. “Eğer kapı kilidiyse, zorla gireceğim.”

“Bu, onu dehşete düşürmesin? Bir hanımefendinin odasına zorla girmek alışılmışın dışında bir durum!” Van Helsing, ağırbaşlılıkla şöyle dedi:

“Her zaman haklısındır, ama bu ölüm kalım meselesi. Doktor için tüm odalar aynıdır ve öyle olmasalar bile bu gece benim için hepsi aynı. Dostum John, ben kapı kolunu döndürdüğümde, eğer kapı açılmazsa omzunu koyup iter misin; siz de dostlarım. Şimdi!”

Konuşurken kapı kolunu döndürdü, ama kapı teslim olmadı. Üzerine atıldık; çatırtıyla birdenbire açıldı ve neredeyse paldır küldür odanın içine düştük. Profesör gerçekten de düştü ve elleriyle dizlerinin üzerinde kendini toparlarken karşısındaki manzarayı gördüm. Gördüğüm şey beni dehşete düşürdü. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim ve kalbim duracak gibi oldu.

Ay ışığı öyle parlaktı ki, kalın sarı perdenin üzerinden bile oda, çevreyi görmeye yetecek kadar aydınlıktı. Camın yanındaki yatakta Jonathan Harker yatıyordu; yüzü kızarmıştı ve sanki baygınlık geçirmişçesine ağır nefes alıyordu. Yatağın bizim tarafımızdaki kenarında yüzü dışarı dönük duran kireç beyazı yüzüyle karısıydı. Yanında uzun, ince ve siyahlara

bürünmüş bir adam duruyordu. Yüzü bize dönük değildi, ama onu görür görmez hepimiz Kont'u tanıdık - bütün yönleriyle, alnındaki yara izine kadar. Sol eliyle Mrs. Harker'ın iki elini birden yakalamış, onları bedeninden uzakta tutuyordu; sağ eli, Mrs. Harker'ı ensesinden kavramış, yüzünü göğsüne bastırıyordu. Mrs. Harker'ın beyaz geceliği kana bulanmıştı ve adamın yırtılarak açılmış giysisinden görünen çıplak göğsünden ince bir şerit şeklinde kan akıyordu. İkisinin tavrı, fena halde yavru kedinin burnunu süt içsin diye tasa daldıran çocuğu andırıyordu. Biz odaya dalar dalmaz Kont yüzünü döndürdü ve daha önce tarif edilen o şeytani bakış yüzünde belirmiş gibi görünüyordu. Gözleri, şeytani bir tutkuyla kırmızı kırmızı parlıyordu; beyaz, kemerli burnunun geniş delikleri iyice genişlemişti ve kenarları titriyordu; kan damlayan ağzının dolgun dudaklarının arkasından uzanan beyaz sivri dişleri vahşi bir hayvanınkiler gibi birbirine çarptı. Kurbanını, sanki yüksekten savrulmuş gibi sert bir çekişle yatağa fırlattı, döndü ve üzerimize atladı. Ama bu süre içinde Profesör ayağa kalkmıştı ve içinde kutsanmış ekmek olan zarfı ona doğru tuttu. Kont, tıpkı Lucy'nin mezarın dışında yaptığı gibi, birdenbire durdu ve korkup geri çekildi. Biz haçlarımızı havaya kaldırıp ilerlerken, o, gittikçe daha da geri çekildi. Büyük, kara bir bulut gökyüzünde süzüldüğü için ay ışığı birdenbire söndü ve gaz lambası Puincey'nin kibritiyle yanınca belli belirsiz bir dumandan başka bir şey göremez olduk. Gördüğümüz kadarıyla hızla açıldıktan sonra eski haline dönen kapının altından süzülüyordu. Van Helsing, Art ve ben Mrs. Harker'a doğru ilerledik. O âna kadar derin bir nefes alıp bu nefesle çığlık atmıştı. Bu, öyle vahşi, öyle kulak parçalayan, öyle ümitsizlik dolu bir çığlıktı ki sanırım öldüğüm güne kadar kulaklarımda çınlamayı sürdürecek. Birkaç saniye boyunca umarsız ve darmadağın durumda uzandı. Yüzü ölü gibiydi, solgunluğu, dudaklarına, yanaklarına ve çenesine bulaşmış kanla vurgulanıyordu; boğazından ince bir çizgi halinde kan akıyordu. Gözleri korkudan çılgına dönmüştü. Sonra, beyazlığının üzerinde Kont'un korkunç kavrayışının kırmızı izlerini taşıyan zavallı, sıkıştırılmış ellerini yüzüne götürdü ve ellerinin ardından, o dehşet verici çığlığı, sonsuz bir acının kısacık bir dışavurumu olarak gösteren alçak sesli, kederli bir inilti geldi. Van Helsing öne çıktı ve Art, Mrs. Harker'ın yüzüne bir an ümitsizlik içinde baktıktan sonra odadan koşarak çıkarken, nazikçe bedenini yatak örtüsüyle örttü. Van Helsing bana şöyle fısıldadı:

"Jonathan, Vampir'in neden olabileceğini bildiğimiz bir baygınlık içinde. Birkaç dakika boyunca, kendine gelene kadar zavallı Madam Mina için bir

şey yapamayız; Jonathan'ı uyandırmalıyım!” Bir havlunun ucunu suya batırdı ve onunla hafif hafif yüzüne vurmaya başladı; bu arada, karısı yüzünü ellerinin arasında tutuyor ve yürekleri burkan biçimde hıçkırarak ağlıyordu. Perdeyi kaldırdım ve pencereden dışarı baktım. Ay ışığı çok parlaktı ve dışarı bakarken Quincey Morris'in çimenliğin öbür ucuna koştuğunu ve büyük bir porsukağacının ardına saklandığını görebildim. Bunu neden yaptığını düşününce kafam karıştı; ama Harker'in kısmen kendine gelirken çıkarttığı sesi duydum ve yatağa döndüm. Yüzünde müthiş bir şaşkınlık ifadesi vardı. Birkaç dakika sersemlemiş gibi göründü ve sonra birdenbire tümüyle kendine gelir gibi olup yerinden fırladı. Karısı, onun bu hızlı hareketiyle heyecanlandı ve sanki kocasına sarılacakmış gibi kollarını açarak ona döndü, ama ânında kollarını yine kendine çekti ve dirseklerini birleştirerek ellerini yüzüne götürdü, yatak sarsılmaya başlayana kadar hıçkırarak ağladı.

“Tanrı aşkına, tüm bunlar ne demek oluyor?” diye haykırdı Harker, “Dr. Seward, Dr. Van Helsing neler oluyor? Sorun ne? Mina, sevgilim, ne oldu? Bu kan da ne demek oluyor? Tanrım! Tanrım! Bu da mı oldu?” Ve dizlerinin üstüne kalkarak ellerini vahşice birbirine vurdu. “Yüce Tanrım, bize yardım et! Mina'ya yardım et! Ah, Mina'ya yardım et!” Hızlı bir hareketle yataktan atladı ve giysilerini giymeye başladı, - anlık bir çaba için içindeki tüm erkeklik uyanmıştı. “Ne oldu? Bana her şeyi anlatın!” Hiç durmadan bağırıyordu. “Dr. Van Helsing, siz Mina'yı seversiniz, biliyorum. Ah, onu kurtarmak için bir şeyler yapın. Henüz çok ileri gitmiş olamaz. Ben onu ararken siz Mina'ya göz kulak olun!” Tüm korkusu, dehşeti ve üzüntüsünün arasında, karısı onun maruz kalacağı tehlikeyi gördü; hemen kendi acısını unutup Jonathan'ı yakaladı ve şöyle haykırdı:

“Hayır! Hayır! Jonathan, beni bırakmamalısın. Tanrı biliyor ya, bu gece, sana zarar vermesi korkusu dışında yeterince acı çektim. Benimle kalmalısın. Seni koruyup gözetecek dostlarınla kalmalısın!” Konuşurken çıldırmış gibi görünüyordu ve Jonathan ona teslim olunca, onu yatağa çekip oturtup sımsıkı sarıldı.

Van Helsing'le ben, ikisini de yatıştırmaya çalıştık. Profesör küçük altın haçını gösterdi ve mükemmel bir soğukkanlılıkla şöyle dedi:

“Korkmayın, canım. Biz buradayız ve bu sizin yakınınızdayken hiçbir kötülük size yaklaşamaz. Bu gecelik güvendesiniz, serinkanlı kalmalı ve bu konuyu birlikte görüşmeliyiz.” Başını kocasının göğsüne yaslayan Mrs.

Harker, titredi ve sessiz kaldı. Başını kaldırdığında, kocasının beyaz geceliğinde, dudaklarının değdiği ve boynundaki açık yaradan kan damlayan yerler kanla lekelenmişti. Bunu görür görmez, güçsüz bir iniltiyle geri çekildi ve boğazını düğümleyen hıçkırıkların arasında şöyle fısıldadı:

"Günahkâr! Günahkâr! Ona bir daha dokunmamalı, onu bir daha öpmemeliyim. Onun en kötü düşmanının ve en çok korkması gereken kişinin ben oluşum ne korkunç!" Buna karşı, Jonathan kararlılıkla şöyle dedi:

"Bu, saçmalık, Mina. Böyle bir söz söylemen ne ayıp. Senden böyle bir şey duymayı beklemezdim, bir daha duymayayım. Tanrı beni hak ettiğim biçimde yargılasın ve eğer herhangi bir eylemim ya da isteğimle aramıza bir şey girerse, beni şimdi yaşadığımdan daha büyük bir cezayla cezalandırsın!" Kollarını uzattı ve karısını göğsüne yasladı; bir süreliğine Mrs. Harker, orada hıçkırarak ağladı. Karısının eğik başının üzerinden, titreyen burun deliklerinin üstündeki ıslak gözlerle bize baktı; ağzı çelik gibi sertti. Bir süre sonra Mrs. Harker'ın hıçkırıkları seyrekleşti, güçsüzleşti; sonra, Jonathan, sinir gücünü olabildiğince zorladığını hissettiğim zorlama bir soğukkanlılıkla bana şöyle dedi:

"Evet, şimdi Dr. Seward bana her şeyi anlatın. Genel hatlarını çok iyi biliyorum; bana olup biten her şeyi anlatın." Ona tam olarak neler olduğunu anlattım ve beni görünüşte vurdumduymazlıkla dinledi, ama ben, Kont'un acımasız ellerinin karısını o korkunç ve dehşet verici konumda -ağzı, Kondun göğsündeki açık yaranın üzerinde- nasıl tuttuğunu anlatırken burun delikleri seğirdi ve gözleri alev alev parladı. O zaman bile, eğik başın üstündeki beyaz yüzünde tutku okunurken, ellerinin dağınık saçları yumuşakça ve sevecenlikle okşadığını görmek ilgimi çekti. Tam anlatmayı bitirmiştim ki, Quincey ve Godalming kapıyı vurdu. İçeri davet etmemiz üzerine odaya girdiler. Van Helsing bana soru soran gözlerle baktı. Eğer böyle bir şey olanaklıysa, bu mutsuz karıkocanın dikkatlerini birbirlerinden ve kendilerinden başka yöne çekmek için Quincey'yle Godalming'in gelişinden faydalanıp faydalanmayacağımızı sormak istediğini anladım; böylece, başımla kabul etmemin üzerine, Van Helsing onlara neler görüp neler yaptıklarını sordu. Buna Lord Godalming yanıt verdi:

"Onu, koridorun hiçbir yerinde ya da odalarımızın hiçbirinde göremedim. Çalışma odasına baktım, ama orada bulunmuş olmasına karşın gitmişti.

Ama...” Yataktaki bitkin kişiye bakarak birdenbire sustu. Van Helsing ciddiyetle şöyle dedi:

“Devam edin, dostum Arthur. Burada artık daha fazla sır istemiyoruz. Artık umudumuz her şeyi bilmekte. Özgürce anlatın!” Böylece Art, sözlerini sürdürdü:

“Orada bulunmuş ve yalnızca birkaç saniyeliğine kalmış olabilmesine karşın odayı altüst etmiş. Bütün yazılar yakılmış, beyaz küllerin arasında mavi alevler titreşiyordu; fonografın silindirleri de ateşe atılmış ve balmumu, alevlere yardım etmiş.” Burada sözünü kestim. “Tanrı'ya şükür, kasada başka kopyası var!” Yüzü bir an aydınlandı, ama sonra sözlerini sürdürürken yine asıldı: “O zaman, merdivenlerden aşağı koştum ama ondan hiç iz göremedim. Renfield'ın odasına baktım, orada da iz yoktu ama!..” Yine sustu. “Devam et,” dedi Harker boğuk sesle; böylece, Art başını önüne eğdi ve diliyle dudaklarını ıslatarak ekledi: “Ama zavallı adamcağız ölmüş.” Mrs. Harker başını kaldırıp teker teker hepimize bakarken ağırbaşlılıkla şöyle dedi:

“Tanrı'nın istediği olur!” Arthur'un bir şey gizlediğini hissetmekten kendimi alamıyordum, ama bunun bir nedeni olduğunu anladığım için bir şey demedim. Van Helsing, Morris'e döndü ve şöyle sordu:

“Peki ya siz, dostum Quincey, anlatacak bir şeyiniz var mı?”

“Biraz,” diye yanıtladı. “Sonunda, çok sayılabilir, ama şu an için bilemiyorum. Eğer böyle bir şey olanaklıysa, Kont'un evden çıktıktan sonra nereye gittiğini bilmenin iyi olacağını düşündüm. Onu görmedim, fakat Renfield'ın odasından çıkıp batıya doğru kanat çırpan bir yarasa gördüm. Onun bir biçimde Carfax'a döndüğünü görmeyi bekliyordum, oysa belli ki başka bir sığınak arıyordu. Bu gece geri gelmeyecek, çünkü gökyüzü doğuda kızarıyor ve şafak yakın. Yarın çalışmalıyız!”

Son sözleri, sıktığı dişlerinin arasından söyledi. Belki bir-iki dakika süren sessizlik oldu ve kalp atışlarımızı duyabileceğimi sanıyordum; sonra elini yumuşakça Mrs. Harker'ın başına koyan Van Helsing şöyle dedi:

“Ve şimdi Madam Mina -zavallı, sevgili, sevgili Madam Mina- bize tam olarak neler olduğunu anlatın. Tanrı biliyor ya acı çekmenizi istemiyorum, ama her şeyi bilmemiz bizim için gerekli. Çünkü artık, işimizi hiç olmadığı kadar hızlı ve mükemmel yürütmeliyiz ve bu işin şakası yok. Eğer

olabilirse, her şeyi sona erdirecek gün yaklaşıyor ve yaşayıp öğrenebilme şansına şimdi sahibiz.”

Zavallı, sevgili hanımefendi titredi ve kocasını kendine daha çok çekip başını göğsüne daha da gömerken sinirlerinin nasıl gerildiğini görebiliyordum. Sonra gururla başını kaldırdı ve bir elini Van Helsing'e uzattı; Van Helsing de bu eli kendi ellerinin arasına aldı ve saygıyla eğilip öptükten sonra çabucak sıktı. Öteki eli, onu korumasına öteki koluyla bedenini saran kocasının eliyle kenetlenmişti. Düşüncelerini düzene soktuğu anlaşılan bir duraksamadan sonra anlatmaya başladı:

“Bana büyük incelikle verdiğiniz uyku ilacını içtim, ama uzun süre etkisini göstermedi. Uykum daha da açılmış gibiydi ve zihnimi sayısız korkunç düşünce doldurmaya başladı - hepsi, ölüm, vampirler, kan, acı ve sıkıntıyla ilgiliydi.” Kocası istemeden inledi ve ona dönüp sevgiyle şöyle dedi: “Kaygılarıma, sevgilim. Yürekli ve güçlü olmalı ve bana bu korkunç görevde yardımcı olmalısın. Bu dehşet verici olayı anlatmanın benim için nasıl büyük bir çaba olduğunu bir bilseydin, yardımına ne kadar gereksinim duyduğumu anlardın. Pekâlâ, eğer bana bir yararı dokunacaksa, ilacın işe yaraması için kendi istemimle yardım etmeye çalışmam gerektiğini anladım ve böylece, kararlılıkla uykuya yattım. Kısa süre sonra uykum gelmiş olmalı, çünkü gerisini hatırlamıyorum. Jonathan'ın gelişi beni uyandırmadı, çünkü bir sonraki ânımda Jonathan yanımda uzanıyordu. Odada, daha önce de farkına vardığım ince, beyaz sis vardı. Ama şimdi bunu bilip bilmediğinizi unuttum; bunu, size daha sonra göstereceğim güncemde bulacaksınız. Daha önce hissettiğim anlaşılmaz korkunun aynısını ve birinin varlığına ilişkin aynı duyguyu bir kez daha hissettim. Jo-nathan'ı uyandırmak için yatakta döndüm, ama sanki uyku ilacını ben değil de o içmişçesine oldukça derin uyuduğunu gördüm. Onu uyandırmayı denedimse de başaramadım. Bu beni çok korkuttu ve dehşet içinde çevreye bakındım. Sonra gerçekten de yüreğim ağzıma geldi: Yatağın yanında, sanki sisin içinden çıkmış gibi -ya da daha doğrusu sis insana dönüşmüş gibi, çünkü sis tümüyle yok olmuştu- tümüyle siyahlar içinde ince, uzun bir adam duruyordu. Onu, ötekilerin betimlemelerinden tanıdım. Mum gibi beyaz yüz; üzerine ışığın ince beyaz çizgi olarak düştüğü yüz, kemerli burun; aralarından sivri beyaz dişlerin göründüğü aralık dudaklar; Whitby,deki St. Mary Kilisesinde günbatımında pencerede görmüş gibi olduğum kırmızı gözler. Jonathan'ın ona vurduğunda alnında bıraktığı yara

izini de biliyordum. Bir anlığına yüreğim durdu, çığlık atardım ama felç olmuş gibiydim. Jonathan'ı göstererek keskin ve sert bir fısıltıyla konuştu:

"'Sessiz ol! Eğer ses çıkarırsan, onu alır, gözlerinin önünde beynini patlatırım.' Dehşete kapılmıştım, bir şey yapıp söyleyemeyecek kadar afallamıştım. Alaycı bir gülümsemeyle, bir elini omzuma koydu ve beni sıkıca tutarak öbür eliyle boynumu açtı; bunu yaparken de şöyle dedi: 'Önce, çabalarımın ödülü olarak hafif bir içecek. Sessiz olsan iyi olur; bu, damarlarının susuzluğumu ilk ya da ikinci kez gidERİşi değil!' Şaşkına dönmüştüm ve tuhaftır ama ona engel olmak istemedim. Sanırım kurbanına dokunduğunda, ortaya çıkan korkunç lanetin bir parçası bu. Ve ah, Tanrım! Tanrım! Acı bana! Pis kokulu dudaklarını boğazıma dayadı!" Kocası yine inledi. Mrs. Harker, elini daha sıkı tuttu ve sanki yaralanan oymuş gibi acıyarak ona baktı ve sözlerini sürdürdü:

"Gücümün yavaş yavaş tükendiğini hissettim, yarı baygın haldeydim. Bu korkunç şey ne kadar sürdü bilmiyorum, ama kötü kokulu, korkunç ve alaycı dudaklarını çekmeden önce çok zaman geçmiş gibi geldi. Dudaklarından taze kan damladığını gördüm!" Bir süreliğine, hatırladıkları onu çok etkilemiş gibi göründü ve gücünü yitirdi ve eğer kocasının onu tutan kolu olmasaydı düşüp bayılacaktı. Büyük çabayla kendini toparlayıp anlatmayı sürdürdü:

"Sonra alay ederek konuştu: 'Ve demek sen de, ötekiler gibi, benimle akıl yarıştırıyorsun. Bu adamlara beni avlamalarında ve amaçlarıma engel olmalarında yardım ediyorsun! Yoluma çıkmanın ne demek olduğunu artık biliyorsun - onlar da kısmen biliyorlar ve çok zaman geçmeden tümüyle öğrenecekler. Güçlerini, evlerine yakın yerlerde kullanmak üzere saklamalıydılar. Benimle -kendileri doğmadan yüzlerce yıl öncesinden bu yana, uluslara komuta eden, uluslar için dolaplar çeviren, uluslar için savaşan benimle- akıl oyunları oynarlarken ben, onları alt ediyorum. Ve sen, onların en sevdiği, artık benim için etimden et, kanımdan kan, soyumdan soysun, bir süreliğine cömert üzüm cenderemsin ve ileride arkadaşım, yardımcım olacaksın. Karşılığında intikamın alınacak, çünkü içlerinden biri bile gereksinimlerini karşılayamayacak. Ama yine de yaptıkların için cezalandırılacaksın. Bana engel olunmasına yardım ettin; şimdi çağrıma gelmelisin. Ne zaman zihnim sana "Gel," dese emrimi yerine getirmek için karaları ya da denizleri aşacaksın; bu kadar yeter!' Bunu söyleyerek gömleğini açtı ve uzun sivri tırnaklarıyla göğsünde bir damar açtı. Kan

dışarı fışkırmaya başladığında bir eliyle ellerimi sıkı sıkı tuttu ve öteki eliyle boynumu tutup ağzımı yaraya bastırdı ki ya havasızlıktan boğulayım ya da kanını... Ah, Tanrım! Tanrım! Ne yaptım ben? Bütün yaşamı boyunca alçakgönüllülük ve dürüstlükle davranmaya çalışan ben, böyle bir yazgıyı hak etmek için ne yaptım? Tanrım, bana acı! Ölümcül tehlikeden de kötüsüne düşmüş bu zavallı kuluna bak; onu sevenlere acı!" Sonra, sanki pislikten temizlenmek istiyormuşçasına dudaklarını ovuşturmaya başladı.

Mrs. Harker, bu korkunç öyküyü anlatırken doğuda gökyüzü canlanmaya başladı, her şey daha da netleşti. Harker durgun ve sessizdi, ama bu korkunç anlatı sürerken yüzüne sabah ışığında gittikçe derinleşen kasvetli bir ifade yerleşti. Öyle ki, gelen şafağın ilk kırmızı çizgileri hızla yükseldiğinde, eti, beyazlamaya başlayan saçlarının önünde koyu tonuyla göze çarptı.

İçimizden birinin toplanıp eyleme geçme konusunda düzenleme yapmasına kadar, mutsuz çiftin seslenebileceği uzaklıkta kalmasına karar verdik.

Şuna eminim: Güneş, günlük seyrine ait büyük yolculuğunda bundan daha mutsuz bir evin üzerine doğmayacak.

XXII

Jonathan Harker'ın güncesi

3 Ekim. - Bir şeyler yapmazsam çıldıracağım için bu günceyi yazıyorum. Saat altı, yarım saat içinde çalışma odasında toplanacak ve bir şeyler yiyeceğiz; Dr. Van Helsing ve Dr. Seward, eğer yemek yemezsek en iyi şekilde çalışamayacağımız konusunda hemfikirler. Tanrı biliyor ya, bugün en iyi işimizi çıkartmamız gerekiyor. Her fırsatta yazmayı sürdürmeliyim, çünkü düşünmeyi bırakmaya cüret edemiyorum. Büyük küçük her şey yazıya dökülmeli; belki de sonunda bize en çok öğretenler küçük şeyler olur. Küçük ya da büyük hiçbir öğreti, Mina ya da beni bugün içinde bulunduğumuz durumdan daha kötü duruma sokamazdı. Yine de, inançlı olmalı ve umut etmeliyiz. Biraz önce zavallı Mina, güzel yanaklarından yaşlar süzülerek inancımızın sıkıntılar ve dertlerle sınandığını, inançlı olmayı sürdürmemiz gerektiğini ve Tanrı'nın sonuna dek bize yardımcı olacağını söyledi. Son! Ah, Tanrım! Neyin sonu?.. Çalışmak! Çalışmak!

Dr. Van Helsing ve Dr. Seward zavallı Renfield'ı ziyaretlerinden döndüklerinde, ciddiyet içinde yapılması gereken işe koyulduk. Önce, Dr. Seward, Dr. Van Helsing'le birlikte aşağıdaki odaya gittiklerinde Renfield'ı yere yığılıp kalmış bulduklarını anlattı. Yüzü yara bere içindeydi ve ezilmişti, boyun kemikleri kırılmıştı.

Dr. Seward, koridorda görevli olan hastabakıcıya herhangi bir şey duyup duymadığını sormuştu. Odadan yüksek sesler geldiği ve hemen ardından, Renfield'ın yüksek sesle defalarca, “Tanrım! Tanrım! Tanrım!” diye bağırdığı sırada oturmakta olduğunu söylemişti - yarı uyukladığını da kabul etti. Bundan sonra bir düşme sesi gelmiş ve odaya girdiğinde Renfield'ı, doktorların gördüğü gibi yüzükoyun yerde yatarken bulmuş. Van Helsing, “ses” mi yoksa “sesler” mi duyduğunu sordu, hastabakıcı bunu çıkaramadığını söyledi; önce sanki iki kişi var gibi gelmiş, ama odada

kimse olmadığına göre yalnızca bir kişi olabileceğini söyledi. “Tanrım!” sözünün hasta tarafından söylendiğine ilişkin, eğer gerekirse yemin edebilirdi. Dr. Se-ward, yalnız kaldığımızda, konuyu kurcalamak istemediğini, soruşturma konusunun değerlendirilmesi gerektiğini ve kimse buna inanmayacağı için gerçeğin asla ortaya çıkmayacağını söyledi. Bu durumda, hastabakıcının tanıklığına dayanarak, yataktan düşme sonucu öldüğüne ilişkin ölüm belgesi verebileceğini söyledi. Sorgu yargıcının istemesi durumunda, resmî bir inceleme yapılır ve aynı sonuca varılır.

Bir sonraki adımımızın ne olacağına ilişkin soru tartışılmaya başlandığında, ilk aldığımız karar, Mina'ya her şeyin anlatılması, ne kadar acı verici olursa olsun hiçbir şeyin ondan saklanmaması oldu. Kendisi de bunun akıllıca olduğunu kabul etti, onu böylesine yürekli, ama aynı zamanda hüzünlü ve derin ümitsizlik içinde görmek çok acıklıydı. “Bundan sonra sırlar olmamalı,” dedi, “Yazık ki, şu âna dek çok sırrımız oldu. Ve ayrıca, dünyada bana, şu âna kadar dayandığımdan -ve şimdi çekmekte olduğumdan- daha fazla acı çektirecek hiçbir şey yok! Ne olursa olsun, bana yeni bir umut ya da yeni bir yiğitlik vermeli!” O konuşurken, gözlerini Mina'ya dikmiş olan Van Helsing, birdenbire sessizce şöyle dedi:

“Ama sevgili Madam Mina, korkmuyor musunuz; kendiniz için değilse bile tüm bu olanlardan sonra, size yakın olanlar için?” Mina'nın yüzündeki çizgiler sertleşti, ama yanıt verirken, gözleri kendini kurban eden birinin özverisiyle parıldadı:

“Ah, hayır! Çünkü kararımı verdim!”

“Neye?” diye sordu Van Helsing, kibarca; bu sırada hepimiz çok sessizdik, çünkü Mina'nın ne demek istediğine ilişkin hepimizin belli belirsiz bir görüşü vardı. Yanıtı, sanki bir gerçekliği dile getiriyormuşçasına anlaşılır bir yalınlıkta geldi.

“Çünkü eğer kendimde sevdiğim herhangi birine zarar verebileceğime ilişkin bir gösterge bulursam -ve bunun için dikkatlice gözlem yapıyor olacağım- öleceğim!” Van Helsing, “Kendinizi öldürmeyeceksiniz, değil mi?” diye sordu boğuk sesle.

“Öldürürüm; beni seven, beni böylesi bir acıdan ve böylesi ümitsiz bir çabadan kurtaracak hiç dostum olmazsa!” Konuşurken Van Helsing'e anlamlı anlamlı baktı. Profesör oturuyordu, ama şimdi ayağa kalktı ve Mina'ya yaklaşıp elini başına götürerek ciddiyetle şöyle dedi:

“Çocuğum, eğer iyiliğiniz için olacaksa, böyle biri olur. Kendi adıma, eğer en iyisi bu olacaksa şimdi bile, senin için böyle bir ötenazi hazırlamanın sorumluluğunu Tanrı'nın huzurunda alırdım. Hayır, güvenli olacaksa! Ama çocuğum...” Bir anlığına boğuluyormuş gibi oldu ve boğazından büyük bir hıçkırık yükseldi, yutkunarak sözlerini sürdürdü:

“Burada sizinle ölüm arasında duracak bazıları var. Kimsenin eliyle ölmemelisiniz; hele ki kendi elinizle. Tatlı yaşamınıza kötülük eden o öteki, gerçek ölümü tadana kadar ölmemelisiniz, çünkü o hâlâ yaşayan Ölü Olmayanlar'ın arasındaysa, ölümünüz sizi ona daha çok benzetir. Hayır, yaşamalısınız! Ölüm, ağza alınamaz bir nimet gibi görünse de yaşamak için savaşmak ve çabalamaksınız. Size acıyla ya da neşeyle, gündüz ya da gece, güven içinde ya da teklike içinde gelse de, Ölüm'ün kendisiyle savaşmaksınız! Bu büyük kötülük geçmişe gömülene dek, yaşayan ruhunuza bu görevi yüklüyorum; ölmemeksiniz - dahası, ölümü düşünmemelisiniz.” Zavallı sevgilim ölü gibi beyazladı, gelgitte yükselen sularla titreyen bataklıklarda gördüğüm gibi titreyip sarsıldı. Sonunda biraz dinginleşti ve Van Helsing'e dönüp ona elini uzatarak tatlılıkla, ama büyük üzüntüyle şöyle dedi:

“Size söz veriyorum, sevgili dostum, eğer Tanrı yaşamama izin verirse bunun için çabalayacağım; ta ki zamanı geldiğinde, bu dehşet üzerimden gidene kadar.” Öyle iyi ve öyle yürekliydi ki, hepimiz yüreklerimizin onun için çalışmak ve dayanınak için güçlendiğini hissettik ve ne yapacağımızı tartışmaya başladık. Ona, kasadaki tüm belgeleri ve sonradan kullanabileceğimiz tüm kâğıtları, günlükleri ve fonografı almasını ve eskiden olduğu gibi yine kayıt tutacağını söyledim. Bir şeyler yapacak olma olasılığı onu memnun etti - eğer “memnuniyet” böylesi amansız bir uğraş için kullanılabilirse.

Her zamanki gibi Van Helsing herkesten önce düşünmüştü ve işimizin kesin sıralamasını hazırlamıştı.

“Belki de,” dedi, “Carfax'a yaptığımız ziyaretten sonra gerçekleştirdiğimiz toplantıda, orada duran toprak sandıklarıyla ilgili bir şey yapmamaya karar vermiş olmamız iyi olmuştur. Eğer bir şey yapmış olsaydık, Kont amacımızı kestirir ve kuşkusuz öteki sandıklara ilişkin çabamızı boşa çıkartmak için önceden önlemler alırdı, ama şimdi amacımızı bilmiyor. Hayır, dahası, sığınaklarını armdırabilecek gücümüz olduğunu, böylece onları eskiden olduğu gibi kullanamayacağını da bilmiyor.

Sandıkların yerleri konusunda bildiklerimiz artık öyle çoğaldı ki, Piccadilly'deki evi incelediğimizde son sandıkların izlerini bile sürebiliriz. Öyleyse, bugün bize ait ve ümidimiz bugünde yatıyor. Üzüntümüzün üzerine doğan güneş, seyri sırasında bizi koruyacak. Güneş bu gece batana kadar, o canavar şu anki şeklini korumak zorunda. Dünyevi dış kabuğunun sınırları içine kapatılmış durumda. Havaya karışamaz, yarıklardan ya da çatlaklardan geçip yok olamaz. Eğer kapıdan geçecekse, her ölümlü gibi kapıyı açması gerek. Ve bu nedenle, tüm sığınaklarını arayıp onları arındırmak için bugünümüz var. Eğer henüz onu yakalayıp yok edememiş olursak, kuşkusuz onu zaman içinde bir yerde yakalayacak ve yok edeceğiz.” Burada, ayağa fırladım çünkü Mina'nın yaşamı ve mutluluğuyla dolu bu çok değerli dakikaların ve saniyelerin, biz olası eylemler üzerine konuşurken elimizden uçup gittiğini düşününce kendime hâkim olamadım. Ama Van Helsing, beni uyarırcasına elini kaldırdı. “Hayır, dostum Jonathan,” dedi, “Bu işte, sizin özdeyişinizde söylendiği gibi, eve giden en hızlı yol, en uzun yoldur. Zamanı geldiğinde hepimiz eyleme geçeceğiz ve müthiş hızlı davranacağız. Ama düşünün, büyük olasılıkla durumun anahtarı Piccadilly'deki evde. Kont'un satın aldığı çok sayıda ev olabilir. Bunlara ilişkin satın alım belgelerine, anahtarlara ve başka şeylere sahiptir. Üzerine yazacağı kâğıtlar olacaktır; çek defteri olacaktır. Bir yerlerde tutması gereken çok sayıda eşyası vardır; bunlar neden, her an ön ya da arka kapıdan gireceği, trafiğin en yoğun zamanında bile kimsenin farkına varmayacağı böyle merkezi, böyle sessiz bu yerde olmasın ki! Oraya gidecek, o evi arayacağız ve içinde neler olduğunu öğrendiğimizde, Arthur'un avcılık deyişiyle ‘ini tıkayacak' ve yaşlı tilkimizi zayıf düşüreceğiz - öyle değil mi?” “O zaman hemen başlayalım,” diye bağırdım, “değerli, değerli zamanı harcıyoruz!” Profesör hareket etmedi ve yalnızca şunu söyledi:

“Peki, Piccadilly'deki eve nasıl gireceğiz?”

“Nasıl olursa!” diye haykırdım. “Eğer gerekirse zorla gireceğiz.”

“Peki ya, polisleriniz; onlar nerede olacaklar ve ne diyecekler?”

Bocaladım, fakat eğer ertelemek istiyorsa bunun için iyi bir gerekçesi olduğunu biliyordum. Bu yüzden, elimden geldiğince sessiz biçimde şöyle dedim:

“Gerektiğinden fazla beklemeyin; eminim ki, nasıl bir işkence yaşadığımı biliyorsunuz.”

“Ah, çocuğum, biliyorum; gerçekten de, acını artırmak gibi bir arzum yok. Ama tüm dünya eyleme geçene kadar ne yapabiliriz onu düşün. İşte o zaman, sıra bize gelecek. Düşündüm taşındım ve en kolay yolun en iyisi olduğunu kanısındayım. Şimdi, eve girmek istiyoruz, ama anahtarımız yok, öyle değil mi?” Başımla onayladım.

“Şimdi, gerçekte o evin sahibi olduğunuzu düşünün ve içeri giremiyorsunuz ve düşünün ki, bir hırsızın bilincine de sahip değilsiniz, ne yapardınız?”

“Saygın bir çilingir bulurdum ve benim için kilidi maymuncukla açtırtırdım.”

“Peki ya polisleriniz, işe karışırlardı, karışmazlar mıydı?”

“Ah, hayır! Eğer adamın kurallara uygun olarak görevlendirildiğini bilirlerse karışmazlardı.”

“O zaman,” dedi konuşurken bana keskin gözlerle bakarak, “belirsiz olan tek şey işverenin vicdanı ve polislerinizin, o işverenin temiz vicdana sahip olup olmamasına ilişkin inancı. Polisleriniz, kendilerini böyle bir konuyla sıkıntıya soktuklarına göre, insan yüreğini okuma konusunda istekli ve akıllı - ah, hem de nasıl akıllı - olmalılar. Hayır, hayır, dostum Jonathan, Londranızda ya da dünyanın herhangi bir başka şehrinde yüz boş evin bile kilidini sökseniz ve bu işi olması gerektiği gibi yaparsanız kimse işinize karışmaz. Londranızda çok güzel bir evi olan ve yaz için birkaç aylığına İsviçre'ye gidip evini kapattığında bir hırsızın arka pencereyi kırıp içeri girdiği bir beyefendinin öyküsünü okumuştum. Sonra, hırsız gidip öndeki kepenkleri açmış ve polislerin gözü önünde kapıdan girip çıkmış. Ardından, evde açıkartırma düzenlemiş ve bunu duyurup büyük bir ilan vermiş ve günü geldiğinde öteki adamın sahip olduğu her şeyi büyük bir açıkartırmacı aracılığıyla satmış. Sonra bir müteahhite gitmiş ve belli bir süre içinde evi yıkıp tümünü ortadan kaldırması için anlaşarak evi ona satmış. Ve sizin polisiniz ve öteki yetkililer ona ellerinden gelen yardımı yapmışlar. Ve o ev sahibi İsviçre tatilinden döndüğünde eskiden evinin oluğu yerde yalnızca koca bir boşluk bulmuş. Tüm bunlar *en regle*[→] yapılmış ve biz de işimizi yaparken en regle hareket edeceğiz. O saatlerde düşünecek çok şeyi olmayan polisin durumu tuhaf bulacağı kadar erken gitmeyeceğiz; saat ondan sonra, çevrede çok kişinin olacağı ve evin gerçek sahipleri tarafından böyle şeylerin yapılacağı saatte gideceğiz.”

Ne kadar haklı olduğunu görmekten başka bir şey yapamadım ve Mina'nın yüzündeki korkunç umarsızlık rahatladı, böylesi iyi bir görüşte umut vardı. Van Helsing sözlerini sürdürdü:

“Eve bir kez girdik mi, daha fazla ipucu bulabiliriz; yine de bazılarımız orada kalırken, öbürlerimiz başka toprak sandıklarının bulunabileceği öteki yerleri -Bermondsey ve Mile End'deki yerleri- bulurlar.”

Lord Godalming ayağa kalktı. “Burada işe yarayabilirim,” dedi. “Adamlarıma telgraf çekerek atları ve arabaları buralara en yakın yerlerde hazır bulundurmalarını söyleyeceğim.”

“Buraya bak, eski dostum,” dedi Morris, “at üstünde gitmeye karar vermemize karşın hepsini hazır tutmak önemli bir düşünce, ama sence de hanedan armasıyla süslenmiş şık arabalarından birinin Walworth ya da Mile End'in yan yollarının birinde görülmesi, amaçlarımız için fazla dikkat çekici olmaz mı? Bana öyle geliyor ki, güneye ya da doğuya giderken kiralık arabalara binmemiz ve hatta onları gideceğimiz semtin yakınlarında bırakmamız gerekir.”

“Dostum Quincey haklı!” dedi Profesör. “Sizin deyişinizle, başı ufuk hizasında. Yapacağımız iş zor ve eğer mümkünse, bizi izleyecek insanlar olmasını istemiyoruz.”

Mina'nın olanlara ilgisi artıyordu ve olayların hızla ilerleyişinin bir süreliğine ona gece yaşadığı korkunç deneyimi unutmasına yardım ettiğini gördüğüme seviniyordum. Çok, çok solgundu - neredeyse ölü gibiydi ve öyle zayıftı ki, dudakları dişlerini biraz çıkıntılı gösterecek biçimde çekilmişti. Ona gereksiz acı vermesin diye bu sonuncusundan söz etmedim, ama Kont zavallı Lucy'nin kanını emdiğinde başına neler geldiğini düşünmek damarlarımdaki kanı donduruyordu. Şimdiye kadar dişlerinin sivrileşmeye başladığına ilişkin gösterge yoktu, ama aradan kısa süre geçmişti ve henüz korkacak zamanımız vardı.

Çalışmalarımızın sırasını ve güçlerimizin dağılımını tartışmaya geldiğimizde, ortaya yeni kuşku nedenleri çıktı. Sonunda, Piccadilly'ye yola çıkmadan önce Kont'un hemen yakınımızdaki sığınağını yok etmemiz gerektiğine karar verdik. Bunu çok erken anlaması durumunda ise, yine de yok etme işimizde onun önünde olacağız ve salt maddesel şeklinde ve en zayıf halinde olan varlığı, bize yeni bazı ipuçları sunabilir.

Güçlerin düzenlenmesine gelince, Profesör, Carfax ziyaretimizin ardından Piccadilly'deki eve girmemizi;

Lord Godalming'le Quincey'nin Walworth ve Mile End'deki sığınakları bulup yok ettikleri sırada, iki doktorla benim Piccadilly'de kalmamızı önerdi. Çok inandırıcı olmasa da Profesör, Kont'un gün içinde Piccadilly'de olma olasılığının bulunduğu ve eğer öyleyse hemen orada onunla başa çıkabileceğimiz konusunda diretti. Her durumda, onu tüm güçlerimizle izleyebilirdik. Benim de gidişim söz konusu olduğundan bu tasarıya tüm gücümle karşı çıktım, “Çünkü,” dedim, “burada kalıp Mina'yı korumak amacmdayım.” Bu konuda kararlı olduğumu sanıyordum ama Mina karşı çıkışımı dinlemedi. Yararlı olabileceğim hukuki bir durum olabileceğini, Transilvanya'daki deneyimlerimden ötürü Kont'un belgeleri arasında yalnızca benim anlayabileceğim bir ipucu olabileceğini ve bu durumda, Kont'un olağandışı gücüyle başa çıkabilmek için toplayabildiğimiz tüm güce gereksinim duyduğumuzu söyledi. Mina'nın kararı kesin olduğu için pes etmek zorunda kaldım; birlikte çalışmamızın, kendisi için son umut olduğunu söyledi. “Bana gelince,” dedi, “hiçbir şeyden korkum yok. Her şey zaten olabildiğince kötü ve olabilecek her şeyde bir umut ya da avuntu unsuru olmalı. Git, kocacığım! Tanrı, eğer isterse, beni yalnız olduğumda da yanımda biri olduğundaki gibi koruyabilir.” Bu yüzden haykırarak ayağa fırladım: “O zaman Tanrı aşkına hemen çıkalım çünkü zaman kaybediyoruz. Kont, Piccadilly'ye düşündüğümüzden erken gelebilir.”

“Hayır, öyle değil!” dedi Van Helsing elini kaldırarak.

“Ama neden?” diye sordum.

“Dün gece,” dedi gerçekten gülümseyerek, “kendisine ağır bir ziyafet çektiğini ve geç saatlere kadar uyuyacağınızı unutuyor musunuz?”

Unutmak mı! Hiç unutur muyum - hiç unutabilecek miyim? O dehşet verici sahneyi herhangi birimiz hiç unutabilir mi? Mina, yürekli görüntüsünü korumak için büyük uğraş veriyordu, ama acı üstün geldi, ellerini yüzüne götürdü ve bir yandan inlerken titredi. Van Helsing, yaşadığı korkunç deneyimi hatırlatmak istememişti. Ancak, düşünsel çabası içinde Mina'yı ve bu olaydaki rolünü tümüyle unutmuştu. Ne dediğinin farkına vardığında bu düşüncesizlikten dolayı dehşete kapıldı ve Mina'yı avutmaya çalıştı. “Ah, Madam Mina!” dedi, “Sevgili, sevgili Madam Mina, size böyle büyük saygı duyan benim böyle düşüncesiz bir şey söylemem çok yazık! Bu aptal yaşlı dudaklarım ve bu aptal yaşlı kafam bunu hak etmiyor, ama

bunu unutacaksınız, değil mi?” Bunları söylerken, Mina'nın yanında iyice eğildi; Mina, gözyaşlarının arasından ona bakarken elini tuttu ve boğuk sesle şöyle dedi:

“Hayır, unutmayacağım çünkü hatırlamam iyi olur; bununla birlikte sizinle ilgili o kadar tatlı anılarım var ki hepsini bir arada tutuyorum. Şimdi, yakında hepiniz gitmek zorundasınız. Kahvaltı hazır ve güçlü olabilmemiz için hepimizin yemesi şart.”

Kahvaltı hepimiz için tuhaf bir yemek oldu. Neşeli olmaya ve birbirimizi yüreklendirmeye çalıştık ve Mina içimizde en canlı ve neşeli olandı. Van Helsing ayağa kalktı ve şöyle dedi:

“Şimdi, sevgili dostlarım, korkunç girişimimiz için yola çıkıyoruz. Düşmanımızın sığınağını ilk ziyaret ettiğimiz geceki gibi hepimiz silahlandık mı; o ruhani ve bedensel saldırıya karşı silahlandık mı?” Hepimiz ona bu konuda güvence verdik. “İyi o zaman. Şimdi, Madam Mina, siz her durumda gün doğumuna kadar burada oldukça güvendesiniz ve o zamana kadar biz dönmüş olacağız - tabii eğer dönebilirsek! Ama gitmeden önce, kişisel saldırıya karşı silahlandığınızı göreyim. Sizin aşağı inişinizden bu yana, O giremesin diye, bildiğimiz şeyleri yerleştirerek odanızı hazırladım. Sizin için de önlem alayım. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına akımıza bu kutsanmış ekmeği...”

Mina, neredeyse yüreklerimizi donduran korkunç bir çığlık attı. Profesör, kutsanmış ekmeği Mina'nın alnına değdirir değdirmez, sanki akkor metal parçasıymış gibi etini alazlamış, yakmıştı. Zavallı sevgilimin beyni ona bu gerçeğin önemini, sinirlerinin bunun acısını anlatması kadar çabuk anlattı ve bu ikisi onu öyle etkiledi ki sinirleri bozulmuş doğası o dehşet verici çığlıkta ses buldu. Ama sözcükler çabucak aklına geldi; tepki geldiğinde, çığlığın yankısının havadaki çınlaması henüz bitmemişti ve gururunun kırılmasının acısıyla dizlerinin üstünde yere çöktü. Eskiden cüzamlıların örtüleriyle kendilerini saklamaları gibi, güzel saçını yüzüne çekerek acı acı haykırdı:

“Günahkâr! Günahkâr! Yüce Tanrı bile kirli tenimden uzak duruyor! Bu utanç lekesini Mahşer Günü'ne kadar alnımda taşımak zorundayım.” Herkes sustu. Ben, umarsız bir üzüntünün acısıyla kendimi onun yanına attım ve kollarımı ona dolayarak sıkı sıkı sarıldım. Çevremizdeki dostlar sessiz gözyaşlarının süzüldüğü gözlerini başka tarafa yöneltirlerken, birkaç dakika acı dolu yüreklerimiz birlikte çarptı. Sonra Van Helsing döndü ve ciddiyetle

konuşmaya başladı; öyle ciddiydi ki, bir biçimde esinlendiğini ve kendisi dışında şeyler söylediğini hissetmekten kendimi alamadım:

“Hiç kuşkusuz Tanrı, Mahşer Günü dünyanın ve oraya yerleştirdiği çocuklarının yaptığı tüm hataları onaracağı için O'nun uygun göreceği zamana kadar bu lekeyi taşımak zorunda kalabilmeniz olası. Ve ah, Madam Mina, canım, canım, dilerim sizi seven bizler, Tanrı'nın olanları bildiğine ilişkin göstergesi olan kırmızı yara izinin geçtiğini ve alnınızı, tanıdığımız yürek kadar tertemiz bıraktığını görmek için orada oluruz. Çünkü yaşamımız kadar iyi biliyoruz ki, Tanrı, üzerimizdeki büyük yükün kalkmasını doğru bulduğunda o yara izi de geçecek. O zamana kadar, tıpkı Oğlu'nun O'nun iradesine uyduğu gibi Çarmıhımızı taşıyacağız. Belki de O'nun tatlı kıvancı için seçtiği aracılarız ve öbürünün darbe ve utançla, gözyaşı ve kanla, kuşku ve korkularla ve Tanrı'yla insanı ayıran her şeyle yükselişi gibi biz de O'nun emriyle yükseleceğiz.”

Sözlerinde umut ve avuntu vardı ve tevekküle neden oldu. Mina'yla ben böyle hissettik ve aynı anda ikimiz de yaşlı adamın birer elini tuttuk, üzerine eğildik ve öptük. Sonra, tek söz etmeden, hep birlikte diz çöküp el ele tutuşarak birbirimize sadık kalmaya söz verdik. Biz erkekler, hepimizin kendimize göre sevdiğimiz Mina'nın yüzünü örten acı perdesini kaldırmaya ant içtik ve önümüzdeki korkunç görevde bize yardım edip yol göstermesi için Tanrı'ya dua ettik.

Sonra, işe koyulma zamanı geldi. Bu nedenle, Mina'ya veda ettim; ölüm günümüze kadar unutmayacağımız bir ayrılış oldu ve yola çıktık.

Bir konuda kararlıydım: Eğer sonunda Mina'nın vampir olması gerektiğini öğrenirsek, o bilinmez ve korkunç yere yalnız gitmeyecek. Sanırım, bu nedenle, eskiden tek bir vampir çok sayıda vampir demekti; tıpkı iğrenç bedenlerinin yalnızca kutsanmış toprakta dinlenebilmesi gibi, en kutsal sevgi de iğrenç saflarına asker katar.

Hiç sorun yaşamadan Carfax'a girdik ve her şeyi ilk seferde oldukları yerde bulduk. Böyle sıradan bir bakımsızlık, toz ve çürüme ortamında, çoktan tanıdığımız böylesi bir korkuya zemin olduğunu düşünmek zordu. Kararlı olmasaydık ve bizi kışkırtan dehşet verici anılar olmasaydı, görevimizde güçlükle ilerleyebilirdik. Herhangi bir belge ya da evin kullanımına ilişkin bir gösterge bulamadık ve eski şapeldeki sandıklar, onları son görüşümüzdeki gibi duruyorlardı. Sandıkların önünde durduğumuz sırada, Dr. Van Helsing, ağırbaşlılıkla şöyle dedi:

“Ve şimdi dostlarım, burada bir görevimiz var. Böyle korkunç bir amaç için uzaklardan getirdiği bu toprağı,

kutsal anılardan arındırmalıyız. Bu toprağı seçti, çünkü kutsanmış. Böylelikle, onu kendi silahıyla yeneceğiz, çünkü bu toprağı daha da kutsal duruma getireceğiz. İnsanın böyle kullanması için kutsanmıştı, şimdi biz onu Tanrı için kutsuyoruz.” Konuşurken, bir yandan da çantasından tornavidayla somun anahtarı çıkarttı, kısa süre sonra sandıklardan birinin kapağı açılmıştı. Toprak, küf kokuyordu; ama bir şekilde buna aldırmıyor gibiydik, çünkü tüm dikkatimiz Profesördeydi. Kutusundan kutsanmış ekmekten bir parça çıkartıp saygıyla toprağın üstüne koydu ve sonra kapağı kapatarak vidalamaya başladı; çalışırken biz de ona yardım ediyorduk.

Büyük sandıkların her birinde teker teker aynı işlemi gerçekleştirdik ve onları, dışarıdan bakınca, bulduğumuz gibi bıraktık; ama hepsinin içinde kutsanmış ekmekten bir parça vardı.

Kapıyı arkamızdan kapattığımızda, Profesör ağırbaşlılıkla şöyle dedi:

“Bu kadarını yaptık bile. Eğer ötekilerle de böyle başarılı olabilirsek, bu akşamki günbatımı Madam Mina'nın alnında fildişi gibi beyaz ve lekesiz ışıldayabilir!”

Trenimizi yakalamak için istasyona giden yolun üstündeki çimenliği geçerken akıl hastanesinin ön cephesini görebiliyorduk. Hevesle oraya doğru baktım ve kendi odamın penceresinde Mina'yı gördüm. Ona el salladım ve oradaki işimizin başarıyla sonuçlandığını anlatmak için başımı salladım. O da yanıt olarak anladığını göstermek için başıyla onayladı. Son gördüğümde, el sallayarak veda ediyordu. Güçbela istasyona ulaştık ve platforma vardığımızda buhar püskürtmekte olan trene ancak yetiştik.

Bunu trende yazdım.

Piccadilly, 12.30. - Tam Fenchurch Caddesi'ne varmak üzereyken, Lord Godalming bana şöyle dedi:

“Quincey ile ben çilingir bulacağız. Bir güçlük çıkma olasılığına karşın bizimle gelmeseniz daha iyi olur, çünkü bu koşullar altında bizim boş bir eve zorla girmemiz çok kötü görünmez. Ama siz bir avukatsınız ve Birleşmiş Hukuk Derneği size bunu yapmamanız gerektiğini söyleyebilir.” Henüz, herhangi bir ayıplarıma tehlikesini bile paylaşmadığım için karşı çıktım ama sözlerini sürdürdü: “Ayrıca, eğer çok kalabalık olmazsak daha az dikkat çekeriz. Unvanım, çilingirle ve gelebilecek polislerle işimizi

yoluna sokacak. En iyisi siz de Jack ve Profesörde gidip Green Park'ta, evi gören bir yerde kalın ve kapının açılıp çilingirin uzaklaştığını gördüğünüzde hep birlikte gelin. Sizin için gözcülük yapacak ve sizi içeri alacağız."

"Bu iyi bir öneri," dedi Van Helsing ve böylece daha fazla bir şey söylemedik. Godalming ile Morris aceleyle, kiralık bir arabayla uzaklaştılar, biz de bir başkasıyla peşlerinden gittik. Arlington Caddesi'nin köşesinde grubumuz arabadan indi ve Green Park'ta dolaşmaya başladık. Büyük umutlarımızın yoğunlaştığı evin, kendisine kıyasla daha canlı ve derli toplu görünen komşularının arasında terk edilmiş durumu içinde çirkin ve sessiz belirdiğini görür görmez yüreğim çarpmaya başladı. Evi iyi gören bir bankta oturup olabildiğince az dikkat çekmek için puro içmeye başladık. Ötekilerin gelişini beklerken, dakikalar kurşun gibi ağır ilerliyor gibiydi.

Sonunda, bir dört tekerin geldiğini gördük. Lord Godalming ve Morris ağır ağır arabadan indi; arabacının yanından elinde çapraz örgülü alet sepetiyle tıknaz bir işçi indi. Morris, arabacıya parasını ödedi, adam şapkasına dokunup arabayla uzaklaştı. İkisi birlikte merdivenleri çıktılar ve Lord Godalming ne yapılmasını istediğini gösterdi. İşçi ağır ağır ceketini çıkarttı ve o sırada oradan geçmekte olan bir polise bir şeyler söyleyerek onu parmaklıklardan birinin sivri ucuna astı. Polis, onaylayarak başını salladı ve yere diz çökmüş adam çantasını yanına bıraktı.

İçinde bir şeyler aradıktan sonra, birtakım aletler çıkartıp onları düzenli biçimde yanına dizdi. Sonra, ayağa kalktı, anahtar deliğinden baktı, içine üfledi ve işverenlerine dönüp bir şey söyledi. Lord Godalming gülümsedi ve adam eline irice bir anahtar destesi aldı, içlerinden birini seçip sanki onunla yolunu hissetmeye çalışıyormuş gibi kilidi yoklamaya başladı. Bir süre el yordamıyla deneyip başarısız olduktan sonra bir İkincisini, sonra da üçüncüsünü denedi. Birdenbire kapı hafifçe ittirmesiyle açıldı ve çilingirle birlikte ikisi hole girdiler. Kıpırdamadan bekledik; purom cayır cayır yanıyordu, ama Van Helsing'inki tümden sönmüştü. İşçinin dışarı çıkıp çantasını içeri götürdüğünü gördüğümüzde sabırla bekledik. Sonra kapıyı aralık tuttu ve kilide anahtar yerleştirirken kapıyı diziyle sabitledi. Sonunda bu anahtarı cüzdanını çıkartıp ona bir şey veren Lord Godalming'e uzattı. Adam şapkasına dokundu, çantasını aldı, ceketini giydi ve ayrıldı; tüm bu işlemi gören tek bir kişi bile olmadı.

Adam epeyce uzaklaştığında, üçümüz caddeyi geçtik ve kapıyı çaldık. Kapı hemen, arkasında purosunu yakmakta olan Lord Godalming'in

durduğu Quincey Morris tarafından açıldı.

Biz içeri girerken, “Burası çok iğrenç kokuyor,” dedi Lord Godalming. Gerçekten de -Carfax'taki eski şapel gibi- iğrenç kokuyordu ve geçmiş deneyimimize dayanarak Kont'un burayı özgürce kullandığını açıkça anlamıştık. Evi keşfe koyulduk; saldırı olasılığına karşın hep birlikte hareket ediyorduk, çünkü başa çıkacağımız güçlü ve kurnaz bir düşmanımız olduğunu biliyorduk ve henüz Kont'un evde olup olmadığını bilmiyorduk. Holün arka tarafındaki yemek odasında sekiz sandık toprak bulduk. Aranan dokuz sandığın yalnızca sekizi! işimiz bitmemişti ve o eksik sandığı bulana kadar da asla bitmeyecekti. Önce, küçük bir evin ön tarafı gibi görünsün diye boyanmış bir ahırın boş yüzündeki taş kaplı, dar bir avluya bakan pencerenin kepenklerini açtık. Ahırda hiç pencere yoktu, o nedenle gözetlenme korkumuz yoktu. Sandıkları incelemekte zaman harcamadık. Getirdiğimiz aletlerle onları teker teker açtık ve eski şapeldeki sandıklara yaptıklarımızı bunlara da uyguladık. O anda, Kont'un evde olmadığı belliydi ve onun kişisel eşyalarını aramaya geçtik.

Bodrumdan tavan arasına kadar tüm odalara hızlıca göz attıktan sonra, Kont'a ait olabilecek her şeyin yemek odasında bulunduğu sonucuna vardık ve böylece özenle onları incelemeye başladık. Eşyalar, büyük yemek masasında düzenli bir düzensizlik içinde duruyorlardı. Piccadilly'deki evin tapu senetleri büyük bir deste halinde duruyordu, Mile End ve Bermondsey'deki evlerin satın alım belgeleri, mektup kâğıtları, zarflar, kalemler ve mürekkep. Hepsi, tozdan korunmaları için ince bir ambalaj kâğıdıyla örtülmüştü. Ayrıca, elbise fırçası, fırçayla tarak, sürahi ve çanak vardı - sonuncusunda, sanki kandan öyle olmuş gibi kırmızı duran pis su vardı. Son olarak, her tür ve boydan, olasılıkla öteki evlere ait anahtarların bulunduğu bir deste anahtar vardı. Bu son bulguyu inceledikten sonra doğudaki ve güneydeki evlerin çeşitli adreslerine ilişkin notlar tutan Lord Godalming ve Quincey Morris, büyük bir demet anahtar aldı ve bu yerlerdeki sandıkları yok etmek üzere yola çıktılar. Geri kalan bizler, elimizden geldiğince sabırlı biçimde, onların dönüşünü -ya da Kont'un gelişini- bekliyoruz.

XXIII

Dr. Seward'ın güncesi

3 Ekim. - Godalming ile Quincey Morris'in gelişini beklerken zaman korkunç derecede yavaş geçiyor gibiydi. Profesör, zihinlerimizi sürekli kullanarak onları canlı tutmaya çalıştı. Zaman zaman Harker'a yan gözle bakışından iyi niyetini görebiliyordum. Zavallı adamcağız, izlemenin korkunç olduğu bir acının altında eziliyordu. Dün gece güçlü, genç yüzüyle, enerji dolu ve koyu kahverengi saçlarıyla içten, mutlu görünümlü bir adamdı. Bugün ise, beyaz saçları, çökük alev alev gözleri ve yüzüne acıyla açılan derin çizgilerle uyumlu asık yüzlü, bezgin bir adam. Enerjisi hâlâ yerinde; aslında yaşayan bir alev gibi. Bu, yine de onun kurtuluşu olabilir, çünkü her şey yolunda giderse, bu umarsız durumda ona yardım edecek; sonra, bir şekilde yine yaşamın gerçeklerine uyanacak. Zavallı adam, kendi derdimin yeterince kötü olduğunu sanıyordum ama onunki! Profesör bunu gayet iyi biliyor ve Harker'ın aklını meşgul etmek için elinden gelenin en iyisini yapıyor. Söylemekte olduğu şeyler, bu şartlar altında, ilgi çekiciydi. Hatırlayabildiğim kadarıyla, şöyleydi:

“Elime geçtikleri günden bu yana, bu canavara ilişkin tüm belgeleri tekrar tekrar inceledim ve üzerine çalıştıkça, tümüyle yok edilmesinin gerekliliği daha da büyük göründü. Hepsinde, nasıl ilerlediğine ilişkin göstergeler var; yalnızca gücünün değil, aynı zamanda gücüne ilişkin bilgisinin de. Budapeşteli dostum Arminius'un araştırmalarından öğrendiğime göre, yaşarken mükemmel bir adammış. Asker, devlet adamı ve simyacı - bu sonuncusu, zamanının bilimindeki en büyük gelişmeymiş. Büyük bir aklı varmış, kimseyle kıyaslanamaz eğitimi ve korku ve pişmanlık nedir bilmez bir kalbi. Scholomance'a bile girmeye cüret etmiş ve yaşadığı çağda girişmediği bilgi dalı yokmuş. Eh, beyinsel güçleri, fiziksel ölümü atlatmış; gerçi, hafızası tam değilmiş gibi görünüyordu. Zihnin kimi

yetileri açısından çocuk gibiydi, hâlâ da öyle ama artık büyüyor ve başlangıçta çocuksu olan bazı özellikleri artık bir erkeğe yaraşır hale geldi. Deneyler yapıyor ve bunu iyi beceriyor ve eğer biz yoluna çıkmasaydık, yolu Yaşam'dan değil Ölüm'den geçen yeni bir türün babası ya da destekçisi olabilirdi - eğer başarısız olursak hâlâ da olabilir.” Harker inledi ve şöyle dedi: “Ve tüm bunlar, sevgilime karşı düzenlenmiş! Peki ama nasıl deney yapıyor? Bu bilgi, onu yenmemize yardımcı olabilir!”

“Başından beri, gelişinden bu yana, yavaşça ama emin adımlarla kendi gücünü deniyor; o büyük, çocuk aklı çalışıyor. Bu, bizim için iyi çünkü hâlâ çocuk aklı; çünkü eğer, en başta bazı şeyleri yapmaya kalkışmaya cüret etseydi, uzun zaman önce gücümüzü aşmış olurdu. Yine de, başarıya ulaşmayı hedefliyor ve önünde yüzyıllar uzanan bir adam, beklemeyi ve yavaş ilerlemeyi göze alabilir. İlkesi, *festina lente*[→] olabilir.

“Anlayamıyorum,” dedi Harker bıkkınlıkla. “Ah, benimle lütfen daha açık konuşun! Belki de üzüntü ve dertler beynimi köreltiyor.”

Profesör, konuşurken elini kibarca Harker'ın omzuna koydu: “Ah, çocuğum, açık konuşacağım. Bu canavarın son zamanlarda bilgiye nasıl deneysel biçimde sızdığını görmüyor musunuz? Dostumuz John'un evine girmek için zoophagous hastayı nasıl kullandığını; çünkü Vampiriniz, daha sonra ne zaman ve nasıl isterse öyle girecek olmasına karşın, ilk başta ancak içeriden biri tarafından davet edildiğinde girebilirdi. Ama bunlar en önemli deneyleri değil. Bu büyük sandıkların ilk başta başkaları tarafından nasıl taşındıklarını görmüyor muyuz? O zaman, böyle olması gerektiğini bilmiyordu. Ama o büyük, çocuk aklı hep gelişmeyi sürdürdü ve sonra, sandığı kendisinin taşıyıp taşıyamayacağını düşündü. Böylece, taşıyıcılara yardım etmeye başladı ve sonra, bunda bir şey olmadığını görünce, onları tek başına taşımaya çalıştı. Ve böylece ilerleme kaydetti ve bu mezarlarını dağıttı; şimdi onun dışında hiç kimse onların nerede saklandığını bilmiyor. Onları derinlere gömmeyi amaçlamış olabilir. Böylece, onları yalnızca geceleri kullanırdı ya da şekil değiştirebildiği zamanlarda, iki türlüsü de onun işine yarar ve hiç kimse bunların, onun saklarıma yeri olduğunu bilemez! Ama çocuğum, ümitsizliğe kapılma; bu bilgi ona fazlasıyla geç geldi! Sığınaklarından biri dışında tümünü çoktan arındırdık ve günbatımından önce bu da hallolmuş olacak. O zaman, hareket edip saklanabileceği hiçbir yer olmayacak. Bu sabah aceleyle harekete geçmemize izin vermedim ki, emin olabilelim. Ona kıyasla, bizim tehlikede

olan daha çok şeyimiz yok mu? O zaman, neden ondan daha dikkatli davranmayalım? Benim saatime göre saat bir ve eğer her şey yolundaysa, dostumuz Arthur ve Quincey çoktan bize doğru yola çıkmışlardır. Bugün bizim günümüz ve yavaş bile olsa emin adımlarla ilerlemeli ve hiçbir fırsatı kaçırmamalıyız. Bakın! Şu an aramızda olmayanlar da döndüğünde beş kişi olacağız."

O konuşurken, hol kapısının vurulmasıyla irkildik, telgrafçı çocuğun çift vuruşu. Tek bir dürtüyle hepimiz hole çıktık ve Van Helsing, elini kaldırıp bize sessiz olmamızı işaret ederek kapıya gitti ve açtı. Çocuk gönderiyi uzattı. Profesör kapıyı yine kapattı ve adrese baktıktan sonra telgrafı açtı ve yüksek sesle okudu:

D.ye dikkat edin. Şimdi, 12.45, aceleyle Carfax'tan geldi ve hızla güneye doğru gitti. Dönüyor gibi görünüyor ve sizi görmek isteyebilir: Mina.

Jonathan Harker'ın sesiyle bozulan bir sessizlik oldu: "Tanrı'ya şükürler olsun, yakında karşılaşacağız!" Van Helsing çabucak ona döndü ve şöyle dedi:

"Tanrı, kendi yoluyla ve istediği zaman eyleme geçecek. Şimdilik korkmayın ve sevinmeyin çünkü şu an istediğimiz şey, mahvımız olabilir."

Jonathan heyecanla, "Şu an hiçbir şey umrumda değil," diye yanıtladı. "Bu canavarı evrenden silmek dışında hiçbir şey umrumda değil. Bunu yapmak için ruhumu satarım!"

"Ah, sus, sus, çocuğum!" dedi Van Helsing. "Tanrı bu yolla ruh satın almaz ve şeytan da satın alsa bile, sözüne sadık kalmaz. Ama Tanrı bağışlayıcı ve adildir; sizin acınızı ve o sevgili Madam Mina'ya olan düşkünlüğünüzü biliyor. Bu başkaldıran sözlerinizi duyduğunda acısının nasıl iki katına çıkacağını düşünün. Hiçbirimizden korkunuz olmasın; hepimiz kendimizi bu davaya adadık ve bugün sona erdiğini göreceğiz. Eylem zamanı geliyor; bugün bu Vampir insan gücüyle sınırlanıyor ve günbatımına kadar değişemeyecek. Buraya varması zaman alacak -bakın saat biri yirmi geçiyor- ve onun buraya gelmesine daha zaman var, asla o kadar çabuk olmaz. Lord Arthur'la Çuincey'nin önce gelmesini ummamız gerek." Mrs. Harker'ın telgrafını aldıktan yaklaşık yarım saat sonra, hol kapısı sessizce, kararlı biçimde vuruldu. Binlerce beyefendinin sürekli yaptığı türden, sıradan bir vuruştu, ama Profesörle benim yüreklerimizin yüksek sesle çarpmasına neden oldu. Birbirimize baktık ve birlikte hole çıktık; ikimiz de çeşitli silahlarımızı kullanmaya hazırdık - ruhani olanlar

sol elde, ölümcül olanlar sağ elde. Van Helsing kapının sürgüsünü çekti ve kapıyı yarım açarak her iki eli eyleme geçmeye hazır, geri çekildi. Eşikte, kapıya yakın bir yerde Lord Godalming'le Quincey Morris'i gördüğümüzde, yüreğimizin sevinci yüzümüze yansımış olmalı. Çabucak içeri girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar; holde ilerlerlerken Lord Godalming konuşmaya başladı:

"Her şey yolunda. İki yeri de bulduk; her birinde altışar sandık vardı ve hepsini yok ettik!"

"Yok mu ettiniz?" diye sordu Profesör.

"Onun bakış açısıyla!" Bir dakika sessiz kaldık ve sonra Quincey şöyle dedi:

"Burada beklemekten başka yapacak bir şey yok. Eğer, saat beşe kadar çıkıp gelmezse, bizim yola koyulmamız gerekir; çünkü günbatımından sonra Mrs. Harker'ı yalnız bırakmak doğru olmaz."

"Çok geçmeden burada olacak," dedi o sırada cep defterine bakmakta olan Van Helsing. "*Nota bene*,[→] Madamdın telgrafında Carfax'ın güneyine gittiği yazıyor, demek ki nehri geçecek ve bunu yalnızca saat birden önce olması gereken gelgit alçaldığında yapabilir. Güneye gitmesinin bizim için anlamı var. Henüz yalnızca kuşkulu ve Carfax'tan ilk olarak en az engelle karşılaşacağı yere gitti. Bermondsey'de ondan yalnızca biraz önce bulunmuş olmalısınız. Henüz buraya gelmemiş olması, sonra Mile End'e gittiğini gösteriyor. Bu onun biraz zamanını almıştır, çünkü sonra, bir yolla nehirde taşınmış olması gerekir. İnanın bana dostlarım, bundan sonra fazla beklemeyeceğiz. Hiçbir fırsatı kaçırmamamız için hazırda bir saldırı planımızın olması gerek. Şişşt! Artık zamanımız yok. Bütün silahlarınızı alın! Hazır olun!" Konuşurken eliyle uyarıda bulundu çünkü hepimiz hol kapısının kilidine bir anahtarın yavaşça sokulduğunu duyabiliyorduk. Böylesi bir anda bile, egemen ruhun kendini ortaya koyuş yoluna hayranlık duymadan edemedim. Dünyanın çeşitli yerlerindeki tüm av partilerimizde ve serüvenlerimizde Quincey Morris, her zaman eylem taslağını hazırlayan kişi olmuştur ve Arthurla ben tümüyle ona uymaya alışmıştık. Şimdi o eski alışkanlık içgüdüsel olarak canlanmış gibiydi. Quincey, odaya hızlıca göz gezdirdikten sonra saldırı planımızı düzenledi ve tek söz etmeden, el işaretiyle her birimizi yerleştirdi. Van Helsing, Harker ve ben, kapı açıldığında Profesör kapıyı gözden kaçırmasın ve biz ikimiz içeri giren kişiyle kapının arasında durabilelim, diye kapının tam arkasına geçtik.

Godalming arkada ve Quincey önde pencerenin önünde görünmeyecek şekilde eyleme geçmek üzere hazır durdular. Saniyelerin kâbus gibi yavaş geçtiği bir kuşku içinde bekledik. Holde yavaş ve dikkatli adımlar geldi; kuşkusuz Kont bir sürprize hazırdı - en azından bundan korkuyordu.

Birdenbire tek bir sıçrayışta odaya daldı; herhangi birimiz onu tutmak için elimizi kaldıramadan aramızdan geçti. Hareketinde panteri andıran bir şey vardı -gelişinin şaşkınlığından ayılmamızı sağlıyormuş gibi görünen çok insanlık dışı bir şey vardı. İlk eyleme geçen, hızlı bir hareketle kendini evin önündeki kapının önüne fırlatan Harker'dı. Kont bizi görünce, yüzünde, köpek-dişlerini uzun ve sivri gösteren korkunç bir ifade belirdi, ama şeytani gülüş yerini çabucak aslanı andıran gurura bıraktı. Tek bir dürtüyle hepimiz üzerine yürüyünce yüz ifadesi yine değişti. Daha örgütlü bir saldırı planı yapmamış olmamız çok yazık, çünkü o anda bile ne yapacağımızı merak ediyordum. Kişisel olarak, ölümcül silahlarımızın yardımının dokunup dokunmayacağını bilmiyordum. Harker, belli ki bunu sınamak istiyordu, çünkü büyük *kukri*'yi[→] hazırladı ve bununla Kont'a acımasız ve beklenmedik bir darbe indirdi. Güçlü bir darbeydi; ancak, Kont'un geriye sıçrayışının şeytani hızı onu korumuştu. Bir saniye geç kalsaydı, keskin alet yüreğini biçmiş olacaktı. Bu durumda, kukri yalnızca ceketinin kumaşını kesti ve açılan geniş yarıktan bir deste kâğıt para ve bolca altın döküldü. Kont'un yüz ifadesi öyle şeytaniydi ki, korkunç kukri başka bir darbe için yeniden fırlattığını görmeme karşın, Harker adına korktum, içgüdüsel olarak, koruyucu bir güdüyle, sol elimde haç ve kutsanmış ekmekle öne atıldım. Kolumdan elime doğru büyük bir gücün aktığını hissettim ve hepimizin kendiliğinden benzer bir hareket yapmamız karşısında, Kont'un korkup geri çekildiğini görmek beni hiç şaşırtmadı. Kont'un yüzündeki nefret ve engellenmiş kötülük ifadesini -kızgınlık ve şeytani öfke- anlatabilmem olanaksız. Solgun yüzü, alev alev yanan gözleriyle karşıtlık oluşturarak yeşilimsi sarıya dönüştü ve alnındaki kırmızı yara izi sanki solgun derisinin üzerinde kalp atışı gibi inip kalkıyordu. Bir sonraki an, yılankavi bir dalışla, henüz darbesi yerine ulaşamadan Harker'ın kolunun altından süzüldü ve yerden bir tomar para kaparak odanın karşı tarafına fırladı ve kendini pencereden aşağı attı. Aşağı dökülen camların şangırtısı ve parıltısı arasında aşağıdaki taş döşeli alana düştü. Cam şangırtısının arasında, altınların bazıları taş zemine düştüğü için, tıngırtılarını duyabiliyordum. Pencereye koştuk ve hiç yara almadan yerden

yay gibi fırladığını gördük. Koşarak, basamakları tırmanarak taş döşeli meydanı geçti ve ahır kapısını açtı. Orada döndü ve bize seslendi:

"Beni engelleyebileceğinizi sanıyorsunuz, siz - kasaplık koyunlar gibi sıra sıra dizilmiş solgun yüzlerinizle. Ama sonunda siz üzüleceksiniz, her biriniz! Beni rahat edip dinleneceğim yerlerden yoksun bıraktığınızı sanıyorsunuz; ama başkaları da var. İntikamım daha yeni başlıyor! Onu yüzyıllara yaydım ve zaman benim lehime işliyor. Sevdiğiniz kızlar çoktan benim oldu ve onlar aracılığıyla siz ve başkaları da benim olacaksınız - emirlerimi yerine getirecek yaratıklarım ve beslenmek istediğimde çakallarım olacaksınız. Pöh!" Küçümseyici bir gülüşle çabucak kapıdan geçti, kapıyı arkasından kilitlerken paslı sürgünün gıcırdadığını duyduk. İleride bir kapı açılıp kapandı. Onu ahırda izlemenin zorluğunu fark ettiğimiz için hole doğru ilerlerken içimizden ilk konuşan Profesör oldu.

"Bir şey öğrendik - aslında çok şey! Yürekli sözlerine karşın bizden korkuyor; zamandan korkar, yoksunluktan korkar! Eğer öyle olmasa, neden böyle acele eder? Ses tonu onu ele veriyor ya da kulaklarım yanılıyor. Neden o parayı alsın? Siz çabuk peşinden gidin. Siz, vahşi hayvan avcılarısınız ve onu böyle düşünün. Bana gelince, ben, olur da geri dönerse diye buradaki hiçbir şeyin işine yaramamasını sağlarım." Konuşurken, bir yandan da kalan parayı cebine koydu, tapu senetlerini Harker'ın bıraktığı şekliyle demet halinde aldı ve kalanları şömineye doğru süpürüp bir kibritle hepsini ateşe verdi. Godalming'le Morris koşarak avluya çıktılar, Harker Kont'un peşinden gitmek için pencereden inmişti. Ama Kont ahırın kapısını sürgülemişti ve onlar zorla kapıyı açtıklarında ondan hiçbir iz yoktu. Van Helsing'le ben evin arka tarafında araştırma yapmaya çalıştık ama dar sokaklar bomboştu ve Kont'un gittiğini gören kimse yoktu.

Artık akşam olmak üzereydi ve günbatımına çok kalmamıştı. Planımızın suya düştüğünü kabul etmek zorundaydık, kederli yüreklerle, Profesör'ün şu sözlerine katıldık: "Gelin, Madam Mina'ya dönelim - zavallı, zavallı, sevgili Madam Mina. Şimdilik yapabileceğimiz her şey yapıldı ve orada, en azından onu koruyabiliriz. Ama ümitsizliğe kapılmamalıyız. Yalnızca bir toprak sandığı daha kaldı ve onu bulmaya çalışmalıyız; o da yapıldığında her şey yoluna girecek." Harker'ın içini rahatlatmak için elinden geldiğince yürekli konuştuğunu görebiliyordum. Zavallı adam, oldukça çökmüştü; ara sıra bastıramadığı hafif bir inilti çıkıyordu ağzından - karısını düşünüyordu.

Kederli yüreklerle yürekliliğini ve cömertliğini onurlandıran neşeli bir görüntüyle Mrs. Harker'ın bizi beklediğini gördüğümüz evime döndük. Yüzümüzü gördüğünde kendi yüzü ölü gibi soldu; bir-iki saniyeliğine sanki gizlice dua ediyormuş gibi gözleri kapandı ve sonra neşe içinde konuştu:

“Size ne kadar teşekkür etsem az. Ah, zavallı sevgilim!” Konuşurken, bir yandan da kocasının kırlaşmış başını ellerine aldı ve öptü - “Zavallı başını buraya koy ve dinlendir. Her şey iyi olacak, sevgilim! Eğer iyi niyetiyle böyle olmasını arzu edersek Tanrı bizi koruyacak.” Zavallı adamcağız yalnızca inledi. Çektiği büyük acıda sözcüklere yer yoktu.

Hep birlikte yarım yamalak bir yemek yedik ve bunun bir biçimde hepimizi neşelendirdiğini sanıyorum. Belki de bize yardım eden, yemeğin aç insanların gözündeki -çünkü hiçbirimiz kahvaltıdan beri bir şey yememiştik- hayvani ısısı ya da dostluk duygusuydu; her nasılsa, artık daha önceki kadar acması durumda değildik ve yarını hiç de umutsuz görmüyorduk. Sözümüze sadık kalarak Mrs. Mina'ya olan biten her şeyi anlattık ve her ne kadar tehlike, kocasını tehdit ediyormuş gibi görünen zamanlarda rengi daha da solsa ve kocasının ona olan bağlılığının belirtildiği diğer anlarda kızarsa da, yürekli ve soğukkanlı biçimde dinledi. Harker'ın hiç çekinmeden Kont'un üzerine atıldığı kısma geldiğimizde kocasının koluna yapıştı ve sanki onun tutuşu, kocasını gelebilecek tehlikelerden koruyabilecekmiş gibi sıkı sıkı tuttu. Ama tüm anlatı bitene ve olanlar şu âna kadar getirilene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra, kocasının elini bırakmadan aramızda ayağa kalktı ve konuştu. Ah, keşke o sahne hakkında bir fikir verebilseydim; o tatlı, tatlı, iyi, iyi kadının, bilincinde olduğu ve bizim de -nereden ve nasıl kaynaklandığını anımsayarak- dişlerimizi gıcırdatarak baktığımız o alnındaki kırmızı yara iziyle gençliğinin ve canlılığının ışıltılı güzelliği içinde duruşu; bizim amansız nefretimize karşın onun sevgi dolu inceliği; tüm korkularımıza ve kuşkularımıza karşın onun sevecen inancı; belirtilerden anladığımız kadarıyla tüm iyiliği, saflığı ve inancıyla Tanrı tarafından istenmiyordu.

“Jonathan,” dedi ve bu sözcük, dudaklarında müzik gibi çınladı; öyle sevgi ve sevecenlik doluydu ki! “Jonathan sevgilim ve siz tüm gerçek, gerçek dostlarım, tüm bu korkunç zaman boyunca bir şeyi aklınızda tutmanızı istiyorum. Savaşmanız gerektiğini biliyorum - gerçek Lucy sonsuza dek yaşayabilsin diye sahte Lucy'yi yok edişiniz gibi, bunu da yok etmeniz gerektiğini biliyorum, ama bu bir nefret işi değil. Tüm bunlara

neden olan o zavallı adam, hepsinden daha üzücü bir vaka. İyi tarafı ruhsal ölümsüzlüğe kavuşabilsin diye kötü tarafı yok edildiğinde ne sevineceğini bir düşünün. Bu, ellerinizi onu yok etmekten alıkoymasa da ona da acıyarak yaklaşın.”

O konuşurken, kocasının yüzünün karardığını ve tutkusu sanki ta derinlerine kadar çekilmiş gibi yüzünün burulduğunu görebiliyordum. İçgüdüsel olarak, eklemleri bembeyaz görünene kadar karısının elini sıkmayı sürdürdü. Karısı, çektiğinden emin olduğum acıdan kaçınmadı, ama ona her zamankinden daha çekici gözlerle baktı. Karısı konuşmasını tamamladığında Harker, neredeyse elini karısının elinden kopartarak ayağa kalktı ve şöyle dedi:

“Dilerim Tanrı onu, amaçladığımız gibi dünyevi yaşamını yok etmeme yetecek kadar bir süre elime bırakır. Eğer bunun ötesinde, ruhunu sonsuza dek alevler içindeki Cehennem'e gönderebilseydim, bunu da yapardım!”

“Ah, sus! Ah, sus! Tanrı aşkına. Böyle şeyler söyleme Jonathan, kocacığım; yoksa beni korku ve dehşetle paramparça edeceksin. Sevgilim, benim de belki... bir gün... böyle bir acımaya gereksinim duyabileceğimi - bu uzun, upuzun gün boyunca bunu düşünüp durdum- düşün; ve senin gibi bir başkasının -ve seninkine eş bir kızgınlık nedenine sahip birinin- beni bundan mahrum bırakabileceğini düşün! Ah, kocacığım! Kocacığım, başka bir yol olsaydı seni böyle bir düşünceden kurtarırdım, ama vahşi sözlerine fazla değer vermemesi ve bunları, çok seven ve büyük acılar çeken bir adamın yüreği kırık çığlığı olarak görmesi için Tanrı'ya yalvarıyorum. Ah, Tanrım, bu beyaz saçları, yaşamı boyunca hiçbir kötülük yapmamış ve başına türlü üzüntüler gelmiş bu adamın çektiklerinin kanıtı olarak gör.”

Biz erkeklerin tümü şimdi gözyaşları içindeydik. Onlara direnmenin anlamı yoktu ve açık açık ağladık. Tatlı düşüncelerinin etkili olduğunu görünce Mrs. Harker da ağladı. Kocası, kendisini onun dibinde dizlerinin üstüne attı ve kollarını karısına dolayarak yüzünü elbisesinin kıvrımlarına gömdü. Van Helsing, bize işaret etti ve iki seven yüreği Tanrılarıyla baş başa bırakarak odadan çıktık.

Onlar yatmaya gitmeden, Profesör odalarını Vampir'in girme olasılığına karşı hazırladı ve Mrs. Harker'a huzur içinde uyuyabileceği konusunda güvence verdi. Kendisini bu inanca alıştırmaya çalıştı ve açıkça, kocasının hatrına hoşnut görünmeye çalıştı. Bu, yürekli bir savaşımdı; sanırım ve inanırım ki, ödülü de yok değildi. Van Helsing, herhangi bir acil durum

olması halinde ikisinin de çalabileceği bir zili el altına yerleştirmişti. Onlar yatmak üzere çekildiklerinde, Quincey, Godalming ve ben geceyi aramızda bölüşüp ayakta kalmaya ve zavallı acılı hanımefendiye göz kulak olmaya karar verdik. İlk nöbet Quincey'ye düşüyor, bu nedenle, geri kalanımız olabildiğince erken yatağa gitmeliyiz. Godalming, ikinci nöbet onun olduğu için çoktan yattı bile. Artık işim bittiğine göre ben de yatabilirim.

Jonathan Harker'ın güncesi

3-4 Ekim, gece yarısına yakın. - Dünün hiç bitmeyeceğini sandım. Uyanınca her şeyi değişmiş bulacağıma ve herhangi bir değişikliğin artık daha iyiye gidiş şeklinde olacağına ilişkin kör bir inançla üzerime uyku özlemi çökmüştü. Ayrılmadan önce, bir sonraki adımımızın ne olacağını konuştuk, ama sonuca varamadık. Tüm bildiğimiz toprak sandıklarından bir tane daha olduğu ve nerede olduğunu yalnızca Kont'un bildiğiydi. Eğer saklanmayı seçerse, bizi yıllarca oyalayabilir ve bu arada... Düşüncesi o kadar korkunç ki, onu şimdi bile düşünmeye cüret edemiyorum. Şunu biliyorum: Eğer tümüyle mükemmel bir kadın varsa, bu benim zavallı, haksızlığa uğramış sevgilimdir. Dün geceki tatlı acıma duygusundan dolayı -öyle bir acıma duygusu ki, canavara karşı hissettiğim nefretimi bile aşağılık gösterdi- onu bin kat daha çok seviyorum. Tanrı dünyanın böyle bir yaratığı yitirerek daha da zavallılaşmasına kuşkusuz izin vermeyecektir. Bu, benim için bir umut. Artık hepimiz akıntıya kapılmış, sığ kayalıklara doğru ilerliyoruz ve inanç bizim tek güvencemiz. Tanrı'ya şükür! Mina uyuyor ve uykusunda rüya görmüyor. Böyle korkunç anıları temel alacak rüyalarının nasıl olabileceğinden korkuyorum. Gördüğüm kadarıyla, günbatımından bu yana çok da sakin değildi. O zaman yüzüne, bir süreliğine, mart ayının ani rüzgârlarının ardından gelen bahar gibi bir huzur çöktü. O sırada bunun, yüzüne düşen kırmızı günbatımının yumuşaklığı olduğunun düşünmüştüm, ama şimdi bir şekilde bunun daha derin anlamı olduğunu düşünüyorum. Çok bitkin olmama karşın -ölü gibi bitkinim- uykum yok. Ama uyumaya çalışmalıyım çünkü düşünmem gereken bir yarın var ve bana huzur yok, ta ki...

Daha sonra. - Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü yüzünde şaşkın bir ifadeyle yatağın ortasında oturan Mina beni uyandırdı. Bunu kolayca görebiliyordum, çünkü odayı karanlık bırakmamıştım; elini, beni

uyarırcasına ağzıma götürdü ve kulağıma fısıldadı: “Şişşt! Koridorda biri var!” Yavaşça kalktım ve odayı boylu boyunca geçerek usulca kapıyı açtım.

Tam dışarıda, uyanık olarak bir şilteye uzanmış, Mr. Morris yatıyordu. Fısıltıyla konuşurken, sessiz olmam için elini kaldırdı:

“Şişşt! Yatağınıza dönün; her şey yolunda. Bu gece birimiz hep burada kalacağız. İşi şansa bırakmaya niyetimiz yok!”

Bakışı ve el işareti tartışmaya meydan bırakmıyordu, böylece, geri geldim ve olanları Mina'ya anlattım. Mina iç çekti ve kollarını bana dolarken zavallı, solgun yüzüne bir gülümseme gölgesi yayıldı ve şöyle dedi:

“Ah, bu iyi, yürekli erkeklerim için Tanrı'ya şükürler olsun!” İç çekerek uyumak üzere yine yattı. Tekrar uyumaya çalışmam gerekmesine karşın uykum olmadığı için şimdi bunları yazıyorum.

4 Ekim, sabah. - Gece bir kez daha Mina tarafından uyandırıldım. Bu kez hepimiz iyi bir uyku çektik, çünkü yaklaşan şafağın griliği pencereleri keskin dikdörtgenlere çeviriyordu ve gaz lambasının alevi bir ışık dairesinden çok beneğe benziyordu. Telaşla bana şöyle dedi: “Git, Profesör'ü çağır. Onu hemen görmek istiyorum.”

“Neden?” diye sordum.

“Bir fikrim var. Gece aklıma gelmiş ve ben farkına varmadan olgunlaşmış olmalı. Beni şafaktan önce hipnotize etmeli, o zaman konuşabilirim. Çabuk git, sevgilim; zaman daralıyor.” Kapıya gittim. Şiltenin üzerinde Dr. Seward dinleniyordu ve beni görünce ayağa fırladı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu korkuyla.

“Hayır,” diye yanıtladım; “ama Mina hemen Dr. Van Helsing'i görmek istiyor.”

“Ben giderim,” dedi ve koşarak Profesör'ün odasına gitti.

İki-üç dakika içinde Van Helsing, üzerinde ropdöşambrıyla odanın içindeydi; Mr. Morris ve Lord Godalming de Dr. Seward'la birlikte kapıda durmuş sorular soruyorlardı. Profesör, Mina'nın gülümsediğini görünce - Profesör'ün yüzündeki kaygıyı silip atan mutlu bir gülümseme- Profesör ellerini ovuşturdu ve şöyle dedi:

“Ah, sevgili Madam Mina, bu gerçekten büyük bir değişiklik. Bakın, dostum Jonathan! Eski sevgili Madam Minamız, bugün eskisi gibi aramıza

döndü!” Sonra, Mi-na'ya dönerek, neşeyle konuştu: “Peki, sizin içine ne yapabilirim? Çünkü bu saatte beni boş bir şey için çağırmamışsınızdır.”

“Beni hipnotize etmenizi istiyorum!” dedi. “Bunu şafaktan önce yapın çünkü o zaman konuşabileceğimi, özgürce konuşabileceğimi hissediyorum. Çabuk olun çünkü zaman kısa!” Profesör, hiçbir şey söylemeden, Mina'ya yatakta oturmasını işaret etti.

Gözlerini ona dikerek, sırayla her iki elini başının tepesinden aşağıya doğru Mina'nın yüzünün önünden geçirmeye başladı. Mina, bir-iki dakika boyunca gözlerini dikip Profesör'e baktı; bu sırada yüreğim çekiç gibi atıyordu, çünkü bir krizin yaklaşmakta olduğunu hissediyordum. Yavaş yavaş Mina'nın gözleri kapandı ve tümüyle kıpırtısız oturdu; yaşadığı yalnızca göğsünün hafifçe inip kalmasından anlaşılıyordu. Profesör birkaç geçiş daha yaptı ve sonra durdu; alnının iri ter damlalarıyla kaplandığını görebiliyordum. Mina gözlerini açtı, ama aynı kadın gibi görünmüyordu. Gözlerinde uzak bir bakış ve sesinde benim için yeni olan üzgün bir uyku hali vardı. Profesör sessiz olmamızı isteyen bir hareketle elini kaldırarak bana öbürlerini de içeri almamı işaret etti. Kapıyı arkalarından kapatarak parmak ucunda içeri girdiler ve yatağın ayakucunda durarak izlediler. Mina onları görmemiş gibiydi. Sessizlik, Van Helsing'in, Mina'nın düşünce akışını bozmayacak biçimde alçak bir tonda konuşmasıyla bozuldu:

“Neredesiniz?” Yanıt, doğal biçimde geldi: “Bilmiyorum. Uykunun kendine ait yeri yoktur.” Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Mina, hiç kıpırdamadan dimdik duruyordu ve Profesör gözünü ona dikmiş ayakta duruyordu; geri kalan bizler nefes almaya bile zar zor cüret ediyorduk. Oda gittikçe aydınlanıyordu; Dr. Van Helsing, gözlerini Mina'nın yüzünden almayarak bana perdeyi kaldırmamı işaret etti. Öyle yaptım ve gün tam üzerimizde göründü. Kırmızı ufuk çizgisi hızla yükseliyordu ve odaya pembe bir ışık yayıldı. O an, Profesör yine konuştu: “Şimdi neredesiniz?” Yanıt, rüyadaymış gibi ama bilinçli geldi; sanki bir şey yorumluyor gibiydi. Stenoyla yazılmış notlarını okurken de aynı ses tonuyla konuştuğunu duymuştum.

“Bilmiyorum. Hepsi bana yabancı!”

“Ne görüyorsunuz?”

“Hiçbir şey göremiyorum; her yer karanlık.”

“Ne duyuyorsunuz?” Profesör'ün sabırlı sesindeki gerginliği fark edebiliyordum.

“Suyun şapırtısını. Su çağlıyor ve küçük dalgalar sıçrıyor. Dışarıdan seslerini duyabiliyorum.”

“O zaman gemidesiniz, öyle mi?” Bir şeyler anlamaya çalışarak hepimiz birbirimize baktık. Düşünmeye korkuyorduk. Yanıt çabuk geldi:

“Ah, evet!”

“Başka ne duyuyorsunuz?”

“Yukarıda koşuşturan adamların ayak seslerini. Bir zincirin gıcırtısını ve bocurgat zinciri boşalırken çıkan gürültülü çıngırtıyı.”

“Ne yapıyorsunuz?”

“Kıpırdamıyorum - ah, hiç kıpırdamıyorum. Ölü gibiyim!” Sesi, uyuyan birinin derin nefesine dönüşerek soldu ve açık gözleri yine kapandı.

Bu arada, güneş yükselmişti ve hepimiz, günün aydınlığı içindeydik. Dr. Van Helsing ellerini Mina'nın omuzlarına yerleştirdi ve başını yavaşça yastığına yerleştirdi. Birkaç saniye çocuk gibi uyuyarak yattı ve sonra, uzun bir iç çekişle uyandı ve çevresinde duran bizlere meraklı bakışlarla baktı. Söylediği tek şey, “Uykumda mı konuştum?” oldu. Ama biz açıklama yapmadan da durumu biliyor gibiydi; ama neler söylemiş olduğunu bilmeye istekliydi. Profesör, aralarında geçen konuşmayı yineledi ve Mina şöyle dedi:

“O zaman kaybedecek tek bir saniye bile yok; henüz çok geç olmamış olabilir!” Mr. Morris'le Lord Godalming kapıya doğru harekete geçtiler, ama Profesör'ün dingin sesi onları geri çağırdı:

“Durun, dostlarım. O gemi her neredeyse, Madam Mina konuşurken demir alıyordu. Büyük Londra Limanınızda şu an demir alan çok sayıda gemi var. Aradığınız hangisi? Tanrı'ya şükür, bizi nereye götüreceğini bilmesek de, bir kez daha ipucumuz var. Kısmen kör gibiydik; insanların tavırları yüzünden kör gibiydik, çünkü eğer görmüş olabileceğimiz şeyi görmüş olmamız mümkündüyse, geriye baktığımız zaman ileri baktığımızda görebileceğimiz şeyi görüyoruz. Heyhat! Ama bu cümle çamur gibi oldu; öyle değil mi? Jonathan'ın öfkeli bıçağının onu korkutmasına karşın, o parayı kaparken Kont'un aklından ne geçtiğini artık biliyoruz. Kaçmayı düşünüyor. Beni dinleyin, KAÇMAYI! Kalan tek toprak

sandığı ve tilki kovalayan köpekler gibi peşinden giden bir adam sürüsü varken bu Londra'nın ona göre bir yer olmadığını anladı. Son toprak sandığını gemiye yükledi ve ülkeyi terk etti. Kaçmayı düşünür, ama hayır! Onun peşinden gidiyoruz. Kırmızı ceketini giydiğinde dostumuz Arthur'un söyleyeceği gibi, *Tally Ho!*[→] Tilkimiz kurnaz, ah! Öyle kurnaz ki bizim de kurnazlıkla peşinden gitmemiz gerek. Ben de kurnazım ve bir süre onun aklıyla düşüneceğim. Bu süre içinde dinlenebilir ve huzur içinde olabiliriz çünkü aramızda, geçmek istemediği ve istese bile geçemeyeceği sular var - tabii eğer gemi karaya değmezse ve bu da ancak tam ya da durgun gelgitte olabilir. Bakın, güneş henüz doğdu ve günbatımına dek bütün gün bizim. Banyo yapalım, giyinelim ve gereksinim duyduğumuz ve bizimle aynı topraklarda olmadığı için rahatça yiyebileceğimiz kahvaltımızı edelim.” Mina ona soru sorarken dokunaklı gözlerle baktı:

“Peki ama bizden uzaklaştıysa neden onu aramayı sürdürmemiz gerekiyor ki?” Profesör onun elini tuttu ve sorusunu yanıtlarken yavaşça vurdu:

“Bana şimdilik soru sormayın. Kahvaltı ettiğimiz zaman tüm soruları yanıtlayacağım.” Başka bir şey söylemedi ve giyinmek üzere ayrıldık.

Kahvaltıdan sonra Mina sorusunu yineledi. Profesör, ona bir dakikalığına ciddiyetle baktı ve sonra üzüntülü biçimde şöyle dedi:

“Çünkü sevgili, sevgili Madam Mina, artık, cehennemin ağzına kadar peşinden gitmemiz gerekse bile onu bulmamız şart!” Usulca sorusunu sorarken Mina'nın yüzü daha da solgunlaştı:

“Neden?”

“Çünkü,” diye yanıtladı Profesör ciddiyetle, “o yüzyıllarca yaşayabilir, ama siz ölümlü bir kadınsınız. Artık zamandan korkmalıyız - boynunuza o işareti bıraktıktan sonra.”

Mina bayılıp yere yığılırken onu yakalamak için tam zamanında yetiştim.

XXIV

Dr. Seward,ın fonograf güncesi, konuşan Van Helsing

Bu kayıt Jonathan Harker için.

Sevgili Madam Minanızın yanında kalacaksınız. Biz, araştırmamızı yapmak üzere gideceğiz - eğer buna araştırma diyebilirsem, çünkü bu araştırma değil bilme durumu ve biz yalnızca kanıtlama peşindeyiz. Ama bugün burada kalın ve Madam Mina'yla ilgilenin. Bu sizin en iyi ve en kutsal göreviniz. Bugün Kont'u hiçbir şey burada tutamaz. Onlara anlattığım için öbür dördünün daha önceden öğrendiği şeyleri size de anlatmama izin verin. Düşmanımız uzaklara gitti; Transilvanya'daki Şatosu'na geri döndü. Bunu, sanki ateşten elyazısıyla duvara yazılmış gibi iyi biliyorum. Bunun için bir biçimde hazırlandı ve son toprak sandık bir yerlerde gemiye yüklenmeye hazır bekledi. Parayı bunun için aldı; onu günbatımından önce yakalamayalım diye son seferinde bunun için acele etti. Kendisi gibi olduğunu düşündüğü zavallı Miss Lucy'nin hep kendisi için açık olacağını düşündüğü mezarında saklanabilmesi dışında tek umudu buydu. Ama zaman yoktu. Bu, boşa çıkınca son olanağına başvurdu - yani, double entente[→] olduğunu umduğumu söyleyebileceğim son toprak evine. Çok akıllı, ah! Öyle akıllı ki! Buradaki oyununun bittiğini biliyordu ve bu yüzden, evine dönmeye karar verdi. Geldiği yönden giden bir gemi bulur ve ona girer. Şimdi o gemiyi ve rotasını bulmaya gidiyoruz; bunu öğrendiğimizde geri gelip size her şeyi anlatacağız. O zaman sizi ve zavallı sevgili Madam Mina'yı rahatlatacağız. Çünkü bu, her şeyin bittiğini düşündüğünüzde umut verecek: Her şey yitirilmiş değil. Peşine düştüğümüz bu yaratığın Londra'ya kadar gelmesi yüzlerce yıl sürdü ve yine de bir gün, nereye yerleştiğini öğrendiğimizde onu buradan kovuyoruz. Çok zarar verecek kadar güçlü olmasına ve bizim gibi acı çekmemesine karşın, gücü sınırlı. Ama her birimiz amacımız çerçevesinde güçlüyüz ve birlikteyken

daha da güçleniyoruz. Yüreğinizi rahat tutun, Madam Mina'nın sevgili kocası. Artık savaş başladı ve sonunda kesin biz kazanacağız - çocuklarını izlemek için yükseklerde oturan Tanrı kadar kesin. Bu yüzden, biz dönene kadar çok rahat olun.

VAN HELSING

Jonathan Harker'ın güncesi

4 Ekim. - Mina'ya, Van Helsing'in fonograftaki mesajını okuduğumda zavallı kızcağız oldukça canlandı. Kont'un ülke dışında olduğunun kesinleşmesi onu rahatlatmıştı ve bu rahatlama ona güç veriyor. Bana gelince, artık korkunç tehlikeyle yüz yüze olmayınca, onun varlığına inanmak neredeyse olanaksızmış gibi geliyor. Dracula Şatosu'ndaki kendi korkunç deneyimlerim bile uzun zaman önce unutulmuş bir rüya gibi. Serin güz havasında, parlak gün ışığının altında...

Heyhat! Nasıl inanmayabilirim! Bu düşüncemin ortasında gözüm zavallı sevgilimin bembeyaz alnındaki kırmızı yara izine takıldı. O yara izi orada durduğu sürece, inanmamak diye bir şey söz konusu olamaz. Ve daha sonra, onun anısı da apaçık kalacak. Mina da ben de boş durmaya korkuyoruz, bu nedenle tekrar tekrar tüm güncelerin üzerinden geçtik. Bir biçimde, her seferinde gerçeklikleri daha büyük görünse de acı ve korku daha az geliyor. Başından bu yana açık olan temel bir amaç var ve bu iç rahatlatıyor. Mina, belki de büyük bir iyiliğin araçları olabileceğimizi söylüyor. Olabilir! Onun gibi düşünmeye çalışacağım. Birbirimizle hiç gelecek hakkında konuşmadık. Araştırmalarının sonrasında Profesör ve ötekileri görene dek beklemek daha iyi olacak.

Gün, bir daha asla bir günün geçebileceğini düşünmediğim kadar çabuk geçiyor. Saat üç oldu.

Mina Harker'ın güncesi

5 Ekim, akşam 5. - Toplantımızın tutanağı. Katılan-lar: Profesör Van Helsing, Lord Godalming, Dr. Seward, Mr. Quincey Morris, Jonathan Harker, Mina Harker.

Dr. Van Helsing, Kont Dracula'nın kaçışı için hangi tekneye bindiğini ve istikametinin neresi olduğunu bulmak üzere gün içinde hangi adımların atıldığını anlattı:

“Transilvanya'ya geri dönmek istediğini bildiğimden, Tuna ağzından ya da o yoldan geldiği için, Karadeniz'in bir yerinden gitmesi gerektiğinden emindim. Karşımızda, ümitsizliğe düşüren bir boşluk vardı. *Omne ignotum pro magnifico*[→] ve böylece, binbir güçlükle dün gece Karadeniz'e doğru yola çıkan gemileri bulmaya başladık. Madam Mina, yelkenlerin açıldığından söz ettiğine göre yelkenli bir gemideydi. Bunlar, The Times'daki listenize girecek kadar önemli olmadıklarından, Lord Godalming' in önerisi üzerine, çok küçük bile olsa bütün gemilerin kaydının olduğu Lloyd's bürosuna gittik. Orada, gelgitle yola çıkıp Karadeniz'e giden tek bir gemi olduğunu öğrendik. Adı Czarina Catherine; Doolittle Yük İskelesinden Varna'ya doğru yola çıkmış ve oradan da başka yerlere uğrayıp Tuna'dan yukarı çıkacakmış. “Hah!” dedim, “Kont'un olduğu gemi bu.” Bu yüzden, Doolittle Yük İskelesi'ne gittik ve orada, küçük bir ahşap ofiste oturan bir adam bulduk; ofis öyle küçüktü ki adam ofisten büyük görünüyordu. Ona Czarina Catherine'de olup bitenleri sorduk. Çok küfrediyor, kırmızı yüzlü ve yüksek sesli, ama yine de iyi adam; Quincey ona cebinden tomar haline getirirken hışırdayan bir şey verdiğinde ve onu giysisinin derinliklerinden çıkarttığı çok küçük bir çantaya koyduğunda daha da iyi bir dostumuz ve saygılı hizmetkârımız oldu. Bizimle geldi ve çok sayıda kaba saba ve öfkeli adama sordu; bunlar da susuzlukları giderildiğinde daha iyi adamlar oluyorlar. Bolca, kandan, lanetten ve ne demek istediklerini kestirsem de tam anlamadığım başka şeylerden söz ediyorlar; yine de bilmek istediğimiz her şeyi anlattılar.

Bunların arasında, bize dün öğleden sonra saat beş gibi bir adamın nasıl telaşla geldiğini anlatıyorlar. Kemerli burunlu, çok beyaz dişleri ve alev alev yanıyormuş gibi görünen gözleri olan uzun, ince ve solgun bir adam. Ne kendisine ne de saate uygun olan hasır şapkası dışında tümüyle siyahlara bürünmüş. Hangi geminin Karadeniz'e yola çıkacağını ve nerelere gideceğini soruşturmak için parasını saçmış. Birileri onu ofise, sonra da gemiye götürmüş; gemiye çıkmamış ve kıyıdaki iskelede durup kaptanın ona gelmesini istemiş. İyi para alacağı söylenince kaptan gelmiş; önce çok küfretse de anlaşmayı kabul etmiş, sonra, zayıf adam gitmiş, birisi ona at ye arabanın nereden kiralanabileceğim söylemiş. Adam oraya gitmiş; az sonra, üzerinde büyük bir sandık olan arabayı kendisi sürerek geri gelmiş; gemiye yüklemeleri için çok sayıda kişi gerekmesine karşın sandığı arabadan kendisi indirmiş. Sandığın nasıl ve nereye yerleştiğine ilişkin kaptanla uzun uzun konuşmuş; ama kaptan bundan hoşlanmamış ve ona bir sürü dilde

küfrederek istiyorsa, gelip kendisinin ilgilenmesini söylemiş. Ama o, “Hayır,” demiş; yapacak çok işi olduğu için henüz gelmeyeceğini söylemiş. Bunun üzerine kaptan ona, gelgit değişmeden -lanet olasıca- gemisi oradan ayrılacağı için -lanet olasıca- çabuk olmasını söylemiş. O zaman, zayıf adam gülmüş ve elbette kaptanın uygun olduğunu düşündüğü zaman gitmesi gerektiğini söylemiş, ama çok çabuk giderse bir sürprizle karşılaşacağını belirtmiş. Kaptan yine çok dilde küfrederken zayıf adam başıyla selam verip ona teşekkür etmiş ve yelken açmadan önce gemiye çıkarak bir yere kadar, inceliğinden ve konukseverliğinden yararlanacağını söylemiş. Sonunda kaptan, hiç olmadığı kadar kızararak ve daha da fazla dilde, lanet olasıca gemisinde lanet olasıca Fransız istemediğini söylemiş. Bunun üzerine adam yakınlarda yükleme formları alabileceği bir dükkân olup olmadığını sorduktan sonra gitmiş.

Kimse nereye gittiğini bilmiyordu ya da dedikleri gibi, çünkü düşünecek lanet olasıca başka şeyleri vardı -çünkü lanet olasıca kısa süre sonra, Czarina Catherine' in beklendiği gibi yelken açmayacağı belli olmuş. İnce bir sis, hissettirmeden ırmaktan süzülmüş ve büyümüş, büyümüş; ta ki, yoğun bir sis tabakası gemiyi ve çevresindeki her şeyi sarmalayana kadar. Kaptan çok dilde küfretmiş -çok çok dilde- çok dilde lanet etmiş, ama hiçbir şey yapamamış. Su, gittikçe yükselirken kaptan gelgiti hepten yitirmekten korkmaya başlamış. Hiç dost canlısı bir ruh hali içinde değilmiş, deniz tümden yükseldiğinde, zayıf adam yine iskeleye çıkagelmiş ve sandığının nereye istiflendiğini görmek istemiş. O zaman kaptan, onun da sandığının da -lanet olasıca- Cehennem'i boylamalarını dilediğini söyleyerek yanıt vermiş. Ama zayıf adam güvenmemiş ve ikinci kaptanla aşağı inip sandığın nereye yerleştiğini gördükten sonra yukarı çıkıp bir süre güvertede, sisin içinde durmuş. Oraya kendi başına gelmiş olmalı, çünkü kimse onun farkına varmamış. Aslında onu düşünmemişler, çünkü bir süre sonra sis erimeye başlamış ve her şey yine netleşmiş. Susamış olan dostlarım, kaptanın her zamanki çok dilliliğini aşan küfürlerini ve o sırada nehirde hareket halinde bulunan öteki denizcilere sorular sorup içlerinden çok azının sisi gördüğünü, bunların da yalnızca iskelenin çevresinden gördüğünü anlayınca hiç olmadığı kadar renkli bir görüntü sergilediğini anlatırken gülüştüler. Yine de gemi sular alçalmadan yola çıkmıştı ve kuşkusuz sabaha kadar nehrin ağzına inmişti. O zamana kadar, bizimle konuştukları sırada denize açılmış olmalı.

Ve böylece, sevgili Madam Mina, bir süreliğine dinlenmeliyiz çünkü düşmanımız, Tuna ağzına doğru emrinde sisle, denizde. Yelkenliyle ilerlemek zaman alır, asla çok hızlı gitmez; biz yola çıktığımızda karada daha çabuk gideriz ve onunla orada buluşuruz. En iyi umudumuz, ona gün doğumuyla günbatımı arasında sandığın içindeyken rastlamak, çünkü o zaman savaşım veremez ve yapmamız gerektiği gibi hakkından gelebiliriz. Planımızı hazırlayabilmemiz için günlerce vaktimiz var. Gittiği yer hakkında her şeyi biliyoruz, çünkü bize faturaları ve olabilecek tüm belgeleri gösteren geminin sahibini gördük. Aradığımız sandık Varna'ya inecek ve orada yetki ve kimlik bilgilerini sunacak olan Ristics adlı bir vekile teslim edilecek; böylece tüccar dostumuz payına düşeni yapmış olacak. Herhangi bir sorun olup olmadığını sorduğunda, telgraf çekip Varna'da soruşturabileceğinde, 'Hayır/ deriz çünkü yapılması gereken, polisin ya da gümrük görevlilerinin işi değil. Yalnızca bizim tarafımızdan ve kendi yöntemimizle yapılmalı."

Dr. Van Helsing konuşmasını bitirdiğinde, Kont'un gemide kaldığının kesin olup olmadığını sordum. Şöyle yanıtladı: "Buna ilişkin en iyi kanıt elimizde; bu sabahki hipnozdayken yaptığınız tanıklık." Ona yine, Kont'un peşine düşmelerinin gerçekten gerekli olup olmadığını sordum; çünkü Jonathan'ın beni bırakıp gidecek olmasından çok korkuyorum ve eğer ötekiler giderse onun da kuşkusuz gideceğini biliyorum. Başta sessizce, sonra gittikçe büyüyen bir tutkuyla yanıtladı. Ama konuşmayı sürdürdükçe daha da öfkelendi ve hiddetlendi; sonunda onu uzun süre insanlara söz geçirmesini sağlayan kişisel baskınlığın en azından bir kısmını görmek durumunda kaldık: "Evet, bu gerekli - gerekli - gerekli! Öncelikle sizin iyiliğiniz için ve sonra insanlığın iyiliği için. Bu canavar daha şimdiden, kendini bulduğu dar alanda ve kısa sürede henüz yalnızca bilgisizce karanlıkta küçük çaplı işlerini yapan bir bedenken bile çok zarar verdi. Tüm bunları bu ötekilere anlattım; siz, sevgili Madam Mina, dostum John'un ya da kocanızın fonografından öğreneceksiniz. Onlara kendi ıssız topraklarını - insandan yoksun ıssız topraklarını- terk edip insan yaşamının mısır yığını gibi bereketli olduğu yeni bir ülkeye gelmesinin nasıl yüzyıllar boyunca süren bir çalışmanın ürünü olduğunu anlattım. Onun gibi Ölü Olmayan olan bir başkası onun yaptığını yapmaya çalışsa, belki de dünyanın yaşanmış ya da yaşanacak tüm yüzyılları ona yardım edemezdi. Onun yanında, doğanın gizemli, derin ve güçlü tüm güçleri şaşılacak biçimde birlikte çalışmış olmalılar. Tüm bu yüzyıllar boyunca Ölü Olmayan olarak yaşadığı yerin

kendisi jeolojik ve kimyasal yönden türlü tuhaflıklarla dolu. Nereye vardığı bilinmeyen derin mağaralar ve çatlaklar var. Kimilerinin ağızlarından hâlâ tuhaf özelliklere sahip sular, öldüren ya da hayat veren gazlar çıkartan yanardağlar var. Kuşkusuz, fiziksel yaşam için tuhaf bir biçimde çalışan bu gizemli güçlerin bazılarında çekici ya da heyecan verici bir şey var; Kont'un kendisinde de başından beri bazı büyük özellikler vardı. Zor ve savaş benzeri bir zamanda herkese kıyasla daha sert demir gibi siniri, daha kurnaz aklı, daha yürekli kalbi olduğu için övülür. Gerekli kimi ilkeler onda tuhaf biçimde en üst düzeye erişir ve bedeni güçlü kalıp olgunlaşarak gelişirken beyni de aynı biçimde olgunlaşır. Tüm bunlar, kuşkusuz onunla ilgisi olan şeytani yardım olmaksızın gerçekleşir, çünkü iyilikten gelen ve iyilik simgesi olan güçlere teslim olmak zorunda. Ve artık bizim için o, bu. Size hastalık bulaştırdı - ah, beni bağışlayın canım, böyle söylemek zorundayım; ama sizin iyiliğiniz için konuşuyorum. Size öyle bilgelikle hastalık bulaştırdı ki, daha fazlasını yapmasına gerek olmadan yaşamanız yeterli - eski, tatlı hayatınızı yaşamanız ve böylece zaman içinde, insanlığın ortak yazgısı ve Tanrı'nın yaptırımı olan ölüm sizi ona benzetecek. Bu gerçekleşmemek! Birlikte bunun gerçekleşmemesi için yemin ettik. Böylelikle, bizler Tanrı'nın arzusunun elçileriyiz: Dünya ve Tanrı'nın Oğlu'nun uğruna öldüğü insanlar varlıklarıyla Tanrı'ya dil uzatan canavarlara bırakılmayacaklar. Şimdiye dek bir ruhu kurtarmamıza izin verdi ve daha fazlasını kurtarmak için eskinin Haçlı şövalyeleri gibi dışarı çıkıyoruz. Onlar gibi biz de gün doğumuna doğru yolculuk edeceğiz ve onlar gibi, eğer ölürsek, iyi bir amaç için ölmüş olacağız.”

O durunca şöyle dedim:

“Ama Kont başarısızlığını akıllıca kabullenmeyecek mi? Ingiltere'den sürüldüğüne göre, kovalandığı köyden kaçman bir kapları gibi, buradan kaçınmayacak mı?”

“Aha!” dedi Profesör. “Kaplan benzetmeniz benim için iyi ve bunu ona uyarlayacağım. Hindistan'dakilerin bir kez insan kanının tadını alan kaplana taktıkları adla sizin insan yiyen, artık başka avlarla ilgilenmez; onu elde edene kadar durmaksızın çevrede dolaşır. Bizim köyümüzden kovaladığımız da bir kapları, bir insan yiyen ve çevrede dolaşmaya asla son vermez. Dahası, kendi içinde geri çekilip uzaklaşacak biri değil. Yaşamında, canlı yaşamında, Türk sınırına gidip düşmana kendi topraklarında saldırmış; yenilmiş ama geri çekilmiş mi? Hayır! Yine gelir, yine ve yine. Israrına ve

dayanıklılığına bakın. Çocuk aklıyla, uzun zaman önce, büyük şehre gelme düşüncesini tasarlamış. Ne yapıyor? Dünya üzerinde, onun için en çok şey vaat eden yeri buluyor. Sonra isteyerek bu iş için hazırlanmaya koyuluyor. Sabırla gücünün ne kadar olduğunu, güçlerinin neler olduğunu buluyor. Yeni diller çalışıyor. Yeni bir sosyal yaşam, eski yöntemlere dayalı yeni bir çevre, yeni bir ülkenin ve onun yaşamı sırasında oluşan yeni bir halkın politikasını, hukukunu, ekonomisini, bilimini, alışkanlıklarını öğrenir. Buraya göz atışı, yalnızca iştahını açtı ve arzusunu şiddetlendirdi. Dahası, beyinsel açıdan büyümesini sağlar; çünkü bütün bunlar onun ilk baştaki tahminlerinde ne kadar haklı olduğunu doğrular. Bunu yalnız başına yapar; tek başına! Unutulmuş bir ülkedeki yıkık dökük bir mezardan. Daha büyük bir düşünce dünyası ona açıldığında daha neler yapamaz ki! Tüm insanları öldüren hastalıkların ortasında serpilen o, bizim bildiğimiz kadarıyla, ölüme gülüp geçebilir. Ah! Böyle biri şeytandan değil de Tanrı'dan geliyor olsaydı, bu yaşlı dünyamızda nasıl iyicil bir güç olmazdı ki! Ama dünyayı özgür kılmaya söz verdik. Sessizce çalışmalı ve tüm çabalarımızı gizlilik içinde sürdürmeliyiz; çünkü insanların, gördüklerine bile inanmadıkları bu aydınlanmış çağda,

bilge adamların kuşkuları onun en büyük gücü olur. Bu kuşku, hemen onun kını, zırhı ve sevdiğimiz biri uğruna -insanlığın iyiliği, Tanrı'nın şerefi ve şanı- için kendi ruhlarımızı bile tehlikeye atmaya gönüllü biz düşmanlarını yok etmek için silahı olur.”

Genel bir tartışmadan sonra bu gecelik hiçbir şeyin kesin olarak belirlenemeyeceğine, hepimizin gerçekleri düşünerek uyumasına ve uygun sonuçlar tasarlamaya çalışmasına karar verdik. Yarın, kahvaltıda yine bir araya geleceğiz ve vardığımız sonuçları birbirimizle paylaştıktan sonra kesin bir eylem planı kararlaştıracağız.

Bu gece mükemmel bir dinginlik ve huzur hissediyorum. Sanki beni rahatsız eden bir varlık benden uzaklaşmış gibi. Belki...

Kuşkularım sona ermedi, eremezdi; çünkü aynadaki görüntüde alnımdaki kırmızı izi gözüme çarptı; hâlâ günahkâr olduğumu biliyordum.

Dr. Seward'ın güncesi

5 Ekim. - Hepimiz erken kalktık ve sanırım uykunun her birimize büyük yararı oldu. Erken saatte kahvaltı için buluştuğumuzda hiçbirimizin bir daha

yaşayacağımızı ummadığı genel bir neşe vardı üzerimizde.

İnsan doğasının bu denli dirençli olması gerçekten mükemmel. Ne olursa olsun, engelleyici neden herhangi bir biçimde -ölümle bile olsa da- ortadan kaldırıldığında umut ve neşe ilkelerimize çabucak geri dönüyoruz. Masanın çevresinde otururken o son günlerin bir rüya olup olmadığını merak ederek gözlerim defalarca şaşkınlıkla açıldı. Yalnızca, Mrs. Harker'ın alnındaki kırmızı lekeyi gördüğümde gerçekliğe geri döndüm. Şimdi konuyu ciddiyetle düşünürken bile, tüm dertlerimizin kaynağının hâlâ var olduğunu düşünmek neredeyse olanaksız geliyor. Mrs. Harker bile bütün bu süre boyunca derdini unutuyor gibi; yalnızca ara sıra, bir şeyler onu aklına getirdiğinde korkunç yara izini düşünüyor. Yarım saat içinde burada, çalışma odamda buluşacak ve eylem planımızı kararlaştıracağız. Şu an için tek bir güçlük görüyorum, bunu akıl yürütmekten çok içgüdüsel olarak biliyorum: Hepimiz açık konuşmak zorundayız; ama yine de gizemli bir yolla zavallı Mrs. Harker'ın dilinin bağlanmış olmasından korkuyorum. Kendine has sonuçlara vardığını biliyorum ve tüm olanların ışığında, bunların nasıl zekice ve doğru olacaklarını tahmin edebiliyorum, ama bunları dile getirmeyecek, getiremeyecek. Van Helsing'e bundan söz ettim ve yalnız kaldığımızda ikimiz bu konuyu konuşacağız. Bunun, vücuduna giren o korkunç zehrin etkisini göstermeye başlaması olduğunu sanıyorum. Kont'un onun üzerinde, Van Helsing'in deyişiyle “Vampir'in kan vaftizi” dediği şeyi uygulaması için kendine has nedenleri vardı. Eh, iyi şeylerin arasından süzülüp damlayan bir zehir olabilir; *ptomairi*'lerin[→] varlığının gizem olduğu bir çağda hiçbir şeye şaşırmamalıyız! Bildiğim bir şey var: Eğer Mrs. Harker'ın sessizliklerine ilişkin içgüdüm doğruysa karşımızda korkunç bir güçlük -bilinmeyen bir tehlike- var demektir. Onu sessizliğe zorlayan aynı güç, onu konuşmaya da zorlayabilir. Daha fazla düşünmeye cüret edemiyorum çünkü bu şekilde, soylu bir kadını düşüncelerimde lekelemiş olacağım!

Van Helsing, ötekilerden biraz daha önce çalışma odama geliyor. Konuyu ona açmaya çalışacağım.

Daha sonra. - Profesör içeri girdiğinde durumu konuştuk. aklıda söylemek istediği bir şey olduğunu, ama konuyu açmaktan çekindiğini görebiliyordum. Bir süre lafı dolandırdıktan sonra, birdenbire şöyle dedi:

“Dostum John, seninle benim yalnız konuşmamız gereken bir şey var. Sonra, ötekilerle de sırrımızı paylaşmak zorunda kalabiliriz,” dedikten

sonra durdu; ben de bekledim; konuşmayı sürdürdü:

“Madam Mina, zavallı sevgili Madam Minamız değişiyor.” En büyük korkumun böylece doğrulanmasıyla üzerimden soğuk bir ürperti geçti. Van Helsing konuşmasını sürdürdü:

“Miss Lucy'yle yaşadığımız üzücü deneyimden sonra işler fazla ileri gitmeden tetikte olmalıyız. Artık görevimiz gerçekte her zamankinden daha da zor ve bu yeni sıkıntı, geçen her saati son derece önemli kılıyor. Madam Mina'nın yüzüne vampire özgü özelliklerin yerleştiğini görebiliyorum. Şu an için çok çok hafif; eğer önyargılı olmayan gözlerle bakarsak görülür. Dişleri sivrileşti ve zaman zaman gözleri sertleşiyor. Ama hepsi bu değil, üzerindeki sessizlik gittikçe sıklaşıyor; Miss Lucy'ye de öyle olmuştu. Daha sonra bilinmesini istediği şeyleri yazdığı zaman bile konuşmuyordu. Şimdi korkum şu: Eğer onu hipnotize etmemizle, Kont'un gördüğü ve duyduğu şeyleri anlatabiliyorsa, o zaman onu ilk hipnotize eden ve onun kanını içip kendi kanını ona içtiren Kont'un, eğer isterse, Madam Mina'nın zihnini, bildiklerini ona göstermesi için zorlaması daha da gerçek olmaz mı?” Söylediklerini kabul ederek başımı salladım; Profesör sözlerini sürdürdü:

“O zaman, yapmamız gereken şey, bunu önlemek; amacımızı ondan gizli tutmalıyız ve böylece bilmediği şeyi açıklayamaz. Bu, acı verici bir iş! Ah! Öyle acı verici ki, düşünmek bile kalbime kırıyor, ama böyle olmalı. Bugün bir araya geldiğimizde, açıklayamayacağımız bir nedenden artık toplantılarımızda bulunamayacağını, yalnızca tarafımızdan korunacağını söylemeliyim.” Profesör, daha şimdiden büyük azap çeken zavallıcığa vereceği acının düşüncesiyle ter basan alnını sildi. Eğer, benim de aynı sonuca varmış olduğumu söylersem, bunun onun için bir tür avuntu olacağını biliyordum çünkü en azından kuşkunun acısını ortadan kaldıracaktı. Bunu ona söyledim ve beklediğim etkiyi gösterdi.

Hepimizin bir araya gelmesine az kaldı. Van Helsing, toplantı ve ona düşen acı verici görev için hazırlanmak üzere çıktı. Aslında, amacının tek başına dua edebilmek olduğuna inanıyorum.

Daha sonra. - Toplantımızın başında, hem Van Helsing hem de ben çok rahatladık. Mrs. Harker, kocası aracılığıyla, şimdi bize katılamayacağını, çünkü varlığıyla bizi sıkıntıya sokmadan eylemlerimizi özgürce tartışabilmemizin daha uygun olacağını düşündüğünü söyleyen bir mesaj iletti. Profesörde ben bir an göz göze geldik ve her ikimiz de rahatladık. Bana gelince, Mrs. Harker, kendisi tehlikenin farkına vardıysa, tehlike

kadar acının da yön değiştirmiş olacağını düşündüm. Bu koşullar altında, soru soran ve yanıt veren bakışlar ve dudaklara götürülen bir parmakla, bir kez daha yalnız görüşene dek kuşkularımız konusunda sessiz kalmak konusunda anlaştık. Hemen harekât planımıza giriştik. Öncelikle, Van Helsing kabaca gerçekleri önümüze serdi:

“Czarina Catherine, Thames'i dün sabah terk etti. En hızlı gidişiyle Varna'ya varması en az üç hafta sürecek, ama biz karayoluyla aynı yere üç günde gidebiliriz. Şimdi, eğer Kont'un, uygulayabileceğini bildiğimiz üzere havayı etkilemesiyle geminin yolculuğunun iki gün kısa süreceğini düşünürsek ve eğer başımıza gelebilecek gecikmelere bir bütün gün ve geceyi verecek olursak, yine de yaklaşık iki haftalık bir boşluğumuz oluyor. Bu nedenle, fazlasıyla güvende olmak için en geç 17'sinde buradan ayrılmalıyız. O zaman, her halükârda gemi varmadan bir gün önce Varna'da olabilir ve gerekli hazırlıkları yapabiliriz. Elbette, silahlı gitmeliyiz - ruhani olduğu kadar fiziksel kötülüklere karşı da silahlanmalıyız.” Burada Quincey şunları ekledi:

“Anladığım kadarıyla Kont, kurtlar ülkesinden geliyor ve bizden erken oraya varması da olası. Yanımıza aldığımız silahlara Winchester tüfeklerini de eklemeyi öneriyorum. Çevrede o tür sorunlar olduğunda Winchester' a güvenmek gibi bir inancım var. Toboslk'tayken peşimize bir kurt sürüsünün takıldığı zamanı hatırlıyor musun, Art? O zaman otomatik silahlar için neler vermezdik!” “İyi!” dedi Van Helsing, “Winchester'lar olsun. Quin-cey her zaman ne yapılacağını biliyor, en çok da av söz konusu olduğunda; ama benim metaforumun bilime verdiği zarar kurtların insanlara vereceğinden daha büyük. Bu arada, burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve hiçbirimizin Varna'yı bilmediğimizi düşününce, neden daha erken gitmiyoruz ki? Burada beklemek de orada beklemek kadar uzun. Bu gece ve yarın hazırlanabiliriz ve sonra, eğer her şey yolunda giderse, dördümüz yola çıkabiliriz.” “Dördümüz mü?” diye sordu Harker teker teker hepimize bakarak.

“Elbette!” diye yanıtladı Profesör hızla. “Siz o çok tatlı karınızla ilgilenmek için kalmalısınız!” Harker bir süre sessiz kaldı ve sonra donuk bir sesle şöyle dedi:

“O kısmı sabah konuşalım. Mina'ya danışmak istiyorum.” Van Helsing'in Mina'ya planlarımızı açıklamaması için onu uyaracağı zamanın geldiğini

düşündüm, ama o bunu hiç dikkate almadı. Ona anlamlı biçimde baktım ve öksürdüm. Yanıt olarak, parmağını dudağına götürdü ve döndü.

Jonathan Harker'ın güncesi

5 Ekim, öğleden sonra. - Bu sabahki toplantımızdan sonra bir süre düşünemedim. İşin geldiği yeni aşamalar, zihnimi etkin düşüncelere hiç yer bırakmayacak biçimde meraka düşürmüştü. Mina'nın görüşmeye katılmama kararlılığı beni düşündürmüştü ve bu konuyu onunla tartışamadığım için yalnızca tahmin yürütebiliyordum. Şu an, sonuca varmaktan her zamankinden daha uzağım. Ötekilerin bunu karşılayış biçimi de kafamı karıştırdı; bu konuyu en son konuştuğumuzda artık aramızda gizli hiçbir şey olmaması için anlaşmıştık. Mina şimdi bir çocuk gibi güzel güzel ve tatlı tatlı uyuyor. Dudakları kıvrımlı ve yüzü mutlulukla ışıldıyor. Tanrı'ya şükür, hâlâ böyle anlar yaşayabiliyor.

Daha sonra. - Tüm bunlar ne kadar tuhaf! Oturmuş, Mina'nın mutlu uykusunu izliyordum ve neredeyse bir daha asla olamayacağımı sandığım kadar mutlu oldum. Akşam çökerken ve yeryüzü, batmakta olan güneşten gölgelerini alırken odanın sessizliği benim için giderek daha kutsal bir hal almaya başladı. Birdenbire Mina gözlerini açtı ve bana bakarak yumuşakça şöyle dedi:

“Jonathan, bana bir konuda şerefin üzerine söz vermeni istiyorum. Bana vereceğin bir söz, ama Tanrı'nın huzurunda yapıldığından kutsal sayılacak ve dizlerimin üstüne çöküp sana acı gözyaşlarıyla yalvarsam da bozulmayacak bir söz. Çabuk, bana hemen söz vermelisin.”

“Mina,” dedim, “böyle bir sözü hemen veremem. Bunu yapmaya hakkım olmayabilir.”

“Ama sevgilim,” dedi gözlerinin kutupyıldızları gibi parlamasına neden olan ruhani bir yoğunlukla, “bunu isteyen benim ve kendim için istemiyorum. Eğer haksızsam Dr. Van Helsing'e sorabilirsin; eğer seninle aynı fikirde olmazsa istediğini yapabilirsin. Dahası, eğer bunu kabul edersen, ileride sözünden bağışlanırsın.”

“Söz veriyorum!” dedim ve bir anlığına müthiş mutlu göründü; oysa bence tüm mutluluğu alnındaki kırmızı yara iziyle engellenmişti. Şöyle konuştu:

“Kont'a karşı verilen savaş için yapılan planlara ilişkin hiçbir şeyi bana anlatmayacağına söz ver. Ne bir söz, ne bir çıkarsama ne de bir ima; bu

üzerimde olduğu sürece, asla!” Ve bunu söylerken ciddiyetle alnındaki yara izini gösterdi. İçten olduğunu gördüm ve ciddiyetle şöyle dedim:

“Söz veriyorum!” Ve bunu söylediğim anda sanki aramızda bir kapı kapanmış gibi hissettim.

Daha sonra, gece yarısı. - Mina, tüm akşam boyunca canlı ve neşeliydi. O kadar ki, sanki onun neşesi bulaşmışçasına, ekibin geri kalanı bundan cesaret almış gibiydi; bunun sonucunda ben bile üzerimize çöken sıkıntı örtüsü sanki bir biçimde kalkmış gibi hissettim. Hepimiz erkenden yataklarımıza çekildik. Mina şimdi çocuk gibi uyuyor; korkunç sıkıntısının ortasında uyku yetisinin bozulmaması mükemmel bir şey. Bunun için Tanrı' ya şükürler olsun, çünkü o zaman en azından üzüntüsünü unutabilir. Belki bu gece nasıl neşesi beni etkilediyse bu durumu da örnek olabilir. Bunu deneyeceğim. Ah! Rüyasız bir uyku!

6 Ekim, sabah. - Yeni bir sürpriz. Mina beni erkenden, aşağı yukarı dünkü saatte uyandırdı ve Dr. Van Helsing'i getirmemi istedi. Bir başka hipnotizma zamanı olduğunu düşündüm ve hiç soru sormadan Profesör'ün yanına gittim. Belli ki böyle bir çağrı bekliyordu, çünkü onu odasında, giyinmiş buldum. Kapısı aralıktı, böylece odamızın kapısının açıldığını duyabiliyordu. Hemen geldi; odaya girerken Mina'ya ötekilerin de gelip gelemeyeceğini sordu.

“Hayır,” dedi Mina kısaca, “buna gerek olmayacak. Onlara anlatsanız da olur. Yolculuğunuzda yanınızda olmalıyım.”

Dr. Van Helsing de benim kadar şaşırmıştı. Bir anlık duraksamadan sonra şöyle sordu:

“Ama neden?”

“Beni yanınızda götürmelisiniz. Sizinleyken daha güvendeyim ve siz de daha güvende olursunuz.”

“Ama neden, sevgili Madam Mina? Güvenliğinizin en ciddi görevimiz olduğunu biliyorsunuz. Öyle bir tehlikenin içine gidiyoruz ki, siz olanlardan -koşullardan-ötürü tehlikeye herhangi birimizden daha açıksınız ya da olabilirsiniz.” Utanarak sustu.

Yanıt verirken Mina parmağını kaldırdı ve alnını işaret etti:

“Biliyorum. İşte bu yüzden gitmeliyim. Size şimdi, hazır güneş yükseliyorken anlatabilirim; bir daha anlatamayabilirim. Kont beni

çağırdığında gitmem gerektiğini biliyorum. Eğer gizlice gelmemi isterse, hileyle gitmem gerektiğini biliyorum; bu konuda Jonathan'ı bile oyuna getirebilirim.” Konuşurken bana çevirdiği bakışı Tanrı gördü ve eğer gerçekten Kayıt Meleği varsa o bakış, sonsuza dek yaşayacak onuru için kaydedilmiştir. Yalnızca elini tutabildim. Konuşamıyordum; duygularım gözyaşlarıyla rahatlayamayacak kadar yoğundu. Sözlerini sürdürdü:

“Siz erkekler yürekli ve güçlüsünüz. Sayıca güçlüsünüz; çünkü kendi kendini korumak zorunda kalan birinin insani dayanma gücünü yıkabilecek birine karşı koyabilirsiniz. Ayrıca, işe yarayabilirim, zira beni hipnotize edebilir ve böylece kendimin bile bilmediği şeyleri öğrenebilirsiniz.” Dr. Van Helsing büyük bir ciddiyetle şöyle dedi: “Madam Mina, her zamanki gibi çok bilgesiniz. Bizimle geleceksiniz ve başarmak üzere yola çıktığımız şeyi birlikte yapacağız.” Profesör bunları söylediğinde

Mina'nın uzun sessizliği ona bakmama neden oldu. Uyuyakalıp yastığına düşmüştü; perdeyi açıp odaya dolan gün ışığının içeri girmesini sağladığımda bile uyanınadı. Van Helsing sessizce onunla gelmemi işaret etti. Onun odasına gittik ve bir dakika içinde Lord Godalming, Dr. Seward ve Mr. Morris de yanımıza geldiler. Profesör onlara Mina'nın söylediklerini anlattı ve sözlerini sürdürdü:

“Sabah Varna'ya gitmek üzere yola çıkacağız. Artık yeni bir meseleyle daha ilgilenmemiz gerekiyor: Madam Mina. Ah, ama ruhu dürüst. Bize bu anlattıklarını anlatması onun için acı verici; ama çok doğru ve zamanında uyarıldık. Hiçbir şans yitirilmemeli ve Varna'da o gemi varır varmaz eyleme geçmek üzere hazır olmalıyız.”

“Tam olarak ne yapacağız?” diye sordu Mr. Morris kısa ve öz olarak. Profesör yanıt vermeden önce durdu:

“Önce gemiye çıkacağız; sonra, sandığı tespit ettiğimizde üzerine bir demet yabangülü bırakacağız. Bu demeti bağlayacağız çünkü o oradayken sandığın içinden kimse çıkamaz; en azından, batıl inançlar böyle diyor. Ve önce, batıl inançlara güvenmeliyiz; geçmişte insanların inancı buydu ve hâlâ inançlarda bunun kökeni duruyor. Sonra, aradığımız fırsatı ele geçirince, yakınlarda görecek kimse olmadığında, sandığı açacağız ve - ve her şey yoluna girecek.”

“Ben fırsat beklemeyeceğim,” dedi Morris. “Beni izleyen bin adam olsa ve o an beni öldürecek olsalar bile sandığı gördüğümde onu açacak ve

canavarı yok edeceğim!” İçgüdüsel olarak elini kavradım ve çelik gibi sert olduğunu fark ettim. Sanırım bakışımı anladı; umarım öyledir.

“İyi çocuk,” dedi Van Helsing. “Yürekli çocuk. Quin-cey, tam bir erkek, Tanrı onu bu yüzden kutsasın. Çocuğum, inan bana, hiçbirimiz korkudan geride duracak ya da duraksayacak değiliz. Ben, yapabileceğimiz şeyi - yapmamız gereken şeyi söylüyorum. Ama gerçekten, gerçekten ne yapacağımızı kestiremeyiz. Öyle çok şey olabilir ve hepsinin yolları ve sonları o kadar farklı ki, o an gelene kadar bir şey söyleyemeyiz. Hepimiz her açıdan silahlanacağız ve son için zaman geldiğinde çabamız eksik olmayacak. Şimdi, gelin bugün tüm işlerimizi sıraya koyalım. Sevdiklerimize ve bize bağlı olanlara dokunan her şey tamamlansın, çünkü hiçbirimiz sonun ne, ne zaman ya da nasıl olacağını söyleyemez. Ben, kişisel işlerimi ayarladım ve yapacak başka bir işim olmadığı için gidip yolculuk düzenlemelerini yapacağım. Bilet ve benzeri gibi yolculuğumuz için gereken şeyleri alacağım.”

Söylenecek başka bir şey yoktu ve böylece ayrıldık. Şimdi tüm dünyevi işlerimi yoluna koyacağım ve her ne olacaksa onun için hazırlanacağım...

Daha sonra. - Her şey tamam; vasiyetim hazırlandı ve her şey tamamlandı. Eğer, hayatta kalırsa, Mina tek vârisim. Eğer hayatta kalmazsa bize çok iyi davranan ötekiler kalanları alacak.

Artık günbatımı yaklaşıyor; Mina'nın huzursuzluğu dikkatimi çekiyor. aklıda, tam günbatımıyla ortaya çıkacak bir şey olduğuna kuşkum yok. Bu gibi zamanlar hepimiz için acı verici anlar oluyor, çünkü her gün doğumu ve günbatımı yeni bir tehlike -Tanrı'nın iradesiyle iyi bir sonuç için olsa da yeni bir acı getiriyor. Bunları günceye yazıyorum, çünkü sevgilim şimdi bunları duymamalı; ama eğer bunları yine görebilirse, hazır olacaklar.

Mina beni çağırıyor.

XXV

Dr. Seward'ın güncesi

11 Ekim, akşam. - Bunları yazmamı Jonathan Harker istedi, çünkü dediğine göre kendisi bu iş için pek yeterli değildi ve olanların tam olarak kayıtlara geçmesini istiyor.

Sanırım günbatımı zamanından kısa süre önce Mrs. Harker'ı görmemiz istendiğinde hiçbirimiz şaşırmamıştık. Son zamanlarda, gün doğumu ve günbatımının onun için ayrıcalıklı özgürlük saatleri olduğunu anlamaya başlamıştık; bunlar, ona baskı yapan, dizginleyen ya da eyleme geçmesi için kışkırtan denetleyici bir güç olmaksızın eski benliğinin ortaya çıkabildiği zamanlardı. Bu ruh hali ya da durum, tam gün doğumu ya da günbatımından yarım saat ya da biraz daha önce başlıyor veya güneş iyice yükselene ya da bulutların hâlâ ufuk çizgisinin üstünde süzülen güneş ışınlarıyla kırmızıya boyalı oldukları dakikalara dek sürüyor. İlk başta, sanki bir bağ gevşetilmiş gibi bir tür huzursuzluk durumu baş gösteriyor ve bunu, çabucak mutlak özgürlük izliyor; ama özgürlük yok olmaya başladığında yalnızca uyarı veren kısa bir sessizliğin ardından hızlıca geri dönüş ya da kötüleşme meydana geliyor.

Bu akşam, bir araya geldiğimizde biraz sıkıntılıydı ve içsel savaşımın tüm izlerini taşıyordu. Bunu yapabilmek için en ilk safhalarında olduğundan daha zorlu bir çaba sarf ettiği kanısına vardım. Ama yalnızca birkaç dakika içinde kendini tümüyle denetler duruma geldi; sonra, kocasına hafifçe arkasına yaslandığı kanepeye gelip yanına oturmasını ve geri kalanımızın da iskemlelerimizi yakınına çekmemizi işaret etti. Kocasının elini ellerinin arasına alarak konuşmaya başladı:

“Belki de son kez, hepimiz burada özgürce oturuyoruz! Biliyorum, sevgilim; sonuna kadar yanımda olacağını biliyorum.” Bu sözler, görebildiğimiz kadarıyla elini sımsıkı tutan kocasınaydı. “Sabah işe

koyuluyoruz, bizi nelerin beklediğini ancak Tanrı bilebilir. Beni yanınıza alarak, bana çok iyi davranacaksınız. Tüm bu yürekli, istekli erkeklerin ruhunu yitirmiş -hayır, hayır, hayır henüz değil, ama yine de tehlike altında- zavallı güçsüz bir kadın için yapabileceği her şeyi yapacağınızı biliyorum. Ama sizin gibi olmadığımı unutmamalısınız. Kanımda, ruhumda beni yok edebilecek bir zehir var; eğer umarını bulamazsak, yok edilmeli. Ah, dostlarım! Siz de benim gibi biliyorsunuz ki ruhum tehlikede ve benim için tek bir kurtuluş olduğunu bilmeme karşın siz de ben de o yolu seçmemeliyiz!" Kocasından başlayıp onunla sona erdirerek hepimize teker teker duygulandıran biçimde baktı.

"Nedir o yol?" diye sordu Van Helsing boğuk sesle. "Seçmememiz -seçemeyeceğimiz- o yol ne?"

"Daha büyük bir kötülük tümden şekillenmeden kendi elimle ya da bir başkasının eliyle hemen şimdi ölmem. Siz de ben de biliyoruz ki, bir kez öldüm mü tıpkı zavallı Lucy'me yaptığınız gibi ölümsüz ruhumu özgür kılabilirsiniz, kılarsınız. Eğer yolumun üstündeki tek engel ölüm ya da ölüm korkusu olsaydı, şimdi burada, beni seven dostların arasında ölmekten çekinmezdim. Ama hepsi ölümle sınırlı değil. Önümüzde umudumuzun ve yapılacak bir işin olduğu böyle bir durumda ölmenin Tanrı'nın isteği olacağına inanamıyorum. Bu nedenle, ben kendi adıma, burada sonsuz huzurun tartışmasız gerçekliğinden vazgeçiyor ve bu dünyada ya da Cehennem'de asla var olamayacak karanlıktaki şeylerin barındığı karanlığa çıkıyorum!" Bu konuşmanın yalnızca giriş bölümü olduğunu içgüdüsel olarak bildiğimizden hepimiz sessizdik. Ötekilerin yüzü kaskatı kesilmişti ve Harker'ın rengi kül gibi olmuştu; belki de bunun ardından neyin geleceğini hepimizden daha iyi tahmin ediyordu. Mrs. Harker konuşmasını sürdürdü:

"İşte miras paylaşımına yapabileceğim katkı bu." Böyle bir yerde ve tüm ciddiyetiyle bu ilginç hukuksal terimi kullanmasına dikkat etmeden geçemedim. "Peki ya sizler ne vereceksiniz? Evet biliyorum yaşamlarınızı," dedi ve hızla sözlerini sürdürdü, "yürekli erkekler için kolay bir şey bu. Yaşamlarınız Tanrı'ya ait ve onları O'na geri verebilirsiniz; peki ama bana ne vereceksiniz?" Yine sorgulayan gözlerle baktı, ama bu kez kocasının yüzünden kaçındı. Quincey anlamış gibi görünüyordu; başını salladı ve Mrs. Harker'ın sevinçle yüzü aydınlandı. "O zaman, size kısaca ne istediğimi anlatayım, çünkü artık aramızdaki bu bağda kuşkulu hiçbir konu

kalmamalı. Her biriniz -sen bile sevgili eşim- zamanı geldiğinde beni öldüreceğinize söz vermelisiniz."

"Neymiş o zaman?" Ses Quincey'ye aitti, ama güçsüz ve gergin bir sesti.

"Yaşamamdansa ölmemin daha iyi olacağını düşündürecek kadar çok değiştiğime inandığınız zaman. Böylece bedensel olarak öldüğümde, bir an bile yitirmeden bedenime kazık saplayacak ve başımı keseceksiniz ya da beni huzura kavuşturacak başka ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaksınız!"

Sessizlikten sonra ayağa kalkan ilk kişi Quincey'ydi.

Mrs. Harker'ın önünde diz çöktü ve elini tutarak ağırbaşlılıkla söze başladı:

"Ben, belki de böylesi bir ayrıcalığı hak edecek biri gibi yaşamını sürdürmemiş kaba bir adamım, ama size kutsal saydığım ve sevdiğim her şey üzerine yemin ederim ki, o zaman gelirse bize verdiğiniz görevden kaçınmayacağım. Ayrıca, doğru zamanın geldiğine ilişkin kuşkularım olması durumunda emin olana kadar çabalayacağıma söz veriyorum!"

"Gerçek dostum!" Mrs. Harker'ın, gözlerinden akan yaşların arasında söyleyebildiği tek şey buydu, eğilerek Çuincey'nin elini öptü.

"Ben de aynı şekilde yemin ediyorum sevgili Madam Mina!" dedi Van Helsing.

"Ve ben de!" dedi Lord Godalming; her biri sırayla Mrs. Harker'ın önünde diz çöküp yemin ettiler. Ben de onların peşinden gittim. Sonra kocası ona döndü ve beti benzi atmış, kar beyazı saçlarını yumuşatan hafif yeşil bir yüzle şöyle sordu:

"Ben de böyle bir yemin etmeli miyim, ah karıcığım?"

"Sen de, sevgilim," dedi, sesinde ve gözlerinde sonsuz bir acıma arzusuyla. "Bu konuda çekinmemelisin. Bana en yakın, benim için en değerli kişi sensin ve benim için dünyalara bedelsin; ruhlarımız hem tüm yaşamımız boyunca hem de sonsuza dek birbirine örülü. Yürekli erkeklerin, düşmanın eline düşmelerine engel olmak için karılarını ve soylarındaki tüm kadınları öldürdükleri zamanlar olduğunu düşün sevgilim. Elleri titremiyordu çünkü sevdikleri onlara kendilerini öldürmeleri için yalvarıyordu. Acılı sınav dönemlerinde erkeklerin, sevdikleri kişilere karşı görevidir bu! Ah sevgilim, eğer birinin eliyle ölmem gerekirse, bunun beni

en çok seven kişinin eliyle olmasına izin ver. Dr. Van Helsing, zavallı Lucy'nin durumunda onu en çok seven," -burada yüzü kızararak sustu ve sözlerini düzelterek konuşmasını sürdürdüğünü huzura kavuşturmayı en çok hak eden kişiye gösterdiğiniz merhameti unutmuş değilim. Eğer yine böyle bir zaman gelirse, bu durumu kocamın yaşamında, beni üzerimdeki korkunç kölelikten kurtaranın kendi eli olduğuna ilişkin mutlu bir anıya dönüştürmek konusunda size güveniyorum."

"Bir kez daha söz veriyorum!" diye duyuldu Profesörün çınlayan sesi. Mrs. Harker, rahatlama belirten bir iç çekişle arkasına yaslanırken mutlu bir tarzda gülümsedi ve şöyle dedi:

"Ve şimdi bir uyarı; asla unutmamanız gereken bir uyarı: Eğer gelecek olursa, bu zaman çabuk ve beklenmeyen biçimde gelebilir ve öyle bir durumda elinize geçen fırsatı değerlendirmek için hiç zaman kaybetmemelisiniz. Böylesi bir zamanda ben, düşmanınızla size karşı birlik olabilirim - Yok! Böyle bir zaman gelirse, size karşı onunla birlik olacağım."

"Bir ricam daha var," bunu söylerken çok ciddileşti, "Öbürü kadar hayati ve gerekli değil ama eğer arzu ederseniz benim için bir şey daha yapmanızı istiyorum." Hepimiz kabul ettik, ama kimse ağzını açmadı; konuşmaya gerek yoktu:

"Cenaze töreninde okunan duayı okumanızı istiyorum." Kocasının derin derin içini çekmesiyle sözü kesildi; kocasının elini ellerinin arasına alarak yüreğine götürdü ve sözlerini sürdürdü: "Onu bir gün bana okuyacaksınız. Olayların bu dehşet verici durumu nasıl sonlanırsa sonlansın, bu dua hepimiz -ya da bazılarımız- için tatlı bir düşünce olacak. Umarım sevgilim sen okursun, çünkü her ne olursa olsun hafızamda sonsuza dek senin sesinle yer alacak."

"Ama ah, sevgilim," diye yalvardı kocası, "ölüm senden çok uzakta."

"Hayır!' dedi Mrs. Harker uyarırcasına elini kaldırarak. "Şu an sanki toprak dolu bir mezarın ağırlığının üzerimde olmasından daha bile çok ölümün içindeyim!"

"Ah! Karıcığım! Okumak zorunda mıyım?" dedi Harker başlamadan önce.

Mrs. Harker'ın söylediği tek söz, "Bu beni rahatlatacak kocacığım!" oldu ve kitabı getirdiğinde Harker okumaya başladı.

Bu tuhaf manzarayı, ciddiyetini, sıkıntısını, üzüntüsünü, korkunçluğunu ve bununla birlikte tatlılığını ben ya da bir başkası nasıl anlatabilir ki! Kutsal ya da duygusal herhangi bir şeyde acı gerçeğin gülünçleşmesinden başka bir şey göremeyen bir septiğin bile, o acı çeken ve üzüntülü hanımefendinin çevresinde toplanan sevgili, sadık dostlarından oluşan küçük grubu görse ya da sık sık duraksamasını gerektiren duygu yoğunluğuyla sesi çatlatan ve defin esnasında okunan basit ama güzel duayı duysa, tanık olduğu şeyler yüreğine işlerdi. “Be-ben devam edemeyeceğim -sözcükler- ve se-ses - be-beni yüzüstü bı-bırakıyor!”

Mrs. Harker içgüdüsünde haklıydı. Tüm bunların tuhaf olmasına, o anki etkili gücünü hisseden bizlere bile sonradan biçimsiz görünecek olmasına karşın bu dua bizi çok rahatlatmıştı ve Mrs. Harker'ın özgürlüğünün sonunu gösteren sessizlik bile hiçbirimize korktuğumuz kadar umarsızlık dolu gelmemişti.

Jonathan Harker'ın güncesi

15 Ekim. Varna. - Charing Cross'tan 12'si sabahı ayrıldık, aynı gece Paris'e vardık ve Doğu Ekspresi'nde bizim için önceden ayırtılan yerleri aldık. Bütün gece ve ertesi gün yolculuk yapıp buraya saat beş sularında geldik. Lord Godalming kendisine telgraf gelip gelmediğini öğrenmek üzere konsolosluğa gittiğinde biz geri kalanımız da bu otele -Odessus'a- geldik. Yolculuğumuzda bazı olaylar olduysa da, ben onlara aldırış edemeyecek kadar coşkuyla yola devam etmek istiyordum. Czarina Catherine limana yanaşana kadar koca dünyada ilgileneceğim hiçbir şey olmayacak. Tanrı'ya şükür! Mina iyi ve güçleniyormuş gibi görünüyor; rengi yerine geliyor. Çok uyuyor; yolculuk boyunca neredeyse sürekli uyudu. Ama gün doğumu ve günbatımından önce son derece uyanık ve tetikte oluyor ve böyle zamanlarda onu hipnotize etmek Van Helsing'in alışkanlığı haline geldi. Önceleri biraz çaba gerekiyordu ve Profesör çokça hareket etmek zorunda kalıyordu, ama artık sanki alışkanlık olmuşçasına Mina hemen teslim oluyormuş gibi görünüyor ve hemen hemen pek bir hareket yapılmasına gerek kalmıyor. Böyle anlarda Profesörün irade üzerinde gücü varmış gibi görünüyor ve Mina'nın düşünceleri onun sözünü dinliyor. Ona her zaman neler görebildiğini ve duyabildiğini soruyor. Mina'nın ilkine yanıtı şöyle oluyor:

“Hiçbir şey; her yer karanlık.” Ve İkincisi için şöyle diyor:

“Geminin gövdesine çarpan dalga seslerini ve hızla akan suların sesini duyabiliyorum. Yelkenlerle halatlar geriliyor ve serenle öteki direkler çatırdıyor. Rüzgâr şiddetli - bunu yelken bezlerinin sesinden ve geminin baş tarafından sıçrayan köpüklerden anlayabiliyorum.” Belli ki, Czarina Catherine hâlâ denizde ve Varna'ya doğru hızlanarak ilerliyor. Lord Godalming az önce geldi. Dört telgraf gelmiş, yola çıktığımızdan beri her gün birer tane yollanmış ve hepsi de aynı konuyla ilgili: Czarina Catherine hiçbir yerden Lloyd's kayıtlarına geçmemiş. Lord Godalming, Londra'dan ayrılmadan önce acentenin her gün ona geminin kayıtlara geçirilip geçirilmediğini bildiren bir telgraf çekmesi konusunda ayarlamalar yapmıştı.

Kayıtlara geçmemesi durumunda bile haber alacaktı, böylece telin öbür ucunda nöbet tutulduğundan emin olabilecekti.

Akşam yemeğimizi yiyip erken yattık. Yarın konsolos yardımcısını görecek ve eğer becerebilirsek limana varır varmaz gemiye çıkmak için düzenlemeler yapacağız. Van Helsing, gün doğumuyla günbatımı arasında gemiye çıkmamızın bizim için fırsat olacağını söylüyor. Yarasa şeklini alsa bile Kont kendi istemiyle akan suyu geçemez ve böylece gemiyi terk edemez. Ve kuşku uyandırmadan -belli ki bundan kaçınmak istiyor- insan kılığına girmeye cüret edemeyeceği için sandıkta kalmak zorunda. Bu durumda, eğer gün doğumundan sonra gemiye çıkabilirsek tümüyle insafımıza kalır; çünkü zavallı Lucy'ye yaptığımız gibi sandığı açabilir ve o uyanınadan önce işi sağlama alabiliriz. Bizden göreceği merhamet çok anlam ifade etmeyecek. Yetkililerle ya da denizcilerle ilgili sıkıntı yaşamayacağımızı düşünüyoruz. Tanrı'ya şükür, burası rüşvetin her kapıyı açabildiği bir ülke ve bolca paramız var! Yalnızca, geminin limana günbatımıyla gün doğumu arasında bize haber verilmeden giriş yapmayacağından emin olmamız gerek, böylece işimizi sağlama almış oluruz. Bence, Yargıç Para Kesesi bu davayı halleder!

16 Ekim. - Mina'dan gelen haberler hâlâ aynı: Gemiye çarpan dalgalar, su sesi, karanlık ve koruyucu rüzgârlar. Belli ki zamanında gelmişiz, Czarina Catherine'den haber aldığımızda hazır olacağız. Çanakkale Boğazından geçmek zorunda olduğu için kuşkusuz haber alacağız.

17 Ekim. - Bence, Kont'u gezisi sonrasında karşılamak üzere her şey artık güzelce ayarlandı. Godalming, taşımacılara yurt dışına gönderilen sandıkta, arkadaşından çalınan mallar olduğunu düşündüğünü söyledi ve sorumluluğu

üzerine almak koşuluyla hemen hemen onay aldı sayılır. Geminin sahibi, ona, Kaptan'a hitaben yazılmış ve Godalming gemiye çıktığında, kendisine her türlü kolaylığın sağlanmasını söyleyen bir yazı verdi; Varna'daki temsilcisine de benzer bir görev verdi. Godalming'in kendisine gösterdiği nezaketten oldukça etkilenmiş olan temsilciyi gördük ve elinden geldiğince, isteklerimize yardım edebilecek her şeyin yapılacağına ikna olduk. Sandığın kapağını açık bulmamız durumunda ne yapacağımıza da çoktan karar verdik. Eğer Kont oradaysa, Van Helsing ile Dr. Seward hemen kafasını kesecek ve kalbine kazık çakacaklar. Morris, Godalming ve ben, yanımızda hazır bulundurduğumuz silahları kullanmamız gerekse bile bu işleme engel olunmasını önleyeceğiz. Profesör, eğer Kont'un bedenine bunları yaparsak hemen toza dönüşeceğini söylüyor. Böyle bir durumda, cinayet kuşkusu doğması durumunda, bize karşı hiçbir delil olamaz. Ama toza dönüşmese bile, yaptıklarımızla ya ayakta kalacağız ya da çökeceğiz ve belki bir gün bu defterler iple bazılarımızın arasına girecek kanıtlar olarak işe yarayabilir. Kendi adıma konuşayım; eğer karşıma bu fırsat çıkarsa minnetle değerlendiririm. Amacımıza ulaşmak için her yolu denemek niyetindeyiz. Czarina Catherine görünür görünmez özel bir ulakla bize haber verilmesi için bazı yetkililerle anlaştık.

24 Ekim. - Bütün bir hafta bekledik. Godalming'e her gün telgraf geliyor, ama hep aynı terane: “Henüz kayıtlara geçmedi.” Mina'nın sabah ve akşam hipnotizmalarındaki yanıt değişmedi: Gemiye çarpan dalgalar, su sesi ve çatırdayan serenler.

Lloyd's'un Londra ofisindeki Rufus Smith'ten, Majesteleri Varna Konsolos Yardımcısı aracılığıyla, Lord Godalming'e Telgraf,

24 Ekim

Czarina Catherine'in bu sabah Çanakkale Boğazından geçtiği kayıtlara girdi.

Dr. Seward'nı güncesi

25 Ekim. - Fonografımı nasıl da özlüyorum! Kalemle günce tutmak benim için çok sinir bozucu bir şey; ama Van Helsing bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Dün, Lord Godalming'e Lloyd'dan telgraf geldiğinde hepimiz heyecandan deliye döndük. Artık savaşlarda eyleme geçme

zamanının geldiğini öğrenen adamların neler hissettiğini anlıyorum. Aramızdan yalnızca Mrs. Harker herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. Sonuç olarak, tepki vermemesi tuhaf değil; çünkü durum hakkında bir şey bilmemesi için özellikle dikkat ettik ve onun yanındayken heyecan belirtisi göstermemeye çalıştık. Eski günlerde olsa, eminim ne kadar saklamaya çalışırsak çalışalım fark ederdi, ama bu yönden son üç hafta içinde büyük ölçüde değişti. Uyuşukluk hali gittikçe artıyor ve güçlü, sağlıklı görünmesine, renginin biraz yerine gelmesine karşın Van Helsing'le ben durumundan memnun değiliz. Sık sık onun hakkında konuşuyoruz, ama ötekilere bu konuda tek söz etmedik. Bu konuda kuşkularımız olduğunu duysaydı zavallı Harker incinirdi - ve kuşkusuz sinirleri bozulurdu. Van Helsing, hipnotize olduğu sırada Mrs. Harker'ın dişlerini dikkatle gözlemlediğini söylüyor, çünkü dediğine göre uzun süre sivrileşmedikleri takdirde değişime uğrama tehlikesi yokmuş. Eğer bu değişim gerçekleşirse, bazı adımlar atmak gerekecek! Birbirimize düşüncelerimizi açmasak da, ikimiz de bu adımların neler olduğunu biliyoruz, ikimizin de bu görevden kaçınmaması gerekiyor - üzerinde düşünmesi korkunç olsa da bu böyle. “Ötenazi” mükemmel ve rahatlatıcı bir sözcük! Bu sözü bulan her kimse ona teşekkür borçluyum.

Czarina Catherine'in Londra'dan geliş hızına göre, Çanakkale Boğazı'ndan buraya gelmesi yaklaşık 24 saat sürer. Bu yüzden, sabah saatlerinde buraya varmalı, ama o zamandan önce limana yanaşamayacağına göre hepimiz erkenden yatmaya gideceğiz. Hazırlanmak için saat birde kalkacağız.

25 Ekim, öğlen. - Geminin gelişine ilişkin haber yok. Mrs. Harker'ın bu sabahki hipnotik raporu her zamanki gibiydi, bu nedenle, her an haber alabiliriz. Soğukkanlı olan Harker dışında hepimiz heyecan içindeyiz; Harker'ın elleri buz gibi ve onu bir saat önce, artık sürekli yanında taşıdığı kocaman kukri yi bilerken gördüm. Acımasız, buz gibi soğuk bir el tarafından boğazına kukri'nin köşesinin değdirilmesi Kont için kötü bir sürpriz olacak.

Van Helsing'le ben bugün Mrs. Harker için biraz kaygılıyız. Öğle sularında, hiç hoşumuza gitmeyen bir uyku haline girdi; ötekilere bir şey söylememize karşın, ikimiz de bu durumu beğenmedik. Tüm sabah çok huzursuzdu, o nedenle, uyuduğunu öğrendiğimizde önce sevindik. Ama kocası üstünkörü biçimde, çok derin uyuduğunu ve onu uyandıramadığını

söylediği zaman kendi gözlerimizle görmek için odasına gittik. Normal nefes alıp veriyordu ve öyle iyi ve huzurlu görünüyordu ki, onun için uykunun başka her şeyden daha yararlı olduğu konusunda hemfikir olduk. Zavallı kızcağız, unutması gereken o kadar çok şey var ki, eğer kayıtsız olmasını sağlıyorsa, uykunun ona iyi gelmesine şaşırmamak gerek.

Daha sonra. - Düşüncemizde haklı olduğumuz ortaya çıktı, çünkü birkaç saatlik dinçleştirici uykudan uyandığında son günlerde olduğundan daha canlı ve iyi görünüyordu. Günbatımında olağan hipnotik raporunu sundu. Karadeniz'in her neresindeyse, Kont hızla varış noktasına doğru ilerliyordu. Umarım kendi eceline doğru!

26 Ekim. - Bir gün daha geçti ve henüz Czarina Catherine'den haber yok. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Hâlâ yolda bir yerlerde olduğu kesin çünkü Mrs. Harker'in sabahki hipnotik raporu hâlâ aynıydı. Belki zaman zaman sis yüzünden durmuştur; dün akşam gelen buharlı gemilerin bazıları limanın hem kuzeyinde hem güneyinde yer yer sis olduğunu bildirmişlerdi. Nöbetimizi sürdürmeliyiz, çünkü geminin işareti her an gelebilir.

27 Ekim, öğle. - Çok tuhaf! Beklediğimiz gemiden hâlâ haber yok. Mrs. Harker dün gece ve bu sabah olağan şeyleri bildirdi: “Dalgaların belli belirsiz," olduğunu eklemesine karşın hâlâ, “Gemiye çarpan dalgalar ve su sesi.” Londra'dan gelen telgraflar da aynıydı: “Yeni bir kayıt yok.” Van Helsing korkunç huzursuz ve tam da şimdi bana Kont'un bizden kaçtığından korktuğunu söyledi. Ve önemle şunu ekledi:

“Madam Mina'nın uyku durumunu sevmedim. Trans durumundayken ruhlar ve anılar tuhaf şeyler yapabilir.” Ona daha fazlasını soracaktım ki Harker içeri girdi ve Profesör susmamı işaret etti. Bu akşam günbatımında Mrs. Harker hipnotize olmuşken onu daha fazla konuşturmaya çalışacağız.

28 Ekim - Lloyd's'un Londra ofisindeki Rufus Smith'ten, Majesteleri Varna Konsolos Yardımcısı aracılığıyla Lord Godalming'e telgraf

Bugün saat birde Czarina Catherine'in Galaţi'ye girdiği kayıtlara geçti.

Dr. Seward'ın güncesi

28 Ekim. - Geminin Galaţi'ye vardığını bildiren telgrafı aldığımızda, bunun hiçbirimiz için beklenebileceği kadar büyük bir şok olduğunu sanmıyorum. Tamam, nereden, nasıl ya da ne zaman geleceğini

bilmiyorduk, ama sanırım hepimiz tuhaf bir şey olmasını bekliyorduk. Varna'ya varışın gecikmesi bizi teker teker olayların beklediğimiz gibi gelişmeyeceği konusunda ikna etti; yalnızca bu değişimin nerede olacağını öğrenmek için bekledik. Ama yine de sürpriz oldu. Bence doğa öyle umut verici bir temele dayanarak çalışıyor ki, kendimize de karşı çıkarak her şeyin olacağını bildiğimiz şekliyle değil olması gerektiği gibi olacağına inanıyoruz. Metafizik insanlar için yanıltıcı olsa da melekler için yol göstericidir. Tuhaf bir deneyimdi ve hepimiz onu farklı algıladık. Van Helsing, sanki Tanrı'ya serzenişte bulunuyormuş gibi ellerini bir anlığına başının üstüne kaldırdı, ama tek söz etmedi ve birkaç saniye içinde yüzünde sert bir ifadeyle ayağa kalktı. Lord Godalming'in yüzü bembeyaz oldu ve ağır nefesler alarak oturdu. Ben yarı afallamıştım ve merak içinde tek tek herkesin yüzüne baktım. Quincey Morris çok iyi tanıdığım o hızlı hareketle kemerini sıktı; eski gezgin günlerimizde bu “eylem” anlamına geliyordu. Mrs. Har-ker'ın yüzü ölü gibi bembeyaz kesildi, öyle ki, alnındaki yara izi yanıyor gibiydi, ama uysalca ellerini birleştirip dua edercesine yukarı doğru baktı. Harker güldü -gerçekten güldü- ümitsiz birinin karanlık, acı gülüşü; ama aynı zamanda hareketleri sözleriyle çelişiyordu çünkü elleri içgüdüsel olarak büyük kukri'nin kabzasını aradı ve onu kavradı. Van Helsing, “GalaÇi'ye giden bir sonraki tren ne zaman kalkıyor?” diye ortaya sordu.

“Yarın sabah 6.30'da!” Hepimiz bakakaldık, çünkü yanıt Mrs. Harker'dan gelmişti.

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordu Art.

“Unutuyorsunuz -ya da belki de Jonathan ve Dr. Van Helsing'in bilmesine karşın sizin bundan haberiniz yok- ben bir tren uzmanıyım. Exeter'da evdeyken kocama yardımcı olabilmek için hep tren tarifelerini yazardım. Zaman zaman bunu öyle yararlı bulurdum ki artık sürekli tren tarifelerini çalışıyorum. Eğer bizi Dracula Şatosu'na götürecek bir şey varsa, Galaţi üzerinden gitmemiz gerektiğini veya öyle ya da böyle Bükreş'ten geçmemiz gerektiğini biliyordum; böylece tren saatlerini dikkatlice öğrendim. Ne yazık ki öğrenecek çok fazla şey yok, çünkü yarınki tek tren dediğim saatte kalkıyor.”

“Mükemmel kadın!” diye fısıldadı Profesör.

“Özel bir tren tutamaz mıyız?” diye sordu Lord Godalming. Van Helsing başını iki yana salladı. “Korkarım hayır. Bu ülke sizinkinden ya da benimkinden oldukça farklı; özel bir trenimiz olsa bile tarifeli trenimiz

kadar çabuk varmayacaktır. Ayrıca, hazırlanmamız gereken bir şey var. Düşünmeliyiz. Haydi şimdi yapılacakları düzenleyelim. Siz, dostum Arthur, trene gidin ve biletleri alıp sabah yola çıkmamız için her şeyin hazır olmasını sağlayın. Siz, dostum Jonathan, geminin buradaki acentesine gidip ondan Galaţi'deki acenteye vermek üzere burada olduğu gibi gemiyi aramamıza izin veren mektupları alın. Morris Quincey, siz konsolos yardımcısını görün ve Galaţi'deki meslektaşından yolumuzu sorunsuz kılmak için yapabileceği her türlü yardımı alın, böylece Tuna üzerindeyken zaman yitirmeyelim. John, Madam Mina ve benimle kalacak ve görüş alışverişinde bulunacağız, işiniz çok zaman alırsa geç kalabilirsiniz; günbatımında sorun olmayacak, çünkü Madam'ın raporu için burada onun yanındayım.”

“Ben de,” dedi Mrs. Harker ışıl ışıl ve uzun zamandır olmadığı kadar eski günlerini anımsatan bir ifadeyle, “her açıdan size yardımcı olmaya çalışacağım ve eskiden yaptığım gibi düşünecek ve olanları sizin için kağıda dökeceğim. Tuhaf biçimde bende bir şeyler değişiyor; kendimi son zamanlarda olduğumdan daha özgür hissediyorum!” Mrs. Harker'ın sözlerinin önemini anlamış görünen üç genç adam o an, eskisinden mutlu göründüler; ama Van Helsing ile ben, birbirimize dönerek ciddi ve sıkıntılı ifadelerle bakıştık. Ama o zaman hiçbir şey söylemedik.

Üç adam, üzerlerine düşen görevler gereği dışarı çıkınca Dr. Van Helsing, Mrs. Harker'dan güncelerin kopyalarına bakmasını ve Harker'ın güncesinde, şatodaki günleri anlattığı bölümü bulmasını istedi. Mrs. Harker onu bulmak için çıktı; kapı arkasından kapandığında, Profesör bana şöyle dedi:

“İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz! Söyle!”

“Bir değişiklik var. Bu ümit ışığı sinirlerimi bozuyor, çünkü bizi aldatıyor olabilir.”

“Kuşkusuz! Neden o metni getirmesini istedim biliyor musun?”

“Hayır!” dedim, “Eğer benimle yalnız görüşmek üzere bir fırsat yakalamak için değilse.”

“Kısmen haklısın, dostum John, ama yalnızca kısmen. Sana bir şey anlatmak istiyorum. Ve ah, dostum, büyük -korkunç- bir tehlikeyi göze alıyorum. Madam Mina, ikimizin de dikkatini çeken o sözleri söylediğinde aklıma bir fikir geldi. Üç gün önce, trans halindeyken Kont onun aklını okumak için kendi ruhunu gönderdi ya da daha doğrusu, gün doğumu ve

günbatımında özgürce hareket edebildiği için onu suların akışı eşliğinde gemideki toprak sandığının içinde görmesi için yanına aldı. Bizim burada olduğumuzu öğrendi, çünkü Madam Mina'nın, tabut benzeri sandığında kapalı kalmış Kont'a kıyasla gören gözleri ve işiten kulaklarıyla özgür yaşamında anlatacak çok daha fazla şeyi var. Şimdi, bizden kaçmak için en büyük çabasını harcar. Şu an, Madam Mina'yı istemiyor. Engin bilgisiyle, çağırdığı zaman Madam Mina'nın geleceğini biliyor, ama ona gitmesin diye onunla bağlantısını kesti - onu kendi gücünün etkisinden uzaklaştırdı. Ah! Uzun zamandır insanlara ait olan ve Tanrı'nın lütuflarından mahrum kalmamış insan aklımızın yüzyıllardır mezarda yatan, bizimkinin boyutlarına ulaşmamış, yalnızca bencilce çalışıp bu nedenle küçük kalmış çocuk aklına üstün geleceğine ilişkin umudum var. İşte Madam Mina geliyor; transı hakkında tek söz etmek yok! Bundan haberi yok; tam da onun tüm umuduna, tüm yürekliliğine gereksinim duyduğumuz bu anda bunu öğrenmek onu üzüp ümitsizliğe sevk edebilir; bir erkeğin aklı gibi eğitilmiş, ama tatlı bir kadına ait olan ve -böyle bir şey yapmayı düşünmemesine karşın- Kont'un kendisine verdiği özel gücünü yine Kont'un tümüyle geri alabileceği o büyük aklınn tümüne en çok gereksinim duyduğumuz bu anda. Şişşt! Bırak ben konuşayım, sen de öğrenirsin. Ah, John dostum! Korkunç bir sıkıntı içindeyiz. Daha önce hiç korkmadığım kadar korkuyorum. Yalnızca yüce Tanrı'ya güvenebiliriz. Sessiz ol! İşte geliyor!”

Profesörün, tıpkı Lucy öldüğünde olduğu gibi kendini kaybedeceğini ya da histeri krizi geçireceğini düşündüm, ama büyük çabayla kendini tuttu ve Mrs. Harker capcanlı ve mutlu bir ifadeyle ve iş yaptığı için mutsuzluğunu unutuyormuş gibi görünerek odaya girdiğinde sinirlerine tamamen hâkim oldu. Mrs. Harker içeri girerken Van Helsing'e daktilo edilmiş birtakım kâğıtlar uzattı. Van Helsing ciddi bir ifadeyle kâğıtlara baktı, yazılanları okurken yüzü aydınlandı. Sonra sayfaları başparmağıyla öteki parmakları arasında tutarak konuşmaya başladı: “Şimdiye dek çok deneyim yaşamış senin için dostum John -ve çok genç olan sizin için de sevgili Madam Mina- bir ders geliyor: Asla düşünmeye korkmayın. Zihnimde yarım yamalak bir düşünce vızıldayıp duruyordu, ama tam olarak kanatlanıp uçmasına izin vermeye korkuyordum. Şimdi, elimde daha çok bilgiyle, o yarım yamalak düşüncenin çıktığı yere dönüyorum ve onun aslında yarım yamalak bir düşünce olmadığını görüyorum; çok genç olmasına ve henüz minik kanatlarını kullanabilecek güçte olmamasına karşın bütünlüğü olan bir

düşünce olduğunu görüyorum. Dahası dostum Hans Andersen'in ‘Çirkin Ördek Yavrusu' gibi bir ördek düşünce değil, onları deneme zamanı geldiğinde büyük kanatları üzerinde soylulukla süzülen büyük bir kuğu düşünce. Bakın, burada Jonathan'ın yazdıklarını okuyorum:

‘Irkının öteki üyesi, sonraki yüzyıllarda güçlerini tekrar tekrar büyük ırmaktan geçirip Türk topraklarına getirdi; geri püskürtüldüğünde yalnızca kendisinin mutlak zafere ulaşabileceğini bildiği için, birliklerinin katledildiği kanlı savaş alanından yalnız çıkmasına karşın tekrar, tekrar ve tekrar ortaya çıktı.'

Bu bize ne anlatıyor? Çok bir şey değil mi? Hayır! Kont'un çocuk aklı hiçbir şey anlamıyor; bu yüzden böyle rahat konuşuyor. Yetişkin aklınız hiçbir şey anlamıyor; benim yetişkin aklım da hiçbir şey anlamadı, ta ki şu âna dek. Hayır! Sözlerinin ne anlama geldiğini -ne anlama gelebileceğini- bilmediği için düşünmeden konuşan birinden bir söz geldi. Tıpkı doğada yollarında ilerleyen ve birbirlerine değdiklerinde -Puf!- tüm gökyüzünü kaplayan, kimilerini kör eden, öldüren ve yıkıp yok eden ve yerin altını fersah fersah ortaya çıkartan ani bir ışık patlatan unsurlar olduğu gibi. Öyle değil mi? Neyse, açıklayayım. Başlangıç olarak, hiç suç felsefesi çalıştınız mı? ‘Evet!'; ‘Hayır!' Sen John, evet; çünkü bu, delilik konusu içindeki bir çalışma alanıdır. Siz hayır, Madam Mina; çünkü suç size hiç yaklaşmamış - bir kez hariç. Yine de, aklınız doğru çalışıyor ve *particulari ad universale*[→] tartışma yürütmüyor. Suçluların böyle bir özelliği vardır. Bu, tüm ülkelerde ve tüm zamanlarda öylesine geçerliliğini korur ki felsefeden çok anlamayan polis bile deneysel olarak bunun böyle olduğunu bilir. Deneysel olarak bilmek, bu demektir. Suçlu, yalnızca bir suç için çalışır - yani, yazgısında suç varmış gibi görünen ve başka suç düşünmeyen gerçek suçlu böyledir. Suçlu tam bir yetişkin aklına sahip değildir. Zeki, kurnaz ve uyanıktır; ama akla gelince, yetişkin bir erkeğin ayarında değildir. Pek çok yönden çocuk aklına yakındır. Şimdi, bizim bu suçlumuzun da yazgısında suç var; onda da çocuk aklı var ve yaptıklarını ancak çocuk yapar. Küçük kuş, küçük balık, küçük hayvan ilkelerle değil, deneylerle öğrenir; yapmayı öğrendiğinde artık daha fazlasını yapmaya başlamak için dayanakları olur. *‘Dos pou sto,'*[→] demiş Arkhimedes. ‘Bana bir dayanak noktası verin, dünyayı yerinden oynatayım!' Bir kez yapmak, çocuk aklını yetişkin aklına dönüştürecek dayanaktır; daha fazlasını yapmayı amaçlayana kadar her seferinde, tıpkı daha önce yaptığı gibi, aynı şeyi yeniden yapmayı sürdürür!

Ah, canım, gözlerinin açıldığını ve patlayan ışığın fersah fersah uzakları gösterdiğini görüyorum,” çünkü Mrs. Harker ellerini çırpmaya başlamıştı ve gözleri ışıl ışıldı. Profesör konuşmasını sürdürdü:

“Şimdi siz konuşacaksınız. O ışıl ışıl gözlerle neler gördüğünüzü biz iki kuru bilimadamına anlatın.” Mrs. Harker'ın elini ellerinin arasına aldı ve o konuşurken elini tuttu. Mrs. Harker konuşurken, başparmağı ve işaret-parmağıyla nabzını tutuyordu - ki bence bunu içgüdüsel olarak ve bilinçsizce yapmıştı. Mrs. Harker şöyle dedi: “Kont bir suçlu ve suçlu sınıfından. Nordau ve Lombroso onu bu şekilde sınıflandırırdı ve bir suçlu olarak kusurlu bir aklı var. Bu nedenle, zorlukla karşılaştığında çareyi alışkanlıklarda arıyor. Geçmişi ipucu sunuyor ve geçmişine ilişkin bildiğimiz -ve kendi ağzından çıkan- bir sayfa, bize bir keresinde Mr. Morris'in deyişiyle ‘sıkıştığında' ele geçirmeye çalıştığı topraklardan kendi ülkesine döndüğünü ve bu yüzden, zaman kaybetmeden yeni bir çaba için hazırlandığını anlatıyor. İşi için daha iyi donanmış biçimde geri gelmiş ve kazanmış. Londra'ya yeni bir ülke ele geçirmek için geldi. Yenildi ve tüm başarı umutları yitirilince ve varlığı tehlikeye girince denizleri aşıp ülkesine geri döndü; tıpkı daha önce Tuna Nehri üzerinden geçip Türk topraklarından geri döndüğü gibi.”

“Güzel, güzel! Ah, siz akıllı hanımefendi!” dedi Van Helsing coşkuyla, eğilip Mrs. Harker'ın elini öperken. Bir saniye sonra, sanki bir hasta odasında konsültasyon yapıyormuşuz gibi sakinlikle bana şöyle dedi:

“Nabız yalnızca yetmiş iki; hem de tüm bu heyecanın içinde. Umutluyum.” Yine Mrs. Harker'a dönerek büyük bir beklentiyle konuştu:

“Ama devam edin. Devam edin! Eğer arzu ederseniz daha anlatacağınız şeyler var. Korkmayın, John'la ben biliyoruz. Ben her durumda biliyorum ve eğer haklıysanız size bunu söyleyeceğim. Korkmadan konuşun!”

“Bunu yapmaya çalışacağım; ama bencil görünürsem beni bağışlayın.”

“Hayır! Korkmayın, bencil olmalısınız, çünkü düşündüğümüz sizsiniz.”

“O zaman, suçlu olduğu için bencil; aklı küçük ve eylemleri bencilliğe dayandığı için kendini tek bir amaçla sınırlıyor. Bu amaç acımasız. Savaşçı güçlerini bozguna uğramaya terk ederek Tuna üzerinden kaçtığı gibi, hiçbir şeye dikkat etmeksizin güvende olmaya kararlı. Bu yüzden, kendi bencilliği beni, o korkunç gece üzerimde elde ettiği güçten kurtarıyor. Bunu hissediyordum, ah! Bunu hissediyordum. Merhameti için Tanrı'ya şükürler

olsun! Ruhum, o korkunç saatten bu yana hiç olmadığı kadar özgür; peşimi bırakmayan tek şey, trans halindeyken ya da rüyada bilgilerimi kendi amaçları için kullanacağı korkusu.” Profesör ayağa kalktı:

“Zihninizi bu şekilde kullandı ve o yolla, onu taşıyan gemi çevresini saran sisin içinde kuşkusuz bizden kaçmak için hazırlık yaptığı Galaţi'ye doğru hızla yol alırken, bizi burada Varna'da bıraktı. Ama çocuk aklı ancak bu kadar ileriyi görebiliyor; Tanrı'nın takdiriyle, kötülük yapanın, kendi iyiliği için en çok bel bağladığı şeyin ona başlıca zarar veren şey çıkması olası. Davud Peygamber in buyurduğu gibi, avcı kendi tuzağına düşer. Çünkü artık her türlü izini kaybettirdiğini ve bizden saatlerce önde olduğunu düşündüğü için bencil çocuk aklı ona uyumasını fısıldayacak. Sizin aklınızı okumayı bıraktığı için onunla ilgili bilgi edinemeyeceğinizi de düşünüyor; işte burada yanılıyor! Size uyguladığı o korkunç kan vaftizi sizin, tıpkı özgür olduğunuz anlarda, güneş doğarken ve batarken yapmış olduğunuz gibi, ruhen ona özgürce gitmenizi sağlıyor. Böyle zamanlarda onun değil, benim istemimle gidiyorsunuz; sizin ve başkalarının iyiliğine olan bu gücü onun ellerinde acı çekerek kazandınız. Şimdi, bunu bilmemesi ve kendini korumak amacıyla bizim nerede olduğumuzu bilmeyecek biçimde bağlantıyı kopartması her şeyden daha değerli. Ama biz tümüyle bencil değiliz ve tüm bu karanlıkta ve karanlık saatlerde Tanrı'nın bizimle olduğuna inanıyoruz. Kendimizi onun gibi olma tehlikesine atsak bile peşinden gideceğiz; geri çekilmeyeceğiz. Dostum John, bu çok önemli bir saatti; bizi yolumuzda ilerleten çok şeye neden oldu. Yazmanlık görevini üstlenmeli ve hepsini yazmalısın; o zaman, onlar da bizim gibi bunları bilecekler.”

Ve böylece onların dönüşünü beklerken bunu yazdım ve Mrs. Harker daktilosunu bize getirdiğinden onu daktiloya çekti.

XXVI

Dr. Seward'nı güncesi

29 Ekim. - Bu, Varna'dan Galaţi'ye giden trende yazıldı. Dün akşam hepimiz günbatımından biraz önce bi-raraya geldik. Her birimiz kendine düşen görevi elinden geldiğince iyi yerine getirmişti; düşünce, çaba ve fırsat olduğu sürece, yolculuğumuzun tümü ve Galaţi'ye gittiğimizde yapacağımız iş için hazırdık. Olağan zaman geldiğinde Mrs. Harker hipnotik çabası için hazırlandı; Van Helsing'in alışılmıştan uzun süren ve daha ağır çaba harcayışından sonra transa daldı. Mrs. Harker genellikle ima eder tarzda konuşur, ama bu kez bir şeyler öğrenmeden önce Profesör'ün ona sorular sorması ve bunları büyük kararlılıkla yöneltmesi gerekti; en sonunda yanıtı geldi: “Hiçbir şey göremiyorum; duruyoruz; gemiye vuran dalga yok, yalnızca hafif hafif halatlara çarpan sakin bir su sarmalı var. Yakından ve uzaktan seslenen adamları ve ıskarmozlardaki küreklerin çatırtısını duyabiliyorum. Bir yerlerde silah atıldı; yankısı uzaklarda gibi. Yukarıda ayak sesleri var ve iplerle zincirler sürükleniyor. Bu da ne? Işık geliyor; üzerimde esen havayı hissedebiliyorum.”

Burada durdu. Sanki hiç düşünmeden, kanepede uzandığı yerden kalktı ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde ağırlık kaldırıyormuşçasına iki elini de havaya kaldırdı. Van Helsing'le ben anlayışla birbirimize baktık.

Harker'ın eli içgüdüsel olarak kurisinin kabzasına giderken Quincey hafifçe kaşlarını kaldırdı ve dikkatle Mrs. Harker'a baktı. Uzun bir sessizlik oldu. Hepimiz Mrs. Harker'ın konuşabileceği zamanın geçmekte olduğunu biliyorduk; ama bir şey söylemenin işe yaramayacağını hissediyorduk. Mrs. Harker birdenbire oturdu ve gözlerini açarken nazikçe şunları söyledi:

“Bir fincan çay istemez miydiniz? Hepiniz çok yorulmuş olmalısınız!” Yalnızca onu memnun etme arzusuyla teklifini kabul ettik. Çay getirmek

üzere aceleyle odadan ayrıldı; odadan çıktığında Van Helsing konuşmaya başladı:

“Görüyorsunuz dostlarım. Kont karaya yakın: Toprak kasasını terk etti. Ama daha kıyıya çıkması gerek. Gece bir yerde saklanabilir; ama kıyıya taşınmazsa ya da gemi kıyıya değmezse karaya erişmeyi başaramaz. Eğer bu iş gece olursa, böyle bir durumda Whitby'de yaptığı gibi biçim değiştirebilir ve karaya atlayabilir ya da uçabilir. Fakat o kıyıya varamadan gündüz olursa o zaman, birileri tarafından taşınmadığı sürece kaçamaz. Ve eğer taşınırsa o zaman da gümrük görevlileri sandığın içindeki şeyi keşfedebilir. Böylece, sözün kısası, bu gece ya da şafaktan önce kıyıya kaçmazsa bütün günü yitirmiş olacak. O zaman, zamanında varabiliriz, çünkü gece kaçmazsa gündüz ona sandığına kapatılmış, merhametimize kalmış biçimde rastlayabiliriz, çünkü keşfedilmesin diye kendi suretinde, uyanık ve görünür halde olmaya cüret edemez.”

Başka söyleyecek bir şey yoktu, böylece sabırla şafak zamanını bekledik; o zaman geldiğinde Mrs. Harker'dan bir şeyler öğrenebilirdik.

Bu sabah erkenden, soluksuz bir kaygıyla Mrs. Harker'ın trans halindeki yanıtlarını dinledik. Hipnotik durumunun gelişi daha öncekinden bile uzun sürdü ve bu evre geldiğinde güneşin tam olarak yükselmesine o kadar kısa zaman kalmıştı ki umudumuzu yitirmeye başlamıştık. Van Helsing tüm ruhunu bu çabaya adamış gibiydi; sonunda Mrs. Harker, Profesör'ün iradesine uyarak yanıt verdi:

“Her yer karanlık. Benimle aynı hizada dalga sesleri ve sanki tahtaya sürtünen tahta gıcırtısı duyuyorum.” Durdu ve birdenbire kırmızı güneş belirdi. Bu geceye kadar beklemeliyiz.

Ve böylece Galaţi'ye doğru beklentinin verdiği acıyla yolculuk ediyoruz. Sabah ikiyle üç arasında varmamız gerek, ama henüz Bükreş'te üç saat gecikmeliyiz, bu nedenle güneş yükselmeden varmamız olası değil. Böylece Mrs. Harker'dan iki hipnotik mesaj daha alacağız; bunlardan biri ya da ikisi birden olanlara biraz ışık tutabilir.

Daha sonra. - Günbatımı geldi ve geçti. Neyse ki, dikkat dağıtıcı bir şey olmadığı sırada geldi çünkü biz istasyondayken meydana gelmiş olsaydı gerekli sessizliği ve yalıtımı sağlayamayabilirdik. Mrs. Harker, hipnotize edici etkiye bu sabahkinden daha da az istekli teslim oldu. Tam da ona en çok gereksinim duyduğumuz zamanda, Kont' un duyularını okuma gücünün gittikçe azalmasından korkuyorum. Mrs. Harker'ın hayal gücü çalışmaya

başlıyormuş gibi geliyor. Şimdiye dek, transa geçtiği süre boyunca kendini en basit gerçeklerle sınırlı tutuyordu. Eğer bu böyle sürerse bizi eninde sonunda yanlış yönlendirme olasılığı var. Eğer Kont'un Mrs. Harker üzerindeki gücünün, Mrs. Harker'ın bilgi alma gücüne eş derecede azalacağını düşünseydim bu sevindirici bir düşünce olurdu, ama korkarım durum böyle olmayacak. Mrs. Harker konuştuğu zaman sözleri bilmece gibiydi:

“Bir şey dışarı çıkıyor; soğuk bir rüzgâr gibi üzerimden geçtiğini hissedebiliyorum. Uzaklardan karışık sesler duyuyorum; tuhaf dillerde konuşan adamlar, sertçe dökülen sular ve kurtların ulumaları.” Durdu ve titredi; titremesinin yoğunluğu birkaç saniye boyunca arttı, ta ki sonunda nöbet geçirircesine sarsılana dek. Daha başka bir şey söylemedi; hatta Profesör'ün buyurgan sorularına bile yanıt vermedi. Transtan uyandığı zaman üşümüş, yorulmuş ve halsizdi ama zihni açıktı. Hiçbir şey hatırlamıyordu ve neler anlattığını sordu; ona anlattıkları aktarıldığında uzunca süre, sessizlik içinde bunları düşünüp taşındı.

30 Ekim, sabah 7. - Artık Galaţi'ye yaklaştık ve daha sonra yazmaya zamanım olmayabilir. Bu sabahki gün doğumu hepimiz tarafından dört gözle beklendi. Mrs. Harker'ın hipnotik transa girmesini sağlamanın gittikçe zorlaştığını bilerek Van Helsing denemelerine olağandan daha erken başlamıştı. Ama Mrs. Harker, alışılmış zamanı olan, güneş yükselmeden yalnızca bir dakika öncesinde daha da büyük bir güçlükle kendini teslim edene kadar Profesörün denemeleri etki göstermedi. Profesör soru sormakta hiç zaman yitirmedi; Mrs. Harker'ın yanıtı da eşit çabuklukta geldi:

“Her yer karanlık. Kulaklarımla aynı hizadaki suyun sesini ve birbirlerine sürten tahtanın gıcırtısını duyuyorum. Uzaklarda sığır böğürtüsü. Başka bir ses daha var, tuhaf bir ses; sanki...” Durdu ve rengi gittikçe bembeyaz oldu.

“Devam et; devam et! Konuş, sana emrediyorum!” dedi Van Helsing acı çeken bir sesle. Aynı zamanda gözlerinde umutsuzluk vardı, çünkü yükselen güneş Mrs. Harker'ın solgun yüzünü bile kırmızıya boyuyordu. Mrs. Harker gözlerini açtı ve tatlılıkla ve olanca ilgiyle konuşmaya başladığında hepimiz irkildik:

“Ah, Profesör, neden yapamayacağımı bildiğiniz şeyleri yapmamı istiyorsunuz benden? Hiçbir şey hatırlamıyorum.” Sonra, yüzlerimizdeki şaşkınlığı görünce sıkıntılı bir ifadeyle teker teker hepimize bakarak şöyle dedi:

“Ne dedim? Ne yaptım? Burada, yarı uykulu yattığım ve sizin, ‘Devam et! Konuş, sana emrediyorum!' dediğinizden başka hiçbir şey bilmiyorum? Sanki kötü bir çocukmuşum gibi bana emir verdiğinizi duymak çok tuhaf!"

“Ah, Madam Mina,” dedi Van Helsing üzüntü içinde, “eğer bunun için kanıt gerekiyorsa, bu, sizi ne kadar sevdiğimin ve ne kadar saygı duyduğumun kanıtıdır, sizin iyiliğiniz için hiç olmadığı kadar içten söylenen bir söz çok tuhaf gelebilir, çünkü bu, gururla boyun eğdiğim birine emir vermek demek!"

Düdükler ötüyor; Galaţi'ye yaklaşıyoruz. Kaygı ve meraktan yanıyoruz.

Mina Harker'ın güncesi

30 Ekim. - Hiçbir yabancı dil bilmediği için başka görevi olmayan Mr. Morris beni odalarımızın telgrafla ayırtıldığı otele götürdü. Güçler, Varna'da olduğu gibi dağıtılmıştı; yalnız, son derece acelemiz olduğu için, sosyal konumu bir tür resmîyet sağlayabilir diye Lord Go-dalming konsolos yardımcısına gitti. Jonathan'la iki doktor Czarina Catherine'in gelişine ilişkin ayrıntıları öğrenmek üzere gemi acentesine gittiler.

Daha sonra. - Lord Godalming döndü. Konsolos dışarıdaymış ve yardımcısı hastaymış; bu yüzden, sıradan işlere bir memur bakıyormuş. Adam çok nazikmiş ve gücünün yettiği her şeyi yapacağını söylemiş.

Jonathan Harker'ın güncesi

30 Ekim. - Saat dokuzda Dr. Van Helsing, Dr. Seward ve ben Hapgood adındaki Londra şirketinin acentesi Mackenzie & Stenkoff'a kısa bir ziyarette bulunduk. Lord Godalming'in telgrafla iletilmiş talebine cevaben Londra'dan bize ellerinden gelen her türlü inceliği göstermelerini rica eden bir telgraf almışlardı. İnce ve saygılıdan da fazlasıydılar ve bizi hemen nehirdeki limana demirlemiş Czarina Catherine'e çıkarttılar. Donelson adındaki kaptan bize yolculuğunu anlattı. Ömrü boyunca rotasında böylesine olumlu koşullarda ilerlemediğini söyledi.

“Yahu!” dedi aksanlı bir dille, “ama bizi korkuttu, çünkü durumu eşitlemek için bunu, eşine az rastlanır bir şanssızlıkla ödemek zorunda kalacağımızı sandık. Londra'dan Karadeniz'e, sanki şeytanın ta kendisi amaçları uğruna yelkenlerinize üflüyormuş gibi rüzgârı arkanıza alıp hızla ilerlemeniz hiç doğal değil. Ve o sırada hiçbir şey göremiyorduk. Bir gemiye ya da limana ya da burna yaklaştığımızda üzerimize sis çöküyor ve

bizimle yolculuk ediyordu; ancak sis kalktıktan sonra çevremize baktığımızda lanet olasıca bir şeyler görebiliyorduk. Cebelitarık'ı sinyal gönderemeden geçtik; Çanakkale Boğazı'na gelip geçiş iznimiz için beklemek zorunda kalana kadar seslenecek yakınlıkta kimseyi görmedik. Başta, sis kalkana kadar yelkenleri gevşetmek eğilimindeydim; ama sonra eğer şeytan bizi Karadeniz'e çabuk ulaştırmaya kararlıysa bunu biz istesek de istemesek de yapacaktır, diye düşündüm. Eğer hızlı bir yolculuk yaparsa bu geminin sahipleriyle aramızda soruna neden olmaz, trafiğimiz aksamaz; işine engel olmadığımız için de asıl amacına hizmet eden İhtiyar,[→] bize yeterince minnettar olur.”

Bu sadelik, batıl inanç kurnazlığı ve ticari mantığın karışımı Van Helsing'i harekete geçirdi ve şöyle dedi: “Dostum, o Şeytan bazılarının sandığından daha akıllı ve kendi dengiyle karşılaştığında bunu anlar!” Kaptan, bu övgüden hiç hoşlanmadan sözünü sürdürdü:

“İstanbul Boğazı'nı geçtiğimizde adamlar söylenmeye başladı; bazıları, Romanyalılar bana gelip Londra'dan yola çıkmadan hemen önce tuhaf görünümlü yaşlı bir adamın gemiye yüklediği büyük sandığı denize atmamı istediler. Onların adama dik dik baktıklarını ve onu gördüklerinde kem gözden korunmak için iki parmaklarını kaldırdıklarını görmüştüm. Vay! Ama yabancıların batıl inançları tümüyle saçmalık! Onları çabucak işlerinin başına gönderdim; ama hemen ardından üzerimize sis çöktüğünde sandıkla ilgili olduğunu kesin olarak söyleyemesem de bir iş peşinde olduklarını hissettim. Neyse, yola devam ettik ve sis beş gün boyunca kalkmayınca rüzgârın bizi götürmesine izin verdim, çünkü eğer Şeytan bir yerlere gitmek istiyorsa - eh, bir biçimde işini bitirirdi. Ve eğer öyle yapmazsa, dikkatle bakmacaktık. Gerçekten de, güzel yol aldık ve hep derin sularda ilerledik; iki gün önce, gündüz güneşi sisin arasından çıktığında kendimizi Galaţi'nin karşısındaki nehirde bulduk. Romanyalılar çılgına döndüler, sandığı doğru ya da yanlış da olsa çıkartıp nehre atmamı istediler. Onlarla elimde kaldıraçla tartışmak zorunda kaldım ve içlerinden sonuncusu kafasını tutarak yerden kalktığında onları kem göz olsun ya da olmasın gemi sahiplerinin mallarının ve emanetlerinin Tuna Nehri'ndense benim ellerimde olmalarının daha iyi olacağına ikna ettim. Sandığı nehre atmak üzere güverteye çıkartmışlardı ve üstünde ‘Varna üzerinden Galaţi' yazdığı için limanda malları boşaltıp sandıktan tümüyle kurtulana dek güvertede kalmasına izin vermeyi düşündüm. O gün gümrükleme yapmadık ve gece

demirli kalmak zorunda kaldık; ama sabah erkenden, gün doğumundan bir saat önce elinde İngiltere'den yazılmış ve Kont Dracula adında biri için olduğu belirtilmiş bir sandığı almasını söyleyen bir talimatla bir adam geldi. Her şey adamın elindeydi. Belgeleri tamdı ve ben de o konuda huzursuzlanmaya başladığım için lanet olasıca şeyden kurtulacağım için memnundum. Eğer gemide Şeytan'ın bagajı varsa bu olsa olsa bu sandıktır diye düşünüyordum!”

Van Helsing sabırsızlığını güçlükle bastırarak, “Sandığı alan adamın adı neydi?” diye sordu.

“Size çabucak söyleyeceğim!” diye yanıtladı kaptan ve kamarasına inerek “Immanuel Heildesheim” tarafından imzalanmış bir alındı belgesi getirdi. Adres, Burgenstrabe, 16 numaraydı. Kaptanın tüm bildiğinin bu kadar olduğunu anladık; böylece teşekkür ederek oradan ayrıldık.

Koyunu andıran burnu ve fesiyle daha çok Adelphi Tiyatrosundaki Yahudi tiplerini andıran Hildesheim'ı ofisinde bulduk. İtirazları parayla noktalandı -sözünü biz kesiyorduk- ve biraz pazarlıkla bize bildiği her şeyi anlattı. Anlattıkları basit ama önemli çıktı. Londralı Mr. de Ville'den, gümrük görevlilerinden kaçınmak için eğer mümkünse gün doğumundan önce Czarina Catherine ile Galaţi'ye gelen bir sandığı teslim almasını söyleyen bir mektup almıştı. Bunu, ırmaktan limana yük taşıyan Slovaklarla iş yapan Petrov Skinski diye birine teslim etmesi söylenmişti. Görevi için usule uygun olarak Danube International Bank'ta altına çevrilen İngiliz parasıyla ödeme yapılmıştı. Skinski ona geldiğinde onu gemiye götürmüş ve taşıma ücretinden tasarruf etmek amacıyla sandığı ona vermişti. Tüm bildikleri bu kadardı.

Sonra Skinski'yi aradık, ama onu bulmayı başaramadık. Ona karşı pek yakınlık hissetmiyormuş gibi görünen bir komşusu iki gün önce gittiğini, kimsenin nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Bu açıklama, bir aracı tarafından evin anahtarının ve zamanı gelmiş kira bedeli karşılığı İngiliz parasının teslim edildiği ev sahibi tarafından da doğrulandı. Bunlar, dün akşam onla on bir arasında oldu. Bir kez daha ilerlememiz sekteye uğradı.

Konuştuğumuz sırada, koşarak nefes nefese biri geldi ve Skinski'nin cesedinin Sankt Peter Kilisesi bahçesinde bulunduğunu ve boğazının vahşi bir hayvan tarafından yapılmışçasına parçalanmış olduğunu söyledi. Konuştuğumuz kişiler dehşeti görmek için koştular, kadınlar, “Bu

Slovakların işi!” diye bağırıyordu. Bir biçimde olayın içine çekilmeyelim diye hızla uzaklaştık ve böylece işimiz engellenmiş oldu.

Eve vardığımızda bir türlü kesin sonuca varamadık. Hepimiz sandığın deniz yoluyla bir yere gitmekte olduğuna ikna olmuştuk, ama gittiği yerin neresi olduğunu bulmak zorunda kalacaktık. İstemeye istemeye Mina'nın yanına otele döndük.

Bir araya geldiğimizde yaptığımız ilk şey, yine Mina'ya sırlarımızı açmak konusunda görüş alışverişinde bulunmak oldu. İşler gittikçe ciddileşiyor ve bu, tehlikeli de olsa en azından bir şans olabilir. Başlangıç olarak, ona verdiğim sözden muaf tutuldum.

Mina Harker'ın güncesi

30 Ekim, akşam. - Öyle yorgun, bitkin ve keyifsizdiler ki, onlar biraz dinlenene kadar yapılacak bir şey yoktu; bu yüzden ben şu âna kadar olanları yazarken hepsinin yarım saatliğine uzanmalarını istedim. “Yolculuk” daktilosunu icat eden adama ve bunu benim için getiren Mr. Morris'e öyle teşekkür borçluyum ki! Eğer kalemle yazmak zorunda kalsaydım, işi yaparken yanlış yapardım...

Her şey tamamlandı; zavallı sevgili, sevgili Jonathan, kim bilir neler çekti, kim bilir neler çekiyor. Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi görünerek kanepede uzanıyor ve tüm bedeni çökmüş görünüyor. Kaşları çatılmış; yüzü acıyla gerilmiş. Zavallı adamcağız, belki de düşünüyor; yüzünün, düşüncelerinin yoğunluğuyla tümden kırıştığını görebiliyorum. Ah! Keşke ona yardım edebilseydim.... Elimden geleni yapacağım...

Dr. Van Helsing'den rica ettim ve bana henüz görmediğim tüm belgeleri getirdi... Onlar dinlenirken, ben de hepsinin üstünden dikkatlice geçeceğim; belki bir sonuca varabilirim. Profesörden örnek alacak ve önümdeki gerçekler üzerine önyargısız düşüneceğim...

Tanrı'nın izniyle bir şey keşfettiğime inanıyorum. Haritaları alıp inceleyeceğim...

Haklı olduğumdan her zamankinden daha da eminim. Vardığım yeni sonuç hazır, böylece grubumuzu toplayıp okuyacağım. Onlar hükme varabilirler; yanlış yapmamak iyi olur, her dakika değerli.

Mina Harker'ın notları (Güncesine kaydedilmiştir.)

Araştırma temeli. - Kont Dracula'nın sorunu kendi yerine geri dönmek.

(a) Birisi tarafından geri götürülmeli. Burası apaçık; çünkü dilediği gibi hareket edebiliyor olsaydı insan, kurt, yarasa ya da bir başka şekle bürünüp gidebilirdi. Belli ki, içinde bulunduğuna emin olduğum çaresizlikte -tahta sandığında şafakla günbatımı arasında hapsolmuşken- keşfedilmekten ya da işine karışılmasından korkuyor.

(b) Nasıl götürülecek? - Burada, eleme yöntemi işimize yarayabilir. Karayoluyla mı, demiryoluyla mı, su yoluyla mı?

1. Karayoluyla. - Özellikle bir şehirden ayrılırken karşılaşılabilecek bitmek bilmeyen zorluklar var.

(x) İnsanlar var; insanlar meraklıdır ve soru sorarlar. Sandıkta ne olabileceğine ilişkin bir ipucu, tahmin ya da kuşku onu mahvedecektir.

(y) Geçilecek gümrük görevlileri ya da vergi memurları vardır ya da olabilir.

(z) Onu kovalayan kimseler peşinden gidebilir. Bu, onun en büyük korkusu; ele verilmemek için kurbanını bile -yani beni- elinden geldiğince geri püskürttü!

2. Demiryoluyla. - Sandıktan sorumlu kimse olmaz. Gecikme olasılığını göze almak zorunda kalacaktır ve peşindeki düşmanları varken gecikme ölümcül olacaktır. Gerçi gece kaçabilir, ama koşabileceği bir sığınak olmadan yabancı bir yerde kalırsa ne olur? Amaçladığı şey bu değil ve amacını tehlikeye atmak istemiyor.

3. Su yoluyla. - İşte, bir açıdan en güvenli, ama bir başka açıdan en tehlikeli yol. Sudayken, gece dışında güçsüz; o zaman bile yalnızca sisi, fırtınayı, karı ve kurtlarını çağırabiliyor. Ama gemi kazası olursa, yaşayan su onu çaresiz bırakır ve yutar ve gerçekten de kaybolur. Aracı karaya yanaştırtabilir, ama hareket özgürlüğü olmayan düşman topraklardaysa, konumu yine umutsuz olur.

Kayıtlardan, su üstünde olduğunu biliyoruz; bu yüzden yapmamız gereken, hangi su olduğunu belirlemek.

Öncelikle, şimdiye dek ne yaptığını tam olarak anlamalı; o zaman, bir sonraki adımının ne olacağına ilişkin bir ışık bulabiliriz.

İlk olarak, dar zamanda ve elinden gelenin en iyisini ayarlamak zorunda olduğu dönemde, genel hareket planının parçası olarak Londra'da

yaptıklarının ayrımına varmalıyız.

İkinci olarak, burada ne yaptığını, bildiğimiz gerçeklerden tahmin edebileceğimiz kadarıyla anlamalıyız.

İlkiyle ilgili olarak, belli ki Galaţi'ye varmayı amaçlıyordu ve İngiltere'den ayrılma nedeninin aslını öğrenemeyelim diye bizi kandırmak üzere Varna'ya fatura gönderdi; o zaman tek amacı kaçmaktı. Bunun kanıtı, Immanuel Hildesheim'a gönderilen ve sandığı gün doğumundan önce almasını söyleyen talimat mektubu. Petrov Skinski'ye verilen talimat da var. Burada yalnızca tahmin yürütmemiz gerekiyor; ama Skinski, Hildesheim'a geldiğine göre ortada bir mektup ya da mesaj olmalı.

Şimdiye kadarki planlarının başarılı olduğunu biliyoruz. Czarina Catherine şaşılacak derecede hızlı bir yolculuk yaptı - öyle ki, Kaptan Donelson'un kuşkusunu uyandırdı; ama açıkgözlülüğüyle birleşen batıl inancı, onun adına Kont'un oyununu oynadı ve gözü kapalı Galaţi'ye varana kadar koruyucu rüzgârıyla sislerin arasında hızla ilerledi. Kont'un düzenlemelerinin iyi yapıldığı kanıtlanmış oldu. Hildesheim, sandığı alıp Skinski'ye teslim etti. Skinski onu aldı - ve burada izini kaybettik. Bütün bildiğimiz, sandığın suyun üzerinde bir yerlerde ilerlemekte olduğu. Gümrük ve vergi memurlarından, böyle birileri olsa bile, kaçınılmış olmalı.

Şimdi, Kont'un Galaţi'de karaya çıktıktan sonra ne yapmış olabileceğine geliyoruz.

Sandık, gün doğumundan önce Skinski'ye teslim edildi. Gün doğumunda Kont kendi suretinde ortaya çıkabilirdi. Burada, neden bu işlerde yardımcı olması için Skinski'nin seçildiğini sormalıyız. Kocamın güncesinde Skinski'den nehir boyunca limana inip ticaret yapan Slovaklarla iş yapan biri olarak söz ediliyor; oradaki bir adamın cinayetin Slovakların işi olduğuna ilişkin yorumu, bu sınıfa karşı genel hislerini gösteriyor. Kont, yalnız kalmak istiyordu.

Tahminim şu yönde: Kont, Londra'dayken en güvenilir ve en gizli yol olan su yoluyla şatosuna dönmeye karar verdi. Şatodan Çingeneler tarafından çıkarılmıştı ve büyük olasılıkla yüklerini, sandıkları Varna'ya götüren Slovaklara teslim etmişlerdi; Varna'dan Londra'ya götürülmek üzere gemiye yüklenmişlerdi. Böylece, Kont bu hizmeti ayarlayabilecek kişilere ilişkin bilgi edinmişti. Sandık, gün doğumundan önce ya da günbatımından sonra karadayken Skinski'yle tanıştı ve ona sandığı nehir boyunca taşıması için düzenleme yapması talimatını verdi. Bu işler

yapıldığında ve her şeyin yolunda ilerlediğini anladığında aracısını öldürerek izlerini gizlediğini düşündü.

Haritayı inceledim ve Slovakların çıkmaları için en uygun nehrin Prut ya da Seret olduğunu gördüm. Daktilo edilmiş metinlerde, transa girdiğimde uzaktan inek sesleri, kulağımla aynı hizada su sesi ve tahta gıcırtısı duyduğumu okudum. Öyleyse, Kont nehirde üstü açık bir teknedeydi - büyük olasılıkla kürek ya da sırıklarla yürütülüyor çünkü nehrin iki kıyısı yakında ve tekne akıntıya karşı ilerliyor. Kendini akıntıya bırakıp gidiyor olsaydı böyle sesler olmazdı.

Elbette Seret ve Prut olmayabilir, ama mutlaka daha fazla araştırma yapabiliriz. Şimdi, bu ikisi içinde Prut üzerinde yolculuk daha kolay, ama Seret, Fundu'da yer alıyor ve Borgo Geçidi boyunca uzanan Bistrița'yla binleşiyor. Nehrin kıvrıldığı nokta, Dracula'nın şatosuna su yoluyla ulaşılabilecek en yakın yer.

Mina Harker'ın güncesi (devam)

Okumayı bitirdiğimde Jonathan beni kollarına aldı ve öptü. Ötekiler iki elleriyle elimi sıktılar ve Dr. Van Helsing şöyle dedi:

“Sevgili Madam Mina bir kez daha öğretmenimiz oldu. Bizim kör olduğumuz yerde onun gözleri gördü. Şimdi bir kez daha iz üstündeyiz ve bu kez başarıya ulaşabiliriz. Düşmanımız en güçsüz konumunda ve eğer ona gündüz suda rastlayabilirsek görevimiz sona erecek. Yola bir adım önde başladı ama onu taşıyanlar kuşkulanmasınlar diye sandığından çıkamadığından, hızlanamayacak kadar güçsüz; adamları kuşkulandırmak demek, onu yok olup gideceği akıntıya atmalarına kışkırtmak demek olur. Bunu biliyor ve böyle yapmayacak. Şimdi, beyler, savaş konseyimizi toplayalım, çünkü hemen her birimizin ne yapacağını tasarlamalıyız.”

“Buharlı bir tekne bulacak ve peşinden gideceğim,” dedi Lord Godalming.

“Ve ben de belki şans eseri karaya çıkmış olabilir diye nehir kıyısında peşinden gidecek atlar bulacağım,” dedi Mr. Morris.

“Güzel!” dedi Profesör, “İkisi de güzel. Ama ikiniz de yalnız gitmemelisiniz. Eğer güce gerek olursa onu yenmek için güç olmalı; Slovaklar güçlü ve serttir ve sert silahlar taşır.” Adamların hepsi güldü,

çünkü beraberlerinde küçük bir cephanelik taşıyorlardı. Mr. Morris sözü aldı:

“Birkaç Winchester getirdim; kalabalıkta oldukça kullanışlıdırlar ve ortalıkta kurtlar olabilir. Eğer anımsarsanız Kont başka bazı önlemler almıştı; başkalarından Mrs. Harker'ın iyi duyamadığı ya da anlayamadığı kimi isteklerde bulunmuştu. Her bakımdan hazırlıklı olmalıyız.” Dr. Seward şöyle dedi:

“Bence Quincey'yle gitsem iyi olur. Birlikte avlanmaya alışığız ve iyi silahlanmışken, ikimiz ortaya çıkabilecek her şeyle başa çıkabiliriz. Sen de yalnız gitmemelisin Art. Slovaklarla dövüşmek gerekebilir ve rastlantısal bir saldırı -çünkü bu adamların silah taşıdıklarını sanmıyorum- tüm planlarımızı bozar. Bu kez işi şansa bırakmamalıyız; Kont'un başıyla gövdesi birbirinden ayrılana ve yine dirilmeyeceğinden emin olana kadar durmayacağız.” Konuşurken Jonathan'a baktı, Jonathan da bana baktı. Zavallıcığın aklının iki arada kaldığını görebiliyordum. Elbette benim yanımda kalmak istiyordu, ama o zaman, o tekne seferi, büyük olasılıkla vam... vam... vampiri yok eden şey olacaktı. (Neden bu sözcüğü yazmaya çekiniyorum ki?] Bir süre sessiz kaldı ve onun bu sessizliği sırasında Dr. Van Helsing konuştu:

“Dostum Jonathan, iki nedenden ötürü bu iş sizin. İlk olarak, çünkü gençsiniz, yüreklisiniz ve dövüşebilirsiniz ve bu sonuncusu için tüm güçlere gereksinim duyulabilir ve yine size ve sevdiklerinize böylesi acılar çektiren bu kişiyi yok etmek sizin hakkınız. Madam Mina için korkmayın; elimden gelirse benim korumam altında olacak. Yaşlıyım. Bacaklarım, eskiden olduğu kadar hızlı koşamıyor ve gerektiği gibi öyle uzun at binmeye, kovalamaya ya da ölümcül silahlarla savaşmaya alışık değilim. Ama başka türlü hizmet edebilirim; başka şekilde savaşabilirim. Ve gerekirse, benden daha genç erkekler gibi ölebilirim de. Şimdi izninizle, yapacağım şeyi söyleyeyim: Lord Godalming ve dostum Jonathan, siz o hızlı, küçük buharlı teknenizle nehirde ilerlerken ve John'la Quincey, Kont'un bir olasılık çıkmış olabileceği nehir kıyısını korurlarken ben de Madam Mina'yı düşmanımızın ülkesinin tam göbeğine götüreceğim. İhtiyar tilki, karaya kaçamadığı suyun üzerinde -Slovak taşıyıcılar korkudan onu çürümeye terk etmesinler diye tabutunun kapağını kaldırmaya cüret edemiyor- ilerlerken, biz de Jonathan'm izlerini takip ederek, Bistriţa'dan Borgo'ya gidip, oradan da Dracula Şatosu'nun yolunu bulacağız. Burada, Madam Mina'nın hipnotik

gücünün mutlaka yardımı olacak ve o nefretlik yerin yakınında olduğumuz ilk gün doğumunu takiben, hipnotik gücün yardımıyla aksi halde tümüyle karanlık ve bize yabancı olacak yolu bulacağız. Engereklerin yuvalarını yok etmek için yapılacak çok iş, kutsanacak başka yerler var.” Burada Jonathan heyecanla sözünü kesti:

“Yani, Profesör Van Helsing, Mina'yı bu üzücü durumunda ve şeytanın illetiyle lekelenmişken Kont'un ölüm tuzağının tam ortasına götüreceğinizi mi söylüyorsunuz? Dünyada olmaz! Cennet ve Cehennem aşkına olmaz!” Bir süre neredeyse dili tutuldu ve sonra konuşmasını sürdürdü:

“Oranın nasıl bir yer olduğunu biliyor musunuz? Şeytani kepazeliklerle dolu o korkunç deliği gördünüz mü - korkunç şekillerle ay ışığının kendisinin bile canlı ve rüzgârda uçuşan her toz zerresinin her şeyi yiyip yutan canavarın embriyosu olduğunu biliyor musunuz? Vampir'in dudaklarını boğazınızda hissettiniz mi?” Burada bana döndü ve gözleri alnıma takılı biçimde haykırarak kollarını havaya kaldırdı: “Ah, Tanrım! Bu dehşeti hak edecek ne yaptık!” ve acı içinde yıkılarak kanepeye çöktü. Profesör'ün, havada titreşiyormuş gibi gelen berrak, tatlı tonlarda konuşurkenki sesi hepimizi sakinleştirdi:

“Ah, dostum! Çünkü Madam Mina'yı gideceğim o korkunç yerden koruyacağım. Tanrı beni, onu o korkunç yere götürmekten esirgesin. Orada, onun göremeyeceği ama yapılması gereken işler -vahşi işler- var. Burada bulunan erkekler, Jonathan dışında hepimiz, o şatonun arındırılabilmesi için ne yapılması gerektiğini kendi gözlerimizle gördük. Korkunç bir sıkıntının içinde olduğumuzu unutmayın. Eğer Kont, bu sefer bizden kaçarsa -güçlü, kurnaz ve hin biri- yüzyıl boyunca uyumayı seçebilir ve zamanla sevgili hanımefendimiz,” -elimi tuttu- “ona eşlik etmek üzere gider ve Jonathan, sizin görmüş olduğunuz ötekiler gibi olur. Bize onların kötü niyetli dudaklarını anlattınız; Kont'un onlara fırlattığı hareket eden çuvalı kaparlarkenki alaycı kahkahalarını duydunuz. Titriyorsunuz; olsun. Size böyle çok acı verdiğim için beni bağışlayın, ama bu gerekli. Dostum, eğer gerekirse canımı verdiğim bu şey, acil bir ihtiyaç değil mi? Biri oraya kalmaya giderse, onlara eşlik etmek için yanlarında gitmek zorunda kalacak benim.”

“İstediğinizi yapın,” dedi Jonathan, tüm bedenini sarsan bir hıçkırıkla. “Tanrı'nın ellerindeyiz!”

Daha sonra. - Ah, bu yürekli adamların nasıl çalıştığını görmek bana iyi geldi. Erkekler bu kadar içten, bu kadar dürüst ve bu kadar yürekli olduklarında, kadınlar onları sevmekten kendilerini nasıl alabilirler ki! Ve bu durum, paranın o mükemmel gücünü de düşünmeme neden oldu. Doğru şekilde kullanıldığında neler yapamaz ki! Ve korkakça kullanıldığında elinden ne gelir ki! Lord Godalming zengin olduğu için, hem o hem de bolca parası olan Mr. Morris paralarını bu kadar rahatça harcamaya hazır oldukları için müteşekkirim. Çünkü böyle olmasalardı küçük keşif gezimiz ne böyle, bir saat içinde olacağı gibi hızlı biçimde ne de bu denli donanımlı başlayabilirdi. Her birimizin üzerine düşen görevi düzenleyeli üç saat bile olmadı ve şimdi Lord Godalming'le Jonathan'ın her an yola çıkabilecek durumda buharı hazır bekleyen hoş bir buharlı teknesi var. Dr. Seward ve Mr. Morris'in yarım düzine, tam donanımlı güzel atı var. Bulunabilecek tüm haritaları ve her türlü gereci aldık. Profesör Van Helsing'le ben bu gece 11.40 treniyle bizi Borgo Geçidi'ne götürecek bir araba ayarlayacağımız Veresti'ye gideceğiz. Araba ve at satın alacağımız için yanımızda epeyce nakit para var. Arabayı kendimiz süreceğiz, çünkü bu konuda güvenebileceğimiz kimse yok. Profesör çok sayıda dil biliyor, böylece sorun yaşamayacağız. Hepimiz silahlıyız, hatta bana bile büyük kalibreli tabanca verildi; ben de ötekiler gibi silahlandırılmasaydım Jonathan mutlu olmayacaktı. Heyhat! Ötekilerin taşıdığı bir silahı alamıyorum; alnımdaki yara izi buna izin vermiyor. Sevgili Dr. Van Helsing, kurtlar olabileceği için baştan aşağı silahlandığımı söyleyerek beni rahatlatıyor; her geçen saat hava daha da soğuyor ve bizi uyarırcasına gelip giden kar serpintileri oluyor.

Daha sonra. - Sevgilime hoşça kal demek için tüm cesaretimi toplamak zorunda kaldım. Bir daha asla birbirimizi göremeyebiliriz. Cesaret, Mina! Şimdi gözyaşı dökmemelisin - Tanrı onların mutlulukla dökülmelerine izin vermediği sürece.

Jonathan Harker'ın güncesi

30 Ekim, akşam. - Bu satırları buharlı teknenin ocağının kapısından çıkan ışıkta yazıyorum; Lord Godalming ateşi besliyor. Uzun yıllar boyunca biri Thames'te ve bir diğeri de Norfolk Broads'ta tekneleri olduğundan bu iş konusunda deneyimli biri. Planlarımıza gelince, sonunda Mina'nın tahminlerinin doğru olduğuna ve eğer Kont'un, şatosuna kaçışı için

herhangi bir su yolu seçilmişse bunun Seret ve ardından da hemen yanındaki Bistrişa olacağına karar verdik. Nehir ile Karpat Dağları arasındaki toprakları geçişin 47. enlem yakınlarında bir yerde olacağını düşündük. Gece nehri hızla geçmekten korkmuyoruz; karanlıkta bile buharlı tekneyle ilerlemeyi yeterince kolay kılan bolca su var ve kıyılar birbirinden yeterince uzakta. Lord Godalming, şimdilik bir kişinin nöbet tutması yeterli olduğu için bana bir süre uyumamı söylüyor. Ama uyuyamıyorum - sevgilim o dehşet verici tehlikenin içindeyken ve o korkunç yere giderken nasıl uyuyabilirim ki... Tek tesellim, Tanrı'nın ellerinde olmamız. Sırf bu inançla, ölmek ve böylece tüm dertlerden kurtulmak, yaşamaktan daha kolay olur. Mr. Morris ve Dr. Seward biz yola çıkmadan önce at üstünde yapacakları uzun yolculuğa koyulmuşlardı; nehrin sağ kıyısında, nehri görebilecekleri ve kıvrımlarından kaçınabilecekleri kadar yükseklerdeki topraklara ulaşana kadar ilerleyecekler. İlk aşamalarda, yedek atları sürecek ve yönetecek iki adamları var - merak uyandırmamak için toplamda dört kişiler. Adamları gönderdikten sonra -ki bu, kısa süre sonra olacak- atlarla kendileri ilgilenecekler. Eyerlerden birinin tutunma yeri hareketli ve gerekirse kolaylıkla Mina için ayarlanabilir.

Vahşi bir serüvene atıldık. Burada, nehirden yükselip bize çarpıyormuş gibi gelen soğukla ve çevremizi saran, gecenin tüm gizemli sesleriyle karanlığın içinde aceleyle giderken durumu kavrıyoruz. Bilinmeyen yerlere ve bilinmeyen yollara, karanlık ve korkunç şeylerle dolu koca bir dünyaya doğru sürükleniyor gibiyiz. Godalming, ocağın kapısını kapatıyor...

31 Ekim. - Hâlâ hızla ilerliyoruz. Gün doğdu ve Lord Godalming uyuyor. Ben nöbetteyim. Sabah, acı soğuk var; üzerimizde ağır kürk paltolarımız olmasına karşın ocağın ateşi iyi geliyor. Şu âna kadar yalnızca birkaç üstü açık tekne geçti, ama hiçbirinin güvertesinde aradığımıza benzer sandık ya da paket gibi bir şey yoktu. Adamlar, her seferinde üzerlerine elektrikli gemici fenerini tuttuğumuzda korkuyor ve dizlerinin üstüne çöküp dua ediyorlardı.

1 Kasım, akşam. - Tüm gün hiç haber yok; aradığımız türden bir şey bulamadık. Artık Bistrişa'ya geçtik ve eğer tahminimizde yanılıyorsak şansımızı yitirdik demektir. Küçük, büyük tüm tekneleri kontrol ettik. Bu sabah erken saatlerde, mürettebattan biri bizi devlet teknesi sandı ve bize ona göre davrandı. Bunda, işleri kolaylaştıracak bir şey gördük; böylece, Bistrişa'nın Seret'e karıştığı Fundu'da şimdi dikkat çekici biçimde

dalgalanan bir Romanya bayrağı aldık. O zamandan bu yana göz attığımız tüm teknelerde bu numara işe yaradı; bize her türlü saygı gösteriliyor ve bir kez bile sormak ya da yapmak istediğimiz şeylere karşı gelinmedi. Slovakların bazıları güvertede çift mürettebat olduğu için alışılmıştan hızlı giden büyük bir teknenin yanlarından geçtiğini söyledi. Bu, Fundu'ya gelmelerinden önceymiş, bu yüzden teknenin Bristrita'ya mı döndüğünü yoksa Seret boyunca yukarı doğru mu ilerlediğini söyleyemiyorlardı. Fundu'da böyle bir tekneye ilişkin bir şey duyamadık; demek ki oradan gece geçmiş olmalı. Çok uykum var; belki de soğuk beni kötü etkilemeye başlıyor ve doğanın bile bir ara dinlenmesi gerek. Godalming ilk nöbeti tutma konusunda ısrarcı. Godalming'in zavallı Mina'ya ve bana gösterdiği iyilik için Tanrı'ya şükürler olsun.

2 Kasım, sabah. - Hava iyice aydınlanmış. İyi kalpli adamcağız beni uyandırmamış. Çok huzurlu uyuduğum ve sıkıntılarımı unuttuğum için beni uyandırmanın günah olacağını söylüyor. Bu kadar çok uyuyup tüm gece onun nöbet tutmasına izin vermek çok bencilce geliyor, ama bu konuda oldukça haklıydı. Bu sabah yepyeni bir adam oldum; burada oturmuş Godalming'in uyumasını izlerken motora bakmaya, dümen kullanmaya ve nöbet tutmaya ilişkin her şeyi yapabilirim. Gücümün ve erkimin geri geldiğini hissedebiliyorum. Mina'nın ve Van Helsing'in şimdi nerede olduklarını merak ediyorum. Çarşamba günü öğle saatlerinde Veresti'ye varmış olmalılar. Araba ve at bulmaları biraz zamanlarını alacaktır; bu yüzden, yola çıkmış ve hızla yolculuk yapmışlarsa şu sıralarda Borgo Geçidi'ndedirler. Tanrı onlara yol göstersin ve yardımcıları olsun! Olabilecekleri düşünmeye korkuyorum. Keşke daha hızlı gidebilseydik! Ama gidemiyoruz; motorlar harıl harıl çalışıyor ve ellerinden geleni yapıyorlar. Dr. Seward'la Mr. Morris'in nasıl ilerlediklerini merak ediyorum. Dağlardan akan ve bu nehre dökülen sayısız akarsu var ama içlerinden hiçbiri çok geniş olmadığı için -kuşkusuz kışın ve karlar eridiğinde korkunç olmalarına karşın şimdilik bu dürümdalar- atlılar fazla engelle karşılaşmamışlardır. Umarım Strasba'ya varmadan onları görebiliriz, çünkü o zamana kadar Kont'u yakalayamamış olursak bir araya gelip bundan sonra ne yapacağımızı konuşmamız gerekebilir.

Dr. Seward'nı güncesi

2 Kasım. - Yolda geçen üç gün. Haber yok; her an değerli olduğu için haber olsa bile bunu yazacak zaman yok. Yalnızca atlar için gerekli olan molaları verdik; ama ikimiz de buna çok iyi dayanıyoruz. Serüven dolu günlerimizin yararlı olduğu ortaya çıkıyor. Hızlanmalıyız; buharlı tekneyi bir kez daha görmeden bir daha asla mutlu olmayacağız.

3 Kasım. - Fundu'da, teknenin Bistriţa'dan yukarı gittiğini öğrendik. Keşke hava bu kadar soğuk olmasaydı. Kar geleceğine ilişkin belirtiler var ve eğer şiddetli yağış olursa bu bizi durduracak. Böyle bir durumda kızak alıp Ruslar gibi devam etmemiz gerekir.

4 Kasım. - Bugün, teknenin akıntının hızlandığı bir yeri geçmeye uğraşırken kaza yaparak oyalandığını duyduk. Slovak tekneleri, halat yardımıyla ve dümeni nasıl kullanacaklarını bilenlerle akıntıya karşı sorunsuz yol alabiliyorlar. Bazıları daha birkaç saat önce yola çıktı. Godalming'in kendisi amatör bir tesisatçı ve belli ki tekneyi düzelten oymuş. Sonunda, yerel yardım alarak hızlı akıntıyı sorunsuz geçtiler ve yeniden iz sürmeye döndüler. Korkarım, kaza nedeniyle tekne çok iyi durumda değil; köylüler, yine durgun sulara girdiğinde görüş alanında kaldığı süre boyunca ara sıra durduğunu söylediler. Her zamankinden daha hızlı gitmeliyiz; yakında yardımımız gerekebilir.

Mina Harker'ın güncesi

31 Ekim. - Öğlen Veresti'ye vardık. Profesör, bu sabah şafak vakti beni hipnotize etmekte çok güçlük çektiğini ve tek söyleyebildiğimin, “karanlık ve sessiz” olduğunu anlattı. Şimdi araba ve at almak için dışarıda. Daha sonra, yolda değiştirebilelim diye yedek atlar da almaya çalışacağını söylüyor. Önümüzde yüz kilometreden fazla yol var. Bölge çok güzel ve çok ilginç; başka koşullar altında gelmiş olsaydık tüm bunları görmek nasıl hoş olurdu. Jonathan'la ben tek başımıza buralardan geçiyor olsaydık ne büyük zevk olurdu. Durup insanları görmek, yaşamlarına ilişkin bir şeyler öğrenmek, zihnimizi ve anılarımızı bu vahşi, güzel topraklar ve ilginç insanların tüm renkleri ve etkileyiciliğiyle doldurmak! Ama heyhat!

Daha sonra. - Dr. Van Helsing döndü. Arabayı ve atları almış; akşam yemeğini yiyip bir saat içinde yola çıkacağız. Ev sahibemiz bize koca bir sepet dolusu erzak hazırladı; bir orduya yetecek gibi görünüyor. Profesör, kadını destekliyor ve bana belki bir hafta yemek bulamayabileceğimizi fısıldıyor. O da alışverişe çıktı ve eve bir sürü mükemmel palto ve

battaniyeyle her türlü sıcak tutacak malzeme gönderdi. Üşümemize imkân olmayacak.

Yakında yola çıkacağız. Gerçekten de Tanrı'nın ellerindeyiz. Neler olabileceğini yalnız o bilir; üzgün ve mütevazı ruhumun tüm gücüyle sevgili kocamı gözetmesi ve ne olursa olsun Jonathan'ın, onu söyleyebileceğimden çok daha fazla sevip saydığımı, en son ve en gerçek düşüncemin hep onunla ilgili olacağını bilmesini sağlaması için dua ediyorum.

XXVII

Mina Harker'ın güncesi

1 Kasım. - Bütün gün yoldaydık ve iyi bir hızda ilerledik. Atlar, onlara nazik davranıldığını biliyor gibiler, çünkü kendi istekleriyle en iyi hızlarıyla koşuyorlar. Şimdiye dek öyle çok at değiştirdik ve sürekli aynı şeyi gördük ki yolculuğun kolay olacağını düşünmeye cesaret edebiliyoruz. Dr. Van Helsing kısa ve öz konuşuyor; çiftçilere acele Bistrița'ya gitmekte olduğunu söylüyor ve onlara atları değiştirmeleri için iyi para veriyor. Çorba, kahve ya da çay içip hemen yola koyuluyoruz. Çok güzel bir ülke; hayal edilebilecek tüm güzelliklerle dolu ve insanları yürekli, güçlü, sade ve hoş niteliklere sahip görünüyor. Çok ama çok batıl inançlılar. Durduğumuz ilk evde bize hizmet eden kadın alnımdaki yara izini görünce istavroz çıkardı ve kem gözden korunmak için iki parmağını bana doğru uzattı. Yemeklerimize fazladan sarımsak koyma zahmetine giriştiklerini sanıyorum ve ben sarmısağa dayanamıyorum. O zamandan beri şapkamı ya da tülümü başımdan çıkartmamaya özen gösteriyorum ve böylece kuşkularından kaçınıyorum. Hızlı gidiyoruz ve yanımızda dedikodu taşıyacak bir sürücü de olmadığı için dedikoduların önünden ilerliyoruz; ama tüm yol boyunca kem göz korkusunun peşimizden geleceğini söyleyebilirim. Profesör yorulmak bilmiyor gibi; beni uzun süre uyumaya zorlamasına karşın bütün gün hiç dinlenmedi. Günbatımı zamanı beni hipnotize etti ve her zamanki gibi, “Karanlık, çarpan sular ve gıcırdayan tahta,” diye yanıtladığımı söylüyor. Jonathan'ı düşünmeye korkuyorum, ama bir biçimde artık ne onun için ne de kendim için korkuyorum. Bu satırları, bir çiftlik evinde atların hazırlanmasını beklediğimiz sırada yazıyorum. Dr. Van Helsing uyuyor. Zavallıcık, çok yorgun, yaşlı ve sıkıntılı görünüyor, ama ağzı bir fatihinki kadar sert duruyor; uykusunda bile kararlılık dolu. Yola çıktığımızda ben arabayı sürerken onun dinlenmesini sağlamalıyım. Önümüzde daha günler

olduğunu ve tüm gücüne gereksinim duyulacak günlerde tükenmemesi gerektiğini söyleyeceğim. Her şey hazır, az sonra yola çıkıyoruz.

2 Kasım, sabah. - Başardım ve arabayı bütün gece sırayla sürdük; sabah oldu, hava parlak ama soğuk. Havada tuhaf bir ağırlık var - daha iyi bir sözcük bulamadığım için ağırlık diyorum; demek istediğim, hava ikimize de sıkıntı veriyor. Çok soğuk ve bizi yalnızca sıcak kürklerimiz rahat ettiriyor. Tan ağardığında Van Helsing beni hipnotize etti; “Karanlık, gıcırdayan tahta ve gürleyen su,” diye yanıtladığımı söyledi, demek ki onlar yukarı doğru ilerlerken nehirde değişimler oluyor. Umarım sevgilim, herhangi bir tehlikeyle -gerekenden fazlasıyla-karşı karşıya kalmaz; ama Tanrı'nın ellerindeyiz.

2 Kasım, gece. - Bütün gün araba sürdük. Biz ilerledikçe bölge vahşileşiyor ve Karpat Dağlarının, Veresti'de bizden çok uzakta ve ufuk çizgisinde çok aşağılardaymış gibi görünen büyük zirveleri şimdi bir araya geliyormuş ve karşımızda yükseliyormuş gibi görünüyor. İkimizin de keyfi iyi gibi; sanırım ikimiz de birbirimizi neşelendirmek için çabalıyoruz; bunu yaparken de kendimizi neşelendiriyoruz. Dr. Van Helsing, sabaha Borgo Geçidi'ne varacağımızı söylüyor. Artık burada pek az ev var ve Profesör, aldığımız son atların bizimle gelmek zorunda kalacaklarını çünkü onları değiştirme fırsatımız olmayabileceğini söylüyor. Değiştirdiğimiz iki ata ek olarak iki tane daha var, böylece elimizde kabaca dört at var. Sevgili atlar sabırlı ve iyi huylu, bize hiç sorun yaratmıyorlar. Öteki gezginler de bizi kaygılandırmıyor ve böylece ben bile arabayı sürebiliyorum. Geçit'e gün ışığında ulaşacağız; daha erken varmak istemiyoruz. Bu yüzden ağırdan alıyoruz ve ikimiz de sırayla uzun uzun dinleniyoruz. Ah, bakalım yarın bize neler getirecek? Zavallı sevgilimin büyük acılar çektiği yeri arayacağız. Tanrı, doğru yönlendirilmemizi, ölümcül bir tehlike içindeki kocamın ve sevdiklerimizin Tanrı tarafından gözetilmelerine yardım etsin. Bana gelince, ben O'nun gözünde değerli değilim. Ah! O'nun gözünde bir günahkârım ve O'nun öfkesini uyandırmamışlardan biri olarak karşısında durmama izin verene kadar da öyle kalacağım.

Abraham Van Helsing'in notları

4 Kasım. - Bu, kendisini göremediğim takdirde, Purfleet, Londra'dan eski ve gerçek dostum tıp doktoru John Seward'a. Bu, her şeyi açıklayabilir. Sabah oldu ve bütün gece Madam Mina'nın yardımıyla canlı tuttuğum

ateşin başında yazıyorum. Hava soğuk, soğuk; öyle soğuk ki ağır, gri gökyüzü, toprak kendisini karşılamak üzere sertleştiği için bütün kışı yerde geçirecek karla dolu. Hava, Madam Mina'yı etkilemiş gibi; bütün gün zihni öyle ağırlaşmış göründü ki kendinde değil gibiydi. Uyuyor, uyuyor ve uyuyor! Normalde çok atik olan Madam Mina, bütün gün kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yapmadı; iştahını bile kaybetti. Her molada büyük bağlılıkla yazan Madam Mina, küçük güncesine hiçbir şey kaydetmedi. Bir şey bana, her şeyin yolunda olmadığını fısıldıyor. Ama bu gece daha *vif*[→]. Uzun uykusu onu canlandırdı ve tazeledi, çünkü şu anda her zamanki gibi tatlı ve ışıl ışıl. Günbatımında onu hipnotize etmeye çalışıyorum ama heyhat! İşe yaramıyor; güç her geçen gün daha da azaldı ve bugün beni tümden yüzüstü bıraktı. Eh, Tanrı'nın dediği olur - o her ne ise ve bizi her nereye götürüyorsa!

Şimdi, tarihsel kayıtlara gelelim, çünkü Madam Mina stenoyla yazmadığına göre, eski hantal yöntemimle yazmalıyım, böylece tek bir günümüz bile kayıt altına alınmadan geçmemiş olur.

Dün sabah, tam gün doğumundan sonra Borgo Geçidi'ne vardık. Tan vaktinin belirtilerini gördüğümde hipnotizma için hazırlandım. Rahatsız edilmeyelim diye arabamızı durdurduk ve indik. Kürklerden yatak hazırladım ve ona uzanan Madam Mina alışılageldiği gibi, ama her zamankinden daha yavaş ve daha kısa süreliğine kendini hipnotik uykuya teslim etti. Yanıt daha öncekiler gibiydi: “Karanlık ve şiddetle akan sular.” Sonra canlı ve neşeli biçimde uyandı ve yolumuza devam edip kısa süre sonra Geçit'e ulaştık. Tam orada ve o anda Madam Mina hararetli bir coşkuya kapıldı; herhalde yeni bir yol gösterici güç kendini gösteriyordu çünkü yolun birine işaret etti ve konuştu:

“Buradan!”

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Elbette biliyorum,” diye yanıtladı ve biraz duraladıktan sonra ekledi: “Jonathan'ım yolculuk edip yolculuğunu kaleme almadı mı?”

Önce biraz tuhafıma gitti, ama kısa süre sonra böyle tek bir ara yol olabileceğini düşündüm. Çok az kullanılıyor; daha geniş, daha sert ve daha kullanışlı Bukovina -Bistriţa yolundan çok farklı.

Böylece bu yola girdik; karşımıza başka yollar çıktığında -her zaman bunların yol olduğundan emin olmuyorduk çünkü bakımsızdılar ve hafif

karla kaplıydılar-atlar nereden gideceğimizi biliyorlardı, aslında yalnızca onlar biliyorlar. Dizginleri onlara bıraktım ve büyük sabırla ilerlediler. Çok geçmeden, Jonathan'ın o şaşırtıcı güncesine not ettiği her şeyi bulduk. Sonra uzun, uzun, uzun saatler boyu ilerliyoruz. İlk başta, Madam Mina'ya uyumasını söylüyorum; deniyor ve başarıyor. Sürekli uyuyor; ta ki sonunda ben kuşkulanıp onu uyandırmaya kalkana kadar. Ama o uyumayı sürdürüyor ve çabalasam da onu uyandıramıyorum. Ona zarar vermeyeyim diye fazla zorlamak istemiyorum çünkü çok acı çektiğini ve zaman zaman uykunun onun her şeyi olduğunu biliyorum. Sanırım ben de uyuyakalmışım, çünkü birdenbire sanki yanlış bir şey yapmışım gibi suçluluk duyuyorum; kendimi elimde dizginlerle dimdik otururken buldum ve iyi huylu atlar her zamanki gibi ağır ağır koşuyorlardı. Aşağı baktım ve Madam Mina'nın hâlâ uyuduğunu gördüm. Artık günbatımına çok kalmadı ve karların üzerinde güneş ışığı büyük sarı bir sel gibi akıyor, böylece dağın oldukça dik yükseldiği yerlerde kocaman, uzun gölgeler düşürüyoruz. Çünkü hiç durmadan yukarı, yukarı gidiyoruz ve her şey sanki dünyanın sonuna gelmişiz gibi öyle vahşi ve kayalık ki!

Sonra Madam Mina'yı uyandırıyorum. Bu kez fazla sorun yaşamadan uyanıyor ve sonra onu hipnotik uykuya sokmaya çalışıyorum. Sanki uğraşmıyormuşum gibi uyumuyor. Yine de deniyorum, deniyorum; ta ki, birdenbire onu ve kendimi karanlıkta bulana dek; bu yüzden çevreme bakıyorum ve güneşin battığını görüyorum. Madam Mina gülüyor; dönüyorum ve ona bakıyorum. Şimdi epeyce uyanık ve Carfax'ta Kont'un evine ilk girdiğimiz geceden bu yana hiç görmediğim kadar iyi görünüyor. Şaşırıyorum ve o sırada kendimi huzursuz hissediyorum; ama öyle canlı, bana karşı da öyle yumuşak ve düşünceli ki tüm korkuları unutuyorum. Yanımızda odun getirdiğimiz için ateş yakıyorum; o da ben atları çözüp dinlendirip, korunaklı bir yere bağlayıp beslerken yemek hazırlıyor. Sonra, ateşin başına döndüğümde yemeğimi hazırlamış. Ona yardıma gidiyorum; ama gülüyor ve önceden yediğini söylüyor - öyle acıkmış ki, bekleyememiş. Bu durumdan hoşlanmıyorum, büyük kuşkularım var, ama onu ürkütmekten korkuyorum ve bu yüzden bir şey söylemiyorum. Bana yardım ediyor ve yemeğimi yalnız yiyorum; sonra kürklere sarınıp ateşin başına uzanıyoruz ve ona ben nöbet tutarken uyumasını söylüyorum. Ama hemen nöbet tuttuğumu unutuyorum ve birdenbire nöbet tuttuğumu hatırlayınca Madam Mina'yı sessizce, ama uyanık biçimde uzanmış ve bana ışıl ışıl gözlerle bakarken buluyorum. Bir-iki kez daha aynı şey oldu ve

sabaha kadar uykumu epeyce aldım. Uyandığımda onu hipnotize etmeye çalıştım ama heyhat! Söz dinleyerek gözlerini kapatsa da uyuyamıyor. Güneş gittikçe yükseldi, yükseldi, uykusu çok geç geliyor, ama öyle ağır bir uyku ki bu, uyanmıyor. Atlara koşum takıp her şeyi hazırladığımda onu kucaklayıp arabaya yerleştirmek zorunda kalıyorum. Madam hâlâ uyuyor, uyuyor ve uykusunda öncesine kıyasla daha sağlıklı ve daha kırmızı görünüyor. Ve bundan hoşlanmıyorum. Ve korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum! (Her şeyden korkuyorum.) Düşünmeye bile korkuyorum, ama yoluma devam etmeliyim. Giriştiğimiz bu iş, ölüm kalım meselesi, hatta daha da fazlası ve geri çekilmemeliyiz.

5 Kasım, sabah. - Her şeyi eksiksiz yazayım, çünkü sen ve ben birlikte bazı tuhaf şeyler görmüş olsak da başta benim -Van Helsing'in- delirdiğimi, bu kadar çok dehşetin ve sinirlerdeki gerginliğin sonunda aklımı bulandırdığını düşünebilirsin.

Dün, bütün gün yoldayız ve dağlara gittikçe daha da yaklaşıyoruz, daha da vahşi ve ıssız topraklara doğru ilerliyoruz. Kaygı verici sarp kayalıklarla çağlayanlar var ve Doğa zaman zaman burada karnaval düzenliyormuş gibi görünüyor. Madam Mina hâlâ uyuyor, uyuyor; acıkıp karnımı doyurmama karşın onu uyandıramadım - yemek için bile. Vampir vaftiziyle lekelenmiş. olduğundan, bu yerin ölümcül büyüsünün onu etkisi altına almasından korkmaya başladım. “Eh!” dedim kendi kendime, “Eğer bütün gün uyuyacak olursa, ben de bütün gece uyumayacağım demektir.” Engebeli yolda ilerlerken -çünkü yol çok eski ve bozuktu- başımı eğip uyudum. Yine suçluluk duygusuyla ve çok zaman geçmiş hissiyle uyandım; Madam Mina'nın hâlâ uyuduğunu ve güneşin epeyce alçaldığını gördüm. Ama aslında her şey değişmişti; kızgın dağlar daha uzakta görünüyordu ve zirvesinde Jonathan'ın güncesinde anlattığına benzer bir şato bulunan dik bir tepenin yüksek kesimlerindeydik. Aynı ânda hem sevindim hem korktum; çünkü artık iyi ya da kötü, son yakındı. Madam Mina'yı uyandırdım ve yine onu hipnotize etmeye çalıştım ama heyhat! Çok geç olana kadar başaramadım. Sonra, büyük karanlık üzerimize çökmeden önce -çünkü günbatımından sonra bile gökyüzü batan güneşi karların üstünde yansıtmayı sürdürüyor ve her yer bir süreliğine büyük bir alacakaranlığa bürünüyordu- atları çözdüm, bulabildiğim bir kuytulukta onları besledim. Sonra ateş yaktım, artık uyanmış olan ve her zamankinden daha da çekici görünen Madam Mina'yı battaniyelerinin arasında rahatça oturttum. Yemeği hazırladım, ama yemedi, acıkmadığını söylemekle yetindi. Yararı

olmayacağını bildiğimden onu zorlamadım. Ama ben yedim, çünkü şimdi herkes adına güçlü olmalıyım. Sonra, neler olabileceğinden korkarak Madam Mina'nın oturduğu yerin çevresine onun rahatı için geniş bir çember çizdim; çemberin üzerine biraz kutsanmış ekmek serptim ve onu, her yer iyi korunsun diye iyice ufaladım. Madam Mina tüm bu süre boyunca oturdu - ölü gibi hareketsizdi; kardan bile daha solgun görününceye kadar rengi beyazladı, beyazladı ve ağzından tek bir söz çıkmadı. Ama ona yaklaştığımda bana sarıldı ve zavallıcığın büyük acı veren bir dehşetle tepeden tırnağa titrediğini biliyordum. Daha da sessizleştiğinde hemen şöyle dedim:

“Ateşin yanına gelmeyecek misiniz?” Çünkü neler yapabileceğini görmek istiyordum. Söz dinleyerek ayağa kalktı ama bir adım attığında durdu ve çarpılmış gibi kaldı.

“Neden devam etmiyorsunuz?” diye sordum. Başını iki yana salladı ve geri dönerek sessizce yerine oturdu. Sonra, uykudan yeni uyanmış biri gibi gözlerini açmış bana bakarak şöyle dedi:

“Yapamam!” Ve sustu. Sevindim, çünkü yapamayacağı şeyleri biliyordum ve yapmasından korktuğumuz şeyleri yapamıyordu. Bedeni tehlikede olsa bile ruhu henüz güvendeydi!

O anda atlar kişnemeye ve yularlarını çekiştirmeye başladılar; ta ki yanlarına gidip onları yatıştırana dek. Ellerimi üstlerinde hissettikleri zaman sevinç içindelermiş gibi alçak sesle inlediler, ellerimi yaladılar ve bir süre sessiz durdular. Gece boyunca, doğanın tümüyle yavaşladığı o soğuk saate kadar, çok kez yanlarına gittim ve her seferinde gelişim onları yatıştırdı. O soğuk saatte ateş ölmeye başladı, ateşi canlandırmak için çemberden çıkmak üzereydim; çünkü kar, buz gibi sisle her yeri süpürüyordu. Karanlığın içinde bile, karın üstündeki gibi ışık vardı; sanki kar fırtınasıyla sis halkaları etekleri uçuşan giysiler giymiş kadınlara dönüşüyor gibiydi. Her şey ölüm sessizliğindeydi; yalnızca atlar, en kötüsünden korkuyormuşçasına inleyip sinmişlerdi. Korkmaya başladım - dehşet verici korkular; ama sonra içinde durduğum çemberdeki güvenliği hissettim. Gece, kasvet, yaşadığım huzursuzluk ve tüm o korkunç kaygılar düş görmeme neden oluyor diye düşünmeye başladım. Sanki Jonathan'ın o korkunç deneyimine ilişkin anılarım beni kandırıyormuş gibiydi, çünkü kar taneleriyle sis daireler çizmeye başladı, ta ki Jonathan'ı öpmüş olabilecek o kadınların gölgemsi görüntüleri ortaya çıkana kadar. Ve o zaman atlar

korkudan daha da sindiler, acı çeken insanlar gibi korkuyla inlediler. Korkunun çılgınlığıyla oradan kaçabilecek durumda bile değildiler. Bu tuhaf şekiller yakına gelip çevresinde dönmeye başladıklarında sevgili Madam Mina için korktum. Ona baktım, ama soğukkanlılıkla oturuyor ve bana gülümsüyordu; ateşi harlamak için adım atacaktım ki beni yakalayıp geri çekti ve insanın rüyalarda duyduğu gibi alçak sesle fısıldadı:

“Hayır! Hayır! Çıkmayın! Burada güvendesiniz!” Ona döndüm ve gözlerinin içine bakarak şöyle dedim:

“Peki ya siz? Sizin için korkuyorum!” Bunu duyunca kahkaha attı, alçak sesli ve gerçekdışı bir kahkahaydı bu, şöyle dedi:

“Benim için mi korkuyorsunuz? Neden benim için korkuyorsunuz ki? Tüm dünyada onların karşısında benden daha güvende olan kimse yok.” Ben onun bu sözlerinin anlamını merak ederken ani bir esinti ateşi harladı ve alnındaki kırmızı yara izini gördüm. İşte o zaman, ah! Anladım! Eğer o zaman anlamasaydım yakında öğrenecektim, çünkü dönerek ilerleyen sis ve kardan şekiller yaklaştı ama kutsal çemberden hep uzak durdular. Sonra cisimleşmeye başladılar, ta ki -eğer Tanrı aklımı almadıysa bunu kendi gözlerimle gördüm- Jonathan'ın odada gördüğü ve boğazını öpmeye çalışan üç kadının aynısı etten ve tırnaktan insan biçiminde karşımda durana kadar. Sallanan yuvarlak formları, ışıl ışıl sert gözleri, beyaz dişleri, kırmızı yanakları ve şehvetli dudakları tanıdım. Zavallı sevgili Madam Mina'ya güldüler ve kahkahaları gecenin sessizliğini yarıp gelirken kollarını birbirlerine dolayıp onu işaret ettiler ve Jonathan'ın şıngırdayan su bardaklarının dayanılmaz tatlılığına benzettiği o tatlı çınlayan sesleriyle konuştular:

“Gel, kardeşim. Yanımıza gel. Gel! Gel!” Korku içinde sevgili Madam Mina'ya döndüm ve yüreğim mutlulukla alev almışçasına yerinden oynadı; çünkü ah! Tatlı gözlerindeki korku, iğrenme ve dehşet, yüreğime tümüyle umut dolu bir öykü anlatıyordu. Tanrı'ya şükür henüz onlardan biri olmamıştı. Yanımdaki odunlardan birkaçını elime aldım ve kutsanmış ekmeğin birazını öne doğru uzatarak ateşin karşısından üzerlerine doğru ilerledim. Karşımda geri çekildiler ve alçak, korkutucu kahkahalarıyla güldüler. Ateşi besledim ve onlardan korkmadım, çünkü önlemlerimizin arasında güvende olduğumuzu biliyordum. Böyle silahlı olduğum sürece bana ya da nasıl onlar içine giremiyorlarsa kendisinin de dışına çıkamadığı çemberin içinde olduğu sürece Madam Mina'ya yaklaşamazlardı. Atlar

inlemeyi kesti ve kıpırdamadan yerde yattılar; üzerlerine hafif hafif kar yağıyordu ve atlar bembeyaz oldular. Zavallı hayvanlar için artık korkacak bir şey olmadığını biliyordum.

Tan vaktinin kızıllığı, kar kasvetinin üzerine düşmeye başlayıncaya kadar öylece kaldık. Perişanlık ve korku içindeydim, üzüntü ve dehşet doluydum, ama o güzel güneş bir kez daha ufuk çizgisini tırmanmaya başlayınca içime yaşam enerjisi doldu. Tanın ilk gelişiyle birlikte o korkunç şekiller, dönen sis ve karın içinde eriyip gitti; şeffaf kasvetten taçlar şatoya doğru ilerlediler ve gözden kayboldular.

Şafağın sökmesiyle birlikte içgüdüsel olarak onu hipnotize etmek amacıyla Madam Mina'ya döndüm, ama derin ve ani bir uykuya dalmıştı, onu uyandıramadım. Onu uykusunda hipnotize etmeye çalıştım, ama hiç mi hiç tepki vermedi ve sabah oldu. Henüz kıpırdamaya korkuyorum. Ateşimi yaktım ve atları gördüm, hepsi ölmüştü. Bugün burada yapacak çok işim var, güneş iyice yükselene kadar bekliyorum, çünkü kar ve sis onu belirsizleştirse de gün ışığının güvencem olacağı bazı yerlere gitmem gerekebilir.

Kahvaltıyla gücümü toplayacak ve sonra korkunç işime koyulacağım. Madam Mina hâlâ uyuyor ve Tanrı'ya şükür uykusunda sakin.

Jonathan Harker'ın güncesi

4 Kasım, akşam. - Buharlı teknenin başına gelen kaza hepimiz için çok kötü oldu. O olmasaydı öteki tekneyi çok önce yakalamış olacaktık ve şimdiye kadar sevgili Mina özgür kalmış olacaktı. O korkunç yerin yakınlarındaki bozkırlarda olduğunu düşünmeye korkuyorum. Atlarımız var ve iz üstündeyiz. Bu satırları, Godalming hazırlanırken yazıyorum. Silahlarımız var. Eğer Çingenelerin dövüşmeye niyetleri varsa, çok dikkatli olmaları gerek. Ah! Keşke Morris ve Seward yanımızda olsalardı. Yapabileceğimiz tek şey umut etmek! Eğer daha fazla yazamazsam elveda, Mina! Tanrı seni kutsasın ve korusun!

Dr. Seward,ın güncesi

5 Kasım. - Şafakla birlikte, arabayla hızla nehirden uzaklaşmakta olan Çingene topluluğunu gördük. Arabayı çevrelemiş ve çevresini sararak hızla ilerliyorlardı. Hafif hafif kar yağıyor ve havada tuhaf bir heyecan var. Bu,

kendi heyecanlı duygularımız da olabilir, ama bunalım tuhaf. Uzaklarda kurtların ulumasını duyuyorum; kar bu sesleri dağlardan aşağı taşıyor ve hepimiz için her açıdan tehlike var. Atlar neredeyse hazır ve çok yakında yola koyuluyoruz. Birisinin ölümüne gidiyoruz. Yalnızca Tanrı kimin, nerede, ne zaman ya da nasıl öleceğini biliyor...

Dr. Van Helsing'in notları

5 Kasım, akşamüstü. - En azından akıl sağlığım yerinde. Bunu kanıtlamak korkunç olmuş olsa da yine de Tanrı'ya bağışlayıcılığı için şükürler olsun. Madam Mina' yı kutsal çemberin içinde uyurken bırakıp şatoya doğru yola çıktım. Veresti'deki arabadan aldığım demirci çekicinin yararı dokundu; tüm kapıların açık olmasına karşın, girdikten sonra dışarı çıkmamı engelleyecek kötü niyet ya da kötü şans onları kapatamasın diye kapıları paslı menteşelerinden kırarak ayırdım. Burada, Jonathan'ın acı deneyimi bana yardım etti. Onun güncesini hatırlayarak eski şapele giden yolu buldum, çünkü işimin nerede olduğunu biliyordum. Hava çok basıktı; zaman zaman başımı döndüren kükürtsü gaz yayılıyor gibiydi. Ya kulaklarımda uğultu vardı ya da uzaklardan kurtların ulumasını duyuyordum. O zaman kendime sevgili Madam Mina'yı anımsattım ve kendimi çok kötü hissettim. Bu açmaz beni sıkıştırdı. Onu buraya getirmeye cüret edemedim, ama o kutsal çemberin içinde Vampir'e karşı güvende bıraktım; ama yine de orada bile kurt olabilir! İşimin burada olduğuna ve Tanrı'nın isteği buysa kurtlara da teslim olmamız gerektiğine karar verdim. Yine de bunun ötesi ölüm ve kurtuluştu. Böylece onun adına seçim yaptım. Eğer kendim için olsaydı, seçim kolay olurdu; Vampir'in mezarındansa kurdun midesinde yatmak iyiydi! Böylece, işime devam etmeye karar verdim.

Bulunacak en az üç mezar olduğunu biliyordum, kullanılan mezarlar; bu yüzden, aradım, aradım ve birini buldum. Vampir uykusundaydı; öyle yaşam dolu ve bedensel istek uyandıran bir güzelliğe sahipti ki, sanki cinayet işlemeye gelmişim gibi ürperdim. Ah! Eski günlerde, böyle şeyler olurken, benimki gibi bir görevi yerine getirmek üzere yola çıkan pek çok erkeğin, sonunda yüreğinin ve ardından da sinirinin onu yarı yolda bıraktığını anladığına kuşkum yok. Böylece, hafifmeşrep Ölü Olmayan onu hipnotize edene kadar görevini erteleyip durur ve günbatımı gelip Vampir'in uykusu sonra erene kadar orada bekler, bekler. Sonra, o alımlı kadının güzel

gözleri açılır, sevgiyle bakar ve şehvetli dudaklarını öpücük için sunar; erkek ise güçsüzdür. Böylece vampir sürüsüne bir kurban daha katılır; Ölü Olmayanların acımasız ve tüyler ürpertici safları bir kişi daha artar. Kuşkusuz bir büyülenme var; zamanla çürümüş ve yüzyılların tozuyla ağırlaşmış bir mezarda, Kont'un gizli barınağındakine benzeyen o korkunç koku eşliğinde yatarken bile böyle birinin varlığından etkileniyorum. Evet, etkilenmiştim -Ben Van Helsing, tüm amacım ve nefret gerekçeme karşın- yetilerimi felç eden ve ruhumu engelleyen bir geciktirme arzusuyla etkilenmiştim. Doğal uykuya olan gereksinimim ve havadaki tuhaf baskı beni etkisi altına alıyor olabilir. Kuşkusuz, uykuya -tatlı bir büyülenme arzusu duyan birinin gözü açık uykusuna- dalıyordum ki, beni boru sesi gibi uyandıran, büyük keder ve acı dolu uzun ve alçak bir inleme karın sessizleştirdiği havayı yararak geldi. Çünkü bu duyduğum sevgili Madam Mina'nın sesiydi.

O zaman, korkunç işim için güç topladım ve zorla mezar kapaklarını kaldırarak kız kardeşlerden birini daha, öteki esmeri buldum. Bir kez daha büyülenmeye başlamayayım diye, öbür kız kardeşe yaptığım gibi buna bakmak için durmaya cüret edemedim, ama aramayı sürdürdüm, ta ki Jonathan'ın gördüğü gibi sisin atomlarından kendini cisimleştiren o sevgili sarışın kız kardeş için yapılmış gibi duran büyük, yüksek bir mezarda onu bulana kadar. Öyle temiz bir görünüşe, öyle göz alıcı bir güzelliğe, öyle zarif bir şehvete sahipti ki, cinsimi onun cinsinden birini sevmeye ve korumaya çağıran içimdeki erkeklik içgüdüsü başımın yeni bir duyguyla dönmesine neden oldu. Ama Tanrı'ya şükürler olsun, sevgili Madam Mina'mın ruhunun feryadı henüz kulaklarımdan silinmemişti ve büyü henüz beni daha fazla etkisi altına almadan vahşi görevim için cesaretimi topladım. Bu zamana kadar şapelde bulabildiğim tüm mezarları aramıştım; gece çevremizde yalnızca iki tane Ölü Olmayan hayaleti olduğundan, şu anda başka etkin Ölü Olmayan'ın var olmadığı sonucuna vardım. Tüm öteki mezarlardan daha görkemli tek bir mezar vardı; dev gibiydi ve soylu oranlara sahipti. Üzerinde tek bir sözcük yazılıydı:

DRACULA

Demek ki, kendisine pek çok şey bağlı olan “Vampir Kralın Ölü Olmayan Yuvası” buydu. Mezarın boş olması bana anlamlı biçimde, zaten bildiğim bir şeyin doğru olduğunu anlattı. Korkunç görevim aracılığıyla bu

kadınları kendi ölülüklerine göndermeden önce Dracula'nın mezarına kutsanmış ekmekten biraz yerleştirdim ve böylece onu, Ölü Olmayan durumundayken o mezardan sonsuza dek uzaklaştırmış oldum.

Sonra, korkunç görevim başladı, bundan korkuyordum. Eğer bir tane olsaydı, göreceli olarak kolay olurdu. Ama üç tane! Dehşet verici bir eylemde bulunduktan sonra iki kez daha başlamak; eğer tatlı Miss Lucy'yle korkunç olduysa, kim bilir yüzyıllarca hayatta kalan ve yılların geçmesiyle güçlenen, ellerinden gelse iğrenç yaşamları için savaşabilecek bu yabancılarla nasıl olacaktı...

Ah, dostum John! Bu, kasaplık! Başka ölüleri ve üzerlerine böyle bir korku örtüsü serili yaşayanları düşünerek cesaretimi toplamasaydım yaptığım işe devam edemezdim. Hepsi sona erdikten sonra bile durmadan titriyorum, Tanrı'ya şükürler olsun sinirlerim buna dayandı. Son çözünmeden önce ilk yüzde, ruhun geri kazanıldığını gösteren huzuru, yüzüne yayılan memnuniyeti görmeseydim kasaplığımı sürdüremezdim. Kazık yerine çakılırken duyulan o dehşet verici çığlığa, kıvranan şeklin ileri atılışlarına ve kanlı köpüklerle dolu dudaklara dayanamazdım. Dehşet içinde kaçar ve işimi yarım bırakırdım. Ama hepsi bitti! Ve zavallıcıklar, yok olmadan önceki o kısacık anda gerçek ölüm uykularında her birinin uysal göründüğünü düşünüp onlara acıyabilir ve onlar için gözyaşı dökebilirim. Çünkü dostum John, sanki yüzyıllar önce gelmesi gereken ölüm sonunda ortaya çıkmış ve birdenbire yüksek sesle, “Ben O'yum!” diyormuş gibi tüm bedeni eriyip ufalanarak aslı olan toprağa karışmadan önce daha her birinin başını yeni kesmiştim.

Şatodan ayrılmadan önce Kont bir daha asla oraya Ölü Olmayan şeklinde giremesin diye girişleri düzenledim.

Madam Mina'nın uyuduğu çembere adımımı atar atmaz uykusundan uyandı ve beni görünce acıyla öyle bir çığlık attı ki, zor dayanabildim.

“Gelin!” dedi, “gelin, bu korkunç yerden uzaklaşalım! Bize doğru geldiğini bildiğim kocamla buluşmaya gidelim.” Zayıf, solgun ve güçsüz görünüyordu, ama gözleri saftı ve coşkuyla parlıyordu. Solgunluğunu ve hastalığını gördüğüme memnun oldum, çünkü zihnim al yanaklı vampir uykusuna ilişkin taze korkularla doluydu.

Ve böylece güven ve umutla, ama yine de korku dolu olarak, dostlarımızla -ve onunla- buluşmak üzere doğuya doğru ilerledik; çünkü Madam Mina bizimle buluşmak üzere geldiklerini bildiğini söylüyor.

Mina Harker'ın güncesi

6 Kasım. - Profesörde ben, Jonathan'ın geldiğini bildiğim doğuya doğru yol almaya başladığımızda neredeyse akşam olmak üzereydi. Yolun dik biçimde aşağı doğru eğimli olmasına karşın hızlı gitmiyorduk, çünkü yanımıza ağır battaniyeler ve şallar almak zorunda kalmıştık; soğukta ve karda bizi ısıtacak bir şeyler olmaması olasılığıyla yüzleşmeye cüret edememiştik. Erzakımızın bir kısmını da yanımıza almak zorunda kalmıştık, çünkü tümüyle ıssız bir yerdeydik ve yağan karın arasından görebildiğimiz kadarıyla görünürde hiçbir yerleşim izi yoktu. Yaklaşık iki kilometre kadar ilerlediğimizde ağır yürüyüşten yoruldum ve dinlenmek üzere oturdum. O zaman arkamıza baktık ve Dracula'nın şatosunun belirgin hatlarının gökyüzünü kestiği yeri gördük, çünkü üzerinde yer aldığı tepenin öyle aşağılarındaydık ki, Karpat Dağlarının perspektifi şatonun hayli aşağısında kalıyordu. Onu tüm görkemiyle, üç yüz metrelik derin uçurumun tepesine yerleşmiş olarak gördük; kendisiyle bitişiğindeki herhangi bir dağın zirvesi arasında büyük bir boşluk var gibi görünüyordu. Bu yerde vahşi ve tekinsiz bir şey vardı. Uzaktan kurtların ulumasını duyabiliyorduk. Çok uzaktalar ama sağırlaştırıcı karla boğularak gelse de sesleri dehşet doluydu. Dr. Van Helsing'in çevreyi araştırmasından, saldırı durumunda daha az açıkta olacağımız stratejik bir nokta bulmaya çalıştığını biliyordum. Kaba yol hâlâ aşağıda uzanıyordu; kısmen birikmiş karlardan izini sürebilirdik.

Kısa süre sonra Profesör bana işaret etti, ayağa kalkıp yanına gittim. Mükemmel bir nokta bulmuştu, iki büyük kayanın arasında kapı gibi girişi olan bir tür doğal oyuk. Elimden tuttu ve beni içeri soktu: “Bakın!” dedi, “Burada korunmuş olacaksınız ve eğer kurtlar gelirse ben onları teker teker karşılayabilirim.” Kürklerimizi içeri taşıyıp benim için güvenli bir yuva hazırladı ve biraz erzak çıkartıp bana zorla yedirmeye çalıştı. Ama yiyemiyordum; hatta bunu denemek bile benim için tiksindiriciydi ve her ne kadar onu memnun etmek istesem de kendimi bunu denemeye ikna edemiyordum. Çok üzgün görünüyordu, ama beni paylamadı. Çantadan dürbününü çıkartarak kayanın tepesinde durdu ve ufka bakmaya başladı. Birdenbire bağırdı:

“Bakın! Madam Mina! Bakın! Bakın!” Yerimden fırladım, kayanın üzerinde yanında durdum; dürbününü bana uzattı ve işaret etti. Kar artık daha da yoğun yağıyor ve şiddetli kar taneleri girdaba kapılmış gibi

dönüyorlardı, çünkü sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Ama şiddetli yağış arasında boşluklar olduğu oluyordu ve uzun bir mesafeye kadar görebiliyordum. Bulunduğumuz yükseklikten büyük bir menzili görebilmek mümkündü; uzaklarda, boş karlı arazilerin arkasında nehrin kıvrımlar yaparak siyah bir kurdele gibi uzandığını görebiliyordum. Tam önümüzde ve çok da uzak olmayan bir yerde -aslında öyle yakın ki niye daha önce fark etmediğimizi merak ettim- bir grup atlı hızla ilerliyordu. Ortalarında at arabası vardı, köpeğin sallanan kuyruğu gibi yoldaki her sert pürüzle bir o yana bir bu yana savrulan uzun bir arabaydı bu. Karın üzerinde net biçimde göründüklerinden, erkeklerin giysilerinden köylü ya da Çingene olduklarını anlayabiliyordum.

Arabada büyük kare bir sandık vardı. Gördüğümde yüreğim hopladı, çünkü sonun geldiğini hissettim. Akşam çöküyordu ve o zamana kadar burada hapis olan o Şey yeniden özgürlüğe kavuşacak ve tüm takiplerden kurtulacaktı. Korku içinde Profesör'e döndüm; Profesör'ü orada göremeyince çok şaşırdım. Bir saniye sonra onu aşağıda gördüm. Kayanın çevresine, dün gece sığındığımıza benzer bir çember çizdi. Çizimi tamamladığında yine yanıma geldi ve şöyle dedi:

"En azından burada ondan korunabileceksiniz!” Dürbününü benden aldı ve kar bir kez daha durduğunda altımızdaki alanı tümüyle taradı. "Bakın,” dedi, "hızlı geliyorlar; atları kamçılıyorlar ve ellerinden geldiğince dörtnala koşturuyorlar.” Duraksadı ve boğuk bir sesle konuşmayı sürdürdü:

"Günbatımı için koşuyorlar. Çok geç kalmış olabiliriz. Tanrı'nın iradesi yerini bulacak!” Aşağıdan yine kör eden bir kar fırtması geldi ve tüm manzara karın altında yok oldu. Ama fırtına kısa sürede geçti ve bir kez daha Profesör'ün dürbünü önümüzdeki açıklığa sabitlendi. İşte o zaman Profesör birden bağırdı:

"Bakın! Bakın! Bakın! Bakın, güneyden iki atlı hızla peşlerinden geliyor. Quincey ve John olmalı. Dürbünü alın. Kar her şeyi gizlemeden bakın!” Dürbünü aldım ve baktım. Gelen iki adam Dr. Seward ve Mr. Morris olabilirdi. Her durumda, ikisinin de Jonathan olmadığını biliyordum. Aynı zamanda, Jonathan'ın çok uzakta olmadığını da biliyordum; çevreye baktığımda, yaklaşmakta olan grubun kuzeyinde yıldırım hızıyla başka iki adamın daha geldiğini gördüm. Birinin Jonathan olduğunu biliyordum ve ötekinin, elbette Lord Godalming olduğu sonucuna vardım. Onlar da arabalı grubun peşindeydiler. Bunu Profesör'e söylediğimde okul çocuğu gibi

sevinçle bağırdı ve kar, görüş mesafesini sıfıra indirene kadar dikkatle baktıktan sonra Winchester tüfeğini sığınağımızın girişindeki kayaya dayayıp hazır etti. “Birbirlerine yaklaşıyorlar,” dedi. “Zamanı geldiğinde her tarafta Çingeneleri göreceğiz.” Tabancamı kullanmak üzere elime aldım, çünkü biz konuşurken kurtların uluması daha da güçlendi ve yaklaştı. Kar fırtması bir anlığına dindiğinde yine baktık. Karın çevremize böyle iri taneler halinde düştüğünü ve ileride güneşin, uzaklardaki dağların tepelerinden batarken daha da parladığını görmek tuhaftı. Dürbünle tüm çevreyi taradığımda orada burada teker teker, çifter çifter, üçer üçer ve büyük gruplar halinde ilerleyen noktalar gördüm - kurtlar avları için toplanıyorlardı.

Beklediğimiz her saniye bir yıl gibi geçti. Rüzgâr şiddetini iyice artırıyor ve üzerimizden küçük girdaplar yaratarak dönen kar taneleri büyük bir hiddetle sürükleniyorlardı. Zaman zaman burnumuzun ucunu bile göremiyorduk, ama diğer zamanlarda, yankılı sesiyle rüzgâr yanımızdan esip geçerken uzakları görebilelim diye çevremizi saran hava sahasını temizliyor gibi görünüyordu. Son zamanlarda gün doğumunu ve günbatımını beklemeye öyle alışmıştık ki, ne zaman olacağını kesin biçimde kestirebiliyorduk ve artık çok geçmeden güneşin batacağını biliyorduk.

Saatlerimizin, gelenler bize iyice yaklaşmaya başlayıncaya kadar o kayalık sığmakta sadece yarım saatten az beklemiş olduğumuzu göstermesine inanmak çok zordu. Rüzgâr şimdi daha şiddetli ve sert esiyor, çoğunlukla kuzeyden geliyordu. Anlaşılan o ki, rüzgâr, kar bulutlarını bizden uzaklaştırmıştı, çünkü artık yalnızca ara sıra kar patlamaları oluyordu. Her iki grubun üyelerini de, kovalananları da kovalayanları da kolayca ayırt edebiliyorduk. Tuhaf olan şu ki, kovalananlar kovalandıklarının farkında değil gibiydiler ya da en azından bunu umursamıyorlardı, ama güneş dağların tepelerinde alçaldıkça hızlarını iki katına çıkartmış gibiydiler.

Gittikçe daha da yaklaşıyorlardı. Profesörle ben kayamızın arkasına çömeldik ve silahlarımızı elimize aldık; Profesör'ün onları buradan geçirmemeye kararlı olduğunu görebiliyordum. Hepsi varlığımızdan habersizdi.

Aynı anda iki ses, “Durun!” diye haykırdı. Seslerden biri, Jonathan'ımındı ve öfkeden tizleşmişti; ötekisi ise Mr. Morris'in güçlü, kararlı ve dingin

emir tonuydu. Çingeneler dili bilmiyor olabilirlerdi, ama sözcükler hangi dilde söylenmiş olursa olsun tonlamayı yanlış anlamak olanaksızdı, içgüdüsel olarak dizginleri çektiler ve o anda Lord Godalming ile Jonathan bir taraftan Dr. Seward ile Mr. Morris öbür taraftan hızla saldırdılar. Atının üstüne Kentaur gibi oturmuş olan görkemli görünümlü bir adam olan Çeribaşı, eliyle onlara gitmelerini söyledi ve öfkeyle yol arkadaşlarına ilerlemelerini emretti. Atları kamçıladılar ve atlar öne fırladı; ama dört adam Winchester tüfeklerini kaldırdılar ve yanlış anlaşılamayacak biçimde onlara durmalarını buyurdular. Aynı anda Dr. Van Helsing ile ben kayanın arkasında ayağa kalktık ve silahlarımızı Çingenelere doğrulttuk. Çevrelerinin sarıldığını görünce dizginleri çektiler ve durdular. Önderleri onlara dönüp bir şey söyledi, bunun üzerine Çingenelerin her biri elindeki silahı -bıçak ya da tabanca- çekip saldırıya hazır bekledi. Anında tartışmaya girildi.

Topluluğun önderi, dizginlerinin hızlı bir hareketiyle atını ileri sürdü ve önce, artık tepelere yaklaşmış olan güneşi, sonra da şatoyu göstererek anlamadığım birtakım sözler söyledi. Yanıt olarak ekibimizin dört erkeği atlarından indiler ve hızla at arabasına doğru koştular. Jonathan'ın böylesi bir tehlikeye atıldığını gördüğümde dehşete kapılmam gerekirdi, ama savaş ateşi ötekiler gibi beni de etkisi altına almış olmalı; hiç korkmadım, yalnızca bir şey yapmak için vahşi ve büyük bir istek duydum. Ekibimizin hızlı hareketini görünce Çeribaşı emir verdi; adamları ânında arabanın çevresinde disiplinsiz bir çember oluşturdular; emri yerine getirmek için her biri bir diğerini omuzluyor, itiyordu.

Tüm bunların ortasında Jonathan'ın adamlardan oluşan çemberin bir tarafında Quincey'nin de öteki tarafında arabaya yol açmaya çalıştıklarını görebiliyordum; işlerini güneş batmadan bitirmeyi akıllarına koydukları belliydi. Hiçbir şey onları durduramıyor, hatta engelleyemiyordu. Ne önde Çingenelerin nişan aldıkları silahları ve parlayan bıçakları, ne de arkada kurtların uluması onların dikkatini çekiyor gibiydi. Jonathan'ın ataklığı ve amacındaki belirgin kararlılık karşısındakileri korkutup sindirmiş gibi görünüyordu. Bir anda arabaya atladı ve olağanüstü görünen bir güçle koca sandığı kaldırıp tekerleğin üstünden yere fırlattı. Bu arada, Mr. Morris kendi tarafındaki Çingene çemberinden geçebilmek için güç kullanmak zorunda kalmıştı. Soluk almadan Jonathan'ı izlediğim bu süre boyunca, gözucuyla da Mr. Morris'in can havliyle öne atıldığını ve aralarından kendine bir yol açtığını, Çingenelerin bıçaklarının parladığını ve onu bıçakladıklarını

gördüm. Büyük av bıçağıyla saldırıları savuşturdu ve önce onun da güven içinde bunu atlattığını sandım, ama o sırada arabadan atlamış olan Jonathan'ın yanına sıçradığında sol eliyle yanını sıkıca tuttuğunu ve parmaklarının arasından kan fışkırdığını görebiliyordum. Yine de durmadı, çünkü Jonathan can havliyle büyük kukri yi kullanarak kapağı kaldırmak üzere sandığın bir ucuna hamle edince, Mr. Morris de av bıçağıyla çılgına dönmüş biçimde öbür ucuna saldırdı. İki adamın çabasıyla kapak bel vermeye başladı; çiviler, çığlık benzeri keskin bir gıcırtıyla söküldü ve sandığın kapağı arkaya atıldı.

Bu sırada, Winchester,larla çevrelerinin sarıldığını ve Lord Godalming ile Dr. Seward'ın insafına kaldıklarını gören Çingeneler pes etmiş ve direnmekten vazgeçmişlerdi. Güneş neredeyse dağların tepesinden inmişti ve tüm topluluğun uzun gölgeleri karların üzerine düşüyordu. Kont'un, sandıkta arabadan sert düşüşün etkisiyle bir kısmı üzerine saçılmış olan toprak üzerinde yattığını gördüm. Ölü gibi solgundu, mumyayı andırıyordu ve kırmızı gözleri o çok iyi bildiğim korkunç kinci bakışla parlıyordu.

Ona bakarken, o gözler batmakta olan güneşi gördü ve nefret ifadesi zafere dönüştü.

Ama tam o anda Jonathan'ın büyük bıçağının hızı ve parlaklığı geldi. Bıçağın boğazı kestiğini görünce çığlık attım; aynı anda Mr. Morris'in av bıçağı da kalbe saplandı.

Tüm olanlar mucize gibiydi, ama gözlerimizin önünde ve neredeyse tek bir nefes alana kadar tüm beden toza dönüştü ve gözden kayboldu. O son ölüm ânında bile o yüzde görülebileceğini asla hayal bile edemeyeceğim bir huzur ifadesi olmasına yaşadığım sürece sevineceğim.

Dracula Şatosu, şimdi kırmızı gökyüzünü karşısına almış duruyordu ve kırık siperlerinin her bir taşı batmakta olan güneşin ışıklarıyla teker teker ortaya çıkıyordu.

Bir biçimde bizi, ölen adamın olağandışı yok oluşunun nedeni olarak gören Çingeneler, tek söz etmeden arkalarını döndüler ve sanki canlarını kurtarmak istercesine uzaklaştılar. Atı olmayanlarsa at arabasına atlayıp atlılara onları bırakıp gitmemeleri için bağırdılar. Güvenli bir mesafeye çekilmiş olan kurtlar, bizi yalnız bırakarak onların peşinden gittiler.

Yere yığılmış olan Mr. Morris, dirseğine dayanmış, yanına bastırdığı elini tutuyordu; hâlâ parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Yanına koştum,

çünkü artık kutsal çember beni durdurmuyordu; iki doktor da Mr. Morris'e koştular. Jonathan yanında diz çöktü ve yaralı adam başını onun omzuna yasladı. İç çekerek, çelimsiz bir çabayla, elimi kan bulaşmamış eline aldı. Yüreğimin acısını yüzümde görmüş olmalı, çünkü konuşurken bana bakıp gülümsüyordu:

“İşe yaramış olmaktan ötürü çok mutluyum! Ah, Tanrım!” diye bağırdı birdenbire; oturmak için doğrulmaya çabalayarak ve bana bir şey göstererek, “Bunun için ölmeye değerdi! Bakın! Bakın!”

Güneş şimdi tam dağın zirvesine inmişti ve kırmızı ışınları yüzüme düşüyordu; öyle ki, yüzüm pembe bir ışıkla yıkanıyor gibiydi. Ölmekte olan adam konuşmasını sürdürürken, gözleriyle onun parmağını takip eden bütün erkekler ani bir hareketle dizlerinin üstüne çöktüler ve hepsinden derin ve içten bir, “Amin!” duyuldu.

“Şimdi, tüm bunlar boşuna olmadığı için Tanrı'ya şükürler olsun! Bakın! Artık kar, onun alnından daha lekesiz değil! Lanet geçti!”

Ve bizi büyük acılar içinde bırakarak, gülümseyerek ve sessizlik içinde yiğit beyefendi öldü.

Not

Yedi yıl önce hepimiz ateşten geçtik ve o zamandan beri bazılarımızın mutluluğunun katlandığımız acılara değdiğini düşünüyoruz. Oğlumuzun doğum gününün Quincey Morris'in öldüğü günle aynı olması Mina ile bana fazladan sevinç veriyor. Annesinin, yürekli dostumuzun ruhunun bir kısmının ona geçtiğine ilişkin gizli bir inancı olduğunu biliyorum. Taşıdığı isim demeti küçük topluluğumuzu birbirine bağlıyor ama biz ona Quincey diyoruz.

Bu yaz Transilvanya yolculuğu yaptık ve hepimiz için çok canlı ve dehşet verici anılar barındıran -ve hâlâ da barındırmakta olan- o eski yere gittik. Kendi gözlerimizle görüp kendi kulaklarımızla duyduğumuz şeylerin canlı gerçekler olduğuna inanmak neredeyse olanaksızdı. Yaşanan her şeyin izi silinmişti. Şato eskisi gibi, ıssızlığın üzerinde yükseliyordu.

Eve döndüğümüzde, Godalming ve Seward mutlu birer evlilik yaptıkları için artık kederle anımsamadığımız eski zamanlardan konuşmaya başladık. Belgeleri, uzun zaman önce, geri döndüğümüzden beri durdukları kasadan çıkarttım. Kayıtların düzenlendiği tüm bu malzeme yığını arasında neredeyse hiç özgün belge bulunmaması gerçeğiyle dehşete kapıldık; Mina, Seward ve benim sonraki defterlerimizle Van Helsing'in notları dışında bir yığın daktilo edilmiş kâğıttan başka bir şey yok. Böyle bir arzumuz olsa bile kimseden bu belgeleri böylesi vahşi bir öykünün kanıtları olarak kabul etmesini isteyemezdik. Oğlumuzun dizinde oturduğu Van Helsing, bu konuyu şöyle özetledi:

“Kanıta ihtiyacımız yok; kimsenin bize inanmasını istemiyoruz! Bu çocuk, bir gün annesinin ne yürekli, ne yiğit bir kadın olduğunu bilecek. Şimdiden onun tatlılığını ve sıcak ilgisini biliyor; daha sonra, bazı erkeklerin onu nasıl sevdiğini, onun uğruna çok şeylere meydan okuduğunu anlayacak.”

JONATHAN HARKER

KLASİKLER DİZİSİ

POETİKA / Aristoteles / Çev. Samih Rifat
AŞK VE GURUR / Jane Austen / Çev. Nihal Yeğinobalı
EMMA / Jane Austen / Çev. Nihal Yeğinobalı
MANSFIELD PARK / Jane Austen / Çev. Nihal Yeğinobalı
EUGENIE GRANDET / Honore de Balzac / Çev. Tahsin Yücel
GORIOT BABA / Honore de Balzac / Çev. Tahsin Yücel
İKİ YENİ GELİNİN ANILARI / Honore de Balzac / Çev. Ataç
KİBAR FAHİŞELERİN İHTİŞAM VE SEFALETİ / Honore de Balzac / Çev. Aysel Bora
VADİDEKİ ZAMBAK / Honore de Balzac / Çev. Tahsin Yücel
JANE EYRE / Charlotte Bronte / Çev. Nihal Yeğinobalı
UĞULTULU TEPELER / Emily Bronte / Çev. Naciye Akseki Öncül
BEYAZLI KADIN / Wilkie Collins / Çev. Serim As Özdemir
KARANLIĞIN YÜREĞİ / Joseph Conrad / Çev. Erhun Yücesoy
ÜÇ DENİZ ÖYKÜSÜ / Joseph Conrad / Çev. Ayça Sabuncuoğlu
DOKTOR ÇEHOV'DAN ÖYKÜLER / Anton Çehov / Çev. Mehmet Özgül
ÖYLE BİR HİKÂYE / Anton Çehov / Çev. Nihal Yalaza Taluy
SAYFİYEDE / Anton Çehov / Çev. Zeki Baştımar
DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR / Alphonse Daudet / Çev. Volkan Yalçıntoklu
TARASCONLU TARTARIN / Alphonse Daudet / Çev. Tahsin Yücel
ŞEYTANİ ÖYKÜLER / Barbey d'Aurevilly / Çev. Aysel Bora

MOLL FLANDERS / Daniel Defoe / Çev. Nihal Yeğinobalı
BÜYÜK UMUTLAR / Charles Dickens / Çev. Nihal Yeğinobalı
İKİ ŞEHRİN HİKÂYESİ / Charles Dickens / Çev. Meram Arvas
OLIVER TWIST / Charles Dickens / Çev. Nihal Yeğinobalı
AMCANIN DÜŞÜ / Fyodor Dostoyevski / Çev. Nihal Yalaza Taluy
BEYAZ GECELER / Fyodor Dostoyevski / Çev. Sabri Gürses
BUDALA / Fyodor Dostoyevski / Çev. Nihal Yalaza Taluy
İKİZ / Fyodor Dostoyevski / Çev. Sabri Gürses
KARAMAZOV KARDEŞLER / Fyodor Dostoyevski / Çev. Ayşe Hacıhasanoğlu
ÖLÜLER EVİNDEN NOTLAR / Fyodor Dostoyevski / Çev. Sabri Gürses
TATSIZ BİR OLAY / Fyodor Dostoyevski / Çev. Nihal Yalaza Taluy
YERALTINDAN NOTLAR / Fyodor Dostoyevski / Çev. Ergin Altay
YUFKA YÜREK / Fyodor Dostoyevski / Çev. Sabri Gürses
SILAS MARNER / George Eliot / Çev. Cem Alphan
BİLİRBİLMEZLER / Gustave Flaubert / Çev. Tahsin Yücel
MADAME BOVARY / Gustave Flaubert / Çev. Tahsin Yücel
ÜÇ ÖYKÜ / Gustave Flaubert / Çev. Samih Rifat
KIRMIZI ZAMBAK / Anatole France / Çev. Tahsin Yücel
GENÇ WERTHER'İN ACILARI / J.W. von Goethe / Çev. Nihat Ülner
BİR DELİNİN GÜNCESİ / Nikolay Gogol / Çev. Mehmet Özgül
TARAŞ BULBA / Nikolay Gogol / Çev. Mehmet Özgül
YAŞANMIŞ HİKÂYELER / Maksim Gorki / Çev. Ataol Behramoğlu
ÇILGIN KALABALIKTAN UZAK / Thomas Hardy / Çev. Nihal Yeğinobalı
KVAİDAN / Lafcadio Hearn / Çev. Zeynep Avcı
KIRIK TAŞLAR / Herakleitos / Çev. Alova
İLYADA / Homeros / Çev. Azra Erhat - A. Kadir
ODYSSEİA / Homeros / Çev. Azra Erhat - A. Kadir

BİR İDAM MAHKÛMUNUN SON GÜNÜ / Victor Hugo / Çev. Erhan Büyükakıncı

NOTRE-DAME'IN KAMBURU / Victor Hugo / Çev. İsmet Birkan

BİR BAŞYAPITIN ÖYKÜSÜ / Henry James / Çev. Dost Körpe

WASHINGTON MEYDANI / Henry James / Çev. Fatih Özgüven

LOCARNO DİLENCİSİ / Heinrich von Kleist / Çev. Alev Yalnız

MICHAEL KOHLHAAS / Heinrich von Kleist / Çev. Bilge Uğurlar - Türkis Noyan

TEHLİKELİ İLİŞKİLER / Choderlos de Laclos / Çev. Ataç

ÂŞIK KADINLAR / D.H. LaWrence / Çev. Nihal Yeğinobalı

BAKİRE İLE ÇİNGENE / D.H. Lawrence / Çev. Tülin Nutku

GÖKKUŞAĞI / D.H. LaWrence / Çev. Tülin Nutku

LADY CHATTERLEY'İN ÂŞIĞI / D.H. LaWrence / Çev. Meram Arvas

OĞULLAR VE SEVGİLİLER / D.H. Lawrence / Çev. Tülin Nutku

ÖLEN ADAM / D.H. LaWrence / Çev. Bilge Karasu

ZAMANIMIZIN BİR KAHRAMANI / Mihail Lermontov / Çev. Ülkü Tamer

ÂDEM'DEN ÖNCE / Jack London / Çev. Pınar Kür

VAHŞETİN ÇAĞRISI - BEYAZDİŞ / Jack London / Çev. Seçkin Selvi - Omca A. Korugan

KATIKSIZ SEVGİ / Jack London / Çev. Şemsa Yeğin

DEMİR ÖKÇE / Jack London / Çev. Erhun Yücesoy

İZLANDA BALIKÇISI / Pierre Loti / Çev. Barış Behramoğlu

PRENS / Niccolö Machiavelli / Çev. Kemal Atakay

BAHÇE PARTİSİ / Katherine Mansfield / Çev. Şadan Karadeniz

BİR HÜZÜN GÜNCESİ / Katherine Mansfİeld / Çev. Şadan Karadeniz

KOMÜNİST MANİFESTO / Kari Marx - Friedrich Engels / Çev. Celâl Üster - Nur Deriş

BAHÇE PARTİSİ / Katherine Mansfİeld / Çev. Şadan Karadeniz

AY IŞIĞI / Guy de Maupassant / Çev. Tahsin Yücel

ÖLÜMDEN ACI / Guy de Maupassant / Çev. Tahsin Yücel

DÜNYA VATANDAŞI / O. Henry / Çev. Püren Özgören
FRANKENSTEIN YA DA MODERN PROMETHEUS / Mary Shelley / Çev. Duygu Akın
KIZIL İLE KARA / Stendhal / Çev. Ataç
PARMA MANASTIRI / Stendhal / Çev. Samih Tiryakioğlu
DRACULA / Brom Stoker / Çev. Zeynep Bilge
TOM AMCA'NIN KULÜBESİ / Harriet Beecher Stowe / Çev. Tülin Nutku
DİRİLİŞ / Lev Tolstoy / Çev. Nihal Yalaza Taluy
HACI MURAT / Lev Tolstoy / Çev. Nihal Yalaza Taluy
İVAN İLYİÇ'İN ÖLÜMÜ / Lev Tolstoy / Çev. Nihal Yalaza Taluy
KROYÇER SONAT / Lev Tolstoy / Çev. Nihal Yalaza Taluy
POLİKUŞKA / Lev Tolstoy / Çev. Mehmet Özgül
SAVAŞ VE BARIŞ / Lev Tolstoy / Çev. Zeki Baştımar
AVCININ NOTLARI / İvan Turgenyev / Çev. Nihal Yalaza Taluy
BABALAR VE OĞULLAR / İvan Turgenyev / Çev. Ayşe Hacıhasanoğlu
DE PROFUNDIS / Oscar Wilde / Çev. Roza Hakmen
DORIAN GRAY'İN PORTRESİ / Oscar Wilde / Çev. Nihal Yeğinobalı
MÜRVER AĞACI / Oscar Wilde / Çev. Suat Ertüzün
GERMINAL / Emile Zola / Çev. Volkan Yalçıntoklu
NANA / Emile Zola / Çev. Samih Tiryakioğlu
SUÇLUYORUM / Emile Zola / Çev. Tahsin Yücel
TÛTİNÂME / Çev. Behçet Necatigil

[←] 1.İzlanda Denizi'ndeki Man Adası'nda yerel dilde “Küçük Tommy” anlamına gelen bir sevecenlik ifadesidir. Kitap yazarın yakın dostu, romancı Thomas Henry Hail Caine'e ithaf edilmiştir.

[←] 2.Romanya'nın, adı “Ormanın Ötesindeki Yer” anlamına gelen Transilvanya bölgesinde bir kenti.

[←] 3.İngiltere'nin ulusal haritacılık kurumu.

[←] 4.O dönem Londrası'nda sokak satıcılarının kedileri beslemek veya satmak için kestikleri at eti.

[←] 5.Osmanlılar döneminde, Eflâk Voyvodalığına atanan prenslere verilen ad.

[←] 6.Macaristan'a özgü tatlı beyaz şarap.

[←] 7.Tuna bölgesinde, Transilvanya'da, Rusya'da soylulara verilen ad.

[←] 8.Bradshaw Rehberi, 1839-1961 arasında yıllık olarak yayımlanan ve demiryolu tarifesini veren rehber.

[←] 9. (Fr.) Dört cepheli, dört yüzlü.

[←] 10.(Mac.) Anayurdun fethi, Ârpâd kastediliyor.

[←] 11.Bu yanlış alıntının aslı Hamlet'te “akıl defterim" anlamında “My tobles...” olarak geçiyor. Stoker'ın Irving'e olan hayranlığı nedeniyle, onun Lyceum Tiyatrosu'nda oynadığı oyundaki yanlış metni, doğrusunu araştırmadan aktardığı sanılıyor.

[←] 12.(Lehçe) Komutan. Burada Çingenelerin önderi anlamında kullanılmış.

[←] 13.(Lat.) Tüm Romalılar satın alınabilir.

[←] 14.(Lat.) Aslı, Verbum sapienti sat est; “Bilge kişiye tek bir söz yeter”.

[←] 15.(Lat.) Yaş.

[←] 16.Sir Walter Scott'ın 1808 tarihli şiiri.

[←] 17.Shakespeare'in Venedik Tacirinde bir karakter.

[←] 18.Samuel Taylor Coleridge, “İhtiyar Denizcinin Ezgisi” şiirinden alıntı.

[←] 19.(Lat.) Hayret!

[←] 20.Felicia Hemâns'ın ünlü şiirinin kahramanı.

[←] 21.Bahçecilikte kullanılan beyaz kum.

[←] 22.Society for the Prevention of Cruelty to Animals'ın (Hayvanları Eziyetten Koruma Cemiyeti) kısaltması.

[←] 23.(Lat.) Cum grano salis, “kuşkuyla yaklaşma”, “o kadar da ciddiye almama” anlamında kullanılır.

[←] 24.1880'lerde ilerici, bağımsız kadınlar için kullanılan bir tanım. “Yeni Kadın"ın en belirgin özelliği, sigara içmek ve bisiklete binmekti.

[←] 25.Eski Yunan ve Koma mitolojisinde uyku tanrısı.

[←] 26.1724 yılındaki idamına kadar dört kez Newgate Hapishanesi'nden kaçan hırsız.

[←] 27.(Alm.) Cennet'teki Tanrı. “Aman Tanrım” anlamında.

[←] 28.Çiçek ya da bazı bitkilerden yapılan boyna asılan bir tür çelenk.

[←] 29.Yunan mitolojisinde, suları içildiği zaman her şeyi unutturan nehir.

[←] 30.(İsp.) Fatih. XVI. yüzyılda Güney Amerika'ya, özellikle de Meksika ve Peru'ya yönelik İspanyol fetihlerinin önderlerine verilen ad.

[←] 31.Londra'da egzotik hayvan mağazası bulunan Charles Jamrach (1815-1891).

[←] 32.İngilizce kısaltmaların sırasıyla açılımı: Doctor of Medicine (Tıp Doktoru), Member of the Royal College of Surgeons (Kraliyet Cerrahlar Koleji Üyesi), Licentiate of the King's and Queen's College of Physicians, Ireland (Kral ve Kraliçe'nin İrlanda'nın Doktorlar Koleji Lisansı).

[←] 33.İngiliz şair Thomas Hood'un “The Death Beel” (Ölüm Döşeği) adlı şiirinden alıntı.

[←] 34.(Fr.) Resmİ cenaze törenlerinde cenazenin ziyaret edildiği oda.

[←] 35.Lord Byron'ın “Gâvur” adlı yapıtından alıntı.

[←] 36.

[←] 37.Hampstead Heath ya da halk arasında kısaca Heath denilen alan, Londra'da 320 hektar büyüklüğünde, geçmişi çok eskilere uzanan bir parktır.

[←] 38.(İt.) Açık havada oynanan oyun.

[←] 39.1847-1928 arasında yaşamış ve özellikle Shakespeare oyunlarıyla ünlenmiş İngiliz tiyatro oyuncusu.

[←] 40.Ya bir hata ya da lokasyonu gizlemek için yapılmış beceriksizce bir girişim. Shooter's Hill, GreenWich yakınlarında, Londra'nın güneyindedir; Hampstead Heath'de değil.

[←] 41. Eski Ahit, “Yaratılış” bölümü, 5:27'de, 969 yıl yaşadığı öne sürülen kral.

[←] 41/2. 152 yıl yaşadığı iddia edilen İngiliz.

[←] 42.Lord Byron'ın Don Juan adlı yapıtından.

[←] 43.(Fr.) Anlaşmaya varmadan önce taraflar arasında yapılan hazırlık konuşmaları.

[←] 44.Vampir, gecenin yaratığı, kötü ruh.

[←] 45.(Lat.) “Geriye dönük” anlamında kullanılan bir hukuk terimi.

[←] 46.(Lat.) Geçersiz kanıt.

[←] 47.(Lat.) Meseleyi çözmeyen sonuca varma. Cahilce yalanlama.

[←] 48.Eski Ahit, “Levililer”, 17:14.

[←] 49.(Yun.) Yaşayanlarla iletişim kurabildikleri kabul edilen ölülerin bir kehanet amacıyla sorgulanması.

[←] 50.Arminius Vâmbrey (1832-1913). Bram Stoker'a Transilvanya tarihini ve Kazıklı Voyvoda'yı anlatarak romana ilham kaynağı olduğu söylenen Doğu Dilleri profesörü.

[←] 51.Romanya'nın orta kesiminde yer alan Sibiu şehrinin Almanca adı.

[←] 52.Hermannstadt kentinin güneyindeki dağlarda, isimsiz bir gölün kıyısında yer aldığı anlatılan Şeytan'ın kara büyü öğrettiği efsanevi okul. Doğanın sırlarını, hayvanların dilini ve çeşitli büyüleri öğreten Şeytan, her seferinde on öğrenci kabul eder ve eğitim tamamlandığında onuncusunun ruhunu alırdı.

[←] 53.İngiltere'de her yıl koşulan ünlü at yarışı.

[←] 54.Texas, 1845 yılında eyalet oldu.

[←] 55.Sırasıyla Alaska ve Hawaii.

[←] 56.(Lat.) “Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum.” Yeni Ahit, “Luka”, 23:46.

[←] 57.(Lat.) Tartışırken konuyu genelden özele indirgeme.

[←] 58.Eski Ahit, “Mısırdan Çıkış”, 13: 22.

[←] 59.(Fr.) Darbe.

[←] 60.Shakespeare'in On İkinci Gece oyununda Olivia'ınn kâhyası.

[←] 61.Yeret'in oğlu, Metuşelah'ın babası. Kutsal Kitap'ta Hanok'un Tanrı yolunda yürüdüğü söylenir. (Eski Ahit, “Yaratılış”, 5:24.)

[←] 62.Hamlet, III. Perde, IV. Sahne: “Zalim oluşum iyi bir insan olmak için yalnız.”

[←] 63.(Fr.) Kuralına uygun.

[←] 64.(Lat.) Yavaş yavaş acele et.

[←] 65.(Lat.) Dikkat edin.

[←] 66.Gurkhaların silah olarak kullandığı, ucuna doğru genişleyen ağır pala.

[←] 67.(İng.) Tilki avı sırasında av görüldüğünde köpekleri ileri sürmek için kullanılır.

[←] 68.(Fr.) “İki tarafa çekilebilen söz” anlamına gelen double entendre'nin yanlış kullanımı.

[←] 69.(Lat.) Tacitus tarafından yazılan Agricola, 30. bölüme atıf: “Bilinmeyen her şey görkemlidir.”

[←] 70.Bozulmuş yiyeceklerde bulunan aminli madde.

[←] 71.(Lat.) Özelden genele.

[←] 72.(Eski Yun.) Bana bir dayanak verin.

[←] 73.Burada “İhtiyar”, “Şeytan” anlamında kullanılmıştır.

[←] 74.(Fr.) Canlı. Van Helsing yanlışlıkla sözcüğün eril halini kullanıyor.